

Falešní hráči

Michael Connelly

Copyright © 1997 by Hieronymus Inc.
Tronslation © 2002 by Jiří Kobělka

Z anglického originálu TRUNK MUSIC,
vydaného nakladatelstvím St. Martin's Paperbacks, New York 1998,
přeložil Jiří Kobělka
Odpovědný redaktor: Vratislav Konečný
Technický redaktor: Martin Pech
Sazba a obálka: Dušan Žárský
Vytiskla tiskárna Finidr, spol. s r.o., Český Těšín
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava,
v roce 2002

ISBN: 8073030527

Tato kniha je pro mého vydavatele
Michaela Pietsche

1

Když Bosch projížděl po Mulholland Drive směrem ke Cahuenga Pass, postupně začal slyšet hudbu. Doléhala k němu v útržcích smyčcových nástrojů a těkavých pasážích lesních rohů, odrážela se od dohněda vyprahlých kopců a utápěla se v bílém hluku dopravního ruchu nesoucího se od hollywoodské dálnice. Bosch nedokázal hudbu identifikovat. Věděl jen, že míří k jejímu zdroji.

Zpomalil, jakmile spatřil automobily zaparkované na okraji štěrkové vedlejší cesty - dva sedany detektivů a hlídkové policejní vozidlo. Zaparkoval se svým capricem za nimi a vystoupil. Jediný uniformovaný policista se právě opíral o nárazník policejního vozu. Od zpětného zrcátka se až ke značce na protější straně štěrkové cesty táhla žlutá plastová páska označující místo činu - páska, jaké se v Los Angeles spotřebovaly kilometry. Na bílé značce se pod vrstvou graffiti skvěl téměř nečitelný nápis psaný černými písmeny:

POŽÁRNÍ STANOVIŠTĚ
LOSANGELESKÉHO HASIČSKÉHO SBORU
OKRESNÍ POŽÁRNÍ CESTA
ZÁKAZ VSTUPU - ZÁKAZ KOUŘENÍ!

Uniformovaný policista, statný muž se sluncem zčervenalou kůží a štětinatými světlými vlasy, se při Boschově příchodu napřímil. Bosche na něm kromě urostlosti ze všeho nejdříve upoutal jeho obušek, který měl policista zastrčen v kroužku na opasku. Černý akrylový nátěr na „pracovním“ konci obušku byl oprýskaný a prosvítal pod ním šedý hliník. Policejní rabiáti se pendreký otlučenými při boji pyšnil a nosili je jako jakési neomalené varování. Tento polda byl mlátička, o tom nemohlo být pochyb. Jmenovka nad jeho náprsní kapsou prozrazovala, že se jmenuje

Powers. Shlížel na Bosche přes sluneční brýle, přestože se již smrákalo, a v jejich zrcadlových sklech se odrazela obloha s matně oranžovými mraky. Byl to jeden z těch soumraků, které Boschovi připomínaly, jak se před několika lety odrazely na obloze požáry založené při tehdejších pouličních výtržnostech.

„Harry Bosch,“ řekl Powers s nádechem překvapení. „Kdy vás zas pustili do práce?“

Bosch se na něj před odpovědí zadíval. Neznal Powerse, ale to vůbec nic neznamenalo. Boschův příběh dnes pravděpodobně znali všichni policisté na hollywoodském oddělení. „Prostě mě pustili,“ řekl.

Neučinil žádný pohyb, který by se dal vyložit jako pokus o podání ruky. Na místě činu se to nedělá.

„Takže první případ od návratu do sedla, co?“ nadhodil Powers.

Bosch vytáhl cigaretu a zapálil si. Bylo to přímé porušení policejních pravidel, ale s tím si Bosch nelámал hlavu.

„Tak nějak,“ řekl a změnil téma. „Kdo tam je?“

„Edgar a ta nová z Pacifiku, jeho duchovní sestra.“

„Riderová.“

„Vím já?“

Bosch to dále nerozváděl. Dobře věděl, co se skrývá za opovržlivostí v hlase uniformovaného policisty. Co záleželo na tom, že Kizmin Riderová měla nejen podle Boschova názoru nadání a byla prvotřídní vyšetřovatelkou? I kdyby to Bosch Powersovi sdělil, policista by to vůbec nebral v úvahu. Pravděpodobně nacházel pouze jediný důvod, proč má ještě stále na sobě modrou uniformu, a nikoliv zlatý odznak detektiva: totiž že je bělošským mužem v éře protěžování žen a etnických menšin. Byla to pro něj hnisavá rána, kterou je lépe nedráždit.

Powers si zřejmě opravdu vyložil Boschovo mlčení jako nesouhlas a pokračoval.

„Každopádně mi řekli, abych sem pustil Emmy se Sidem, až sem přijedou. Myslím, že už budou s ohledáním hotovi. Takže tam asi nemusíte pěšky, ale můžete jet autem.“

Boschovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že Powers mluví o soudním patologovi a technikovi z oddělení vědeckého vyšetřování. Policista ta jména vyslovil, jako by to byl manželský pár pozvaný na

piknik.

Bosch se postavil na cestu, odhodil napůl vykouřenou cigaretu a pečlivě ji zašlápl. Nebylo by právě vhodné zahájit první případ po návratu na oddělení vražd požárem porostu.

„Dojdu tam pěšky,“ řekl. „A co poručík Billetsová?“

„Ještě tu není.“

Bosch se vrátil k autu, natáhl se přes otevřené okénko pro kufřík a odešel zpátky k Powersovi.

„To vy jste to auto našel?“

„Jo, to jsem byl já.“

Powers byl na sebe hrdý.

„A jak jste ho otevřel?“

„Mám v autě páčidlo. Otevřel jsem dveře a pak vypáčil kufr.“

„Proč?“

„Kvůli tomu smradu. Nedal se vydržet.“

„Vzal jste si rukavice?“

„Ne. Žádné jsem neměl.“

„Čeho jste se dotýkal?“

Powers musel chvíli přemýšlet.

„Kliky od dveří, páčky od kufru. To je asi všechno.“

„Udělal Edgar nebo Riderová nějaký záznam? Sepisovali jste něco?“

„Zatím ne.“

Bosch přikývl.

„Poslyšte, Powersi, vím, že jste na sebe celý pyšný, ale příště to auto neotvírejte, ano? Každý chce být detektivem, ale ne každý na to má. Přesně takhle se na místě činu nemá postupovat. Myslím, že to sám dobře víte.“

Bosch sledoval, jak policistův obličej nabral tmavě karmínovou barvu a kůže kolem čelisti se mu napjala.

„Poslyšte, Boschi,“ řekl. „Já akorát vím, že kdybych ohlásil, že tu mám auto, které smrdí tak, jako by v kufru byla mrtvola, tak vy byste si řekli: ‚No jo, co o tom ten Powers ví?‘ a nechali ji na slunci hnít tak dlouho, až by z toho vašeho pitomého místa činu nezbylo vůbec nic.“

„To je možná pravda, ale pak bychom to zvorali my a nesli bychom si za to zodpovědnost sami. Kdežto takhle jste to za nás

zvoral sám, ještě než jsme vůbec mohli začít.“

Powers byl stále vzteklý, ale mlčel. Bosch chvíli vyčkával, aby případně v diskusi pokračoval, ale pak změnil téma.

„Můžete mi laskavě zvednout tu pásku?“

Powers přistoupil k pásce. Mohlo mu být kolem pětatřiceti let a měl světácké vystupování pochůzkového veterána. V Los Angeles si člověk získá podobnou světáckost snadno, stejně jako kdysi ve Vietnamu. Když kolem něj Bosch procházel, policista utrousil: „Neztraťte se tam.“

„Ted' jste mě setřel, Powersi. Vedete jedna nula.“

Požární cesta byla úzká a po stranách zarostlá plevelem, který Boschovi sahal až do pasu. Všude byly roztroušeny odpadky a rozbité sklo, které zde zanechaly zástupy nepovolaných osob. Bosch věděl, že cesta je oblíbeným nočním doupětem výrostků z celého města.

Když se Bosch blížil k autu, hudba postupně sílila. Bosch ji však přesto nedokázal identifikovat. Jakmile ušel asi čtyři sta metru, ocitl se na mýtině vysypané šterkem, která zřejmě sloužila jako shromaždiště požární techniky v případě, že by v okolních kopcích vypukl požár porostu. Dnes však měla představovat místo činu. Na protější straně mýtiny zahlédl Bosch bílý rollsroyce, model Silver Cloud. Nedaleko od něj se nacházeli jeho dva kolegové, Riderová s Edgarem. Riderová právě kreslila náčrtek místa činu do poznámkového bloku, zatímco Edgar pobíhal kolem auta s pásmem a hlásil naměřené hodnoty. Po chvíli zahlédl Bosche, pokynul mu rukou v gumové rukavici a nechal pásmo vklouznout zpátky do pouzdra.

„Harry, kde jsi byl?“

„Maloval jsem,“ řekl Bosch a přistoupil ke kolegovi. „Musel jsem se umýt, převlíknout se a uklidit věci.“

Když Bosch přešel k okraji mýtiny, rozprostřel se pod ním pohled do údolí. Místo činu se nacházelo na útesu, který se tyčil nad vzdálenější stranou Hollywood Bowl. Necelých čtyři sta metrů nalevo stál kruhový amfiteátr, ze kterého vycházela hudba.

Losangeleská filharmonie pořádala na závěr sezóny zářijový víkendový koncert. Bosch se díval na osmnáct set lidí, kteří seděli na

sedadlech táhnoucích se u protější strany kaňonu a vychutnávali si jeden z posledních nedělních večerů tohoto léta.

„Ježíšikriste,“ řekl Bosch nahlas, když si uvědomil, jaký problém nastal.

Edgar s Riderovou k němu přistoupili.

„Takže co tu máme?“ zeptal se Bosch.

Odpovědi se ujala Riderová.

„V kufru je mrtvola. Běloch. Byl zastřelen. Víc jsme ho zatím neproklepli. Radši ten kufr moc neotvíráme. Ale všechny už jsme uvědomili.“

Bosch vyrazil k rollsu a minul přitom ohořelé zbytky starého táboráku, který někdo kdysi založil přímo uprostřed mýtiny. Oba kolegově ho následovali.

„Je to v pořádku?“ zeptal se, když přistoupil k autu.

„Jo, ohledali jsme ho,“ řekl Edgar. „Nic zvláštního. Pod autem něco teklo, ale to je asi tak všecko. Je to nejčistší místo činu, jaké jsem v poslední době viděl.“

Jerry Edgar, který byl stejně jako oba kolegové odvolán k případu z domova, měl na sobě modré džínsy a bílé tričko. Na levé náprsní kapse trička měl zapíchnut odznak s nápisem „LAPD - vraždy“. Když prošel kolem Bosche, všiml si Harry, že se mu na zadní straně trička skví nápis „Náš den začíná, když váš den končí“. Těsně padnoucí tričko ostře kontrastovalo s Edgarovou tmavou kůží a zdůrazňovalo jeho silně svalnaté tělo, které se právě s elegancí atleta přesunovalo k rollsu. Bosch s Edgarem příležitostně pracoval již plných šest let, ale mimo práci se s ním nikdy nedokázal sblížit. Teprve dnes si poprvé uvědomil, že je Edgar velmi dobře stavěný a nejspíš chodí pravidelně posilovat.

Bylo docela nezvyklé, že dnes Edgar nemá na sobě některý ze svých šviháckých obleků od Nordstroma. Bosch však měl pocit, že dobře zná důvod. Edgarovo neformální oblečení prakticky zaručovalo, že nebude muset dělat špinavou práci: uvědomovat o vraždě příbuzné.

Když se trojice detektivů přiblížila k autu, zpomalila tempo, jako by vražda byla nějakým způsobem nakažlivá. Auto stálo zadním koncem k jihu, takže ho diváci v horních protějších řadách Hollywood Bowl mohli snadno vidět. Bosch znovu zvážil celou

situaci.

„Takže vy chcete toho chlápka vytáhnout před zraky všech těchhle lidí s košíky na víno a na oběd?“ zeptal se. „Jak myslíte, že by to večer v televizi působilo?“

„No,“ odvětil Edgar, „mysleli jsme, že tohle rozhodnutí přenecháme tobě, Harry. Ty seš tu trojka.“

Edgar se usmál a zamrkal.

„Jo, jasně,“ řekl Bosch sarkasticky. „Já jsem tu trojka.“

Bosch si stále zvykal na pocit, že se stal takzvaným předákem týmu. Uplynulo již plných osmnáct měsíců od chvíle, kdy naposledy oficiálně vyšetřoval vraždu, natož aby v poslední době šéfoval tříčlennému vyšetřovacímu týmu. Když se v lednu vrátil z nuceného zářezového volna do práce, byl zařazen na hollywoodské oddělení vloupaček. Velitelka detektivního oddělení Grace Billetsová mu vysvětlila, že toto zařazení ho má postupně začlenit zpět do detektivní práce. Bosch věděl, že její vysvětlení je bohupustá lež a že Billetsová dostala příkaz shora, kam má Bosche šoupnout, ale přijal svou degradaci bez reptání. Věděl, že za ním nakonec přilezou.

Po osmi měsících papírování a několika případů, kdy někoho zatkl za vloupačku, byl Bosch povolán do kanceláře velitelky a Billetsová mu oznámila, že provádí reorganizaci. Procento objasněnosti trestných činů na oddělení vražd totiž kleslo na historické minimum - oddělení se podařilo vyřešit méně než polovinu z celkového počtu vražd. Billetsová přitom nastoupila do funkce velitelky zhruba před rokem a musela si neochotně přiznat, že k nejostřejšímu poklesu došlo za jejího vedení. Bosch jí sice mohl říct, že pokles nastal částečně i proto, že se Billetsová neuchylovala ke statistickým čachrům, které praktikoval její předchůdce Harvey Pounds, jenž si vždycky našel způsob, jak objasněnost popohnat výš, ale nakonec si to nechal pro sebe. Seděl a ani nedutal, když mu Billetsová předestírala svůj plán.

Jeho hlavní součástí bylo Boschovo přeložení zpět na oddělení vražd k prvnímu září. Boschovo místo na vloupačkách měl naopak obsadit detektiv jménem Selby, který se sotva unesl. Kromě toho přivedla Billetsová do týmu mladou a bystrou detektivku Kizmin Riderovou, s níž dříve pracovala na detektivním oddělení Pacifické divize. Navíc provedla velitelka radikální řez, když změnila tradiční

slučování detektivů do dvojic. Od nynějška se mělo devět detektivů pracujících na hollywoodském oddělení dělit na tři trojčlenné týmy, z nichž každému velel detektiv třetího stupně. Bosch byl trojka, a tak byl jmenován velitelem prvního týmu.

Důvody těchto změn byly logické - tedy alespoň na papíře. Většina vražd je vyřešena během prvních osmačtyřiceti hodin od nálezů mrtvol a po této době již často nebývá vyřešena vůbec. Billetsová chtěla mít více vyřešených případů, a tak ke každému přidělila větší počet detektivů. Druhým aspektem, který již na papíře tak dobře nevypadal - tedy alespoň pro devítičlenný detektivní tým -, byla skutečnost, že zatímco dříve pracovaly na vraždách čtyři dvojice partnerů, a na jednotlivé detektivy tak vycházel každý čtvrtý případ, nyní každý z detektivů pracoval na každém třetím případě. Změny tudíž znamenaly více případů, více práce, více času před soudem, více přesčasů a více stresu. Jedině přesčasy se daly pokládat za pozitivní faktor. Billetsová však byla neústupná a stížnostem detektivů nevěnovala velkou pozornost. A tak si za svůj nový plán rychle získala přezdívku, která se sama nabízela.

„Už někdo mluvil s Bulletsovou?“ zeptal se Bosch.

„Volala jsem jí,“ řekla Riderová. „Trávila víkend v Santa Barbaře. Nechala na sebe v kanceláři číslo. Už se sem vrací, ale pořád je nejmín hodinu a půl od nás. Říkala, že nejdřív musí vyhodit doma manželku a pak pojede rovnou na oddělení.“

Bosch přikývl a přistoupil k zadní části rollsroyce. Okamžitě ucítil zápach. Byl slabý, ale byl tam, naprosto nezaměnitelný. Tenhle závan se nedá srovnat s ničím jiným na světě. Bosch se otočil a nepřítomně kývl. Položil kufřík na zem, otevřel ho a vytáhl z lepenkové krabičky pár gumových rukavic. Zavřel kufřík a odložil ho pár metrů od sebe, aby mu nepřekážel.

„Tak se na to podíváme,“ řekl a nasazoval si přitom rukavice. Tenhle pocit nesnášel. „Postavte se blíž k autu, nechceme těm lidem dělat větší představení, než jaké si zaplatili.“

„Není to hezkej pohled,“ řekl Edgar, když Bosch přistoupil blíže.

Všichni tři se postavili před kufr rollsu, aby znemožnili posluchačům pohled na mrtvolu. Bosch však dobře věděl, že každý, kdo má alespoň trochu slušné kukátko, okamžitě pozná, o co tady

běží. Tohle bylo L. A.

Ještě než otevřel kufr, všiml si na míru šité poznávací značky. Stálo na ní TNA. Než však stačil promluvit, zodpověděl mu nevyřčenou otázku Edgar.

„Znamená to TNA Productions. To je firma na Melrose.“

„T and A?“

„Ne, TNA. Přesně jako na značce.“

„Kde na Melrose?“

Edgar vytáhl z kapsy zápisník a chvíli v něm listoval. Adresa, kterou poté uvedl, byla Boschovi povědomá, ale nedokázal ji okamžitě zařadit. Věděl, že je to někde poblíž Paramountu, rozrůstajícího se studia, které zabíralo celou severní stranu bloku 5500. Kolem Paramountu stála řada menších produkčních firem a ministudií, která připomínala cizopasně ryby plující kolem tlamy velkého žraloka v naději, že se jim podaří ulovit drobtý, jež žralok neschlamsrne.

„No dobrá, tak jdeme na to.“

Bosch upřel pozornost zpátky ke kufru. Viděl, že víko je jen lehce přibouchnuté, aby nezacvakl zámek. Natáhl ruku a jediným prstem v gumové rukavici jemně víko zvedl.

Kufr se otevřel a vyhrnul se z něj nechutně páchnoucí závan smrti. Bosch okamžitě zatoužil po cigaretě, ale tyhle doby už měl dávno za sebou. Dobře věděl, co všechno dokáže advokát obhajoby vytlout z popela cigarety, kterou zanechá policista na místě činu. Důvodné pochyby se daly založit i na mnohem menších prohřešcích.

Naklonil se pod víko, aby se podíval zblízka, a dával přitom pozor, aby se kalhotami neotřel o nárazník. V kufru leželo tělo muže. Jeho kůže měla šedivě bílou barvu a byl oblečen v drahých a pečlivě nažehlených plátěných kalhotách se záložkami, světle modré košili s květinovým vzorem a kožené sportovní bundě. Chodidla měl bosá.

Ležel schoulený na pravém boku jako plod v mateřském lůně - až na to, že měl ruce za tělem, a nikoliv složené na prsou. Boschovi se zdálo, že mu někdo spoutal ruce za zády a poté mu pouta opět sundal - pravděpodobně až po smrti. Když se zadíval pozorně, všiml si malé oděrky na levém zápěstí, kterou si oběť zřejmě způsobila ve snaze se vykroutit. Oči měl muž pevně zavřené a v koutcích mu zaschla jakási bělostná, téměř průhledná látka.

„Kiz, udělej popis oběti.“

„Dobře.“

Bosch se naklonil dále do kufru. Viděl, že v ústech a nose mrtvoly zaschla krvavá pěna. Také vlasy měl muž spleené krví, která mu stékala po ramenou až na výstelku kufru, kde vytvořila sraženou louži. Vtom Bosch zahlédl ve dně kufru díru, skrz niž vytekla krev na šterk pod autem. Díra zela asi třicet centimetrů od hlavy oběti v místě, kde byla výstelka shrnutá, a měla rovnoměrné okraje. Rozhodně to nebyl otvor po kulce. Pravděpodobně se jednalo o odtokový otvor nebo díru po šroubu, který se uvolnil a upadl.

V krvavé kaši, která byla kdysi mužovým temenem, rozeznal Bosch dva dobře patrné průstřely s roztrepenými okraji, jež byly vedeny v dolní části týla. Okcipitální protuberance, napadlo Bosche instinktivně. Příliš mnoho pitev, pomyslel si. Vlasy v okolí průstřelů byly spálené od horkých plynů, které vyšlehly z hlavně vražedné zbraně. Kůže na hlavě pak byla poseta tečkami střelného prachu. Vše neklamné známky výstřelů z bezprostřední blízkosti. A poněvadž Bosch nikde neviděl rány, kudy by kulky vyšly ven, usoudil, že vrah použil dvaadvacítku. Tyhle kulky poskakují uvnitř lebky jako skleněnky vhozené do prázdné zavařovací sklenice.

Když Bosch vzhlédl, spatřil na vnitřní straně víka kufru malou spršku krve. Dlouho si cákanec prohlížel, pak odstoupil a napřímil se. Nyní se věnoval celkovému pohledu na kufr a v duchu přitom procházel imaginární klíč. Jelikož na příjezdové cestě na mýtinu nebyly nalezeny žádné krvavé kapky, nebylo pochyb o tom, že oběť byla zavražděna až zde v kufru. Přesto existovalo několik neznámých. Proč právě zde? A proč nemá zavražděný boty a ponožky? Proč mu vrah sundával ze zápěstí pouta? Prozatím Bosch odložil tyto otázky stranou.

„Hledali jste náprsní tašku?“ zeptal se, aniž by se na kolegy podíval.

„Zatím ne,“ odpověděl Edgar. „Poznáváš ho?“

Teprve nyní se Bosch podíval na obličej muže jako na obličej. Ještě i po smrti v něm byl vepsán strach. Muž před svým skonem zavřel oči. Věděl, co ho čeká. Bosch přemýšlel, zda bílou látkou v koutcích mužových očí nemohou být zaschlé slzy.

„Ne, a ty?“

„Ne. Je příliš zřízený.“

Bosch opatrně odklopil zadní cíp mužovy kožené bundy, ale v zadní kapse jeho kalhot žádnou náprsní tašku nenašel. Odhrnul tedy bundu a všiml si, že náprsní taška leží ve vnitřní kapse se štítkem pánského salonu Fred Haber. Kromě toho zahlédl Bosch v kapse letenku. Hmátl volnou rukou do kapsy a oba předměty vytáhl.

„Víko,“ řekl, když znovu odstoupil.

Edgar zaklapl víko s jemností hrobníka zakrývajícího rakev. Bosch přešel ke kufříku, podřepil a položil obě položky na kufřík.

Nejprve otevřel náprsní tašku. Přihrádka pro kreditní karty na levé straně byla zcela zaplněna. Na pravé straně byl do okénka zasunut řidičský průkaz na jméno Anthony N. Aliso.

„Anthony N. Aliso,“ poznamenal Edgar. „Zkráceně Tony. Takže proto TNA. TNA Productions.“

Adresa zněla na Hidden Highlands, malou enklávu nedaleko Mulhollandu v Hollywood Hills. Bylo to místo obklopené zdmi a vybavené strážní budkou s nepřetržitou ostrahou, většinou v podobě bývalých policistů LAPD, kteří odešli do civilu nebo byli postaveni mimo službu. Adresa navíc dobře korespondovala s rollsroycem.

Bosch rozevřel prostor pro peníze a našel v něm svazek bankovek. Aniž by je vytahoval, napočítal dvě stodolarovky a devět dvacetidolarovek. Ohlásil částku Riderové a ta ji zapsala. Následně Bosch otevřel obal od letenky. Uvnitř se nacházel palubní lístek na jednosměrný let společností American Airlines z Las Vegas do Los Angeles v pátek 22.05 hodin. Jméno na letence se shodovalo se jménem na řidičském průkazu. Bosch zkontroloval zadní chlopeň obalu od letenky, ale nenašel žádnou nálepku nebo přicvaknutý lístek, který by naznačoval, že majitel letenky cestoval se zavazadlem. Položil tedy náprsní tašku i letenku na kufřík, přešel k autu a zvědavě nakoukl přes okénko do auta.

„Žádná zavazadla?“

„Žádná,“ řekla Riderová.

Bosch se vrátil ke kufru a znovu zvedl víko. Chvilí se díval na tělo, pak zahákl prst za levý rukáv mužovy bundy a nadzvedl ho. Muž měl na ruce zlaté rolexky s ciferníkem lemovaným drobnými diamanty.

„Sakra.“

Bosch se otočil. Byl to Edgar.

„Copak?“

„Mám zavolat lidi z organizovaného?“

„Proč?“

„Italské jméno, nic ukradeného, dvě kulky v temeni. Tohle je gangsterská vražda, Harry. Měli bychom zavolat ozetko.“

„Ještě ne.“

„Víš dobře, že Bulletsová to udělá tak jako tak.“

„Uvidíme.“

Bosch si znovu změřil pohledem tělo a bedlivě se zadíval na zkrvavenou a bolestí zkroucenou tvář. Nakonec víko zavřel.

Odstoupil od auta a přešel na okraj mýtiny, odkud se nabízel nádherný výhled na město. Když se zadíval na východ na roztroušené domy Hollywoodu, spatřil v lehkém oparu v pozadí vysoké mrakodrapy centra Los Angeles. Rozeznal rozsvícená světla na stadionu Dodgers, kteří zde právě hráli zápas. Dodgers neměli šanci ani proti Coloradu, zvláště když dělal nadhazovače Nomo. Bosch měl sice ve vnitřní kapse bundy lístek, ale dobře věděl, že brát ho sem s sebou je učiněná bláhovost. Dnes večer se do okolí stadionu rozhodně nedostane. A také věděl, že Edgar má pravdu. Tato vražda nesla všechny rysy gangsterské popravky a oni by měli uvědomit Oddělení vyšetřování organizovaného zločinu - buďto aby převzalo celý případ, nebo aby jim alespoň poskytlo radu. Bosch ovšem s uvědoměním otálel. Od jeho posledního případu uplynula už dlouhá doba. Nechtěl se ještě případu vzdávat.

Ohlédl se zpátky na Hollywood Bowl. Zdálo se mu, že je vyprodáno - lidé seděli namačkáni v eliptickém útvaru, který se táhl vzhůru do protějšího svahu. Nejvzdálenější sedadla od krytého jeviště byla nejvýše ve svahu a nacházela se téměř ve stejné úrovni s mýtinou, na níž parkoval rolls. Bosch přemýšlel, kolik lidí se teď na něj asi dívá. Znovu si vzpomněl na dilema, které musí vyřešit. Musel nějak zahájit vyšetřování, ale věděl, že pokud vytáhne mrtvolu z kufru před tolika diváky, pravděpodobně ho město i policejní oddělení rozcupují na kusy za špatnou publicitu, kterou takový krok bezpochyby vyvolá.

Edgar jako by mu i tentokrát četl myšlenky.

„Hele, Harry, těm je to úplně fuk. Před pár lety na jazzovém

festivalu prováděla přesně na tomhle místě jedna dvojice půl hodiny prasečinky. Když byli hotovi, obecenstvo jim vestoje aplaudovalo. Chlápek pak vstal a s nahým zadkem se zlehounka uklonil.“

Bosch se na Edgara podíval, aby zjistil, jestli to myslí vážně.

„Četl jsem o tom v *Timesech*,“ vysvětlil Edgar. „V rubrice ‚Pouze v L. A.‘“

„No jo, Jerry, jenže tohle je filharmonie. Na tu chodí úplně jiné publikum, chápeš? A já navíc nechci, aby to skončilo v rubrice ‚Pouze v L. A.‘, jasný?“

„Jasně, Harry.“

Bosch pohlédl na Riderovou. Zatím toho moc nenapovídala.

„Co ty na to, Kiz?“

„Já nevím. Ty seš tu trojka.“

Riderová byla drobná - měřila něco přes metr padesát a nevážila více než padesát kilo i s pistolí. Nikdy by tuto práci nemohla získat, kdyby policejní oddělení nebylo zmírnilo fyzické nároky na uchazeče, aby přitáhlo do sboru více žen. Riderová měla světle hnědou kůži a nakrátko ostříhané rovné vlasy. Na sobě měla džínsy, růžovou košili a černé sako. Na jejím drobounkém těle nemohlo sako ani zdaleka zakrýt devítimilimetrový Glock 17, který měla v pouzdře na pravém boku.

Jak Billetsová sdělila Boschovi, pracovala s Riderovou v Pacifické divizi. Riderová tam dělala na loupežích a podvodech, ale tu a tam ji povolali i k vyšetřování vražd s finančním podtextem. Billetsová prohlásila, že Kiz Riderová dokáže analyzovat místo činu stejně dobře jako většina ostřílených detektivů z oddělení vražd. Usilovně tahala za provázky, aby šéfové Kizino přeložení na její oddělení schválili, ale zároveň se musela smířit se skutečností, že zde Kiz nezůstane dlouho. Riderová byla příslušnicí dvou menšin, svou práci vykonávala dobře a navíc měla nad sebou v Parker Center strážného anděla - Billetsová si nebyla jistá koho. To vše prakticky zaručovalo, že její pobyt na hollywoodském oddělení bude poměrně krátký. Riderová zde na chvíli zapustí kořeny a poté zamíří na ústředí.

„A co OPG?“ zeptal se Bosch.

„Tam jsem zatím nevolala,“ odpověděla Riderová. „Říkala jsem si, že ještě chvílku potrvá, než s tím autem začneme hýbat.“

Bosch přikývl. Podobnou odpověď čekal. Oficiální policejní garáž byla obvykle poslední institucí, na kterou policisté volali. Bosch se ptal jen proto, aby získal čas, zatímco se snažil učinit rozhodnutí, jak postupovat dál.

Nakonec k němu dospěl.

„Dobrá, zavolejte tam,“ řekl. „Vyříd'te jim, aby ihned přijeli. A aby vzali náklad'ák. Dobře? I kdyby měli zrovna výjezd, ať se otočí a jedou k nám. A řekněte jim, že musí mít plochou korbu. V kufříku mám telefon.“

„Jasně,“ řekla Riderová.

„Proč plochou korbu, Harry?“ zeptal se Edgar.

Bosch neodpověděl.

„Přemístíme celé místo činu,“ řekla Riderová.

„Cože?“ nechápal Edgar.

Riderová přešla bez odpovědi ke kufříku. Bosch potlačil úsměv. Kiz okamžitě pochopila, co má Bosch v plánu, a Bosch pomalu začínal tušit, proč Billetsová hovořila o Kiz jako o velkém příslibu. Strčil vyhořelou sirku do celofánu kolem krabičky cigaret a vrátil krabičku do kapsy.

Během kouření si všiml, že na okraji mýtiny, odkud se mohl dívat přímo na Bowl, je mnohem lepší zvuk. Po pár okamžicích dokázal dokonce rozpoznat, co orchestr hraje.

„*Šeherezáda*,“ poznamenal.

„Cože, Harry?“ zeptal se Edgar.

„Ta hudba. Jmenuje se to *Šeherezáda*. Slyšels to někdy?“

„Nejsem si jistý, že to slyším teď. Doléhá ke mně jen ozvěna.“

Bosch luskl prsty. Zčistajasna mu hlavou bleskla myšlenka a náhle v duchu spatřil klenutou bránu studia, jakousi repliku Vítězného oblouku v Paříži.

„Ta adresa na Melrose,“ řekl, „to je blízko Paramountu. Je to jedno z těch parazitujících studií hned vedle nich. Myslím, že je to v Archway.“

„Jo? Asi máš pravdu,“ řekl Edgar.

Riderová k nim přistoupila. „Náklad'ák už je na cestě,“ řekla. „Za patnáct minut jsou tu. A taky jsem volala na ohledání a soudní patologii. Už sem taky jedou. Lidi z ohledání právě dodělali nějakou vloupačku v Nichols Canyon, takže odtamtud zamíří rovnou sem.“

„Fajn,“ řekl Bosch. „Už jste vyslechli toho burana?“

„Jen předběžně,“ odpověděl Edgar. „Není to náš typ. Říkali jsme si, že to necháme na trojce.“

Bosch pochopil, že Edgar dobře vycítil rasistickou zášť, která z Powerse vyzařovala směrem k němu i k Riderové.

„Dobrá, vezmu si to na starost,“ řekl. „Vy zatím dodělejte náčrt situace a pak znovu prohledejte bezprostřední okolí. A prohod'te si úseky.“

Vtom si Bosch uvědomil, že kolegům říká věci, které říkat nemusí.

„Omlouvám se. Vy víte dobře, co máte dělat. Chtěl jsem jen říct, abychom všechno prováděli přesně podle pravidel. Mám takový dojem, že na nás budou civět bulvy.“

„A co to ózetko?“ zeptal se Edgar.

„Říkám, že ještě ne.“

„Civět bulvy?“ zeptala se Riderová se zmateným výrazem v obličeji.

„Bulvární média,“ vysvětlil jí Edgar. „Budou to brát jako vraždu celebrity. Studiový případ. Jestli v tom kufru leží nějaká velká ryba z branže, někdo z Archway, budou to média docela sledovat. Víc než docela. Mrtvý chlápek v kufru svého rollsu, to je zpráva. Ale mrtvý chlápek z branže v kufru svého rollsu, to už je sólokapr.“

„Archway?“

Bosch se vzdálil, zatímco Edgar informoval Riderovou, jak to v Hollywoodu chodí, pokud jde o vraždy, média a filmařský byznys.

Bosch si olízl prsty, zamáčkl cigaretu a zastrčil ji za celofán k vypálené sirce. Pomalu se začal vracet zpátky na Mulholland, přičemž znovu pečlivě ohledával šterkovou cestu. Na silnici i v okolním porostu se však válelo tolik odpadků, že se nedalo poznat, zda nějaký předmět - cigaretový oharek, láhev od piva, použitý kondom - souvisí s rollsroycem, nebo nikoliv. Ze všeho nejpečlivěji však Bosch hledal krev. Kdyby na cestě našel stopy krve, která by se dala identifikovat jako krev oběti, pak by to nasvědčovalo verzi, že byl muž zavražděn někde jinde a poté odvezen na mýtinu. Pokud by se žádná krev nenašla, dalo se naopak usuzovat, že k vraždě pravděpodobně došlo přímo tady.

Během bezvýsledného hledání si Bosch náhle uvědomil, že se cítí uvolněně, ba přímo šťastně. Byl zpátky v rajónu a opět plnil svou misi. Pak ho sice napadlo, že muž v kufru musel zaplatit za jeho spokojenost životem, ale veškeré výčitky svědomí okamžitě zaplašil. Ten chlap by skončil v kufru bez ohledu na to, jestli se Bosch vrátí na oddělení vražd, anebo ne.

Když Bosch dorazil zpátky na Mulholland, zahlédl požární vozidla. Byla celkem dvě a postával kolem nich oddíl hasičů, kteří jako by na něco čekali. Bosch si zapálil další cigaretu a podíval se na Powerse.

„Máte tu problém,“ řekl uniformovaný policista.

„Cože?“

Než však Powers stačil odpovědět, předstoupil před Bosche jeden z hasičů. Na hlavě měl bílou helmu velitele oddílu.

„Vy to tu vedete?“ zeptal se.

„Přesně tak.“

„Já jsem náčelník Jon Friedman,“ řekl hasič. „Máme tu problém.“

„Slyšel jsem.“

„Ten koncert dole v Bowl má za devadesát minut skončit. A pak tu máme ohňostroj. Problém je, že tenhle chlápek tvrdí, že tam máte nějakou mrtvolu a nějaké místo činu. To je teda zádrhel. Protože jestli tam nemůžeme zajet a zaujmout bezpečnou pozici pro ohňostroj, tak žádný ohňostroj nebude. Nemůžeme to dovolit. Pokud nezaujmeme správnou pozici, pak stačí jedna zbloudilá raketa a celý ten svah chytne plamenem. Rozumíte mi?“

Bosch si všiml, že se Powers jeho dilematu zlomyslně šklebí. Nevšímal si ho a obrátil pozornost zpátky k Friedmanovi.

„Kolik času na to zaujmutí pozice potřebujete, náčelníku?“

„Maximálně deset minut. Stačí, abychom byli na místě před vypálením první rakety.“

„Za devadesát minut?“

„Ted' už za pětaosmdesát. Jestli ti lidi dole žádný ohňostroj neuvidí, budou pěkně vztekli.“

Bosch si uvědomil, že sám nečiní žádná rozhodnutí, ale nechává je za sebe činit ostatní.

„Tak tady počkejte, náčelníku. Za hodinu a čtvrt už budeme

pryč. Nemusíte tu parádu rušit.“

„Jste si tím jistý?“

„Spolehněte se.“

„Detektive?“

„Ano, náčelníku?“

„S tou cigaretou porušujete zákon.“

Friedman ukázal na ceduli pomalovanou graffiti.

„Pardon, náčelníku.“

Bosch odešel na silnici a zašlápl cigaretu, zatímco Friedman se vrátil ke svým lidem, aby oznámil vysílačkou, že se ohňostroj normálně uskuteční. Při pohledu na vysílačku si Bosch uvědomil nebezpečí a rychle Friedmana dostihl.

„Náčelníku, můžete říct, že ohňostroj bude, ale nezmiňujte se do vysílačky o tom těle. Nepotřebujeme, aby se nám tu rojili reportéři a nad hlavami nám lítaly vrtulníky.“

„Rozumím.“

Bosch mu poděkoval a upřel pozornost na Powerse.

„Nemůžete ohledat místo činu za hodinu a čtvrt,“ řekl Powers.

„Vždyť ještě ani nedorazil patolog.“

„Tyhle starosti nechte na mně, Powersi. Už jste něco sepsal?“

„Ještě ne. Jednal jsem s těmahle chlapama. Docela by mi píchlo, kdyby tam měl některý z vás vysílačku.“

„Takže co kdybyste mi to teď vylíčil hezky od začátku?“

„A co oni?“ zeptal se Powers a ukázal k mytíně. „Proč vám to nepoví někdo z nich? Edgar nebo Riderová?“

„Protože mají napilno. Tak chcete mi to říct, nebo ne?“

„Už jsem vám to řekl.“

„Od začátku, Powersi. Zatím jste mi řekl, co jste dělal, když jste to auto ohledával. Ale co vás přimělo ho vůbec ohledat?“

„Nevím, co bych vám řekl. Obvykle se tu při každé obchůzce zastavím, abych odehnal všelijaké pobudy.“

Ukázal na Mulholland a na vrcholek kopce. Ve svahu stála nalepená řada domů, většinou na krakorcích. Vypadaly jako maringotky zavěšené ve vzduchu.

„Lidi z tamtěch domů v jednom kuse volají na stanici a hlásí, že se tady pořádají táborové ohně, pivní mejdany, uctívání dábla a kdovíco ještě. Myslím, že jim to hlavně kazí výhled. A oni si nepřejí,

aby jim něco kazilo výhled, za který vyplázli milion dolarů. A tak sem jezdím a odháním ty flákače. Většinou jsou to znudění mladí parchanti z Valley. Hasičský sbor tady kdysi zamykal bránu, ale ti zmetci ji zničili. To bylo před šesti měsíci. Městu potrvá nejmíň rok, než to tady všecko opraví. Sakra, už před třemi týdny jsem si požádal o baterie do světlíky a pořád na ně čekám. Kdybych si je nekoupil sám, byl bych celou noc bez baterky. A městu je to úplně fuk. Tohle měs...”

„Takže jak to bylo s tím rollsem, Powersi? Držte se tématu.“

„Jo. No, obvykle se tu zastavuju po setmění, ale kvůli tomu koncertu v Bowlu jsem tady dneska přijel dřív. A všiml si toho rollse.“

„Přijel jste sám od sebe? Nebo na stížnost z těch domů?“

„Ne. Dneska jsem si to sem přihasil sám. Kvůli tomu koncertu. Říkal jsem si, že by tu mohly být nějaké nepovolané osoby.“

„A byly?“

„Pár - lidi, kteří tam poslouчали hudbu. Ale nebyli to ti obvyklí výtržníci. Todle je náročná hudba - myslím, že tak se tomu říká. Nicméně jsem je tak jako tak vyhnal, a když vypadli, zůstal tu ten rolls. Nikdo se k němu nehlásil.“

„A tak jste ho prohlédl.“

„Jo, a ten smrad já poznám. Otevřel jsem páčidlem kufr a byla tam. Mrtvola. A tak jsem se vrátil a zavolal profiky.“

Powers vyslovil poslední slovo s jistou dávkou sarkasmu. Bosch si toho nevšímal.

„Máte jména těch lidí, které jste odehnal?“

„Ne, jak říkám, poslal jsem je pryč a teprve pak jsem si všiml, že nikdo neodjel s tím rollsem. A to už bylo pozdě.“

„A co včera?“

„Co co včera?“

„Včera jste se tu zastavil?“

„Měl jsem volno. Dělam od úterka do soboty, ale včera jsem si prohodil službu s jedním kámošem, kterej dneska něco má.“

„A co v pátek večer?“

Powers zavrtěl hlavou.

„V pátek mají hlídky vždycky napilno. Na volný objížděky není čas, a pokud vím, žádnou stížnost jsme nedostali... Takže jsem sem

nezajížděl.“

„Jen jste honil vysílačku?“

„Celou noc jsem dostával nějaká hlášení. Neměl jsem čas ani na desetsedmičku.“

„Ani na pauzu na večeri? Tomu říkám obětavost, Powersi.“

„Co má tohle znamenat?“

Bosch pochopil, že udělal chybu. Powers se užíral bezmocností v práci a Bosch ho zatlačil příliš daleko do kouta. Powers znovu zrudl a pomalu si sundal sluneční brýle.

„Tak já vám něco povím, pane Velké zvíře. Když jste k policii nastupoval vy, měl jste skvělé vyhlídky. Ale co my ostatní? Na nás zbylo hovno. My..., teda já se už tolik let, že je ani nedokážu spočítat, usilovně snažím získat zlatý odznak, a přesto na to mám zhruba stejnou naději jako ten chlápek, co teď leží v kufru toho rollsroyce. Jenže já to nevzdávám. Pět nocí v týdnu jezdím sem a tam a honím vysílačku. Na dveřích auta se píše ‚Chránit a sloužit‘ a já to dělám, člověče. Takže laskavě nechte těch keců o obětavosti.“ Bosch mlčel, dokud neměl jistotu, že Powers skončil. „Heleďte, Powersi, nechťel jsem vás namíchnout. Jasný? Chcete cigaretu?“

„Já nekouřím.“

„Dobrá, tak to zkusíme znovu.“ Chvilí počkal, až si Powers opět nasadí zrcadlovky a trochu se uklidní. „Vždycky pracujete sám?“

„Jezdím zetko.“

Bosch přikývl. Jednotka Zebra. Stejně jako má zebra mnoho pruhů, vyřizovali i policisté z této jednotky mnoho nejružnějších hlášení - obvykle nesmyslných -, zatímco policejní vozy se dvěma policisty řešily závažnější případy - prioritní a často i nebezpečná hlášení. Zebry jezdily během hlídky samy a mnohdy měly pod kontrolou celou přidělenou divizi. Z organizačního hlediska plnily dozorčí funkci mezi seržanty a pěšáky, kteří hlídkovali v jednotlivých zeměpisných úsecích divize, známých jako základní hlídkovací oblasti.

„Jak často odsud vyháníte lidi?“

„Jednou, dvakrát do měsíce. Těžko říct, jak často je to u ostatních služeb nebo u základních aut. Ale podobně přibližlá hlášení dostává obvykle zetko.“

„Máte nějaké buzerky?“

Buzerky byly malé kartičky, kterým se oficiálně říkalo KTP neboli karty terénního pohovoru. Policisté je vyplňovali v případě, že zastavili podezřelé osoby, ale neměli dostatek důkazů pro jejich zatčení, nebo pokud by takové zatčení - v tomto případě za porušení zákazu vstupu - bylo ztrátou času. Americké sdružení občanských svobod označilo tento postup za „buzeraci a zneužití policejních pravomocí“. Termín se celkem ujal, dokonce i mezi policisty.

„Jo, nějaké mám na stanici.“

„Fajn. Jestli se vám je podaří vyhrabat, rádi bychom se na ně mrkli. A mohl byste se taky zeptat kolegů v základním hlídkovacím autě, jestli si toho rollse v posledních pár dnech nevšimli?“

„Myslíte, že bych vám teď měl poděkovat, že jste mi milostivě umožnil být součástí toho vašeho velikého vyšetřování, a zároveň vás požádat, abyste za mě ztratil slovo u zástupce náčelníka?“

Bosch na Powerse chvíli civěl, než se zmohl na odpověď.

„Ne, myslím, že bych vám teď měl říct, abyste do dneška do devíti hodin připravil ty buzerky, jinak za vás ztratím slovo u šéfa hlídek. Ovšem s kolegy ze základních hlídek si nedělejte starosti. Promluvíme si s nimi sami. Nechci, abyste zmeškal desetsedmičku dvě služby po sobě, Powersi.“

Bosch vyrazil zpátky na místo činu, přičemž znovu postupoval rozvážně a kontroloval druhou stranu šterkové cesty. Dvakrát musel ustoupit ze šterku do porostu, aby nechal projet nejprve nákladní auto z oficiální policejní garáže a poté dodávku z oddělení vědeckého ohledání.

Cestou na mýtinu znovu nenašel nic, takže si byl jist, že oběť byla zavražděna v kufru, když rolls parkoval na mýtině. Po chvíli viděl, jak se ohledávací technik Art Donovan a fotograf Roland Quatro, který přijel s ním, pouštějí do práce. Přistoupil k Riderové.

„Máš něco?“ zeptala se.

„Ne. A ty?“

„Nic. Myslím, že sem ten rolls přijel už s obětí v kufru. Otevřely se dveře, vystoupil chlápek, odklopil víko a dvakrát střelil oběť do hlavy. Zavřel kufr a odešel na Mulholland, kde si ho někdo vyzvedl. Cesta sem je úplně čistá.“

Bosch přikývl.

„Chlápek?“

„No, zatím spoléhám na pravděpodobnost.“

Bosch přešel k Donovanovi, který právě strkal do igelitového důkazního sáčku náprsní tašku a letenku.

„Arte, máme tu problém.“

„To mi povídej. Zrovna jsem si říkal, že sem postavím stativy a natáhnu přes ně plachtu, ale všem lidem z Bowlu stejně výhled nezacloníš. Někteří o to představení každopádně neprijdou. Myslím, že jim to vynahradí ten zrušený ohňostroj. Tedy pokud nemáš v plánu sedět na zadku až do konce koncertu.“

„Neé, kdybychom to udělali, advokát obhajoby by nás před soudem roztrhal na kusy za zdržování. Na případu O. J. Simpsona se všichni právníci parádně přiučili, Arte. Však to znáš.“

„Takže co podnikneme?“

„Prostě udělej nejrychleji, co je třeba, a pak to všechno odvezeme do garáže na otiskové. Nevíš, jestli tam teď někdo je?“

„Ne, mělo by tam být volno,“ řekl Donovan pomalu. „Chceš říct, že tam odvezeš auto i s tělem?“

Bosch přikývl.

„Kromě toho odvedeš v garáži svou práci líp, nebo ne?“

„To rozhodně. Ale co soudní patolog? S něčím takovým musí být srozuměn předem, Harry.“

„O to se postarám. Ale než to auto naložíme na nákladák, postarej se, abyste měli všechny fotky a videozáznam pro případ, že by se při transportu něco v autě pohnulo. A taky sejmi tomu chlápku otisky a dej mi otiskovou kartu.“

„Jasně.“

Zatímco Donovan tlumočil Quatrovi Boschovy instrukce, Bosch utvořil hlouček s Edgarem a Riderovou.

„Prozatím na tom budeme dělat my. Jestli jste měli na dnešní večer nějaké plány, tak si zavolejte a zrušte je. Tahle noc bude dlouhá. Práci si rozdělíme následovně: Kiz,“ Bosch ukázal na domy ve svahu, „ty nejdřív zajedeš tam nahoru a obejdeš všechny domy. Postup znáš. Zjistíš, jestli si někdo nevzpomíná, že by v okolí zahlédl ten rolls, nebo neví, jak se sem mohl dostat. Možná někdo dokonce zaslechl výstřely - jejich ozvěna mohla dolehnout až na kopec. A taky se pokusíme stanovit dobu, kdy k vraždě došlo. A potom se...,

máš telefon?“

„Ne. Ale mám v autě vysílačku.“

„To ne. Nechci, aby se tenhle případ dostal na naši frekvenci.“

„Můžu ti zavolat od někoho z domu.“

„Dobře, zavolej mi, až budeš hotová, a pokud skončím dřív, ozvu se ti na pager. Podle toho, jak se věci vyvrbí, pak buďto pojedu za pozůstalými, anebo si prohlídnu jeho kancelář.“

Riderová přikývla. Bosch se otočil k Edgarovi.

„Jerry, ty půjdeš na stanici a budeš pracovat tam. Sepíšeš o tom protokol.“

„Ona je nováček.“

„Jasně, tak sem příště nechod' v tričku. Nemůžeš klepat na dveře v takovém oblečení.“

„Mám v autě košili. Převlíknu se.“

„Příště. Tentokrát budeš dělat papíry. Ale ještě než začneš, prožeň Alisa počítačem a zjisti, co se dá. Řidičák mu vystavili loni, takže budou mít na oddělení motorových vozidel otisk jeho palce. A pak zkus sehnat na otiskovém někoho, kdo ten daktyl palce porovná s otiskovou kartou, kterou ti Art za chvíli udělá. Chci mít co nejrychleji potvrzení jeho totožnost.“

„Na otiskovém dneska večer nikdo nebude. Službu má tady Art. Měl by to udělat on.“

„Art bude mít spoustu práce. Prostě zkus někoho zastihnout doma. Tu identifikaci potřebujeme.“

„Zkusím to, ale nemůžu ti slí...“

„Fajn. A potom obvolej všechny, kteří slouží v téhle oblasti základní hlídky, a zeptej se, jestli si někdo nevšiml toho rollse. Powers - to je ten chlápek na silnici - zatím vytáhne buzerky na děcka, která se tu poflakují. Takže se zaměř i na ně. A pak už můžeš začít sepisovat protokol.“

„Sakra, při tolika úkolech budu rád, když ho začnu sepisovat příští pondělí.“

Bosch si jeho kňourání nevšiml a změřil si pohledem oba kolegy.

„Já zůstanu u těla. Jestli to potrvá moc dlouho, zajede Kiz ověřit adresu kanceláře a já si vezmu na starost pozůstalé. Takže oba víte, co máte dělat?“

Riderová i Edgar přikývli. Bosch vycítil, že Edgara stále něco žere.

„Kiz, můžeš jít.“

Riderová odešla. Bosch počkal, až zmizí z doslechu, a otočil se k Edgarovi.

„Dobrá, Jerry, tak v čem je problém?“

„Já jen chci vědět, jak to v tomhle týmu vlastně bude. Opravdu budu dostávat nejhorší práci, zatímco princeznička ze všech sraček vybruslí?“

„Ne, Jerry, tak to nebude a myslím, že mě znáš dost dobře, než aby ses na něco takového vůbec ptal. V čem je skutečný problém?“

„Nelíbí se mi, jak to vedeš, Harry. Už dávno jsme měli zavolat ózetko. Jestli něco vypadá jako organizovaný zločin, tak je to tenhle případ. Řekl bych, že bys jim měl zavolat, jenže protože ses po delší době zase na vraždách a docela dlouho jsi čekal na případ, tak prostě nikam nevoláš. V tom je problém.“

Edgar rozpráhl ruce, jako by chtěl naznačit, jak je to všechno zřejmé.

„Myslím, že si tu nemusíš nic dokazovat, Harry,“ pokračoval. „A v tomhle městě nikdy nebude nedostatek těl. Nezapomeň, že tohle je Hollywood. Myslím, že bys měl tenhle případ jednoduše hodit za hlavu a počkat si na další.“

Bosch přikývl.

„Možná máš pravdu,“ řekl. „Pravděpodobně ano. Ve všem. Jenže já jsem tu trojka. Takže to prozatím uděláme po mém. Zavolám Bulletsové, řeknu jí, co tu máme, a pak zavolám na ózetko. Ale i kdyby se na to vrhli oni, část případu nám zůstane. To přece víš. Takže ji udělejme dobře. Jasný?“

Edgar neochotně přikývl.

„Hele,“ řekl Bosch. „Beru tvou připomínku na vědomí, dobře?“

„Jasně, Harry.“

V tom okamžiku Bosch zahlédl, že na mýtinu vjíždí modrá dodávka soudního patologa. Za volantem seděl Richard Matthews. To byl průlom. Matthews nebyl tak úzkoprsý jako někteří jiní a Bosch předpokládal, že se mu ho podaří přesvědčit o svém plánu přemístit celý náklad do otiskové garáže. Matthews určitě pochopí, že je to jediná možnost.

„Ozvi se mi,“ řekl Bosch, když se dal Edgar na odchod.

Edgar mrzutě mávl, aniž by se otočil.

Bosch se na několik okamžiků ocitl sám uprostřed horečných aktivit na místě činu. Uvědomil si, že si ve své roli doslova libuje. Začátek případu ho vždy podobným způsobem nabudil a Bosch dobře věděl, jak moc mu detektivní práce chyběla a jak po ní v posledním roce a půl prahl.

Nakonec odložil tyto myšlenky stranou a vyrazil k dodávce soudního patologa, aby si promluvil s Matthewsem. Ve stejnou chvíli skončila *Šeherezáda* a z Bowlu se ozval bouřlivý potlesk.

Otiskovou garáž tvořil hangár z vlnitého plechu, který byl postaven za druhé světové války a nacházel se ve strojovém parku městských služeb za policejním ústředím v Parker Center. Garáž byla bez oken a vjíždělo se do ní širokými dvoukřídlovými vraty. Celý vnitřek byl natřen načerno a jakákoliv prasklina nebo štěrbina, kudy by mohlo proudit světlo, byla pečlivě přelepena páskou. Vpředu visely tlusté černé závěsy, které se po zavření garážových dveří daly zatáhnout. Interiér pak byl černý jako lichvářovo srdce. Technici, kteří zde pracovali, dokonce garáži říkali „jeskyně“.

Zatímco byl rollsroyce s mrtvolou vykládán z nákladního auta OPG, odnesl Bosch kufřík k pracovnímu stolu v garáži a vytáhl telefon. Oddělení vyšetřování organizovaného zločinu bylo tajnou komunitou uvnitř ještě větší uzavřené komunity na detektivním oddělení. Bosch toho o OVOZu věděl jen velmi málo, přestože znal několik detektivů, kteří na tomto oddělení pracovali. OVOZ byl mimořádně záhadnou jednotkou, dokonce i pro lidi uvnitř oddělení. Jen pramálo policistů vědělo, čím přesně se tato skupina zabývá. Což pochopitelně vzbuzovalo podezření a řevnivost.

Většina detektivů OVOZu měla v detektivních službách pověst nafoukaných nul. Přebírali vyšetřování detektivům, jako byl Bosch, ale jen málokdy z nich dokázali uplácet neprůstřelný případ. Bosch byl již mnohokrát svědkem, jak za jejich dveřmi zmizela řada rozpracovaných případů, aniž by vyústily v trestní stíhání mafiánů a gangsterů. Kromě toho byl OVOZ na celém oddělení jedinou divizí s tajným rozpočtem - ten schvaloval na uzavřeném zasedání náčelník a policejní komise, která většinou jen odkývala jeho návrhy. Z tohoto

místa mizely peníze prakticky do tmy - platili se z nich informátoři, vyšetřování i nejmodernější vybavení. Ve stejné černé díře bohužel zmizela i řada jejich případů.

Bosch požádal operátorku, aby mu spojila inspektora, který má tento víkend pohotovostní službu. Zatímco čekal na spojení, znovu si vzpomněl na tělo v kufru. Anthony Aliso - pokud to byl skutečně on - věděl, co přijde, a zavřel oči. Bosch doufal, že v jeho případě to někdy bude jinak. Nechtěl vědět, co přijde.

„Haló,“ ozval se v telefonu hlas.

„Ano, tady Harry Bosch. Jsem detektivtrojka v jedné ohlášené vraždě v Hollywoodu. S kým mluvím, prosím?“

„Dom Carbone. Mám víkendovou pohotovost. Chcete mi ji zkazit?“

„Možná.“ Bosch se pokusil přemýšlet. Jméno mu bylo matně povědomé, ale nedokázal je zařadit. Byl si jist, že s Carbonem ještě nikdy nepracoval. „Kvůli tomu volám. Možná byste se na to chtěl mrknout.“

„Popište mi to.“

„Jasně. Mrtvý běloch nalezený v kufru rollsroyce Silver Cloud se dvěma průstřely v hlavě. Pravděpodobně dvaadvacítka.“

„A dál?“

„Auto se našlo na požární cestě u Mulholland Drive. Na loupež to moc nevypadá. Tedy alespoň na osobní loupež. Našli jsme jeho průkazy, hotovost v náprsní tašce a rolexky na zápěstí. S diamantem na každé hodině ciferníku.“

„Zatím jste mi neřekl, kdo je oběť. Takže kdo je oběť?“

„Ještě to není potvrzeno, ale...“

„Prostě mi to řekněte.“

Bosche trápilo, že nedokáže přiřadit hlasu v telefonu žádnou konkrétní tvář.

„Zdá se, že obětí je Anthony N. Aliso, osmačtyřicet let. Bydlí nahoře v kopcích. Vypadá to, že byl majitelem jedné společnosti s kanceláří a studií na Melrose nedaleko Paramountu. Firma se jmenuje TNA Productions. Myslím, že sídlí v Archway Studios. Za chvíli toho budeme vědět víc.“

Z druhého konce linky se ozývalo pouze ticho.

„Znamená to něco?“

„Anthony Aliso.“

„Jo, přesně tak.“

„Anthony Aliso.“

Carbono pomalu opakoval jméno oběti, jako by převaloval na jazyku jemné víno a váhal, zda má láhev přijmout, nebo víno vypivnout. Pak se nadlouho odmlčel.

„Takhle spatra mě nic nenapadá, Boschi,“ řekl po chvíli. „Ale můžu zavolat na pár míst. Kde budete?“

„V otiskové garáži. On je tady s náma a já jsem u něj za chvíli.“

„Jak to myslíte? Vy máte tělo mrtvoly v garáži?“

„To je dlouhá historie. Kdy se mi asi tak ozvete?“

„Jen co vyřídím ty telefonáty. Už jste byli v jeho kanceláři?“

„Ještě ne. Dostaneme se tam ještě dneska večer.“

Bosch sdělil Carbonemu číslo svého mobilního telefonu, ukončil hovor a strčil si přístroj do kapsy bundy. Na okamžik se zamyslel nad Carboného reakcí na jméno oběti. Nakonec však usoudil, že z ní nic nedokáže vyčíst.

Když se za rollsroycem zavřely dveře garáže, zatáhl Donovan závěsy. U stropu svítila zářivka, kterou nechal rozsvícenou, než si připraví potřebné vybavení. Technik soudní patologie Matthews a jeho dva asistenti, kteří měli manipulovat s tělem, se choulili nad pracovním stolem a vytahovali z kufříku nástroje.

„Chvilku mi to potrvá, Harry, nevádí? Nejdřív přejedu laserem ten kufr i s tím chlapem. Pak ho vytáhneme a sjedem ho laserem znovu. A teprve potom se budeme zaobírat ostatními věcmi.“

„Ty jsi tady šéf. Vezmi si tolik času, kolik budeš chtít.“

„Budu potřebovat, abys mi pomohl s tyčinkou, když budu dělat fotky. Roland musel odjet na jiné místo činu.“

Bosch přikývl a sledoval, jak laboratorní technik šroubuje na fotoaparát Nikon oranžový filtr. Nasadil si řemínek fotoaparátu na krk a zapnul laser. Byla to krabička velká asi jako videorekordér, z níž vedl kabel zakončený asi třiceticentimetrovou tyčinkou s rukojetí. Z konce tyčinky vyzařoval silný oranžový paprsek.

Donovan otevřel skříňku, vytáhl několik brýlí s oranžovými ochrannými okuláry a rozdál je Boschovi i ostatním. Poslední brýle

si nasadil sám. Kromě toho dal Boschovi pár gumových rukavic.

„Ted' rychle projedu vnější stranu kufru a potom ho otevřeme,“ řekl.

Právě když se přesouval k vypínači, aby zhasnul zářivku, zazvonil Boschovi v kapse telefon. Donovan počkal, až Bosch přijme hovor. Byl to Carbone.

„Boschi, my to chtít nebudeme.“

Harry chvíli neříkal nic a mlčel také Carbone. Donovan stiskl vypínač a místnost se ponořila do absolutní tmy.

„Chcete říct, že po tom chlapovi nepasete,“ promluvil Bosch nakonec do temnoty.

„Ověřoval jsem to a vyřídil pár telefonátů. Nikdo zřejmě toho chlapa nezná. Nikdo na něm nedělá... Pokud je nám známo, je úplně čistý... Říkal jste, že ho naložili do kufru a dvakrát ho střelili do hlavy, jo...? Boschi, jste tam?“

„Jo, jsem tady. Jasně, do kufru a dvě rány.“

„Kufrová uspávanka.“

„Cože?“

„Takhle tomu říkají mafiáni kolem Chicaga. Když odprásknou nějakého t'un'ťu, vždycky říkají: 'Cože, Tony? S Tonym si nedělejte starosti. Tomu jsme dali kufrovou uspávanku. Už ho neuvidíte.' Jenže tenhle případ, Boschi, do takového scénáře nezapadá. Vůbec toho chlápka neznáme. Lidi, se kterými jsem mluvil, si myslí, že se to někdo snaží narafořit tak, abychom si mysleli, že v tom má prsty organizovaný zločin - chápete, co tím chci říct?“

Bosch sledoval, jak laserový paprsek prořezává tmu a ozařuje zadní část kufru pronikavým světlem. Ochranné brýle odfiltrovaly oranžovou barvu, takže byl laser zářivě bílý. Bosch stál asi tři metry od rollsu, ale zřetelně viděl zářící linie na víku kufru i nárazníky. Tahle podívaná mu vždycky připomínala pořady z cyklu National Geographic, při nichž podvodní kamera brázdila temné hlubiny oceánu a prozařovala potopené lodi nebo letadla. Bylo to docela přízračné.

„Poslyšte, Carbone,“ řekl, „vy ani nemáte zájem sem přijet a mrknout se na to?“

„Momentálně ne. Samozřejmě se mi ozvěte, pokud narazíte na něco, co bude vyvracet tuhle naši verzi. A zítra se na to podívám

bedlivěji. Vaše číslo mám.“

Bosch byl ve skrytu duše potěšen, že si před ním lidi z OVOZu nebudou hrát na mistry světa, ale zároveň ho odmítnutí případu překvapilo. Rychlost, s jakou se Carbone této vraždy vzdal, mu připadala docela neobvyklá.

„Chcete mi sdělit ještě nějaké detaily, Boschi?“

„Jsme teprve na začátku. Ale rád bych se vás zeptal, jestli jste někdy slyšel o případu, kdy by si pachatel odnesl boty oběti. A taky zavražděnému následně rozvázal ruce.“

„Odnesl si boty..., rozvázal ho. Eh, takhle spatra si nic podobného nevybavuju. Nic konkrétního. Ale jak říkám, ráno se na to přeptám a dám vám vědět. Máte ještě něco zajímavého?“

Boschovi se tento přístup ani trochu nezamlouval. Carbone se choval dychtivě, a přitom tvrdil, že ho případ nezajímá. Prohlásil, že Tony Aliso není zapleten do organizovaného zločinu, a přesto chtěl znát podrobnosti. Snažil se pouze o vstřícnost, nebo za tím bylo ještě něco dalšího?

„Víc toho momentálně nemáme,“ řekl Bosch, neboť se rozhodl, že další informace již dobrovolně neprozradí. „Jak říkám, před chvílí jsme s tím začali.“

„Dobře, tak vydržte do rána, a já se na to všechno přeptám. A jestli na něco přijdu, ozvu se vám, ano?“

„Jasně.“

„Tak zatím. Víte, o co tu podle mě kráčí, Boschi? Ten chlápek se zřejmě pelešil s něčí manželkou. Častokrát nějaký případ vypadá jako profesionální poprava a pak se ukáže, že je to úplně jinak. Chápete, co tím chci říct?“

„Jo, chápu, co chcete říct. Zatím nashle.“

Bosch přešel k zadní straně rollse. Zblízka viděl, že vlnité šmouhy, které před chvílí zahlédl v laserovém světle, jsou pravděpodobně stopy po otírání hadříkem. Zdálo se, že někdo celý automobil pečlivě otřel.

Když ovšem Donovan přešel tyčinkou přes nárazník, zachytil laser na chromovaném povrchu částečný otisk boty.

„Dával sem někdo...“

„Ne,“ řekl Bosch. „Nikdo tam nohu nedával.“

„No dobrá. Podrž mi tu tyčinku na otisku.“

Bosch poslechl. Donovan se sklonil, pořídil několik fotografií a postupně přitom měnil expozici, aby měl jistotu, že alespoň jeden snímek bude dostatečně ostrý. Jednalo se o přední polovinu chodidla. Na nárazníku se rýsovalo kulaté břicho podrážky, z něhož jako sluneční paprsky vycházely drobné linie. Klenba chodidla byla přerušena příčnou rýhou a pak už otisk končil na hraně nárazníku.

„Teniska,“ konstatoval Donovan. „Nebo možná pracovní bota.“

Jakmile otisk vyfotografoval, znovu projel celý kufr laserovou tyčinkou, ale nenašel již nic kromě stop po otírání.

„No dobrá,“ prohlásil. „Otevři ho.“

Bosch rozsvítil kapesní svítilnu, aby viděl na cestu, přesunul se ke dveřím řidiče, sklonil se a uvolnil páčkou víko od kufru. Krátce nato zahalil otiskovou garáž závan smrti.

Boschovi se zdálo, že se tělo během přepravy neposunulo. Pod neúprosným laserovým paprskem však dostalo vzezření oběti téměř pekelný nádech - její obličej vypadal téměř jako holá lebka, jako fluoreskující příšery na chodbách domů hrůzy. Krev vypadala ve tmě ještě černěji a úlomky kostí v roztřepených průstřelech s ní bělostně kontrastovaly.

Na šatech muže se třpytily drobné pramínky vlasů a tenká vlákna. Bosch sebral pinzetu a plastikovou ampulku podobnou té, do jaké se strkají stříbrné půldolary. Pečlivě posbíral všechny potenciální důkazy a uložil je do ampulky. Byla to namáhavá práce a nedalo se z ní na nic usuzovat. Bosch věděl, že podobný materiál lze nalézt kdykoliv na komkoliv. Vlákna byla naprosto běžná.

Jakmile skončil, obrátil se k Donovanovi a řekl: „Cíp bundy. Odhrnul jsem ho, abych našel jeho náprsní tašku.“

„No dobrá, tak ho zase sklop.“

Bosch poslechl a na Alisově boku se objevil další otisk boty. Shodoval se s otiskem na nárazníku, ale byl úplnější. Na patě se nacházel další kruhový útvar s vyrážejícími liniemi. Ve spodní části klenby se rýsovalo cosi, co vypadalo jako název značky, ale nedalo se to rozluštit.

Bosch věděl, že bez ohledu na to, zda se jim podaří botu identifikovat, se jedná o dobrý nález. Znamenalo to, že jinak pečlivý vrah učinil chybu. Přinejmenším jednu. A pokud nic jiného,

vzbuzovala tato okolnost naději, že chyb bude postupně více a nakonec dovedou Bosche až k pachateli.

„Podrž mi tu tyčinku.“

Bosch poslechl a Donovan opět absolvoval proceduru s fotoaparátem.

„Fotím to jen proto, abych to zdokumentoval, ale než mrtvolu odešleme, sundáme jí sako,“ prohlásil.

Následně Donovan projel laserem vnitřní část víka od kufru. Laser zde odhalil celou řadu otisků, většinou palce a většinou na místě, kam člověk pokládá ruku, aby při nakládání nebo vykládání věcí přidržel víko ve zvednuté poloze. Mnohé otisky se překrývaly, což prozrazovalo, že jsou staré, a Boschovi bylo okamžitě jasné, že pravděpodobně patří přímo oběti.

„Sejmu je, ale s ničím nepočítej,“ řekl Donovan.

„Já vím.“

Jakmile Donovan skončil, položil tyčinku i fotoaparát na laserový box a řekl: „Hele, co kdybychom teď toho chlapa vytáhli, položili ho někam ven a rychle ho sjeli, než nám ho seberou?“

Aniž by čekal na odpověď, opět zapnul fluoreskující aparát. Všichni si zakryli rukama oči, neboť je oslnilo prudké světlo. O několik okamžiků později se již ke kufru přesunul Matthews s asistenty a začali překládat mrtvolu do černého plastického pytle, který předtím rozložili na nosítkách.

„Je pěkně zralý,“ poznamenal Matthews, když mrtvolu pokládali.

„To jo,“ přitakal Bosch. „Kolik myslíš?“

„Čtyřicet dva až čtyřicet osm hodin. Ale nech mě provést pár testů a uvidíme, na co přijdem.“

Ještě předtím však Donovan opět zhasnul světla a přešel tyčinkou přes tělo od hlavy dolů. Zaslhlé slzy v očních důlcích se ve světle bělostně leskly. K obličeji zavražděného bylo přichyceno několik chlupů a vláken a Bosch je pečlivě sesbíral. Vysoko na pravé lícní kosti se muži rovněž rýsovala drobná oděrka, kterou nebylo vidět, když tělo leželo v kufru na pravé straně.

„Mohli ho zmlátit, ale může to taky být od toho, jak ho soukali do kufru,“ poznamenal Donovan.

Když se laserový paprsek přesunul níže nad hrudník, začal být Donovan vzrušený.

„No podívejme.“

V laserovém světle se na pravém rameni kožené bundy lesklo cosi, co vypadalo jako úplný otisk ruky, a také dva rozmazané otisky palce - po jednom na obou klopách. Donovan se sklonil velmi blízko k bundě a začal si otisky prohlížet.

„Tohle je chemicky ošetřená kůže, která nepohlcuje kyseliny z otisků. Je to velký průlom, Harry. Kdyby měl ten chlap na sobě cokoliv jiného, můžeš na něco takového rovnou zapomenout. Ta pracka je dokonalá. Palce se sice nechytily..., ale myslím, že s trochou lepidla dokážeme sejmut i je. Harry, odhrň mi jednu z těch klop.“

Bosch sebral levou klopou a opatrně obrátil látku. Na vnitřní straně záhybu se rýsovaly čtyři otisky. Bosch obrátil pravou klopou a objevil další čtyři. Zdálo se, že někdo držel Tonyho Alisa za klopky.

Donovan hvízdal.

„Tohle vypadá na dva různé lidi. Koukej na velikost palců na klopě a ruky na rameni. Řekl bych, že ta ruka je menší, Harry. Možná je to ženská. Já nevím. Ale ruce, které držely toho chlápka za klopky, byly docela velké.“

Donovan sebral z nedaleké krabice na náradí nůžky a opatrně odstříhl sportovní bundu od těla. Bosch mu pak bundu přidržel a Donovan ji přejel laserovou tyčinkou. Kromě otisků boty a prstů, kterých si všimli již dříve, však neobjevili žádnou další stopu. Bosch pečlivě přehodil bundu přes židli u stolu a vrátil se k tělu. Donovan právě přejížděl laserem přes dolní končetiny.

„Tak co tam máš dál?“ zeptal se mrtvého těla. „No tak, řekni nám svůj příběh.“

Na kalhotách byla další vlákna a několik starých skvrn. Až do chvíle, kdy se přesunuli k záložkám, neobjevili nic ani vzdáleně významného. Když ovšem Bosch odhrnul záložku pravé nohavice, odhalil v záhybu značné množství prachu a vláken. Kromě toho se v laserovém paprsku zalesklo pět drobných kousků zlata. Bosch je pečlivě sebral pinzetou a vložil do zvláštní plastikové ampulky. Z levé záložky následně vytáhl dva podobné kousky.

„Co to je?“ zeptal se.

„Netuším. Vypadá to jako třpytivý kosmetický lesk nebo něco takového.“

Donovan přešel tyčinkou po bosých nohou oběti. Byly čisté, což Boschovi prozradilo, že pachatel oběti pravděpodobně sundal boty až poté, co ji napěchoval do kufru rollsroyce.

„A tím jsme hotovi,“ uzavřel Donovan.

Světla se znovu rozsvítila a Matthews se pustil do ohledávání mrtvoly. Pohyboval jejími končetinami v kloubech, rozeplnul jí košili, aby posoudil stupeň sinalosti kůže, otevřel jí oči a otáčel hlavou. Donovan zatím přecházel sem a tam a čekal, až soudní patolog skončí a on bude moci pokračovat ve své laserové show. Po chvíli přistoupil k Boschovi.

„Harry, chceš k tomu ropu?“

„Ropu?“

„Ránu od pasu.“

„Jo,“ řekl Bosch pobavené. „Pověz mi k tomu ropu.“

„No, myslím, že na něj pachatel vytáhl bouchačku. Svázal ho, nastrkal do kufru a odvezl na požární cestu. Ten chlápek přitom ještě žil. Náš pachatel pak vystoupil, otevřel kufr, položil si nohu na nárazník, aby svou práci dokončil, jenže nemohl dostat ruku do kufru tak, aby přiložil pistoli oběti na lebku, chápeš? To pro něj bylo důležité. Chtěl odvést precizní práci. A tak položil nohu tomu chudákovi na bok, naklonil se ještě víc do kufru a prásk, prásk! A bylo po ptákách. Co ty na to?“

Bosch přikývl.

„Myslím, žes na to kápl.“

Sám před okamžikem uvažoval podobně, ale neodvažoval se učinit tak konkrétní závěry.

„Jenže jak se potom dostal zpátky?“ zeptal se.

„Kam zpátky?“

„Jestli ten chlap ležel celou dobu v kufru, pak musel pachatel řídit ten rolls. A pokud dojel s rollsem až na mýtinu, jak se pak dostal zpátky na místo, kde Tonyho přemohl?“

„To zařídil ten druhý,“ vysvětlil Donovan. „Na bundě byly přece dvojce různé otisky. Někdo mohl jet za tím rollsem. Ta ženská. Ta, která položila pracku oběti na rameno.“

Bosch přikývl. S touto myšlenkou si již sám nějakou dobu pohrával, ale na Donovanově scénáři se mu přesto něco nelíbilo.

Nemohl však přijít na to, co to může být.

„Poslyš, Boschi,“ ozval se Matthews. „Chceš to slyšet ještě dneska, nebo si počkáš na zprávu?“

„Dneska,“ řekl Bosch.

„Dobrá, tak poslouchej. Sinalost je stabilní a neměnná. Jakmile oběti přestalo pracovat srdce, už se s tělem nehýbalo.“ Matthews kývl na zápisník. „Takže co tu máme dál? Devadesátiprocentní posmrtná ztuhlost, zakalení rohovky a klouzavost kůže. Myslím, že když to všechno poskládáme dohromady, vychází nám osmačtyřicet hodin, možná o pár hodin méně. Jestli narazíte na nějaké další záchytné body, dejte nám vědět a my vám to upřesníme.“

„Jasně,“ řekl Bosch.

Věděl, co Matthews pokládá za „záchytné body“: pokud by se jim podařilo stanovit průběh posledního dne oběti a zjistit, co a kdy oběť před smrtí jedla, pak by soudní patolog mohl přesněji stanovit dobu úmrtí rozbořem natráveného jídla v žaludku.

„Můžeš si ho odvézt,“ řekl Bosch Matthewsovi. „Máš tušení, kdy byste s tím mohli být hotovi?“

„Vyšlo vám to zrovna na konec svátečního víkendu. To je docela smůla. Pokud vím, zatím děláme na sedmadvaceti vraždách spáchaných v tomhle okrese. Když budete mít štěstí, dostaneme se k téhle nejspíš ve středu. Ale nevolejte nám, ozveme se sami.“

„Jasně, tohle už jsem někde slyšel.“

Zdržení však tentokrát Bosche netrápilo. V podobných případech přinesla pitva obvykle jen velmi málo překvapení. Bylo naprosto zřejmé, jak oběť zemřela. Záhadou bylo proč a čím rukou.

Matthews s asistenty odvezli mrtvolu k sobě a nechali Bosche a Donovana o samotě s rollsem. Donovan mlčky civěl na auto a prohlížel si ho, jako si toreador prohlíží býka, s nímž se má utkat v aréně.

„Však my jeho tajemství odhalíme, Harry.“

Boschovi zazvonil telefon. Bosch ho nemotorně vylovil z kapsy a přijal hovor. Byl to Edgar.

„Identifikace je potvrzená, Harry. Je to ten Aliso.“

„To jste zjistili z těch otisků?“

„Jo. Mossler má doma fax. Všechno jsem mu poslal a on to zkontroloval.“

Mossler byl jeden ze zaměstnanců odboru pro latentní otisky při oddělení vědeckého ohledání.

„Jako že je porovnal s otiskem palce na řidičáku?“

„Jo. A taky jsem vytáhl sadu Tonyho otisků z jednoho jeho starého zatčení za obtěžování. Mossler omrkl i je. Je to ten Aliso.“

„Prima, dobrá práce. Co tam máš dál?“

„Jak říkám, pěkně jsem si toho chlapa proklepl. Je celkem čistý. Až na to zatčení v sedmdesátém pátém. Ale našel jsem ještě pár dalších věcí. V březnu se stal obětí vloupačky do svého domu. A v soudních rejstřících jsem objevil pár občanskoprávních žalob vedených proti němu. Většinou za nedodržování smluv. Rýsuje se nám tu porušování slibů a namíchnutí lidí, Harry - to může být dost slušný motiv.“

„Čeho se ty případy týkaly?“

„Zatím jsem získal jen výtahy ze soudního rejstříku. Až se mi podaří dostat na soud, budu si muset vyžádat kompletní spisy.“

„Dobře. Ověřoval jsi seznam pohřešovaných?“

„Jo, ověřoval. Nikdo se po něm nikdy nepídil. Ty něco máš?“

„Možná. Možná budeme mít docela štěstí. Zdá se, že se nám podaří sejmout z těla pár otisků. Dvě sady.“

„Z těla? No to je super.“

„Z kožené bundy.“

Bosch vycítil, že Edgar je velmi vzrušený. Oba detektivové věděli, že pokud otisky nepatří přímo podezřelému, pak budou bezpochyby natolik čerstvé, že budou patřit lidem, kteří oběť viděli velmi krátce před smrtí.

„Volals na ózetko?“

Bosch čekal, až se ho na to Edgar zeptá.

„Pouštějí to k vodě.“

„Cože?“

„Takhle mi to řekli. Alespoň zatím. Než najdeme něco, co by je mohlo zajímat.“

Bosch přemýšlel, zda mu Edgar uvěřil, že vůbec někam volal.

„To mi nějak nehraje, Harry.“

„No jo, ale my teď nemůžem dělat nic jiného než svoji práci. Už se ti ozvala Kiz?“

„Ještě ne. S kým jsi na organizovaném mluvil?“

„S chlápkem jménem Carbone. Měl pohotovost.“

„O tom jsem nikdy neslyšel.“

„Já taky ne. Už musím končit, Jerry. Ozvi se mi, až budeš něco vědět.“

Sotva Bosch zavěsil, otevřely se dveře garáže a dovnitř vešla poručík Grace Billetsová. Rychle si změřila pohledem místnost a spatřila Donovana, který právě pracoval na autě. Požádala Bosche, aby vyšel ven, a Bosch v tu chvíli pochopil, že je docela nešťastná.

Když vyšel před garáž, zavřela za ním Billetsová dveře. Tato čtyřicátnice sloužila u policie zhruba stejně dlouho jako Bosch, ale až do doby, kdy ji jmenovali jeho velícím důstojníkem, spolu nějakou záhadou nikdy nepracovali. Billetsová byla střední postavy a zrzavě hnědé vlasy si stříhala nakrátko. Neměla žádné líčidlo a byla oblečená celá v černém - džínsy, tričko a sako. Na nohou měla černé kovbojské boty. Jejím jediným ústupkem ženskosti byly tenké zlaté náušnice. Její chování ovšem neustupovalo nikomu a ničemu.

„Co se tady děje, Harry? Vy jste to tělo odvezl v autě?“

„Musel jsem. Kdybych to neudělal, musel bych ho vytáhnout z auta před zraky asi deseti tisíc lidí, kteří by se místo na ohňostroj dívali na nás.“

Bosch podrobně vylíčil Billetsové situaci a Billetsová ho mlčky poslouchala. Jakmile skončil, přikývla.

„Omlouvám se,“ řekla. „Neznala jsem podrobnosti. Zdá se, že to byla vaše jediná možnost.“

Tohle se Boschovi na Billetsové líbilo. Neměla vždycky pravdu a byla ochotna to přiznat.

„Díky, poručíku.“

„Takže co tu máme?“

Když se Bosch s Billetsovou vrátili zpátky do garáže, seděl Donovan za jedním z pracovních stolů a zaobíral se koženou bundou. Pověsil ji na šňůru do prázdného čtyřsetlitrového akvária a pak vhodil dovnitř balíček pro pevné důkazy. Z balíčku se po otevření začaly uvolňovat výpary kyanoakrylátu, které se navázaly na aminokyseliny a mastnoty z otisků prstů a postupně vykrystalizovaly, čímž zvýraznily rýhy a zákruty otisků natolik, že se daly fotografovat.

„Jak to vypadá?“ zeptal se Bosch.

„Docela dobře. Z tohohle něco získáme. Brýden, poručíku.“

„Nazdárek,“ odvětila Billetsová.

Bosch poznal, že si velitelka nepamatuje Donovanovo jméno.

„Poslyš, Arte,“ řekl, „až dáš ty otisky dohromady, odešli je do otiskové laboratoře a zavolej mně nebo Edgarovi. My tam pak někoho pošlem kódem tři.“

Kód tři byl reakční kód policejních hlídek, jímž se schvalovalo použití majáčku a sirény. Bosch potřeboval, aby se otisky ověřily rychle. Prozatím to bylo nejspolehlivější vodítko.

„Jasně, Harry.“

„A co ten rolls? Můžu už do něj vlézt?“

„No, ještě s ním nejsem úplně hotov. Vlez si do něj, ale buď opatrný.“

Bosch začal ohledávat interiér automobilu. Nejprve zkontroloval dveře a kapsy v sedadlech, ale nenašel vůbec nic. Nakoukl do popelníku a zjistil, že v něm nejsou oharky ani popel. Zapsal si tedy do paměti, že oběť podle všeho nekouřila.

Billetsová stála opodál - sledovala Bosche, ale nijak mu nepomáhala. Do funkce velitelky detektivního oddělení se dostala především díky řídicím a organizačním schopnostem, nikoliv vyšetřovacím. Věděla, kdy má pouze přihlížet a neplést se ostatním do cesty.

Bosch se podíval pod sedadla a nenašel nic zajímavého. Nakonec otevřel přihrádku na rukavice, ze které vypadl malý čtvereček papíru. Byla to účtenka za letištního nosiče. Bosch ji chytil za roh, přešel s ní k pracovnímu stolu a řekl Donovanovi, aby z ní sejmul otisky, jakmile bude mít příležitost.

Vrátil se k přihrádce na rukavice a našel smlouvu o leasingu automobilu, jeho registraci, služební záznamy a malou sadu náradí s baterkou. Kromě toho ležela v přihrádce napůl spotřebovaná tuba Preparation H, léků proti hemeroidům. Zdálo se, že je dost podivné vozit takové léky v přihrádce, ale Bosch usuzoval, že je měl Aliso připravené pro dlouhé cesty.

Zabalil všechny předměty z přihrádky do zvláštních pytlíků a přitom si všiml rezervní baterie v sadě náradí. Přišlo mu to zvláštní, protože do baterky se očividně vkládaly dvě baterie. Mít pouze jednu

rezervní k ničemu nebylo.

Stiskl vypínač baterky. Byla vybitá. Odšrouboval tedy víčko a z útrobu baterky vypadla jediná baterie. Bosch se zadíval do trubice a spatřil plastický pytlík. Strčil dovnitř pero, zachytil pytlík a vytáhl ho ven. Pytlík obsahoval něco přes dvacet hnědých kapslí.

Billetsová přistoupila blíže.

„Afrodisiaka,“ řekl Bosch. „Amylnitrát. Má chlapovi pomoci ho postavit a udržet ho vestoje. A taky vám zlepší orgasmus.“

Náhle pocítil potřebu Billetsové vysvětlit, že tyto znalosti nemá z vlastních zkušeností.

„Už jsem takové případy vyšetřoval.“

Billetsová přikývla. Donovan k nim přistoupil s účtenkou za letištního nosiče v průhledné plastické obálce.

„Jen pár šmouh. Nic, na čem bychom mohli stavět.“

Bosch převzal obálku a odnesl ji spolu s dalšími plastickými důkazními sáčky k pracovnímu stolu.

„Vezmu si s sebou tu stvrzenku, prášky a služební záznamy auta, Arte, dobře?“

„Jasně.“

„Letenku a náprsní tašku ti tady nechám. Ty otisky na bundě udělej, prosím tě, rychle. Co dál? A jo, ty drobky. Jak to vidíš?“

„Snad to zvládnou do zítřka. Prohlídnu si i zbytek těch vláken, ale nejspíš budou jen vylučující.“

To znamenalo, že většina nasbíraného materiálu poputuje po zběžné Donovanově prohlídce do skladu a dostane se na pořad dne pouze v případě, že bude identifikován podezřelý. Pak bude použita buďto k prokázání přítomnosti podezřelého na místě činu, nebo k jejímu vyloučení.

Bosch sebral z regálu nad stolem velkou obálku, strčil do ní všechny důkazní položky, které si bral s sebou, uložil obálku do kufříku a zaklapl ho. Nakonec zamířil s Billetsovou k závěsu.

„Ráda jsem vás zase viděla, Arte,“ řekla Billetsová.

„Nápodobně, poručíku.“

„Mám zavolat do garáží, aby si pro to auto přijeli?“ zeptal se Bosch.

„Ne, ještě se tu chvíli zdržím,“ odpověděl Donovan. „Projedu vnitřek vysavačem a pak mě možná napadne ještě něco dalšího.“

Postarám se o něj, Harry.“

„Dobrá, tak zatím.“

Bosch s Billetsovou prošli skrz závěs a vyrazili ze dveří. Venku si Bosch zapálil cigaretu a zadíval se na tmavou oblohu bez hvězd. Také Billetsová si zapálila.

„Kam pojedete teď?“ zeptala se.

„Za pozůstalými. Chcete jet se mnou? Je to vždycky zábava.“

Billetsová se jeho sarkasmu usmála.

„Ne, myslím, že to přenechám vám. Ale ještě než odjedete, chtěla bych vědět, jaký to na vás dělá dojem, Harry. Totiž, trochu mě znervózňuje, že OVOZ ten případ odmítl, aniž by se na něj pořádně podíval.“

„To mě taky.“ Bosch zhluboka potáhl z cigarety a vyfoukl kouř. „Dělá to na mě dojem, že tenhle případ bude pěkná dřina. Pokud z těch otisků nevymáčkeme něco užitečného. Prozatím je to naše jediná šance.“

„No, tak vyříd'te svým lidem, že je chci vidět zítra v osm hodin v zasedačce s hlášením.“

„Nechte to na devět, poručíku. Myslím, že do té doby bychom už měli od Donovana vědět něco o těch otiscích.“

„No dobrá, tak v devět. Zatím nashle, Harry. A když už se bavíme takhle neformálně, můžeme si od nynějška tykat. Já jsem Grace.“

„Jasně, Grace. Hezkou noc.“

Billetsová vyfoukla kouř krátkým výdechem, který zněl jako náznak smíchu.

„Chceš říct hezký zbytek noci.“

Cestou zpátky na Mulholland Drive a Hidden Highlands zavolal Bosch Riderové na pager a Kiz se mu ozvala zpět z jednoho z domů, kde byla právě na návštěvě. Oznámila mu, že se nachází v posledním z domů s výhledem na mýtinu, kde ještě před chvílí parkoval Alisův rolls. Kromě toho mu sdělila, že nejhodnotnější svědectví získala od muže, který si vzpomínal, že zahlédl bílý rollsroyce ze zadní terasy svého domu v sobotu kolem desáté ráno. Tentýž muž se přitom domníval, že když byl v pátek večer na terase a díval se na západ slunce, auto tam ještě nestálo.

„To odpovídá časovému odhadu soudního patologa a údajům na letence. Myslím, že dobu vraždy postupně zužujeme na páteční noc - někdy po Alisově návratu z Vegas. Nejspíš ho skřípli cestou domů z letiště. Nikdo neslyšel výstřely?“

„Pokud vím, tak ne. Ale ve dvou domech mi nikdo neotevřel. Chtěla jsem se tam teď vrátit a zkusit to znovu.“

„Možná je zastihneš zítra. Já teď pojedu na Hidden Highlands. Myslím, že bys měla jet se mnou.“

Dohodli se, že se setkají před vchodem do obytného bloku, kde Aliso bydlel, a Bosch zaklapl telefon. Chtěl mít Kiz po boku, jakmile bude oznamovat pozůstalým, že je Aliso mrtvý, protože jí jen prospěje, když se tuto nezáviděníhodnou proceduru naučí, a protože jakéhokoli pozůstalého lze navíc vždy pokládat za možného podezřelého. Nikdy neuškodí, má-li člověk po boku svědka, když poprvé mluví s osobou, z níž se později může vyklubat pachatel.

Bosch se podíval na hodinky. Vzhledem k návštěvě pozůstalých se do Alisovy kanceláře pravděpodobně nedostanou dříve než o půlnoci. Zavolal na dispečink, sdělil spojovatelce adresu na Melrose a nechal si ji vyhledat v adresáři. Přesně jak předpokládal, jednalo se o společnost Archway Pictures. Věděl, že je to do jisté míry průlom. Archway bylo středně velké studio, které často pronajímalo kanceláře a produkční vybavení nezávislým filmovým společnostem. Pokud bylo Boschovi známo, nevyrobila firma Archway Pictures od konce šedesátých let vlastní film. Průlom spočíval v tom, že tam Bosch znal jednoho člena ostrahy. Chuckie Meachum kdysi pracoval jako polda na oddělení loupeží a vražd, ale před pár lety odešel do výslužby a získal místo zástupce ředitele ostrahy ve firmě Archway. Mohl být užitečný při prošlapávání cestičky do útrob firmy. Bosch uvažoval, že se předem ohlásí a zajistí, aby je Chuckie Meachum čekal ve studiu, ale nakonec se rozhodl to neučinit. Usoudil, že bude lepší, když o jeho návštěvě nebude nikdo vědět až do chvíle, kdy do firmy přijede.

O patnáct minut později dorazil na Hidden Highlands. Auto Kiz Riderové již parkovalo u obručníku kousek od Mulhollandu.

Bosch zastavil auto, Kiz si do něj nasedla a Bosch se zařadil do příjezdového pruhu vedle strážního domku. Byla to malá cihlová budova s jediným členem ostrahy uvnitř. Zástavba Hidden Highlands

byla možná o něco bohatší, ale jinak se ničím nelišila od mnoha jiných malých, zámožných a bojácných enkláv rozestých po kopcích a údolích v okolí Los Angeles. Zdi a brány, strážní domky a soukromé bezpečnostní agentury tvořily utajené přísady tavícího jihokaliifornského kotle.

Ze strážního domku vyšel muž v modré uniformě a v ruce držel blok s podložkou. Bosch beze slova vytáhl pouzdro s policejním odznakem a rozevřel ho. Strážník byl vysoký a štíhlý a měl vyčerpanou šedivou tvář. Bosch tohoto muže neznal, přestože na stanici slyšel, že většinu strážníků, kteří zde pracují, tvoří uniformovaní policisté z hollywoodského oddělení, kteří jsou právě mimo službu. V minulosti vídal nabídky k práci na částečný úvazek na nástěnce před nástupní místností.

Strážník si Bosche lakonicky změřil pohledem a záměrně se nezadíval na odznak.

„Můžu vám nák pomoct?“ řekl nakonec.

„Potřebuji se dostat do domu Anthonyho Alisa.“

Sdělil strážníkovi adresu na Hillcrest, kterou našel na řidičském průkazu oběti.

„Vaše jména?“

„Detektiv Harry Bosch, losangeleská policie. Píše se to na odznaku. A tohle je detektivka Kizmin Riderová.“

Přistrčil strážníkovi pouzdro s odznakem, ale strážník ho stále okázale ignoroval a zapisoval si něco do bloku. Bosch si všiml, že má na jmenovce napsáno jméno Nash. A také mu neuniklo, že jeho cínový odznak nese nápis KAPITÁN.

„Očekávají vás u toho Alisa?“

„Myslím, že ne. Jde o policejní záležitost.“

„Dobře, ale musím tam zavolat předem. Taková jsou pravidla tohoto komplexu, chápete...“

„Byl bych radši, kdybyste to nedělal, kapitáne Nashi.“

Bosch doufal, že když vysloví strážníkovu hodnost, získá ho na svou stranu. Nash se na okamžik zamyslel.

„Víte co?“ řekl. „Jedťe tam a já si vymyslím nějaký důvod, proč jsem se s tím telefonátem o pár minut opozdil. Kdyby si někdo stěžoval, prostě řeknu, že jsem tu dneska na všecko sám a měl jsem strašný fofr.“

Ustoupil z cesty a vešel do otevřených dveří strážního domku. Stiskl tlačítko na vnitřní stěně a závora vyjela nahoru.

„Díky, kapitáne. Neděláte na hollywoodském?“

Bosch věděl, že nedělá. Dokonce poznal, že Nash není ani policista. Neměl policistovy studené oči. Bosch mu ovšem nadbíhal pro případ, že by se tento člověk stal někdy v budoucnu užitečným zdrojem informací.

„Ne-é,“ řekl Nash. „Dělám tu na plný úvazek. To proto ze mě udělali kapitána služby. Všichni ostatní dělají na částečný úvazek na hollywoodské nebo westhollywoodské policii. A tak tomu tady šéfuju.“

„Tak jak jste se mohl ocitnout v neděli na noční?“

„Každému tu a tam přijde vhod nějaký ten přesčas.“

Bosch přikývl.

„To máte pravdu. Kde je vlastně ten Hillcrest?“

„No jo, vidíte, málem bych zapomněl. Je to druhá odbočka nalevo. Tam je Hillcrest. Alisův dům je přibližně šestý zprava. Od bazénu je parádní výhled na město.“

„Vy jste ho znal?“ zeptala se Riderová a sklonila se, aby na Nashe viděla přes Boschovo okno.

„Alisa?“ opáčil Nash a rovněž se sklonil, aby se mohl na Riderovou podívat. Na chvíli se zamyslel. „Vlastně ne. Jen tak, jak člověk zná lidi, kteří kolem něj projíždějí. Jsem pro ně úplně totéž co správce bazénu. Všiml jsem si, že jste se mě ptala, jestli jsem ho znal. Znamená to, že už k tomu nebudu mít příležitost?“

„Jste velmi bystrý, pane Nashi,“ odpověděla Riderová a napřímila se, čímž rozhovor ukončila.

Bosch kývnutím poděkoval a vyrazil přes bránu na Hillcrest. Když projížděl kolem širokých, pečlivě strážných trávníků, které obklopovaly domy o velikosti obytných budov, informoval Riderovou o tom, co se dozvěděl v otiskové garáži a od Edgara. Zároveň musel obdivovat domy, kolem kterých projížděli. Mnohé z nich obklopovaly zdi nebo vysoké živé ploty, které vypadaly, jako by je někdo každé ráno zastříhl do ostrých hran. Zdi uvnitř zdí, pomyslel si Bosch. Přemýšlel, co majitelé s takovými pozemky dělají - kromě toho, že je bázlívě střeží.

Po pěti minutách našli Alisův dům ve slepé uličce na vrcholu

kopce. Bosch projel otevřenou branou paláce v tudorovském stylu, který se tyčil za kruhovou příjezdovou cestou z šedých dlažebních kostek. Vystoupil z auta, sebral kufřík a pečlivě se rozhlédl po pozemku. Jeho velikost naháněla hrůzu, ale o stylu se vůbec nedalo hovořit. Bosch by takový dům nechtěl, ani kdyby na něj měl peníze.

Došel ke dveřím, stiskl tlačítko zvonku a podíval se na Riderovou.

„Už jsi to někdy dělala?“

„Ne. Ale vyrostla jsem v jižním L. A. Je tam spousta vražd. Byla jsem u toho, když se lidi takové věci dozvídali.“ Bosch přikývl.

„Nechci tvoje zkušenosti snižovat, ale tohle je něco jiného. Důležité není, co uslyšíš, ale čeho si všimneš.“

Bosch znovu zazvonil na zvonek. Slyšel, jak se zvonění rozléhá uvnitř domu. Pohlédl na Riderovou a poznal, že se ho chce na něco zeptat, ale vtom otevřela dveře jakási žena.

„Paní Alisová?“ zeptal se Bosch.

„Ano?“

„Paní Alisová, já jsem detektiv Harry Bosch z losangeleské policie. Toto je moje partnerka, detektivka Kizmin Riderová. Potřebujeme s vámi mluvit o vašem manželovi.“

Bosch zvedl pouzdro s odznakem a žena mu ho vzala z ruky. Obvykle to lidé nedělají. Obvykle před odznakem couvnou nebo se na něj dívají, jako by to byl nějaký podivný a fascinující předmět, kterého je lépe se nedotýkat.

„Já to nechám...“

Žena se zarazila, neboť někde uvnitř jejího velkého domu začal zvonit telefon.

„Omluvíte mě na okamžik? Musím...“

„To je pravděpodobně Nash ze vstupní brány. Říkal, že vám musí zavolat předem, ale za námi stála fronta aut. Asi jsme sem dorazili před ním. Potřebujeme s vámi mluvit vevnitř, paní.“

Žena ustoupila a otevřela jim dveře dokořán. Vypadala přibližně o pět až deset let mladší, než býval její muž. Byla to atraktivní čtyřicátnice s rovnými tmavými vlasy a štíhlou postavou. Na tváři měla spoustu líčidla a Bosch odhadoval, že ji čas od času vytvaruje nůž plastického chirurga. I přes vrstvu makeupu však žena vypadala unaveně a vyčerpaně. Bosch viděl, že její obličej má narůžovělý

nádech jako tvář pijáka. Měla na sobě světle modré šaty, které odhalovaly její opálené nohy s dosud pevnými svaly. Bosch okamžitě poznal, že paní Alisová byla ve své době pokládána za velice pohlednou, ale nyní vstupuje do období, kdy si žena myslí, že její krása vyprchává - přestože to není pravda. Možná právě proto má na sobě tolik líčidla, pomyslel si Bosch. Nebo třeba stále čeká, že se její manžel objeví.

Bosch za sebou zavřel dveře a oba detektivové následovali ženu do velkého obývacího pokoje s moderními fotografiemi na stěnách a francouzským starožitným nábytkem na huňatém bílém koberci, který se ke snímkům vůbec nehodil. Telefon stále vyzváněl. Žena vyzvala Bosche s Riderovou, aby se posadili, a pak odešla přes obývací pokoj do další chodby, za kterou se rozkládala místnost připomínající pracovnu. Bosch slyšel, jak žena zvedá telefon, sděluje Nashovi, že se na něj za zdržení nezlobí, a zavěšuje.

Po chvíli se Alisová vrátila do obývacího pokoje a posadila se na pohovku s tlumeným květinovým vzorem. Bosch s Riderovou si sedli opodál do křesel se stejným motivem. Bosch se rychle rozhlédl po pokoji, ale nikde neviděl žádné fotografie v rámečcích. Pouze umělecká díla. Toto byla vždy jedna z prvních věcí, podle nichž se snažil rychle odhadnout kvalitu vztahu.

„Promiňte,“ řekl. „Přeslechl jsem vaše jméno.“

„Veronika Alisová. Co je s mým mužem, detektive? Stalo se mu něco?“

Bosch se předklonil v křesle. Bez ohledu na to, kolikrát už tento úkol prováděl, si na něj nikdy nezvykl a nikdy si nebyl jistý, jestli ho provádí správně.

„Paní Alisová..., moc mě to mrzí, ale váš manžel zemřel. Stal se obětí vraždy. Je mi líto, že vám musím oznámit takovou zprávu.“

Bedlivě Alisovou sledoval. Nejprve neřekla nic. Instinktivně zkřížila ruce na prsou a sklopila obličej v bolestné grimase. Žádné slzy se však neobjevily. Zatím. Bosch ze zkušenosti věděl, že se buďto objeví okamžitě - sotva lidé otevrou dveře, spatří policistu a dovtipí se -, anebo mnohem později, když na ně dolehne vědomí, že ta příšerná noční můra je opravdu skutečností.

„Já tomu... Jak se to stalo?“ zeptala se paní Alisová a zabodávala oči do podlahy.

„Našli ho v autě. Byl zastřelen.“

„V Las Vegas?“

„Ne. Tady. Nedaleko odtud. Zdá se, že se vracel domů z letiště, když..., když ho někdo nějakým způsobem zastavil. Zatím nic nevím jistě. Jeho auto bylo nalezeno na odbočce z Mulholland Drive. Dole u Hollywood Bowl.“

Bosch ženu pozorně sledoval. Zatím nezvedla hlavu. Bosch cítil, jak jím projíždí vlna výčitek svědomí. Vyčítal si, že nesleduje tuto ženu se soustrastnou účastí. Na to už tuto proceduru absolvoval v příliš mnoha případech. Namísto účasti hledal v jejím chování falešné manýry. V podobných situacích u něj podezřivost převažovala nad soucitem. Musela.

„Mohu vám něco přinést, paní Alisová?“ zeptala se Riderová.
„Vodu? Máte tady kávu? Nebo chcete něco silnějšího?“

„Ne. To je v pořádku. Děkuji vám. Je to jen strašný šok.“

„Máte doma nějaké děti?“ zeptala se Riderová.

„Ne, my... děti nemáme. Víte, co se stalo? Oloupili ho?“

„Právě se to snažíme zjistit,“ řekl Bosch.

„Samozřejmě... A můžete mi říct, jestli hodně trpěl?“

„Ne, netrpěl,“ odpověděl Bosch.

Vzpomněl si na slzy, které Tonymu Alisovi před smrtí vytryskly z očí. Rozhodl se, že se o tom před jeho manželkou nezmíní.

„Musíte mít těžkou práci,“ řekla Alisová. „Když musíte říkat lidem takové věci.“

Bosch přikývl a zadíval se jinam. Na okamžik si vzpomněl na starý policejní vtip o nejsnazším způsobu uvědomování pozůstalých. To člověk zaklepe na dveře, a když mu otevře paní Brownová, zeptá se: „Vy jste vdova Brownová?“

Bosch pohlédl zpět na vdovu Alisovou.

„Proč jste se ptala, jestli se to stalo v Las Vegas?“

„Protože tam byl.“

„Jak dlouho se tam měl zdržet?“

„Já nevím. Návraty nikdy neplánoval. Kupoval si zásadně letenky s otevřeným zpátečním letem, aby se mohl vrátit, kdy bude chtít. Vždycky tvrdil, že se vrátí, až se mu karta obrátí k horšímu.“

„Máme důvod se domnívat, že se do Los Angeles vrátil v pátek v noci. Jeho auto se našlo až dnes večer. To jsou dva dny, paní

Alisová. Pokoušela jste se mu během té doby do Las Vegas volat?“

„Ne. Obvykle spolu nemluvíme až do chvíle, kdy tam skončí.“

„A jak často tam jezdíval?“

„Jednou nebo dvakrát měsíčně.“

„A jak dlouhou dobu tam trávil?“

„Přibližně dva dny až jeden týden - ale to se stalo jen jednou. Jak říkám, vše záleželo na tom, jak se mu dařilo.“

„A vy jste mu tam nikdy nevolala?“ zeptala se Riderová.

„Málokdy. A tentokrát vůbec.“

„Jezdil tam i za obchodními záležitostmi, nebo čistě jen za zábavou?“ vyzvídal Bosch.

„Vždycky mi tvrdil, že za obojím. Že tam má schůzku s investory. Ale byla v tom spíš závislost. Aspoň jsem si to myslela. K smrti rád sázel a mohl si to dovolit. A tak tam jezdil.“

Bosch přikývl, aniž by věděl proč.

„Teď naposledy - kdy tam odjel?“

„Ve čtvrtek. Rovnou ze studia.“

„Takže jste ho naposledy viděla...?“

„Ve čtvrtek ráno. Než odjel do studia. Odtamtud už jel rovnou na letiště. Je to blíž.“

„A vy jste neměla tušení, kdy ho máte čekat doma.“

Bosch to řekl jako oznamovací větu. Bylo na Alisové, aby ho opravila, pokud bude chtít.

„Upřímně řečeno jsem si dneska večer pomalu začínala dělat starosti. V Las Vegas se člověk obvykle musí rozloučit s penězi poměrně brzy. Ano, přišlo mi, že už mu to trvá trochu dlouho. Ale nesnažila jsem se ho kontaktovat. A pak jste přišli vy.“

„Co tam nejraději hrál?“

„Všechno. Ale ze všeho nejvíce poker. Byla to jediná hra, při které člověk nehrál proti kasinu. To si sice sebralo svůj podíl, ale člověk hrál proti ostatním hráčům. Alespoň mi to tak jednou vysvětloval. Až na to, že říkal ostatním hráčům ‚ňoumové z Lowy‘.“

„Jezdil tam vždycky sám, paní Alisová?“

Bosch sklopil oči k zápisníku a předstíral, že si do něj zapisuje cosi nesmírně důležitého, zatímco její odpověď důležitá není. Věděl, že je to zbabělé.

„Jak to mám vědět?“

„Jela jste tam vůbec někdy s ním?“

„Já nehraju ráda. A to město se mi vůbec nelíbí. Je to příšerné místo. Můžou ho vydávat, za co chtějí, ale stejně je to jen město neřesti a prostitutek. A to nejen v sexuálním smyslu.“

Bosch si zkoumavě prohlížel chladny vztek v jejích očích.

„Neodpověděla jste nám na otázku, paní Alisová,“ řekla Riderová.

„Na jakou otázku?“

„Jestli jste někdy jela do Las Vegas s ním.“

„Ano, zpočátku jsem tam jezdila. Ale připadalo mi to tam nudné. Nebyla jsem tam už celá léta.“

„Měl váš manžel nějaké významné dluhy?“ zeptal se Bosch.

„To já nevím. Jestli ano, nikdy se mi o nich nezmínil. Můžete mi říkat Veroniko.“

„Nikdy jste se ho neptala, jestli nemá nějaké problémy?“ zeptala se Riderová.

„Prostě jsem předpokládala, že kdyby je měl, řekl by mi o nich.“

Alisová nyní upřela tvrdé tmavé oči na Riderovou a Bosch měl pocit, jako by z něj spadl balvan. Veronika Alisová je vybízela k nesouhlasu.

„Vím, že to ze mě svým způsobem dělá podezřelou, ale mně je to fuk,“ řekla. „Je to vaše práce. Musí vám připadat evidentní, že můj manžel a já..., řekněme, že naše soužití nebylo právě čítankové. Takže pokud jde o vaše otázky o Nevadě, nemůžu vám říct, jestli milion vyhrál, nebo milion prohrál. Kdo ví, třeba zrovna na něj se usmála štěstěna. I když si myslím, že kdyby to tak bylo, dávno by se tím vychloubal.“

Bosch přikývl a vzpomněl si na tělo v kufru. Nezdálo se, že by se na tohoto muže štěstěna právě usmívala.

„Kde v Las Vegas bydlel, paní Alisová?“

„Vždycky v hotelu Mirage. To náhodou vím. Víte, ne ve všech kasinech jsou pokerové stoly. Zatímco v Miragi jsou prvotřídní. Vždycky říkal, že kdybych mu potřebovala zavolat, mám zavolat tam. A pokud mi to v pokoji nikdo nevezme, mám chtít pokerový stůl.“

Boschovi chvíli trvalo, než si tuto informaci zapsal. Zjistil, že ticho je často nejlepším prostředkem, jak přimět lidi, aby se

rozpovídali a odhalili svoje já. Doufal, že si Riderová uvědomuje, že prokládá rozhovor tichem záměrně.

„Ptali jste se mě, jestli tam jel sám.“

„Ano?“

„Detektivové, myslím, že v průběhu vyšetřování se bezpochyby dozvíte, že můj manžel byl záletník. Žádám vás pouze o jedno: vynasnažte se, aby se ke mně informace tohoto druhu nedostaly. Prostě to nechci vědět.“

Bosch přikývl a znovu chvíli mlčel, zatímco si v duchu třídil myšlenky. Co je to za ženu, že takovou věc nechce vědět? uvažoval. Možná taková, která už všechno ví. Podíval se zpátky na Alisovou a jejich pohledy se opět setkaly.

„Měl váš manžel kromě hazardního hráčství ještě nějaké další problémy, o kterých byste věděla?“ zeptal se. „Pracovní nebo finanční?“

„Pokud vím, tak neměl. Ale finance spravoval on. Momentálně bych vám vůbec nedokázala říct, jaká je naše finanční situace. Když jsem potřebovala peníze, řekla jsem mu a on mi vždycky odpověděl, abych si vypsala šek a sdělila mu částku. Na výdaje na domácnost mám zvláštní účet.“

Aniž by Bosch zvedl oči od zápisníku, řekl: „Ještě pár otázek a pak už vás prozatím přestaneme obtěžovat. Měl váš manžel nějaké nepřátele, o kterých víte? Znáte někoho, kdo by mu chtěl ublížit?“

„Pracoval v Hollywoodu. Vrážení kudly do zad se zde pokládá za uměleckou formu. Anthony v tom byl stejně zběhlý jako kdokoliv jiný, kdo se v téhle branži pohybuje pětadvacet let. Což pochopitelně znamená, že se vždycky našli lidé, kterým nebyl po chuti. Ale kdo mohl udělat tohle, to tedy nevím.“

„A to auto..., ten rollsroyce byl na leasing psaný na jistou produkční společnost v Archway Studios. Jak dlouho tam váš manžel pracoval?“

„Měl tam kancelář, ale nepracoval pro Archway jako takové. TNA Productions je jeho..., byla jeho společnost. On si tam pouze pronajal kancelář a parkovací místo. Ale jinak měl s Archway Studios stejně málo společného jako třeba vy.“

„Povězte nám něco o jeho produkční společnosti,“ ozvala se Riderová. „Vyráběl filmy?“

„V jistém smyslu ano. Dá se říct, že začal ve velkém a skončil v malém. Zhruba před dvaceti lety vyprodukoval svůj první film. *Umění mulety*. Pokud jste ho viděli, tak jste jedni z mála. Filmy o býčích zápasech nejsou právě populární. Ale setkal se aspoň s příznivou reakcí kritiky, dostal se na filmové festivaly a pak do filmových klubů, takže to byl pro manžela dobrý začátek.“

Alisová následně vypověděla, že se jejímu muži povedlo dostat do distribuce ještě další dva filmy. Pak ovšem jeho pracovní i morální měřítko zaznamenala prudký pokles, takže nakonec produkoval jen mraky vydřidušských blábolů.

„Ty filmy - tedy pokud jim chcete tak říkat - jsou pozoruhodné jen počtem odhalených řader,“ konstatovala Alisová. „Ve filmařské branži se tomu říká ‚hmota rovnou do půjčovny‘. Kromě toho však byl Tony docela úspěšný v literární arbitráži.“

„Co to je?“

„Byl to spekulant. Většinou obchodoval se scénáři, ale fušoval i do rukopisů a příležitostně do knih.“

„A jak s nimi spekuloval?“

„Kupoval je. Skoupil veškerá práva, a když získala na hodnotě nebo se autor proslavil, vylezl s nimi na trh. Znáte Michaela St. Johna?“

To jméno připadalo Boschovi povědomé, ale nedokázal ho zařadit, a tak zavrtěl hlavou. Riderová učinila totéž.

„To je jeden ze scenáristů, kteří právě letí. Do roka bude určovat další směřování studia. Veze se na vlně, jak se říká.“

„Aha.“

„No, a když před osmi lety studoval na filmové škole Jihokaliifornské univerzity, umíral hladem a snažil se najít agenta a upoutat pozornost studií, byl můj manžel jedním ze supů, kteří mu kroužili nad hlavou. Víte, filmy mého muže měly tak nízký rozpočet, že na ně najímal studenty - točili je, režirovali, psali. Anthony se tudíž vyznal ve školách a uměl rozpoznat talent. U Michaela St. Johna ho rozpoznal naprosto jistě. Takže když byl Michael v zoufalé situaci, prodal Anthonymu práva na tři studentské scénáře za dva tisíce dolarů. Zatímco dneska se všechno, co má visačku St. John, prodává za šestimístné cifry.“

„A jak to snáší samotní pisatelé?“

„Moc dobře ne. St. John se snažil odkoupit ta práva zpátky.“

„Myslíte, že mohl vašemu muži ublížit on?“

„Ne. Ptal jste se mě, co udělal, a já vám to řekla. Pokud se mě ptáte, kdo manžela zabil, tak to opravdu nevím.“

Bosch si zapsal pár poznámek.

„Zmínila jste se, že vám manžel říkal, že se v Las Vegas schází s investory,“ řekla Riderová.

„Ano.“

„Můžete nám říct, o koho se jedná?“

„Předpokládám, že o ňoumy z Iowy. O lidi, se kterými se Anthony scházel a přesvědčoval je, aby investovali do filmu. Byli byste překvapeni, kolik lidí skočí po příležitosti stát se součástí hollywoodského filmu. A Tony byl dobrý obchodník. Biják s dvoumilionovým rozpočtem dokázal prezentovat jako pokračování *Jihu proti Severu*. Přesvědčil i mě.“

„Jak to?“

„Jednou mě přemluvil, abych hrála v jeho filmu. Takhle jsem se s ním seznámila. Mluvil tak, jako bych se měla stát druhou Jane Fondovou. Chápete - sexy, ale bystrou. Byl to studiový snímek. Až na to, že režisér byl závislý na kokainu, scenárista neuměl psát a film byl tak špatný, že se nikdy nedostal do distribuce. Tím moje kariéra skončila a Tony už nikdy nevyrobil studiový film. Zbytek života strávil produkováním videobráku.“

Bosch se zadíval po místnosti s vysokým stropem na obrazy a nábytek a řekl: „Zdá se, že si v tom nevedl tak špatně.“

„Ne, nevedl,“ odpověděla Alisová. „Myslím, že za to můžeme poděkovat těm ňoumům z Iowy.“

Její zatrpkllost byla přímo dusivá. Bosch se zadíval do poznámkového bloku, aby se vyhnul jejímu pohledu.

„Pořád jen mluvím,“ řekla Alisová nakonec. „Potřebuju trochu vody. Chcete něco vy?“

„Snad taky trochu vody,“ řekl Bosch. „Už vás dlouho nezdržíme.“

„Detektivko Riderová?“

„Já si nedám nic, děkuji.“

„Hned jsem zpátky.“

Zatímco byla Alisová pryč, Bosch se postavil a prohlédl si obývací pokoj způsobem, který vzbuzoval zdání, že ho místnost vůbec nezajímá. Riderové neřekl nic. Stál vedle servírovacího stolku a díval se na skleněnou sošku nahé ženy, když se Veronika Alisová vrátila se dvěma sklenicemi ledové vody.

„Chci vám už jen položit pár otázek o minulém týdnu,“ řekl Bosch.

„Dobře.“

Bosch upil ze sklenice a zůstal stát.

„Jaká zavazadla si váš manžel brával do Las Vegas?“

„Pouze příruční tašku.“

„Jak vypadala?“

„Byla to taková skládací taška přes rameno. Zelená s hnědým lemováním a popruhy. Měl na ní jmenovku.“

„Brával si s sebou kufřík nebo nějakou práci?“

„Ano, kufřík. Takový ten z hliníkové skořepiny. Jsou lehké a je prakticky nemožné je vykrást. Scházejí snad ty věci?“

„To ještě nevíme jistě. Víte, kde si schovával klíček od toho kufříku?“

„Na klíčence. S klíčky od auta.“

V rollsu žádné klíčky nebyly a neměl je u sebe ani Aliso. Bosch si uvědomil, že pachatelé je možná sebrali, aby mohli otevřít Alisův kufřík. Položil sklenici vedle sošky a znovu se na ni zadíval. Nato si začal zapisovat do bloku popis kufříku a příruční tašky.

„Nosil váš manžel snubní prstýnek?“

„Ne. Ale nosil docela drahé hodinky. Rolexky. Ty jsem mu dala já.“

„Ty hodinky mu nesebrali.“

„Ach.“

Bosch zvedl hlavu od zápisníku.

„Pamatujete si, co měl váš manžel ve čtvrtek ráno na sobě? Když jste ho viděla naposledy?“

„Ehm, obyčejné šaty..., eh, měl bílé kalhoty, modrou košili a sportovní bundu.“

„Sportovní bundu z černé kůže?“

„Ano.“

„Paní Alisová, vzpomínáte si, jestli jste manžela na rozloučenou

objala nebo ho políbila?“

Zdálo se, že Alisovou tato otázka vyvedla z míry, a Bosch okamžitě zalitoval, jakou formou jí svůj dotaz položil.

„Omlouvám se. Jde o to, že jsme na jeho bundě našli nějaké otisky prstů. Na rameni. A pokud jste se ho v den jeho odjezdu dotýkala, mohlo by to existenci tohoto důkazu vysvětlit.“

Alisová chvíli mlčela a Bosch si pomyslel, že se teď konečně rozpláče. Místo toho však Veronika Alisová řekla: „Možná ano, ale už si nevzpomínám... Spíš si myslím, že ne.“

Bosch otevřel kufřík a začal hledat otiskovou kartu. Našel ji v jedné z postranních kapes. Vypadala jako diapozitiv, ale její střed tvořil dvoustranný čtvereček s inkoustem uprostřed. Pokud člověk přitiskl palec na stranu A, otiskl se inkoust na kartičku přitisknutou ke straně B.

„Chtěl bych vám sejmut otisk palce, abychom ho mohli porovnat s otiskem sejmutým z bundy. Pokud jste se manžela na tom místě nedotýkala, může nám to poskytnout dobré vodítko.“

Alisová k němu přistoupila a Bosch jí přitiskl pravý palec na otiskovou kartu. Když byl hotov, zadívala se Alisová na palec.

„Žádný inkoust.“

„Ano, je to příjemné. Nedělá to nepořádek. Tyhle karty jsme začali používat před pár lety.“

„A ten otisk na jeho bundě... patřil ženě?“

Bosch na Alisovou pohlédl a chvíli se na ni díval.

„To budeme vědět, až zjistíme autora.“

Když Bosch ukládal otiskovou kartu zpátky do kufříku, všiml si důkazního sáčku s afrodisiaky Vytáhl je a přidržel je před Alisovou.

„Víte, co to je?“

Alisová přimhouřila oči a zavrtěla hlavou.

„Amylnitrátové pilulky. Někteří lidé je užívají ke zvýšení sexuální výkonnosti a uspokojení. Nevíte, jestli váš manžel ty prášky někdy užíval?“

„Vy jste je našli u něj?“

„Paní Alisová, byl bych raději, kdybyste pouze odpovídala na otázky. Víím, že je to pro vás těžké, ale některé věci vám prozatím nemohu prozradit. Až budu moci, všechno vám řeknu. Slibuji.“

„Ne, neužíval je... se mnou.“

„Omlouvám se, že musím být tak osobní, ale chceme dopadnout osobu, která vašeho muže zavraždila. To oba víme. Je zřejmé, že váš manžel byl zhruba o deset až dvanáct let starší než vy.“ Nyní Bosch naopak Alisovou šetřil. „Měl nějaké problémy v pohlavním životě? Existuje nějaká pravděpodobnost, že mohl ty prášky užívat bez vašeho vědomí?“

Alisová se otočila a vrátila se zpět na pohovku. Když se znovu posadila, řekla: „To nevím.“

Nyní přimhouřil oči Bosch. Co se mu ta žena snaží říci? Jeho mlčení zabralo a Alisová odpověděla dříve, než se jí na něco zeptal. Během odpovědi se však upřeně dívala na Riderovou, čímž chtěla naznačit, že by ji Riderová jako žena mohla snáze pochopit.

„Detektivko, já jsem neměla... Myslím, že v podobných situacích se tomu říká sexuální styk. Můj manžel a já..., jsme spolu nebyli skoro číva roky.“

Bosch přikývl a sklopil hlavu k zápisníku. Stránka byla prázdná, ale on se nedokázal přinutit a zapsat tuto poslední informaci za jejího přihlížení. Nakonec zápisník zavřel a odložil.

„Chcete se mě zeptat proč, vidíte?“

Bosch se na ni pouze podíval a Alisová mu odpověděla sama s jistou dávkou vzdorovitosti v obličeji i hlase.

„Ztratil zájem.“

„Jste si tím jistá?“

„Řekl mi to do očí.“

Bosch přikývl.

„Paní Alisová, mrzí mé smrt vašeho muže a také mě mrzí, že musíme pátrat ve vašem soukromí a klást vám osobní otázky. Ale obávám se, že v průběhu vyšetřování se takových otázek vyskytne ještě více.“

„Chápu.“

„A teď bych rád projednal ještě jednu věc.“

„Ano, jakou?“

„Měl váš manžel domácí pracovnu?“

„Ano.“

„A mohli bychom se do ní zběžně podívat?“

Alisová vstala a oba detektivové ji následovali druhou chodbou do pracovny jejího muže. Vešli do místnosti a Bosch se rozhlédl

kolem sebe. Byl to malý pokojík s pracovním stolem a dvěma skříněmi na spisy. Na vozíku před stěnou s poličkami stál televizor. Polovina poliček byla zaplněna knihami a ve zbytku se válely scénáře s tituly napsanými fixem na hřebetech. V rohu stála taška na golfové hole.

Bosch přistoupil k pracovnímu stolu a začal si ho prohlížet. Byl bez poskvrnky. Když ho obešel, všiml si, že obsahuje dva šuplíky. Harry je postupně otevřel - jeden byl prázdný, zatímco druhý obsahoval několik spisů. Bosch do nich rychle nahlédl a podle záložek zjistil, že se podle všeho jedná o spisy s osobními finančními záznamy a daňovými doklady. Zavřel šuplíky a usoudil, že prohlídka pracovny může s největší pravděpodobností počkat.

„Je pozdě,“ řekl. „Na tohle teď není čas. Ale chci, abyste věděla, že podobná vyšetřování se často rozeběhnou do mnoha různých směrů. Musíme ověřit naprosto vše. Takže bude potřeba, abychom sem zítra přišli a prohledali věci vašeho muže. Pravděpodobně si toho hodně odneseme s sebou. Budeme mít povolení k prohlídce, takže všechno bude naprosto zákonné.“

„Ano. Samozřejmě. A to vám nemůžu dát sama povolení, abyste si odnesli, co potřebujete?“

„Můžete, ale takhle to bude lepší. Mám na mysli šekové knížky, výpisy ze spořicíh účtů, stvrzenky z kreditních karet, pojištění, všechno. Pravděpodobně budeme potřebovat i výpisy z vašeho účtu na domácnost.“

„Chápu. Kdy se objevíte?“

„To ještě nevím. Zavolám vám předem. Nebo někdo jiný. Nevíte, jestli váš manžel zanechal poslední vůli?“

„Ano. Oba jsme ji sepsali. Jsou u našeho advokáta.“

„Jak je to dávno?“

„Ta vůle? Eh, hodně dávno. Několik let.“

„Byl bych rád, kdybyste tomu advokátovi ráno zavolala a řekla mu, že budeme potřebovat kopii. Uděláte to?“

„Samozřejmě.“

„A co pojistka?“

„Ano, máme pojistky. Náš advokát - Neil Denton z Century City - bude mít i je.“

„Dobře, tohle budeme řešit zítra. A teď musím pracovnu

zapečetit.“

Vrátili se zpátky na chodbu a Bosch zavřel dveře. Otevřel kufřík a vytáhl z něj nálepku s nápisem:

MÍSTO ČINU
ŽÁKAZ VSTUPU
VOLEJTE LAPD 214 4854321

Přitiskl nálepku ke dveřní zárubni. Pokud by nyní někdo vstoupil do pracovny, musel by nálepku přestříhnout nebo strhnout a Bosch by to poznal.

„Detektive?“ ozvala se za ním tiše Veronika Alisová.

Bosch se otočil.

„Já jsem podezřelá, že?“

Bosch si strčil do kapsy dva papírky, které odtrhl od lepkavé strany nálepky.

„Řekl bych, že v tomto okamžiku jsou podezřelí všichni a nikdo. Budeme se zaměřovat na všechno a na všechny. I na vás, paní Alisová.“

„V tom případě jsem k vám asi neměla být tak upřímná.“

„Pokud nemáte co skrývat,“ řekla Riderová, „pravda by vám neměla ublížit.“

Bosch však z dlouhé zkušenosti věděl, že takovou věc nikdy nesmí říci. Věděl, že jsou Kizina slova falešná, ještě než je Riderová stačila vyslovit. A podle slabého úsměvu Veroniky Alisové usoudil, že to ví i ona.

„Vy jste u policie nová, detektivko Riderová?“ zeptala se a s úsměvem se přitom dívala na Bosche.

„Ne, paní. Dělán detektivku už šest let.“

„Aha. Detektiva Bosche se asi ani nemusím ptát.“

„Paní Alisová?“ zeptal se Bosch.

„Veroniko.“

„Je zde ještě jedna věc, kterou bych si rád dnes večer vyjasnil. Nevíme přesně, kdy byl váš manžel zavražděn. Ale pomohlo by nám soustředit se na jiné záležitosti, pokud bychom mohli rychle vyloučit rutinní směry...“

„Chcete vědět, jestli mám alibi, je to tak?“

„Pouze bychom rádi věděli, kde jste byla v posledních několika dnech. Jde o zcela rutinní otázku, nic víc.“

„No, nerada vás nudím podrobnostmi svého života, protože přesně takový můj život je: nudný. Ale kromě cesty na tržiště a do supermarketu v sobotu odpoledne jsem od středeční večere z manželem nevyšla z domu.“

„Byla jste zde sama?“

„Ano..., ale myslím, že si to můžete ověřit u kapitána Nashe u brány. Vedou tam záznamy o každém, kdo vjíždí nebo vyjíždí z Hidden Highlands. Dokonce i o obyvatelích. Kromě toho se tady v pátek odpoledne zastavil náš správce bazénu. Dala jsem mu šek. Můžu vám sehnat jeho adresu a číslo.“

„To zatím nebude nutné. Děkuji vám. Je mi opravdu líto, co vás postihlo. Můžeme pro vás teď něco udělat?“

Zdálo se, že se Alisová stáhla do sebe. Bosch si nebyl jistý, jestli jeho otázku slyšela.

„To je v pořádku,“ řekla nakonec.

Bosch sebral kufřík a zamířil s Riderovou chodbou ven. Chodba se táhla za obývacím pokojem a vedla přímo k hlavním dveřím. Po celé její délce nevisely na stěnách žádné fotografie. Boschovi to připadalo nenormální, ale pak si uvědomil, že v tomto domě už nějakou dobu nebylo normální nic. Zkoumal pokoje mrtvých lidí stejně, jako učenci zkoumají obrazy mrtvých v Getty. Hledal v nich skryté významy, tajemství o životě a smrti.

Ze dveří vyšla jako první Riderová. Bosch vyšel za ní a ohlédl se do chodby. Na protějším konci chodby se ve světle rýsovala silueta Veroniky Alisové. Bosch na chvíli zaváhal, pak přikývl a vyrazil ven.

Oba policisté pak v autě mlčky vstřebávali předešlou konverzaci. Po chvíli dorazili k hlavní bráně, kde je přivítal Nash.

„Jak to šlo?“

„Šlo to.“

„Je mrtvý, že jo? Myslím pan Aliso.“

„Jo.“

Nash tiše hvízdal.

„Kapitáne Nashi, vedete si zde záznamy o autech projíždějících přes bránu?“ zeptala se Riderová.

„Ano. Ale tohle je soukromý pozemek. Potřebujete...”

„Povolení k prohlídce,” dodal Bosch. „Ano, my víme. Ale ještě než se s tím začneme obtěžovat, něco mi povězte. Pokud bych se sem vrátil s povolením k prohlídce, prozradí mi vaše záznamy, kdy přesně tudy paní Alisová v posledních dnech projížděla?”

„Ne. Pouze zjistíte, kdy tudy projíždělo její auto.”

„Jasně.”

Bosch vysadil Riderovou u jejího auta a oba pak sjeli samostatně z kopců na stanici hollywoodského policejního oddělení na Wilcox Street. Cestou Bosch přemýšlel o Veronice Alisové a o tom, jaký vztek jí číšel z očí při zmínce o jejím mrtvém manželovi. Bosch netušil, jak si to vysvětlit nebo zda se to vůbec vysvětlit dá. Věděl však, že se k Veronice Alisové ještě vrátí.

Riderová s Boschem se nakrátko zastavili na stanici, aby informovali Edgara a dali si šálek kávy. Bosch poté zavolal na Archway Studios a zařídil, aby bezpečnostní služba zavolala z domu Chuckieho Meachuma. Nesdělil přitom službu konajícímu strážníkovi, o co se jedná nebo do které kanceláře v areálu studií mají namířeno. Pouze mu oznámil, aby sehnal Meachuma.

O půlnoci vyrazili zadními dveřmi ze stanice, prošli kolem oplocených dveří policejní záchytky a nasedli do Boschova auta.

„Tak co na ni říkáš?” zeptal se konečně Bosch, jakmile vyrazili z policejního parkoviště.

„Na zahořklou vdovu? Myslím, že její manželství za moc nestálo. Tedy alespoň na konci. Ale jestli to z ní rovnou dělá pachatele, to zatím netuším.”

„Neměli žádné fotky.”

„Na stěnách? Jo, to jsem si všimla.”

Bosch si zapálil cigaretu a Riderová proti tomu nic nenamítala, přestože se jednalo o porušení předpisu o zákazu kouření ve vozidlech detektivů.

„Co si myslíš ty?” zeptala se Riderová.

„Zatím si nejsem jistý. Ale je to přesně, jak říkáš. Tu její zatrpkllost by sis rovnou mohla hodit do sklenice, kdyby ti někdy došel citron. Ale přemýšlím ještě o pár dalších věcech.”

„O čem třeba?”

„Třeba o tom nánosu líčidla, který měla na obličej. Nebo o tom, jak mi sebrala z ruky odznak. Tohle se mi ještě nikdy předtím nestalo. Je to jako... Já nevím, jako by tam už na nás čekala.“

Když dorazili ke vchodu společnosti Archway Pictures, Meachum už postával pod replikou Vítězného oblouku poloviční velikosti, kouřil cigaretu a čekal. Měl na sobě golfovou košili a sportovní bundu, a když si všiml, že k němu přijíždí Bosch, pobaveně se usmál. Bosch před deseti lety pracoval s Meachumem na oddělení loupeží a vražd. Nikdy nebyli partnery, ale několikrát spolu pracovali na společných případech. Meachum z policie odešel v nejvhodnější dobu. Zapíchl to měsíc poté, co se na veřejnost dostala nahrávka s bitím Rodneye Kinga. Meachum to věděl. Každému říkal, že je to začátek konce. Společnost Archway si ho pak najala jako zástupce ředitele bezpečnostního oddělení. Hezký plat, příjemná práce plus poloviční služné za dvacet let u policie. Když se policisté bavili o lidech, kteří na to vyžráli, bavili se o Meachumovi. Dnes by vzhledem k zátěži, kterou s sebou losangeleská policie nese - případ Rodneye Kinga, pouliční výtržnosti, Christopherova komise, O. J. Simpson, Mark Fuhrman -, mohl odcházející policista mluvit o štěstí, kdyby ho firma jako Archway najala na ostrahu přední brány.

„Harry Bosch,“ řekl Meachum, sklonil se a nakoukl do auta. „Tak copak, copak?“

První, čeho si Bosch na Meachumovi všiml, byla skutečnost, že si od posledního setkání nechal vyspravit zuby.

„Chuckie. To je doba, co jsme se neviděli. Tohle je moje partnerka, Kiz Riderová.“

Riderová přikývla, Meachum rovněž přikývl a na chvíli se na ni zadíval. Černé detektivky byly za jeho éry vzácností, přestože od jeho odchodu z policie neuplynulo více než pět let.

„Tak o co kráčí, detektivové? Proč jste mě vytáhli z horké vany?“

Meachum se usmál a vycenil zuby. Bosch měl pocit, že si Meachum velmi dobře uvědomuje, že si jich policisté všimli.

„Máme tu jeden případ. A rádi bychom se podívali do kanceláře oběti.“

„Tady? A kdo je ta mrtvola?“

„Anthony N. Aliso. Z TNA Productions.“

Meachum se zakabonil. Byl opálený jako golfista, který si nikdy nenechá ujít sobotní partičku a obvykle se na pár jamek utrhne i jednou dvakrát během týdne.

„To mi nic neříká, Harry. Víš jistě, že...“

„Vyhledej si ho, Chucku. Je tady. Byl.“

„No dobrá, tak víš co? Zaparkujte si támhle na hlavním parkovišti a pak půjdeme do mé kanceláře, dáme si kafe a zkusíme ho najít.“

Ukázal na parkoviště přímo naproti bráně. Bylo téměř prázdné a rozkládalo se vedle obrovského jeviště s vnější stěnou natřenou světle modrou barvou s chomáči bílých oblaků. Jeviště se používalo pro natáčení exteriérů, když byla skutečná obloha příliš zahnědlá smogem.

Oba policisté pak pěšky následovali Meachuma do bezpečnostních kanceláří studia. Vstoupili do předpokoje a prošli kolem prosklené kanceláře, v níž seděl za stolem obklopeným videomonitorů muž v hnědé uniformě s nápisem Archway Security. Právě si četl sportovní stránku Timesů, ale když spatřil Meachuma, rychle ji odhodil do odpadkového koše vedle stolu.

Bosch videi, že si toho Meachum nevšiml, neboť jim právě držel dveře. Když se otočil, ledabyle muži v prosklené kanceláři zasalutoval a odvedl Bosche s Riderovou dozadu do své kanceláře.

Vklouzl za svůj stůl a obrátil se k počítači. Na obrazovce se právě odehrávala mezigalaktická bitva rozmanitých kosmických lodí. Meachum stiskl klávesu a spořič obrazovky zmizel. Pak požádal Bosche, aby mu hláskoval Alisovo jméno, a vytřukal ho do počítače. Následně naklopil monitor tak, aby Bosch s Riderovou neviděli na obrazovku. Bosche to znepokojilo, ale neříkal nic.

„Máte pravdu,“ konstatoval Meachum po několika okamžicích. „Byl tady. V budově Tyronea Powera. Měl tam jeden z těch krcálků, které se pronajímají absolutním nulám. Je to apartmá se třemi kancelářemi. Pro tři ztroskotance. Mají společnou sekretářku, která je v ceně nájemného.“

„Jak dlouho tady byl? Píše se to tam?“

„Jo. Skoro sedm let.“

„Máš tam ještě něco dalšího?“

Meachum se zadíval na obrazovku.

„Nic moc. Žádné záznamy o potížích. Jednou si stěžoval, že se mu někdo na parkovišti otřel o auto. Píše se tu, že jezdil rollsroycem. Nejspíš ta byl poslední chlápek v Hollywoodu, který ještě nepřesedlal z rollse na range rover. Rolls je vrchol nevkusy, Boschi.“

„Pojďme se tam podívat.“

„Hele, víš co? Co kdybyste si dali tady s detektivkou Rileyovou hrnek kafe a já zatím zavolal šéfovi a zjistil co a jak? Nevím přesně, jaký je na tyhle případy předepsaný postup.“

„Tak za prvé, Chucku, to není detektivka Rileyová, ale Riderová. A za druhé tady vyšetřujeme vraždu. Ať už je váš předepsaný postup jakýkoliv, očekáváme, že nám umožníte přístup.“

„Hele, tady jsi na soukromém pozemku, kámo. To musíš mít na paměti.“

„Dobře.“ Bosch se postavil. „Ale až budeš telefonovat, měl bys zase ty mít na paměti, že média se prozatím o tomhle případu nedomáklá. Říkal jsem si, že by nebylo dobré zatahovat firmu Archway do podobných záležitostí, zvláště když nevíme jistě, jak se to všechno seběhlo. Vyříd' tomu někomu, komu se chystáš volat, že se vynasnažím, aby to tak i zůstalo.“

Meachum se ušklíbl a zavrtěl hlavou.

„Ty ses vůbec nezměnil, Boschi. Buď je po tvém, anebo odchod k dopravákům.“

„Tak nějak.“

Během čekání měl Bosch čas vypít hrnek vlažné kávy z konvice, která stála velkou část noci na vařiči ve vnější kanceláři. Káva byla hořká, ale Bosch věděl, že šálek, který si dal na stanici, ho neudrží celou noc v bdělém stavu. Riderová kávu odmítla a spokojila se s vodou z dávkovače v chodbě.

Zhruba po deseti minutách vyšel Meachum z kanceláře.

„Dobrá, je to vyřízeno. Ale rovnou vám říkám, že buďto já nebo někdo z mých lidí tam budeme muset být pořád s vámi jako pozorovatelé. Bude to pro vás problém, Boschi?“

„Nebude.“

„Dobře, tak pojďme. Pojedeme vozíkem.“

Cestou ven otevřel Meachum dveře prosklené kanceláře a strčil dovnitř hlavu.

„Kdo je na obchůzce, Petersi?“

„Eh, Serrurier a Fogel.“

„Dobrá, spojte se s nimi a řekněte Serrurierovi, ať nás počká u Tyronea Powera. Má klíče, že ano?“

„Ano.“

„Dobrá, tak to vyřídíte.“ Meachum se už chystal zavřít dveře, ale pak se zarazil. „A Petersi? Tu sportovní stránku nechte ležet v koši.“

K budově Tyronea Powera odjeli golfovým vozíkem, protože se nacházela na opačné straně areálu než kanceláře bezpečnostního oddělení. Cestou Meachum zamával muži v černém, který vycházel z jedné z budov.

„Dneska večer se tam natáčí scéna z newyorské ulice, jinak bych vás tam vzal. Přísahali byste, že jste v Brooklynu.“

„Tam jsem nikdy nebyl,“ řekl Bosch.

„Já taky ne,“ dodala Riderová.

„Takže je to vlastně fuk, pokud nechcete vidět natáčení.“

„Úplně nám postačí budova Tyrone Power.“

„Dobře.“

Když dorazili k budově, čekal už na ně další muž v uniformě. Serrurier. Na Meachumův pokyn nejprve odemkl dveře vstupní místnosti, která byla společná pro všechny tři kanceláře v apartmá, a pak dveře Alisovy kanceláře. Meachum pak Serrurierovi rozkázal, aby se vrátil na obchůzku studia.

Pokud Meachum nazval Alisovu kancelář krcálkem, pak nebyl daleko od pravdy. Kancelář byla sotva tak velká, aby v ní Bosch, Riderová a Meachum mohli stát a nedýchali si přitom vzájemně do tváře. Stál zde pracovní stůl a tři židle - jedna byla zasunutá za stolem, zatímco druhé dvě stály blízko před ním. U stěny za stolem stála skříň na spisy se čtyřmi zásuvkami. Na levé stěně visely dva záramované plakáty poutající na dva klasické filmy Čínská čtvrť a Kmotr -, které byly vyrobeny dole na ulici ve studiu Paramount. Naproti nim si Aliso vystavil záramované plakáty se svými vlastními výtvary - *Umění mulety* a *Oběť touhy*. Byly zde i menší záramované fotografie, na nichž Aliso pózoval s nejrůznějšími celebritami, přičemž mnohé ze snímků byly pořízeny přímo v této kanceláři: Aliso a daná celebrita stáli za stolem a usmívali se do objektivu.

Bosch si nejprve prohlédl oba plakáty. Na obou se skvěl nápis

Anthony Aliso uvádí, avšak Boschovu pozornost upoutal zejména druhý plakát. Výtvarné řešení upoutávky na film *Oběť touhy* zachycovalo muže v bílém obleku, který drží u boku pistoli a ve tváři má zoufalý výraz. V pozadí pak na něj smyslně shlížela žena s rozevlátými tmavými vlasy, které plakát lemovaly. Výtvarné řešení bylo do puntíku obkresleno z plakátu na film Čínská čtvrt' na protější stěně. Přesto na něm bylo cosi fascinujícího. Ženou na obrázku totiž pochopitelně byla Veronika Alisová a Bosch okamžitě věděl, že je to tím.

„Hezká ženská,“ ozval se za ním Meachum.

„To je jeho manželka.“

„Jo tak. Spojil příjemné s užitečným. Až na to, že jsem o ní nikdy neslyšel.“

Bosch kývl na plakát.

„Myslím, že to byl její film.“

„No, jak říkám, hezká holka. I když pochybuju, že dneska vypadá takhle.“

Bosch si znovu prohlédl oči dívky na plakátu a vzpomněl si na ženu, kterou viděl sotva před hodinou. Její oči byly stále stejně tmavé a planoucí a v jejich středu se třpytil drobný křížek světla. Konečně se Bosch odtrhl a začal si prohlížet zarámované fotografie. Okamžitě si všiml, že jedna z nich zachycuje Dana Laceyho, herce, který před osmi lety ztvárnil Bosche v televizním miniseriálu o pátrání po masovém vrahovi. Studio, které snímek vyrobilo, zaplatilo Boschovi a jeho tehdejšímu partnerovi spoustu peněz za odborné rady a právo použít jejich jména. Jeho partner tehdy sebral prachy a vypařil se do Mexika, zatímco Bosch si koupil dům v kopcích. Nedokázal utéct. Věděl, že tato práce je celý jeho život.

Otočil se a začal si prohlížet zbytek malé kanceláře. Zeď u dveří zaplnily regály se spoustou scénářů a videokazet, ale zcela bez knih s výjimkou několika seznamů herců a režisérů.

„Dobrá,“ řekl Bosch. „Chuckie, ty budeš stát u dveří a pozorovat nás, jak jsi říkal. Kiz, ty si vezmi pracovní stůl a já si vezmu spisy.“

Skříň na spisy však byla zamčená a Boschovi trvalo deset minut, než ji otevřel pomocí planžet, které vytáhl z kufříku. Letmé prohlédnutí spisů mu pak zabralo celou hodinu. Zásuvky přetékały poznámkami a finančními záznamy týkajícími se produkce několika

filmů, o nichž Bosch nikdy neslyšel. Nepřipadalo mu to však zvláštní, protože si pamatoval, co mu řekla Veronika Alisová, a protože toho o filmovém byznysu věděl jen velice málo. Podle toho, co ze spisů za tak krátkou dobu vyčetl, se mu však zdálo, že během natáčení filmů byly nejrůznějším obslužným a servisním společnostem vyplaceny značné finanční částky. A ze všeho nejvíce Boschovi vrtalo hlavou, že Aliso dokázal z této malé kanceláře financovat svůj po čertech honosný život.

Jakmile prohledal čtvrtou a poslední zásuvku, vstal a napřímil se. Obrátle mu přitom zapraskaly jako padající kostky domina. Pohlédl na Riderovou, která stále ještě prohledávala šuplíky pracovního stolu.

„Máš něco?“

„Pár zajímavých věcí, ale žádnou bombu, jestli myslíš tohle. Aliso tu má obsílku z bernáku. V jeho firmě měla příští měsíc proběhnout daňová kontrola. Jinak je tu akorát nějaká korespondence mezi Tonym Alisem a St. Johnem, tím scenáristou, co se veze na vlně, jak říkala paní Alisová. Samá plamenná slova, ale nic otevřeně výhružného. Ale ještě mi zbývá jeden šuplík.“

„V těch spisech je toho spousta. Samé finanční záležitosti. Budeme to muset všechno projít. Byl bych rád, kdybys to udělala ty. Nebude ti to vadit?“

„Ne, to není problém. Ale zatím tu vidím jen spoustu rutinních obchodních záznamů. Nic zanedbaného. Vesměs filmová branže.“

„Půjdu si ven zakouřit. Až s tím skončíš, tak se prohodíme: ty si vezmeš spisy a já pracovní stůl.“

„To zní jako nějaký plán.“

Před odchodem z kanceláře Bosch přešel očima po regálech u dveří a přečetl si názvy některých videokazet. Po chvíli narazil na snímek, který hledal, a zarazil se. *Oběť touhy*. Natáhl se a sebral videokazetu. Na obalu bylo stejné umělecké dílo jako na filmovém plakátu.

Bosch ustoupil od stěny a položil kazetu na stůl, aby ji nezapomněl odnést spolu s ostatními věcmi. Riderová se zeptala, co to je.

„Její film,“ odpověděl Bosch. „Chci se na něj podívat.“

„Eh, to já taky.“

Venku se Bosch postavil na malé prostranství u bronzové sochy, která zřejmě zobrazovala Tyronea Powera, a zapálil si cigaretu. Byla chladná noc a kouř ho hřál na plicích. Areál studia byl nyní velice tichý.

Po chvíli Bosch přešel k odpadkovému koši vedle lavičky na dvorku a zamáchl o něj cigaretu. Přitom si na dně koše všiml rozbitého hrníčku na kávu. Kromě toho leželo v koši několik rozházených per a tužek. Na jednom střepe rozeznal Bosch logo firmy Archway, Vítězný oblouk se sluncem vycházejícím uprostřed klenby. Právě když se chystal sáhnout do koše a vytáhnout předmět, který vypadal jako zlaté pero Cross, zaslechl za sebou Meachumův hlas a otočil se.

„Ta to dotáhne daleko, že jo? To já poznám.“

Meachum si zapaloval cigaretu.

„Jo, něco jsem zaslechl. Tohle je náš první společný případ. Vlastně ji vůbec neznám, a podle toho, co jsem slyšel, bych se o seznámení ani neměl pokoušet, jen co přijde vhodná doba, vytáhnou si ji na Parker Center.“

Meachum přikývl a típl cigaretu o chodník. Bosch se díval, jak jeho bývalý kolega zvedl hlavu kamsi ke střeše nad druhým podlažím a znovu komusi ledabyle zasalutoval. Sledoval jeho pohled a spatřil videokameru upevněnou pod střešním okapem.

„Neboj se,“ řekl Meachumovi. „Nevidíš, že tu kouříš. Právě si čte o včerejším zápase Dodgers.“

„Nejspíš máš pravdu. Dneska už pořádného člověka neseženeš, Harry. Mám tady chlápky, co nejraději jezdí celý den po areálu ve vozíku a doufají, že je tu někdo objeví jako Clinta Eastwooda nebo tak. Měl jsem tu člověka, který onehdy vrazil s vozíkem do zdi, protože chtěl tak toužebně mluvit s párkem výkonných kreativců, kteří právě procházeli kolem. Už ten stupidní název výkonný kreativec...“

Bosch mlčel. Všechno, co mu Meachum právě řekl, mu bylo úplně fuk.

„Měl bys jít pracovat k nám, Harry. Vždyť už musíš mít svých dvacet let odpracovaných. Měl bys to tam zapíchnout a jít dělat ke mně. Tvoje životní úroveň se o pár příček zvedne, za to ti ručím.“

„Ne, díky, Chucku. Nějak si neumím sám sebe představit, jak

tady popojíždím v golfovém vozíku.“

„No, moje nabídka platí. Kdykoliv, kámo. Kdykoliv.“

Bosch zamáčkl cigaretu o stěnu odpadkového koše a vhodil oharek dovnitř. Rozhodl se, že se před Meachumem nebude v koši prohrabovat. Oznámil Meachumovi, že se vrací zpátky.

„Boschi, musím ti něco říct.“

Bosch se na Meachuma ohlédl a ten zvedl ruce.

„Jestli si chcete z té kanceláře něco odnést bez povolení, budou z toho problémy. Slyšel jsem, co jsi říkal o té kazetě, a ona tam teď k ní přiřazuje další věci, které si chcete odnést. Jenže já vám nemůžu dovolit, abyste odtamtud cokoliv odnášeli.“

„V tom případě tady s námi budeš muset strávit celou noc, Chucku. V té kanceláři je totiž spousta spisů a spousta práce. Bylo by pro nás daleko snazší, kdybychom to všechno rovnou odvezli na stanici.“

„Já to vím. Vždyť jsem tam dělal. Jenže mi řekli, že se k tomu mám postavit takhle. Potřebujeme to povolení.“

Bosch zavolal z předpokoje kanceláří Edgarovi, který stále seděl na oddělení a právě se pouštěl do papírování. Bosch mu sdělil, aby toho na chvíli nechal a začal sepisovat povolení k prohlídce všech finančních dokladů v Alisově domě a kanceláři na Archway, jakož i dokumentů v držení jeho advokáta.

„Chceš, abych ještě dneska zavolal službu konajícímu soudci?“ zeptal se Edgar. „Jsou skoro dvě ráno.“

„Udělej to,“ řekl Bosch. „A až to bude podepsáno, přijed’ s tím tady na Archway. A přivez s sebou nějaké krabice.“

Edgar zasténal. Zůstala na něj ta nejhorší práce. Nikdo nebyl rád, když musel uprostřed noci budit ze spaní soudce.

„Já vím, já vím, Jerry. Ale udělat se to musí. Máš ještě něco?“

„Ne. Volal jsem na Mirage a mluvil s člověkem z bezpečnostního. Pokoj, ve kterém Aliso bydlel, si přes víkend objednal někdo další. Momentálně je otevřený a ten chlap by se tam mohl dostat, ale všechny stopy už budou stejně dávno zničené.“

„Nejspíš ano... Dobře, Jerry, příště slízneš šlehačku ty. Ale teď sežeň ta povolení.“

V Alisově kanceláři již zatím Riderová začala prohledávat spisy. Bosch jí oznámil, že Edgar pracuje na povolení k prohlídce a že

budou muset sepsat pro Meachuma inventář. Rovněž jí řekl, že jestli chce, může si udělat pauzu, ale Riderová to odmítla.

Bosch se posadil za stůl. Byl na něm obvyklý nepořádek. Stál na něm telefon s připojeným reproduktorem, zásobník na vizitky, podložka, kus magnetu na přichycení kancelářských spon a jakýsi řezbářský výtvar s ručně psanými slovy TNA Productions. Kromě toho ležel na stole zásobník přeplněný papíry.

Bosch pohlédl na telefon a všiml si tlačítka opakovaného vytáčení. Zvedl sluchátko a stiskl tlačítko. Podle rychlého sledu tónů poznal, že poslední hovor byl meziměstský. Po dvou zazvoněních se mu ozval ženský hlas. V pozadí bylo slyšet hlasitou hudbu.

„Haló?“ řekla žena.

„Ano, haló, kdo tam?“

Žena se zahihňala.

„Já nevím, a kdo je tam?“

„Promiňte, možná je to omyl. Volám správně k Tonymu?“

„Ne, tady je Dolly's.“

„Aha, Dolly's. Dobře, eh, a kde sídlíte?“

Žena se znovu zahihňala.

„Na Madison, kde jste si myslel? Podle čeho asi tak máme to jméno?“

„A kde je Madison?“

„Jsme v severním Las Vegas. Odkud se k nám chystáte?“

„Z hotelu Mirage.“

„Dobře, takže vyjed'te z bulváru směrem na sever. Projedete přes celé centrum, minete pár nezastavěných oblastí a jste v severním Las Vegas. Madison je třetí křižovatka za podjezdem. Dáte se doleva a je to první blok domů po levé straně. Jak že se to jmenujete?“

„Harry.“

„Jasně, Harry. Já jsem Rhonda. Jako v té...“

Bosch neříkal nic

„No tak, Harry, proč mi nepomůžete? Máte přece říct: „Jako v té písničce Pomoz, pomoz, pomoz, Rhondo.““

Rhonda zazpívala nápěv jednoho starého kusu od Beach Boys.

„A víte, že byste mi s jednou věcí opravdu mohla pomoci?“ řekl Bosch. „Hledám totiž jednoho kamaráda. Tonyho Alisa. Nebyl v poslední době u vás?“

„Tento týden jsem ho neviděla. Vlastně jsem ho neviděla od čtvrtka nebo od pátku. Ale zajímalo by mě, jak jste sehnal to číslo do šatny.“

„Jasně, no přece od Tonyho.“

„No, Layla tady dneska večer není, takže myslím, že Tony stejně nepřijede. Ale vy klidně přijďte. Nepotřebujete být s ním, abyste se u nás dobře pobavil.“

„Dobře, Rhondo. Pokusím se tam zastavit.“

Bosch zavěsil. Vytáhl z kapsy zápisník a zapsal si název podniku, do kterého právě volal, trasu, kudy se k němu dá dojet, a jména Rhonda a Layla. Druhé jméno jedenkrát podtrhl.

„Co to bylo?“ zeptala se Riderová.

„Jedna stopa ve Vegas.“

Bosch jí vylíčil průběh telefonátu a zmínku o jméně Layla. Riderová souhlasila, že tato stopa stojí za prozkoumání, a vrátila se ke spisům. Bosch upřel pozornost zpátky k psacímu stolu. Prohlédl věci na stole a pak se vrhl do věcí uvnitř.

„Hej, Chuckie?“ zeptal se po chvíli.

Meachum, který se právě opíral se založenýma rukama o dveře, místo odpovědi zvedl obočí.

„Nemá tady záznamník. Co se stane, když tady není sekretářka? Přepojují se hovory k nějaké spojectelce nebo telefonní službě?“

„Eh, ne, celý areál má teď hlasové schránky.“

„Takže Aliso měl hlasovou schránku? Jak se do ní dostanu?“

„No, musíš znát jeho kód. Je to třímístné číslo. Zavoláš na ústřední počítač hlasové pošty, vyťukáš třímístný kód a vyzvedneš si vzkazy.“

„Jak můžu ten kód získat?“

„Nemůžeš. Zvolil si ho sám.“

„A neexistuje nějaký univerzální kód, kterým ho můžu prolomit?“

„Ne. Tak rafinovaný tenhle systém není, Boschi. Co bys vlastně chtěl, vždyť jsou to jen telefonní vzkazy.“

Bosch znovu vytáhl zápisník a vyhledal datum Alisových narozenin.

„Jaké je číslo té hlasové pošty?“ zeptal se.

Meachum mu sdělil číslo a Bosch ho vyťukal. Po pípnutí zadal

721, ale číslo bylo odmítnuto. Bosch zabubnoval prsty o stůl a začal úporně přemýšlet. Vyzkoušel 862 - číslo, které na ciferníku odpovídalo názvu TNA - a počítač mu oznámil, že má čtyři vzkazy.

„Poslechni si to, Kiz,“ řekl Bosch.

Pustil telefon přes reproduktor a zavěsil. Během přehrávání vzkazů si učinil několik poznámek, avšak první tři vzkazy byly od lidí, kteří mu hlásili technické aspekty plánovaného natáčení, potvrzovali pronájem vybavení a rozebírali náklady. Po každém vzkazu se ozval elektronicky hlas, který oznamoval, kdy během pátku daný telefonát přišel.

Během přehrávání čtvrtého vzkazu se Bosch předklonil a bedlivě se zaposlouchal. Hlas patřil mladé ženě a zdálo se, že žena pláče.

„Ahoj, Tony, to jsem já. Ozvi se mi co nejdřív. Skoro mám chuť zavolat ti domů. Potřebuju tě. Ten hajzl Lucky mi dal padáka. Jen tak bezdůvodně. Zřejmě chce dostat do postele Modesty. Jsem tak... Nechci muset pracovat v Palominu nebo v některém z těch ostatních míst. Třeba v Garden. Ani nápad. Chci odjet do L. A. Být s tebou. Zavolej mi.“

Elektronický hlas poté oznámil, že telefonát byl zaznamenán v neděli ve čtyři hodiny ráno - dlouho poté, co Tony Aliso zemřel. Volající se nepředstavila jménem. Bylo tudíž zcela zřejmé, že šlo o někoho, koho Aliso znal. Bosch přemýšlel, jestli to nemůže být žena jménem Layla, o níž se mu před chvílí zmínila Rhonda. Pohlédl na Riderovou, ale ta jen pokrčila rameny. Věděli příliš málo, než aby mohli posoudit význam tohoto telefonátu.

Bosch se posadil na židli za stůl a chvíli vše pečlivě promýšlel. Otevřel zásuvku, ale nezačal ji prohledávat. Jeho pohled zabloudil ke stěně napravo od stolu a začal přejíždět po fotografiích usmívajícího se Tonyho Alisa s celebritami. Některé z nich napsaly na fotky vzkazy, které se však daly jen těžko přečíst. Bosch se díval na fotografii svého celuloidového alter ego jménem Dan Lacey, ale nedokázal přečíst malý připsaný nápis na dolním okraji fotografie. Nato se zadíval za inkoust a uvědomil si, nač právě civí. Na Alisově stole stál na fotografii hrníček s logem Archway, zaplněný pery a tužkami.

Bosch sebral fotku ze stěny a zavolal na Meachuma. Bývalý policista k němu přistoupil.

„Někdo tady byl,“ řekl mu Bosch.

„Co to povídáš?“

„Kdy se venku odvážely odpadky?“

„Jak to mám, sakra, vědět? Co to...“

„Ta průmyslová kamera nahoře na střeše... Jak dlouho archivujete záznamy?“

Meachum na chvíli zaváhal, ale pak odpověděl.

„Každý týden začínáme přehrávat staré pásky. Takže máme archivováno posledních sedm dní. Nahrává se ve snímkovacím módu - deset snímků za minutu.“

„Pojďme se na to podívat.“

Domů Bosch dorazil ve čtyři hodiny ráno. Do smluvené schůzky s Edgarem a Riderovou o půl osmé ráno mu tedy zbývaly tři hodiny na spánek, ale Bosch byl tak vybuzený kávou a záplavou adrenalinu, že neměl na postel ani pomyšlení.

V domě se převaloval nakyslý zápach čerstvě namalovaných stěn a Bosch pootevřel dveře na zadní terasu, aby dovnitř pustil trochu nočního vzduchu. Zadíval se pod sebe na Cahuenga Pass a chvíli se díval, jak se po Hollywood Freeway posouvají šňůry aut. Nikdy nevycházel z údivu, jak je tato dálnice bez ohledu na denní dobu neustále ucpaná. V Los Angeles se provoz nikdy nezastaví.

Napadlo ho, že si pustí cédéčko s nějakým saxofonem, ale nakonec se jen posadil ve tmě na pohovku a zapálil si cigaretu. Přemýšlel o různých proudech, které se táhnou tímto případem. Podle předběžného zhodnocení života oběti byl Anthony Aliso finančně velmi úspěšný muž. Podobný úspěch s sebou obvykle nesl také silnou izolaci před násilím a pokusy o zavraždění. Bohatí se jen zřídka stávají obětmi vraždy. Jenže u Tonyho Alisa se někde něco porouchalo.

Bosch si vzpomněl na kazetu a odešel ke kufříku, který nechal na stole v jídelně. V kufříku měl dvě videokazety - nahrávku z průmyslové kamery firmy Archway a kopii filmu *Oběť touhy*. Zapnul televizor, strčil kazetu do videorekordéru a začal se dívat.

Po zhlédnutí filmu bylo Boschovi jasné, že si snímek svůj osud zasloužil. Byl mizerně nasvětlený a v některých záběrech čouhal nad herci konec mikrofonu, což rušilo především ve scénách natočených

na poušti, kde by člověk měl nad sebou mít jen modrou oblohu. Tvůrci snímku neovládali ani základní pravidla filmového řemesla. Amatéřskou výrobu filmu navíc podtrhovaly slaboučké výkony herců. Hlavní postava - herec, kterého Bosch nikdy předtím neviděl - se s dřevěnou slaboduchostí pokoušel ztvárnit muže, který si chce za každou cenu udržet mladou manželku, která využívá jeho sexuálních nezdarů a posměšky se ho snaží donutit k páchání zločinů včetně vraždy - pouze kvůli ukojení svých morbidních choutek. Manželku hrála Veronika Alisová a nebyla o nic lepším hercem než hlavní mužsky hrdina.

Pokud však Veroniku pořádně nasvítili, byla oslnivě krásná. Ve filmu byly čtyři scény, při nichž byla částečně odhalená, a Bosch tyto záběry sledoval s voyeurskou fascinací. Celkem vzato to však pro Veroniku nebyla dobrá role a Bosch chápal, proč i její kariéra uvízla na mrtvém bodě. Mohla z toho sice vinít svého muže a chovat k němu zášť, ale po pravdě řečeno se ničím nelišila od tisícovek krásných žen, které každoročně proudí do Hollywoodu. Mohla sice člověka ohromit vzhledem, ale na kariéru ve filmu byla příliš špatná herečka.

Ve vrcholné scéně filmu, kdy jejího muže zatýká policie a ona ho navždy pouští k vodě, pronášela Veronika své repliky s přesvědčivostí a tíživostí nepopsaného průklepového papíru.

„Byl to on. Je to blázen. Nedokázala jsem ho zastavit a pak už bylo pozdě. Nemohla jsem nikomu nic říct, protože..., protože by to vypadalo, že jsem to já, kdo si přál jejich smrt.“

Bosch ještě přetrpěl závěrečné titulky, sebral dálkové ovládání a převinul kazetu zpátky na začátek. Po celou dobu sledování filmu se ani jednou neodlepil od pohovky. Nyní vypnul televizor a přehodil nohy na koberec. Pootevřeným oknem na terasu viděl, jak se přes hřeben nad Cahuenga Pass přelévají první paprsky úsvitu. Stále necítil únavu. Přemýšlel, jak různá životní rozhodnutí někteří lidé dělají. Napadlo ho, co by se asi stalo, kdyby byly herecké výkony v tomto filmu alespoň trochu stravitelné a film našel distributora. Přemýšlel, jestli by se tím něco změnilo - jestli by teď Tony Aliso nemusel ležet v kufru svého auta.

Schůzka s Billetsovou na stanici začala až o půl desáté. A

přestože byla policejní místnost vzhledem ke svátkům opuštěná, všichni tři policisté si převezli židle do kanceláře Billetsové a zavřeli za sebou dveře. Billetsová zahájila schůzku oznámením, že zástupci místních sdělovacích prostředků se podle všeho o případu dozvěděli díky tomu, že prošli noční záznamy soudního patologa, a již nyní se začínají o vraždu Tonyho Alisa nezvykle zajímat. Kromě toho, řekla Billetsová, šéfové oddělení od její funkce výše neustále zvažují, zda by se vyšetřování případu nemělo přenechat elitnímu oddělení loupeží a vražd. Bosche to samozřejmě dopálilo. Během prvních let u policie na tomto oddělení pracoval. Vzhledem k jedné zpochybnitelné přestřelce ve službě však byl posléze přeložen do Hollywoodu. Z tohoto důvodu ho mimořádně znepokojovalo, že bude muset předat svůj případ velkým rybám ve městě. Kdyby mělo o případ zájem oddělení pro vyšetřování organizovaného zločinu, snášel by to lépe. Jenže takhle musel Billetsová oznámit, že je pro něj nepříjemné, aby předával případ na OLV poté, co na něm se svým týmem strávil celou noc a objevil několik životaschopných stop. Riderová mu skočila do řeči a horlivě se k němu přidala. Edgar, který byl stále našťavaný, že na něj zbylo jen papírování, zarytě mlčel.

„Beru vaši poznámku na vědomí,“ řekla Billetsová. „Ale až tady skončíme, budeme muset zavolat kapitánce LeValleyové domů a přesvědčit ji, že to zvládneme sami. Takže si projdeme, co jsme prozatím zjistili. Pokud přesvědčíte vy mě, přesvědčím i já ji. A ona už pak lidem ve městě vysvětlí náš postoj.“

Příštích třicet minut hovořil Bosch s jednotlivými členy týmu a obšírně jim líčil průběh nočního vyšetřování. Jediná televize s videorekordérem na detektivním oddělení stála v kanceláři Billetsové, protože nechávat ji neuzamčenou nebylo právě bezpečné, a to ani na policejní stanici. Bosch vložil do přístroje videokazetu, na kterou mu Meachum nahrál záznam z průmyslové kamery Archway Studios, a převinul ji k pasáži zachycující vetřelce.

„Sledovací kamera, na kterou byly tyhle záběry nahrány, se posunuje každých šest vteřin o jeden snímek, takže to bude docela rychlé a trhané, ale důležité je, že toho chlápka zachytila,“ vysvětlil ostatním.

Stiskl tlačítko přehrávání a na obrazovce se objevil zrnitý černobílý pohled na prostranství před budovou Tyronea Powera.

Podle množství světla se zdálo, že záběry jsou natáčeny během pozdního soumraku. Časomíra s datem v dolní části obrazovky ukazovala osm třináct předchozího dne.

Bosch pustil zpomalené přehrávání, ale pasáž, kterou chtěl Billetsová ukázat, přesto proběhla příliš rychle. Na šesti snímcích zachycovala muže, který přistoupil ke dveřím budovy, přikrčil se u kliky a poté zmizel uvnitř.

„Ve skutečnosti se u dveří zdržel třicet až pětatřicet vteřin,“ řekla Riderová. „Podle té nahrávky to může vypadat, že měl klíč, ale na to, aby otevíral dveře klíčem, se u nich zdržel příliš dlouho. Vypáčil zámek. A byl rychlý a dobrý.“

„Pozor, tady už se vrací,“ řekl Bosch.

Když počítadlo času ukazovalo osm sedmnáct, objevil se muž u dveří znovu. Video poskočilo o další snímek a muž již kráčel po nádvoří a mířil k odpadkovému koši. Na dalším snímku se už od něj vracel. A pak byl pryč. Bosch posunul pásku zpět a zastavil ji na posledním snímku, na němž muž odcházel od odpadkového koše. Tento snímek byl ze všech nejzdařilejší. Venku se již setmělo a mužův obličej byl rozmazaný, ale přesto se dal rozeznat, pokud by našli někoho, s kým by jej mohli porovnat. Jednalo se o tmavovlasého bělocha statné atletické postavy. Na sobě měl golfovou košili s krátkými rukávy a těsně nad černými rukavicemi měl na pravé ruce hodinky s chromovaným náramkem, který se v odrazu světla na nádvoří nápadně leskl. Nad zápěstím se muži táhlo tmavé tetování. Bosch ukázal všechny tyto detaily Billetsová a dodal, že odnese kazetu do laborky a zjistí, zda se tento poslední a nejkvalitnější záběr vetřelce nedá zaostřit metodou počítačového zvětšení.

„Dobře,“ řekla Billetsová. „Ale co tam podle tebe dělal?“

„Pro něco si tam šel,“ odpověděl Bosch. „Mezi jeho příchodem a odchodem uběhly méně než čtyři minuty. To není mnoho. Navíc musel vypáčit taky vnitřní dveře do Alisovy kanceláře. Ale ať už tam dělal cokoli, shodil ze stolu hrníček s logem Archway, který se na podlaze rozbil. Ten chlap tam pak udělal, co potřeboval, sebral rozbítý hrníček i s tužkami a cestou zpátky všechno vyhodil do odpadkového koše. Včera v noci jsme v něm našli střepy i pera.“

„Co otisky?“ zeptala se Billetsová.

„Jakmile jsme zjistili, že tam došlo k vloupačce, vyšli jsme ven a počkali, až Donovan skončí s tím rollsem a přijede za námi. Nějaké otisky sejmul, ale nic užitečného. Jen Alisovy, moje a Kiziny. Jak vidíš na tom záznamu, měl ten chlap rukavice.“

„Dobře.“

Bosch bezděčně zívá a Edgar s Riderovou ho následovali. Bosch se napil z pohárku žluklé kávy, kterou si s sebou přinesl do kanceláře. Už hezky dlouho měl kofeinovou třesavku, ale věděl, že pokud ji přestane přizívat, co nevidět se totálně sesype.

„A pokud jde o teorii, pro co si tam ten člověk šel?“ zeptala se Billetsová.

„Vzhledem k tomu rozbitému hrníčku hledal něco spíš na stole než ve spisech,“ řekla Riderová. „Jenže na stole ani ve stole nebylo nic porušeno. Žádné prázdné složky, nic takového. Myslíme si, že to byla štěnice. Někdo instaloval do Alisova telefonu štěnici a nemohl si dovolit, abychom ji tam našli. A na fotkách na Alisových stěnách stál telefon hned vedle toho hrníčku. Vetřelec ho nějak převrhl. Pikantní na tom je, že jsme ten telefon vůbec nekontrolovali. Kdyby ten člověk nechal tu štěnici jednoduše v telefonu, pravděpodobně bychom ji nikdy neobjevili.“

„Byla jsem na Archway,“ řekla Billetsová. „Celé studio je obehnané zdí. A mají tam vlastní bezpečnostní službu. Jak se tam ten člověk dostal? Myslíte, že šlo o akci zevnitř?“

„K tomu bych měl dvě věci,“ řekl Bosch. „Ve studiu se právě natáčela nějaká scéna z newyorské ulice. To znamená, že přes hlavní bránu proudila spousta lidí. Možná ten člověk do areálu pronikl s někým z filmového štábu. Na tom záznamu odchází z budovy směrem na sever. Přesně tam se natáčelo. Zatímco brána stojí směrem na jih. Kromě toho severní strana studia sousedí s hollywoodským hřbitovem. Máš pravdu, vážně je tam zeď. Jenže když se hřbitov navečer zavře, je tmavý a opuštěný. Náš vetřelec tam klidně mohl přelézt přes zeď. Ovšem ať už to provedl jakkoliv, je velmi zkušený.“

„Jak to myslíš?“

„Pokud odstraňoval z telefonu Tonyho Alisa štěnici, znamená to, že ji tam nejdřív musel instalovat.“

Billetsová přikývla.

„Kdo to podle tebe byl?“ zeptala se.

Bosch pohlédl na Riderovou, aby zjistil, jestli chce odpovědět. Když Riderová nepromluvila, ujal se slova sám.

„Těžko říct. Ale ze všeho nejdůležitější je tady načasování. Aliso byl pravděpodobně mrtvý od páteční noci a jeho tělo se našlo až včera kolem šesté. Ke vloupání do kanceláře pak došlo v osm třináct. Tedy až po tom, co bylo Alisovo tělo nalezeno a lidé se začali o jeho smrti dozvídat.“

„Ale osm třináct, to je ještě dříve, než jste mluvili s jeho manželkou, ne?“

„Jo. Taky že mi to udělalo čáru přes rozpočet. Už už jsem chtěl navrhnout, abychom vybaflí na jeho manželku a zkusili z ní něco vytřískat. Jenže teď si nejsem tak jistý. Jestli v tom má prsty, tak tohle vloupání nemá logiku.“

„To mi vysvětlí.“

„No, nejdřív ze všeho je třeba zjistit, proč měl Aliso vůbec v telefonu štenici. A jaká je tady nejpravděpodobnější odpověď? Že na něj Alisová nasadila soukromé očko nebo někoho podobného, aby zjistila, jestli se tahá s jinýma. Je to tak?“

„Jistě.“

„Dobře. Řekněme, že to tak bylo. Ale i kdyby ho do toho kufru nacpala jeho manželka, proč by ona nebo její soukromé očko čekali s odstraňováním té štenice až do včerejšího večera - tedy do chvíle, než najdeme mrtvolu? To nemá logiku. Logiku to má jen v případě, že spolu ty dvě věci nesouvisejí - že ta vražda a ta štenice jsou dvě různé záležitosti. Chápeš?“

„Myslím, že ano.“

„A právě proto se mi moc nechce všeho nechat a zaměřit se jen na vdovu. Osobně si myslím, že by mohla být dobrý kandidát. Ale momentálně toho ještě příliš mnoho nevíme. Nějak mi to všechno nehraje. Celým tímhle případem se táhne ještě něco dalšího a my zatím nevíme co.“

Billetsová přikývla a pohlédla na všechny vyšetřovatele.

„Dobře. Víím, že ještě nemáme mnoho solidních důkazů, ale i tak jste odvedli dobrou práci. Ještě něco? Co třeba ty otisky, které Art Donovan sejmul včera v noci z bundy oběti?“

„Prozatím jsme uvízli na mrtvém bodě. Art je odeslal na AFIS,

NCIC a do všech možných databází, ale zatím vyšel úplně naprázdno.“

„Zatraceně.“

„Ale i tak mají ty otisky cenu. Pokud najdeme někoho podezřelého, můžou ho usvědčit.“

„Nic dalšího se v tom autě nenašlo?“

„Ne,“ řekl Bosch.

„Ano,“ řekla Riderová.

Bosch zvedl nad touto nesrovnalostí obočí.

„Jeden z otisků, které Donovan našel na vnitřní straně víka od kufru,“ vysvětlila Riderová, „patřil Rayi Powersovi. To je zetko, které našlo to tělo. Když otevíral kufr, zřejmě neudržel rovnováhu. Ten otisk tam podle všeho nechal při otevírání. Nic ve zlém, ale odvedl dost lajdáckou práci a především neměl ten kufr vůbec otevírat. Měl zavolat nám.“

Billetsová se podívala na Bosche. Boschovi se zdálo, že velitelka přemýšlí, proč ji o této skutečnosti neuvědomil. Sklopil oči k jejímu stolu.

„Dobrá, vezmu si to na starost,“ řekla Billetsová nakonec. „Powerse náhodou znám. Pracuje tu už nějaký pátek a rozhodně by měl znát předepsanou proceduru.“

Bosch mohl Powerse bránit vysvětlením, které mu policista včera poskytl, ale nakonec to nechal být. Powers za to nestál. Billetsová pokračovala.

„Takže jaký je další postup?“

„No, musíme vyřídit spoustu věcí,“ odpověděl Bosch. „Jednou jsem slyšel historku, jak se jednoho sochaře kdosi zeptal, jakým způsobem dokáže proměnit kvádr žuly v sochu nádherné ženy. A sochař odpověděl, že akorát oseká všechno, co není žena. A přesně tohle teď musíme udělat my. Máme před sebou velký kvádr informací a důkazů a teď z nich musíme osekát všechno, co není důležité, co do případu nezapadá.“

Billetsová se usmála a Bosch náhle pocítil rozpaky nad svým přirovnáním, přestože ho pokládal za docela trefné.

„A co Las Vegas?“ zeptala se. „Je to součást sochy, anebo hlušina, kterou musíme otesat?“

Nyní se usmívala Riderová s Edgarem.

„No, tak především tam musíme zajet,“ řekl Bosch a doufal, že to nevyznívá jako obhajoba. „Momentálně totiž víme jen to, že tam oběť odletěla a krátce po přiletu byla zavražděna. Nevíme, co tam Aliso dělal, jestli vyhrál, nebo prohrál nebo ho odtamtud někdo sledoval. Klidně tam mohl vyhrát jackpot, někdo se mu mohl pověsit na paty a obrát ho. Las Vegas skýtá spoustu nezodpovězených otázek.“

„A navíc je tam ta žena,“ dodala Riderová.

„Jaká žena?“ zeptala se Billetsová.

„Jasně,“ řekl Bosch. „Poslední telefonát z telefonu v kanceláři Tonyho Alisa směřoval do jednoho klubu v Las Vegas. Volal jsem tam a získal jméno ženy, se kterou se tam Aliso zřejmě scházel. Layla. Bylo to...“

„Layla? Jako v té písničce?“

„Myslím, že jo. Kromě toho měl Aliso v hlasové schránce vzkaz od nějaké nejmenované ženy. Myslím, že by to mohla být ta Layla. Musíme s ní promluvit.“

Billetsová přikývla, ujistila se, že Bosch skončil, a poté nastínila bojový plán.

„Dobrá tedy,“ začala. „Takže především: veškeré dotazy novinářů musí být přesměrovány ke mně. Nejlepší způsob, jak kontrolovat informace o případu, je vypouštět je z jedné úst. Prozatím reportérům oznámíme, že případ je v šetření, ale přikláníme se k verzi o možném únosu auta nebo loupeži. Taková zpráva je dostatečně neškodná a zároveň by je mohla uklidnit. Všichni s tím souhlasíte?“

Všichni tři detektivové přikývli.

„Dobře. Já zatím projednám s kapitánkou, aby ten případ nechala nám. Připadá mi, že máme tři nebo čtyři možné směry vyšetřování, kterými bychom se měli dost energicky ubírat. Žulovou hlušinu, kterou teď musíme otesat, jak říkal Harry.“

Kromě toho by mi u kapitánky pomohlo, kdybychom se už teď na ty věci vrhli. Takže, Harry, ty sedneš co nejdříve do letadla a odletíš do Vegas. Budeš mít na starosti tenhle směr vyšetřování. Ale pokud tam nic neobjevis, chci, aby ses zase rychle vrátil. Budeme tě tu potřebovat. Jasně?“

Bosch přikývl. Pokud by se měli rozhodnout sami, vybral by si

Vegas tak jako tak, ale přesto cítil drobné znepokojení, že jim Billetsová přiděluje práci.

„Kiz, ty budeš sledovat finanční stopu. Do zítřejšího rána chci o tom Anthonym Alisovi vědět naprosto všechno. Kromě toho budeme muset zajet do jeho domu s povolením k prohlídce, takže když už tam budeš, ještě jednou se zaměř na jeho manželku a během zajišťování dokumentů se toho pokus zjistit co nejvíce o jejích manželství. A co já vím, pokud budeš mít příležitost, klidně se s ní posad' a dovol jí, aby si před tebou vylila srdce.“

„Já nevím,“ odpověděla Riderová. „Myslím, že tahle ženská si vylévat srdce nebude. Je chytrá - dost chytrá na to, aby věděla, že se na ni hodláme zaměřit. Skoro si myslím, že až s ní příště někdo z nás bude mluvit, měl by ji pro jistotu informovat o právech. Včera večer to bylo jenom těsně.“

„Dělej, co uznáš za vhodné,“ řekla Billetsová. „Ale pokud ji budeš informovat, pravděpodobně zavolá svého právníka.“

„Uvidím, co se dá dělat.“

„A Jerry, ty...“

„Já vím, já vím. Já si vezmu papíry.“

Bylo to poprvé za celých patnáct minut, co Edgar promluvil. Bosch si pomyslel, že svou špatnou náladu snad až příliš vyostřuje.

„Ano, ty si vezmeš papíry. Ale kromě toho bych chtěla, aby ses zaměřil na Alisovy občanskoprávní soudy a na toho scenáristu, který měl s Alisem spory. Mám dojem, že tahle verze je ze všech nejméně pravděpodobná, ale nesmíme ponechat nic náhodě. Ověř to, ať můžeme zúžit okruh pátrání.“

Edgar jí posměšně zasalutoval.

„A kromě toho,“ pokračovala Billetsová, „zatímco Harry bude sledovat stopu ve Vegas, ty ji budeš sledovat od letiště k místu činu. Máme jeho parkovací lístek. Myslím, že bys měl začít od' něj. Když budu mluvit s médii, uvedu jim taky podrobný popis auta tolik bílých rollsů zase ve městě nejezdí - a řeknu, že hledáme někoho, kdo tohle auto zahlédl v pátek večer. Prohlásím, že se snažíme rekonstruovat cestu oběti z letiště. Možná budeme mít štěstí a nějaký civil nám pomůže.“

„Možná,“ utrousil Edgar.

„Dobrá, takže do práce,“ řekla Billetsová.

Trojice detektivů vstala, zatímco Billetsová zůstala sedět. Bosch si dal načas s vytahováním kazety z videorekordéru, dokud oba jeho kolegové neodešli a on nezůstal sám v kanceláři s Billetsovou.

„Slyšel jsem, že než vás jmenovali semhle, nikdy jste nepracovala na oddělení vražd,“ začal.

„To je pravda. Mou jedinou zkušeností s prací detektiva bylo působení na sexuálních zločinech ve Valley.“

„Vidíte, a já bych dnes na vašem místě rozdělil práci úplně stejně.“

„Ale přesto vám není po chuti, že jsem to učinila za vás?“

Bosch se na okamžik zamyslel.

„Překousnu to.“

„Díky.“

„Není zač. Poslyšte. Pokud jde o ten Powersův otisk na víku, pravděpodobně bych vám to řekl sám, ale připadalo mi, že během schůzky na to není ta správná doba. Za to otevření kufru jsem ho seřval už včera. Říkal, že kdyby ho byl neotevřel a čekal s tím na nás, to auto by tam stálo ještě teď. Powers je pitomec, ale něco na tom je.“

„Rozumím.“

„Jste na mě naštvaná, že jsem vám to neřekl?“

Billetsová se na okamžik zamyslela.

„Překousnu to.“

2

Bosch usnul pár minut poté, co se připoutal na sedadle u okna v letadle společnosti Southwest z Burbanku do Las Vegas. Spal hlubokým bezesným spánkem a probudil se, až když podvozek s cuknutím dosedl na přistávací dráhu. A než letadlo dorolovalo ke stojánce, probral se Bosch úplně a cítil, jak mu hodinový odpočinek dodal novou energii.

Když vyšel z terminálu, bylo právě poledne a vzduch měl dobrých čtyřicet stupňů. Zamířil ke garáži, kde na něj čekalo auto z půjčovny, a cítil, jak z něj horko vysává spánkem nabytý elán. Nasedl do auta, které stálo na určeném parkovacím místě, zapnul klimatizaci na maximum a vyrazil k hotelu Mirage.

Bosch nikdy neměl Las Vegas v lásce, přestože sem často jezdil v souvislosti s vyšetřováním. Las Vegas bylo jakýmsi příbuzným Los Angeles; na obě místa se uchýlovali zoufalí lidé. Když někdo utekl z L. A., často zamířil právě sem. Žádné jiné místo mu už nezbývalo. Pod pozlátkem okázalosti, peněz, energie a sexu tlouklo temné srdce. A ať se lidé z Las Vegas sebevíce snažili vyšňořit své město neony a visačkou rodinné zábavy, v nitru zůstalo obyčejnou děvkou.

Pokud však existovalo místo, které mohlo tento Boschův názor zviklat, pak to byl hotel Mirage. Hotel byl symbolem nového Las Vegas - čistého, zámožného, legitimního. Okna jeho vysoké budovy se ve slunci zlatavě leskla a na kasinu uvnitř hotelu očividně nikdo nešetřil. Když Bosch procházel vstupním vestibulem, ze všeho nejdříve ho upoutali bílí tygři v obrovském proskleném výběhu, nad kterým by slintal správce kterékoliv zoo na světě. Zakrátko, když čekal ve frontě na recepci, upoutalo jeho zrak obrovské akvárium za přepážkou. Za sklem lenivě plavali sem a tam žraloci a chovali se úplně jako bílí tygři.

Když přišla na Bosche řada, všimla si recepční u jeho rezervace

značky a přivolala ostrahu. Po chvíli se objevil denní šéf bezpečnostní služby, představil se jako Hank Meyer a sdělil Boschovi, že může počítat s plnou spoluprací hotelu i kasina.

„Tony Aliso byl náš dobrý a vážený klient,“ řekl Meyer. „Chceme učinit, co bude v našich silách, abychom vám pomohli. Ovšem je nanejvýš nepravděpodobné, že by jeho smrt nějak souvisela s jeho zdejším pobytem. V celé téhle poušti nenajdete počestnější hotel.“

„To já vím, Hanku,“ řekl Bosch. „A vím, že si tuhle reputaci nechcete pokazit. Neočekávám, že něco najdu právě ve vašem hotelu, ale musím ověřit všechny možnosti. Stejně jako vy, ne?“

„Jo.“

„Znal jste ho?“

„Ne, neznal. Celé tři roky, co tady jsem, dělám jenom denní. A pokud jsem slyšel, pan Aliso sázel převážně v noci.“

Meyerovi mohlo být kolem třicítky a měl čistoskvoucí imidž, který chtěl hotel Mirage - a spolu s ním i celé Las Vegas - prezentovat okolnímu světu. Vysvětlil Boschovi, že pokoj, ve kterém Aliso naposledy bydlel, již byl zapečetěn a čeká na Boschovu prohlídku. Předal Boschovi klíč a požádal jej, aby mu ho vrátil ihned poté, co v pokoji skončí. Kromě toho mu oznámil, že krupiéři na pokerových stolech i sportovní bookmakeři, kteří pracují na nočních směnách, mu jsou k dispozici k rozhovoru. Všichni Alisa znali, poněvadž v hotelu sázel pravidelně.

„Máte nad pokerovými stoly ve stropě oko?“

„Eh, ano, máme.“

„A máte videozáznam z noci na pátek? Jestli ano, rád bych si ho prohlédl.“

„To nebude problém.“

Bosch se s Meyerem dohodl, že se ve čtyři hodiny setkají v kanceláři bezpečnostní služby v prvním patře. V tu dobu se totiž v kasinu střídaly služby a krupiéři, kteří znali Alisa, se měli hlásit do práce. Zároveň si pak Bosch mohl prohlédnout záznam z kamery ve stropě nad pokerovým stolem.

O pár minut později již Bosch seděl na posteli ve svém pokoji a rozhlížel se kolem sebe. Pokoj byl menší, než čekal, ale velice příjemný - bezpochyby se jednalo o zdaleka nejpohodlnější zařízení

pokoj, jaký kdy v Las Vegas viděl. Sebral z nočního stolku telefon, položil si ho na klín a zavolal na hollywoodské oddělení, aby se ohlásil. Telefon zvedl Edgar.

„Tady Bosch.“

„Á, Michelangelo zločinu, Rodin vražd.“

„Vtipné. Co se tam u vás děje?“

„No, kdyby nic jiného, tak Bulletsová tu bitvu vyhrála,“ odpověděl Edgar. „Nikdo z loupeží a vražd nám ten případ nečmázne.“

„To je fajn. A co ty? Děláš nějaké pokroky?“

„Už mám skoro hotový vražedný spis. Ale teď toho musím na chvíli nechat. O půl druhé se tu má zastavit ten scenárista. Tvrdí, že právníka nepotřebuje.“

„Dobrá, držím ti palce. Vyříd' Bulletsové, že jsem se ubytoval.“

„Jo, a mimochodem, o půl šesté chce mít další poradu o vývoji událostí. Máš sem zavolat a my si tě pustíme přes reproduktor.“

„Jasně.“

Bosch chvíli seděl na posteli a přál si, aby se na ni mohl natáhnout a trochu si zdřímnout. Věděl však, že nemůže. Musel postrčit ten případ dopředu.

Vstal, vybalil si cestovní tašku a pověsil do skříně dvě košile a jedny kalhoty. Spodní prádlo a ponožky poté uložil do regálu, vyšel z pokoje a vyjel výtahem do nejvyššího patra. Pokoj, ve kterém bydlel Aliso, se nacházel na konci chodby. Klíč v podobě přístupové karty, který mu dal Meyer, fungoval bez problémů a Bosch po chvíli vstoupil do pokoje, který byl zhruba dvojnásobně velký než jeho vlastní. Byla to kombinace ložnice a obývacího pokoje a pod okny s výhledem na rozlehlou poušť a světle kakaové pásma hor severozápadně od města stála vířivá vana. Přímě pod okny se rozkládal bazén a hotelová atrakce v podobě delfinária. Když Bosch vyhlédl z okna, viděl, jak se jeden z těchto šedivých živočichů prohání v třpytivé vodě. Vypadal v ní stejně nepatřičně jako Bosch v Alisově apartmá.

„Delfíni v poušti,“ řekl nahlas.

Apartment bylo luxusní na jakékoliv poměry v jakémkoliv městě a očividně bylo vyhrazeno pouze pro velké hráče. Bosch chvíli postával u postele a rozhlížel se kolem sebe. Nic zde nepůsobilo

nápadným dojmem. Na koberci se rýsovaly pravidelné pruhy způsobené nedávným luxováním a Bosche napadlo, že pokud se v tomto apartmá nacházely nějaké důkazní stopy, teď už jsou dávno pryč. Přesto zautomatizovanými pohyby absolvoval předepsané úkony. Podíval se pod postel a do zásuvek. Za prádelníkem našel krabičku sirek z místní mexické restaurace jménem Las Fuentes, ale nedokázal odhadnout, jak dlouho už se zde krabička válí.

Ložnice byla od podlahy až po strop obložená růžovým mramorem a veškeré vybavení bylo z leštěné mosazi. Bosch se chvíli rozhlížel i zde, ale nenašel nic zajímavého. Otevřel skleněné dveře sprchovacího koutu, nakoukl dovnitř, ale ani tady vůbec nic nenašel. Když ale zavíral dveře, všiml si něčeho na odtoku. Znovu dveře otevřel, podíval se dolů a pak přiložil prst na drobnou zlatou šupinku, která se zachytila na gumovém těsnění kolem odtokového otvoru. Zvedl prst a zjistil, že mu na něm šupinka ulpěla. Napadlo ho, že by mohla odpovídat kouskům kosmetického lesku, který se našel v záložkách Alisových kalhot. Nyní již jen zbývalo zjistit, kde všude jsou a odkud se vzaly.

Stanice lasvegaské policie se nacházela v centru města na Stewart Street. Bosch vešel na recepci a vysvětlil, že je losangeleský vyšetřovatel, který by se rád o něčem poradil se zdejším oddělením vražd. Recepční ho nasměroval do druhého patra, odkud ho službu konající policista odvedl přes opuštěnou místnost detektivů až do kanceláře velitele. Kapitán John Felton byl silně opálený padesátník s tlustým krkem. Bosch odhadoval, že jen za poslední měsíc takhle vítal nejméně stovku policajtů z celé země. Las Vegas opravdu takové bylo. Felton vyzval Bosche, aby se posadil, a obšťastnil ho obvyklou tirádou.

„Detektive Boschi, vítejte v Las Vegas. Naštěstí pro vás jsem se rozhodl přijít sem i o dovolené, abych vyřídil nějaké papíry, které mě pořád otravují, jinak by tady vůbec nikdo nebyl. Doufám, že váš pobyt zde bude příjemný a plodný. A kdybyste něco potřeboval, neváhejte mi zavolat. Nemůžu vám nic slíbit, ale pokud budete žádat o něco, co bude v mých silách vám poskytnout, s největší radostí vám to poskytnu. Takže co kdybyste mi teď řekl, co vás sem přivádí?“

Bosch ho stručně informoval o případu. Felton si zapsal jméno Tony Aliso, datum, kdy byl Aliso naposledy v Las Vegas, a místo jeho tehdejšího pobytu.

„Snažím se vystopovat jeho aktivity během doby, kdy se tady zdržoval.“

„Myslíte si, že ho někdo sledoval cestou sem a pak zpátky do Los Angeles?“

„Momentálně si nemyslím vůbec nic. Nemáme na to důkazy.“

„A já doufám, že ani žádné nenajdete. Nemáme zájem dostat se do centra pozornosti médií z L. A. Co ještě máte?“

Bosch si položil kufřík na klín a otevřel ho.

„Mám tady dvě sady otisků sejmutých z těla. Chtěli jsme...“

„Z těla?“

„Oběť měla na sobě bundu z chemicky ošetřené kůže. Sejmuli jsme otisky laserem. Vložili jsme je do databáze AFIS, NCIC i kalifornského ministerstva spravedlnosti, ale nic jsme se nedozvěděli. Myslel jsem si, že bychom je případně mohli prohnat vaším počítačem a pak uvidíme.“

Systém automatické identifikace otisků AFIS představuje počítačovou síť, která se skládá z desítek otiskových databází z celé země, ale nepřepojuje je všechny. Většina velkoměstských policejních oddělení provozuje vlastní soukromé databáze. V Las Vegas se konkrétně jednalo o otisky sejmuté lidem, kteří se ucházeli o práci pro město nebo pro kasina. Kromě toho připadaly v úvahu také otisky pořízené lstí, jimiž policejní oddělení podle zákona nemělo disponovat, protože jejich majitelé sice vzbuzovali podezření, ale nikdy nebyli oficiálně zatčeni. Bosch doufal, že Felton porovná sadu otisků z Alisova případu právě s touto databází.

„No tak ukažte, co máte,“ řekl Felton, „Ale nemůžu vám nic slíbit. Je možné, že máme k dispozici pár státních databází, které vy nemáte, ale je to střelení od pasu.“

Bosch podal Feltonovi otiskové karty, které mu připravil Art Donovan.

„Takže začínáte v Mirage?“ zeptal se kapitán, když odložil karty na okraj stolu.

„Jo. Ukážu lidem jeho fotku, projdu veškeré formality a uvidím, co mi uvízne mezi prsty.“

„A říkáte mi všechno, co víte, že ano?“

„Ano,“ zalhal Bosch.

„Dobře.“ Felton otevřel zásuvku, vytáhl vizitku a podal ji Boschovi. „Je na ní číslo ke mně do kanceláře a na pager. Jestli něco objevíte, ozvěte se mi. Ten pager nosím pořád s sebou. A já se vám každopádně ozvu do zítřka ráno ohledně těch otisků.“

Bosch mu poděkoval a odešel. Z vestibulu policejní stanice pak zavolal do laboratoře losangeleské policie a zeptal se Donovana, jestli měl čas analyzovat kousky lesku, které našli v záložkách kalhot Tonyho Alisa.

„Jo, ale nebudeš z toho mít radost,“ řekl Donovan. „Je to opravdu jenom kosmetický lesk. Obarvený hliník. Takový, jaký se používá na kostýmech a při oslavách. Ten chlap se zřejmě zúčastnil nějakého večírku, kde se tyhle věci rozhazovaly, nebo to možná vystřelilo z nějakého recesistického dárku a nějak to na něm ulpělo. To co viděl, si okartáčoval, ale k částech, které mu spadly do záložek, se už nedostal. A tak tam zůstaly.“

„Dobře. Máš ještě něco?“

„Eh, ne. Teda nic, co by souviselo s důkazy.“

„A s čím?“

„Eh, Harry, víš, jak jsi včera večer mluvil v garáži s tím chlapem z organizovaného?“

„Myslíš s Carbonem?“

„Jo, s Dominikem Carbonem. Tak ten se dneska stavil u nás v laboratoři. A vyptával se nás, co jsme včera v noci zjistili.“

Boschovi se zatmělo před očima. Neřekl nic a Donovan pokračoval.

„Říkal, že přišel kvůli něčemu jinému, ale choval se dost divně. Já ti nevím, Harry. Připadalo mi, že o to jeví víc než jen zběžný zájem, jestli víš, jak to myslím.“

„Jo, vím, jak to myslíš. Kolik jsi mu toho řekl?“

„No, než mi to všechno došlo a začal jsem si klást otázku, co se tu vlastně děje, vypadlo ze mě, že jsme sejmuli otisky z té bundy. Promiň, Harry, ale byl jsem na to strašně pyšnej. Je docela rarita, že jsme dokázali sejmout použitelné otisky z bundy mrtvého chlapa, a řek bych, že jsem se před ním trochu vychloubal.“

„To nevádí. Řekl mu, že nám k ničemu nebyly?“

„Jo, řekl jsem mu, že se nám vrátily bez identifikace. Ale pak..., pak mě požádal o kopii otiskové sady - povídal, že by s ní snad mohl něco podniknout. Netuším, co tím myslel.“

„A cos udělal?“

„Co myslíš? Dal jsem mu ji.“

„Cože?“

„Ne, dělám si legraci, Harry. Řekl jsem mu, že jestli chce otisky, má zavolat tobě.“

„Prima. A cos mu ještě řekl?“

„To je všechno, Harry.“

„Dobře, Arte, to je skvělé. Ještě se ti ozvu.“

„Tak zatím, Harry. Hele, a kde vůbec seš?“

„Ve Vegas.“

„Vážně? Hele, tak mi tam vsaď na ruletě pět dolarů na sedmičku. Stačí jednou. Zaplatím ti to, až se vrátíš. Teda pokud nevyhraješ. Jinak vyplatíš ty mně.“

Tři čtvrtě hodiny před schůzkou s Hankem Meyerem se Bosch vrátil do svého pokoje. Ve zbývajícím čase se vysprchoval, oholil a oblékl si čistou košili. Cítil se svěží a byl připraven vrátit se zpátky do pouštní výhně.

Meyer mezitím zorganizoval individuální rozhovory se sportovními bookmakery a krupiéry, kteří měli předchozí čtvrtek a pátek noční službu u pokerového stolu. Jednalo se o šest mužů a tři ženy. Osm z nich pracovalo jako krupiéri a u jednoho Aliso pravidelně sázel na sportovní výsledky. Během služby krupiéri každých dvacet minut rotovali kolem šesti pokerových stolů v hotelovém kasinu. To znamenalo, že během Alisovy poslední návštěvy v Las Vegas mu rozdávalo karty všech osm krupiérů, a vzhledem k jeho častým návštěvám kasina ho všichni okamžitě poznali.

Zatímco Meyer seděl na židli a přihlížel, Bosch během hodiny postupně vyslechl všechny krupiéry. Z jejich výpovědí vyplynulo, že Aliso obvykle hrával u stolu v hodnotě pět až deset. To znamenalo, že každý hráč vsadil před rozdáním pět dolarů a sázka při hře činila minimálně pět a maximálně deset dolarů. Během hry směl každý hráč třikrát přihodit. A jelikož se jednalo o stud poker se sedmi

kartami, vycházelo na každého hráče pět rozdání. Bosch si rychle uvědomil, že pokud byl stůl plně obsazen osmi hráči, mohlo být při každém kole v banku až několik set dolaru. Aliso hrál na úrovni, která byla na hony vzdálená pátečním partičkám pokerů, jež Bosch kdysi hrával s ostatními policajty z detektivního oddělení.

Krupiéři Boschovi sdělili, že ve čtvrtek večer hrál Aliso asi tři hodiny a od stolu odcházel zhruba se stejnou částkou. V pátek v podvečer se do kasina přibližně na dvě hodiny vrátil a podle krupiérů odešel lehčí o několik tisíc. Nikdo z krupiérů si nevzpomínal, že by Aliso během předchozích návštěv kasina nápadně mnoho vyhrál či prohrál. Vždy byl v plusu nebo v minusu jen o pár tisíc. Podle všeho věděl, kdy přestat.

Krupiéři si rovněž všimli, že jim Aliso vždy pohotově vyplácel spropitné. Jeho standardní výše dosahovala deseti dolarů za každou výhru a pětadvacet za mimořádně vysoký výdělek. Zejména díky tomuto zvyku se u krupiérů těšil značné oblibě. Vždy hrál sám, popíjel gin s tonikem a vedl nenucenou konverzaci s ostatními hráči. V posledních měsících přicházel podle krupiérů do kasina v doprovodu mladé blondýny, které mohlo být sotva něco přes dvacet. Blondýna karty nikdy nehrála, ale zaměstnávala opodál automaty, a když potřebovala další peníze, přišla si pro ně za Tonym. Tony ji nikdy nikomu nepředstavil a žádný z krupiérů nikdy nezaslechl její jméno. Bosch si tyto informace zanesl do bloku a připsal za ně heslo: „Layla?“

Po krupiérech přišel na řadu Alisův oblíbený sportovní bookmaker. Byla jím slámová blondýna jménem Irma Chantryová, která ze všeho nejvíce připomínala myš. Sotva se posadila, zapálila si cigaretu a promluvila hlasem, který prozrazoval, že bez čmouda dlouho nevydrží. Prohlásila, že během posledních dvou nocí svého pobytu ve městě sázel Aliso na Dodgers.

„Měl na to takový systém,“ řekla. „Zdvojnásoboval sázku tak dlouho, dokud nevyhrál.“

„Jak to myslíte?“

„No, první noc vsadil tác, že Dodgeři vyhraju. Jenže oni prohráli. A tak se na druhý den vrátil a vsadil na ně dva tácy. Tento krát vyhráli. Takže když odečtete poplatek pro kasino, byl skoro tisícovku v plusu. Až na to, že si ji nikdy nevybral.“

„On si nevybral výhru?“

„Ne. Ale to nebylo nic neobvyklého. Stvrzenka mu platila po celou dobu, co ji měl u sebe. Mohl sem kdykoliv přijít a my jsme mu výhru vytáhli z počítače. Už to tak párkrát udělal. Vyhrál, ale výhru si vyzvedl až při příští návštěvě.“

„A jak víte, že si ji nevybral u jiného bookmakera?“

„To by Tony neudělal. Vždycky si peníze vybíral u mě, aby mi mohl dát tuzéra. Vždycky říkal, že jsem jeho amulet pro štěstí.“

Bosch se na okamžik zamyslel. Věděl, že Dodgers hráli v pátek večer doma a Alisovo letadlo odlétalo z Las Vegas v deset. Dalo se proto spolehlivě předpokládat, že než zápas skončil, musel už být Aliso na McCarranově mezinárodním letišti nebo dokonce v letadle do L. A. V jeho náprsní tašce ani nikde jinde se však nenašla žádná stvrzenka o sázce. Harry si znovu vzpomněl na chybějící kufrík. Mohla být stvrzenka v něm? A mohl se stát poukaz na výhru ve výši čtyř tisíc dolarů minus poplatek motivem k vraždě? Zdálo se to nepravděpodobné, ale přesto šlo o stopu, kterou bylo třeba prověřit. Bosch pohlédl na Irmu, která tak silně potahovala z cigarety, že se jí pod lícními kostmi rýsovaly zuby.

„A co když tu výhru vyzvedl někdo jiný? U jiného bookmakera? Dá se to nějak poznat?“

Irma zaváhala a odpovědi se ujal Meyer.

„S velkou pravděpodobností ano,“ řekl. „Na každé stvrzence je kód bookmakera a doba vsazení.“

Pohlédl na Irmu.

„Irmo, vzpomínáš si, jestli jsi v pátek přijímala na Dodgery hodně dvoutisícových sázek?“

„Ne, ani jednu, jenom tu od Tonyho.“

„Toho se chytíme,“ řekl Meyer Boschovi. „Projdeme všechny vyzvednuté stvrzenky od páteční noci. A pokud si pan Aliso tu výhru vybral, tak se dozvíme kdy a podle videozáznamu zjistíme, kdo ji za něho vybíral.“

Bosch se ještě jednou podíval na Irmu. Prozatím byla ze zaměstnanců kasina jediná, která Alisa nazývala křestním jménem. Bosch se jí chtěl zeptat, jestli mezi nimi neexistovalo něco hlubšího než pouhý vztah sázkaře a bookmakera. Věděl však, že zaměstnanci kasina mají s největší pravděpodobností zakázáno chodit nebo se

kamarádčkovat s hosty. Před Meyerem se jí na to zeptat nemohl, a přitom chtěl dostat přímočarou odpověď. Zapsal si tedy do paměti, že má Irmu vyslechnout později, a prozatím rozhovor ukončil.

Podíval se na hodinky a zjistil, že do konferenčního hovoru s Billetsovou a ostatními detektivy mu zbývá ještě čtyřicet minut. Zeptal se tedy Meyera, jestli se ještě stihne podívat na čtvrtční a páteční videozáznamy z kamery ve stropě nad pokerovým stolem.

„Prostě chci toho člověka vidět při hraní,“ řekl. „Chci si udělat představu, jaký byl asi za života.“

„Rozumím. Ano, ty záznamy už jsou připraveny. Říkal jsem vám, že s vámi budeme plně spolupracovat.“

Odešli z kanceláře a zamířili chodbou do místnosti techniků. Místnost byla matně osvětlená a velmi tichá až na monotónní vrnění klimatizace. Ve dvou řadách zde stálo celkem šest pultů, za nimiž seděli muži v šedých oblecích a sledovali šestici videomonitorů, jimž byl každý pult vybaven. Bosch viděl na obrazovkách záběry jednotlivých hracích stolů. Každý pult měl elektronický ovládací panel, který operátorovi umožňoval měnit podle potřeby ostrost nebo zvětšení jednotlivých kamer.

„Pokud budou chtít,“ zašeptal Meyer, „můžou vám říct, jaké karty drží kterýkoliv hráč u kteréhokoliv stolu. Je to úžasné.“

Následně odvedl Meyer Bosche do kanceláře vedoucího směny za místností techniků. Nacházelo se zde další sledovací zařízení a také knihovna videozáznamů. V popředí stál malý stůl, za nímž seděl muž v šedém saku. Meyer ho Boschovi představil jako vedoucího směny Cala Smoltze.

„Cale, jsme připraveni?“

„Tahle obrazovka,“ řekl Smoltz a ukázal na jeden z patnáctipalcových monitorů. „Začneme čtvrtkem. Poslal jsem pro jednoho z krupiéru a nechal jsem ho, aby toho vašeho chlápka identifikoval. Přišel sem ve čtvrtek v osm dvacet a hrál až do jedenácti.“

Smoltz pustil záznam. Na obrazovce se objevily zrnité černobílé záběry, které se kvalitou podobaly záběrům z Archway Studios, ale alespoň byly snímány v reálném čase bez trhavých pohybů. Sekvence začínala záběrem, na němž šéf stolu uvádí muže, kterého Bosch rozpoznal jako Alisa, na jednu z volných židlí u hracího stolu.

Šéf stolu s sebou nesl krabičku žetonů, které pak položil na stůl před Alisovo místo. Aliso přikývl, vyměnil si úsměvy s krupiérkou - ženou, kterou Bosch před chvílí vyslýchal - a začal hrát.

„Kolik má v těch žetonech?“ zeptal se Bosch.

„Pět set,“ odpověděl Smoltz. „Už jsem si ten záznam zrychleně prohlížel. Další krabičku si Aliso nekoupil, a když si vybíral peníze, vypadal, jako by přišel skoro o celý vklad. Chcete to přehrát v reálném čase, anebo zrychleně?“

„Můžete to zrychlit.“

Bosch bedlivě sledoval, jak se záznam posouvá v čase kupředu. Viděl, že si Aliso objednal čtyři giny s tonikem, většinu her předčasně pasoval, pětkrát vyhrál velký bank a šestkrát ho prohrál. Večer probíhal docela nezajímavě. Když se ukazatel času přiblížil k jedenácté hodině, Smoltz kazetu zpomalil a Bosch sledoval, jak Aliso volá na šéfa stolu, vybírá si hotovost a odchází ze záběru.

„To je všechno,“ řekl Smoltz. „Z pátku máme dva záznamy.“

„Jak to?“ zeptal se Bosch.

„Aliso hrál na dvou stolech. Když se objevil poprvé, nebylo u pětidolarového stolu volné místo. Takový stůl tu máme jen jeden, protože se nenajde mnoho hráčů, kteří by chtěli hrát na takové úrovni. A tak hrál Aliso nejdřív u stolu se sázkami jedna až pět dolarů, dokud se u jeho stolu neuvolnilo místo. Tenhle záznam je právě z levnějšího stolu.“

Na videu se začal přehrávat další záznam a Bosch sledoval, jak Aliso absolvuje stejné úkony jako na čtvrtčním záznamu. Všiml si však, že tentokrát má Aliso na sobě koženou sportovní bundu. A také si všiml, že jakmile si Aliso vyměnil obvyklý zdvořilostní úsměv s krupiérem, pozdravil se kývnutím s dalším hráčem u stolu. Byla to žena, která jeho kývnutí opětovala. Kamera však snímala stůl ve špatném úhlu a Bosch neviděl ženě do tváře. Řekl Smoltzovi, aby mu následující pasáž přehrál v reálném čase, a několik minut pak sledoval dění u stolu a čekal, zda mezi oběma hráči neproběhne nějaká další komunikace.

Zdálo se však, že si hráči již nevěnují pozornost. Po pěti minutách však u stolu došlo k výměně krupiérů, a když se nová krupiérka - rovněž žena, kterou Bosch před pár okamžiky vyslýchal - usazovala u stolu, pozdravila se kývnutím s Alisem i ženou naproti

němu.

„Můžete mi to zastavit?“ zeptal se Bosch.

Smoltz beze slova zastavil snímek na obrazovce.

„Dobrá,“ řekl Bosch. „Co je to za krupíerku?“

„To je Amy Rohrbacková. Už jste s ní mluvil.“

„Jasně. Hanku, můžete ji sem přivést?“

„Eh, jistě. Můžu se zeptat proč?“

„Tahle hráčka,“ řekl Bosch a ukázal na obrazovce na ženu naproti Alisovi. „Když Aliso přicházel ke stolu, přivítala se s ním. A Amy Rohrbacková se právě přivítala s ní. Musí to být pravidelná návštěvnice. Znala Alisa i Rohrbackovou. Možná si s ní budu chtít promluvit a Amy Rohrbacková bude třeba znát její jméno.“

„Dobře, zajdu pro ni, ale pokud bude zrovna uprostřed kola, budu muset počkat.“

„To nevadí.“

Zatímco Meyer odešel do kasina, Bosch se Smoltzem pokračovali ve zrychlené prohlídce záznamu. Aliso hrál pětadvacet minut u jednodolarového stolu, než pro něj přišel šéf stolu, vzal jeho krabičku se žetony a odvedl ho k finančně náročnějšímu pětidolarovému stolu. Smoltz pak strčil do videa kazetu se záznamem z tohoto stolu. Aliso celé dvě hodiny zoufale prohrával. Celkem třikrát si koupil novou pětisetdolarovou krabičku žetonů a pokaždé ji rychle prohrál. Nakonec věnoval pár posledních žetonů, které mu ještě zbyly, jako spropitné krupiéroví, vstal a odešel od stolu.

Záznam skončil a Meyer se stále nevrátil s Amy Rohrbackovou. Smoltz prohlásil, že zatím přetočí kazetu na pasáž se záhadnou ženou, aby byla na Amy připravena. Když to učinil, Bosch ho požádal, zda by nemohl pásku rychle převinout dopředu, aby zjistili, zda někde nebude vidět ženě do tváře. Smoltz poslechl a po pěti minutách pozorného sledování zrychlených pohybů lidí si Bosch všiml, že žena zvedla obličej na kameru. „Tady! Posuňte to zpátky a zpomalte.“

Smoltz poslechl a Bosch se díval, jak si žena zapálila cigaretu, zaklonila hlavu obličejem na kameru a rozkošnický vyfoukla kouř. Nikotinový opar jí rozmazal rysy. Ještě předtím však Boschovi blesklo hlavou, že ženu poznává. Napětím ani nedutal. Smoltz vrátil

kazetu zpátky na místo, kde byla ženina tvář nejostřejší, a zastavil video na daném snímku. Bosch jen mlčky přihlížel.

Smoltz právě říkal cosi ve smyslu, že v ostřejší snímek už ani nemohli doufat, když vtom se otevřely dveře a do místnosti vešel Meyer. Byl sám.

„Eh, Amy právě zahájila nové kolo, takže to potrvá ještě asi deset minut. Nechal jsem jí vzkaz, aby pak za námi přišla nahoru.“

„Můžete jí tam zavolat a vyřídit, že už na tom nezáleží,“ řekl Bosch, aniž by přitom odtrhl oči od obrazovky.

„Vážně? Jak to?“

„Já vím, kdo ta žena je.“

„A kdo to je?“

Bosch chvíli mlčel. Nevěděl, jestli je to tím, že právě viděl, jak si žena zapaluje cigaretu, nebo že náhle pocítil hlubokou úzkost, ale zoufale toužil si zakouřit.

„Prostě někdo. Kdysi dávno jsem ji znával.“

Bosch seděl na posteli s telefonem na klíně a čekal na konferenční hovor. Myšlenkami však byl úplně jinde. Vzpomínal na ženu, o níž si myslel, že z jeho života dávno zmizela. Kolik to může být - čtyři, pět let? Hlavou se mu honila tak nesourodá směsice myšlenek a citů, že si to nedokázal s jistotou vybavit. Ale uvědomoval si, že je to velmi dlouho. Vlastně by ho vůbec nemělo překvapovat, že už je ta žena zpátky z vězení.

„Eleanor Wishová,“ řekl nahlas.

Vzpomněl si na palisandry před jejím domem v Santa Monice. Vzpomněl si na společné milování a na drobnou srpkovitou jizvu, která se jí sotva znatelně táhla na čelisti. Vzpomněl si na otázku, kterou mu kdysi dávno během milování položila: „Myslíš, že dokážeš být sám a nebýt osamělý?“

Zazvonil telefon. Bosch se s cuknutím probral ze snění a zvedl ho. Byla to Billetsová.

„Takže Harry, jsme všichni tady. Slyšíš mě dobře?“

„Moc dobře ne, ale lepší už to zřejmě nebude.“

„Jasně, technika od města. Začneme tím, že mi všichni podají zprávu o denních událostech. Chceš začít, Harry?“

„Klidně. Stejně nemám nic moc, co bych řekl.“

Bosch podrobně popsal všechno, co zatím v Las Vegas zjistil, přičemž zdůraznil, že je třeba se zaměřit především na chybějící sázenku. Zmínil se, že si prohlížel záznamy z průmyslových kamer, ale zamlčel, že na záznamech poznal Eleanor Wishovou. Usoudil, že ještě nemá žádný konečný důkaz o jejím spojení s Alisem a že si tuto informaci prozatím nechá pro sebe. Svůj souhrn zakončil vyličením dalšího plánu: návštěvy klubu Dolly's, kam Aliso naposledy telefonoval ze své kanceláře v Archway Studios, a ženy jménem Layla, o níž se zmiňovala její kolegyně, když mu zvedla telefon.

Jako další byl na řadě Edgar. Oznamil, že onen scenárista, který „se veze na vlně“, má neprůstřelné alibi a podle Edgarova policejního instinktu sice tento mladý muž mohl Alisa oprávněně nenávidět, ale rozhodně nebyl typem člověka, který by tuto nenávist ventiloval přes hlavěň dvaadvacítky.

Edgar dále prohlásil, že rovněž vyslechl zaměstnance garáže, kde si Aliso nechal během pobytu v Las Vegas umýt a navoskovat auto. Součástí této služby byl i odvoz z letiště a Edgar konstatoval, že podle muže, který Alisa z letiště vezl, byl Tony sám, choval se uvolněně a rozhodně nikam nespěchal.

„Byla to rutinní jízda,“ řekl Edgar. „Aliso si převzal auto a odjel domů. Dal tomu chlápku dvacet dolarů tuzéra. Takže ať už ho sejmul kdokoliv, pověsil se mu na paty až cestou domů. Odhaduju, že to bylo někde na Mulhollandu. Je tam spousta odlehlých zatáček. Můžete tam člověka zastavit, pokud to provedete dost rychle. Nejspíš byli dva.“

„A neříkal ten šofér něco o jeho zavazadlech?“ zeptal se Bosch.

„No jo,“ odpověděl Edgar. „Říkal, že pokud si dobře vzpomíná, měl Tony dvě tašky, o kterých se zmiňovala jeho žena, stříbrný kufřík a takovou tu tašku přes rameno. Ale k letu žádné z těch zavazadel nepřihlásil.“

Bosch přikývl, přestože byl sám.

„A co média?“ zeptal se. „Už jsme jim něco předhodili?“

„Máme to pod kontrolou,“ řekla Billetsová. „Oddělení pro styk s veřejností vydá hned zítra ráno zprávu. Bude v ní i fotka toho rollse. Kromě toho zpřístupníme to auto v policejní garáži pro videozáznam. A já se ujmu případných rozhovorů. Doufám, že se stanice chytí.“

Ještě něco, Jerry?“

Edgar pokračoval tvrzením, že co nejrychleji sestavuje vyšetřovací spis a že je právě v polovině seznamu žalobců z nejrůznějších soudních sporů vedených proti Alisovi. Prohlásil, že brzy začne organizovat na zítřek rozhovory i s ostatními lidmi, které Aliso údajně poškodil. Na závěr uvedl, že volal soudnímu patologovi, ale termín Alisovy pitvy prozatím nebyl stanoven.

„Dobře,“ řekla Billetsová. „Co máš ty, Kiz?“

Riderová rozdělila svou zprávu na dvě části. První se týkala jejího rozhovoru s Veronikou Alisovou, ale Kiz tuto část zprávy velmi rychle zakončila tvrzením, že Veronika byla ráno v porovnání s večerním rozhovorem, kdy jí Bosch s Riderovou oznámili smrt jejího muže, mimořádně zamlklá. Ranní rozhovor sestával většinou jen z jednoslovných odpovědí typu „ano“ a „ne“ a několika vymámených podrobností. Oba manželé byli svoji sedmnáct let. Děti neměli. Veronika Alisová se objevila ve dvou filmech svého muže a od té doby už nikdy nepracovala.

„Myslíš, že o nás mluvila se svým právníkem?“ zeptal se Bosch.

„Nic takového mi neřekla, ale myslím, že přesně to se stalo,“ odpověděla Riderová. „I to málo, co jsem vám řekla, jsem z ní musela tahat jako z chlupaté deky.“

„Dobrá, co tam máš dál?“ zeptala se Billetsová ve snaze udržet diskusi spád.

Riderová tedy přešla ke druhé části denní zprávy, která se týkala finančních záležitostí Anthonyho Alisa. A přestože Bosch poslouchal přes nekvalitní konferenční linku, neomylně poznal, že Kiz je ze svých dosavadních zjištění velice vzrušená.

„Tak především: finanční situace toho člověka ukazuje na mimořádně vysokou životní úroveň. Na osobních účtech v různých bankách měl vysoké pětimístné sumy, disponoval několika kreditními kartami a na dům v milionové hodnotě měl sedmisettisícovou hypotéku. Nic dalšího jsem ovšem zatím nenašla. Jeho rolls byl na leasing, manželčin lincoln je na leasing a kancelář, kterou jsme prohledávali, je taky jen pronajatá.“

Riderová se na chvíli odmlčela a pokračovala. „Mimochodem, Harry, jestli budeš mít čas, mohl bys tam něco ověřit. Leasing na obě

auta je psaný na jeho společnost TNA Productions prostřednictvím jedné společnosti ve Vegas. Ta firma se jmenuje Ridealong - psáno jednoslovně - Incorporated a adresa je Industrial Drive dva tisíce dva, apartmá třicet tři.“

Boschovo sako se zápisníkem viselo přehozené přes židli na opačné straně pokoje, a tak si Bosch zapsal název a adresu na malý bloček, který ležel na nočním stolku.

„Dobře,“ řekla Riderová, „ale teprve když jsem se zaměřila na jeho podnikání, začalo to být pořádně zajímavě. Jsem teprve v polovině záznamů, které jsme odnesli z jeho kanceláře, ale podle všeho to vypadá, že ten chlap byl prvotřídní podfukář. A teď nemluvím o tom, že odrbal nějakého studentského ňoumu na scénáři. To byl spíš jen takový jeho koníček. Teď mluvím o tom, že fungoval jako pračka peněz. Myslím, že dělal někomu fasádu.“

Riderová se na chvíli odmlčela. Bosch si poposedl na okraj postele. Cítil, jak mu vzadu na šíji projíždí mrazivá vlna vzrušení.

„Máme jeho daňové výkazy, výrobní objednávky, doklady o zápůjčkách vybavení, zkratka ,má dáti - dal' z výroby několika filmů - rozhodně jich je více než tucet. Vesměs ,hmota rovnou do půjčovny'. A jak říkala Veronika, je to těsně na hranici pornografie. Dívala jsem se na pár kazet, které měl v kanceláři, a byly dost příšerné. Nemají žádnou zápletku a veškeré napětí spočívá v čekání, až se hlavní hrdinka konečně svlíkne.“

Jediný problém je, že účetní knihy neodpovídají tomu, co je ve filmu, a většina velkých částek vyplacených firmou TNA Productions směřovala do poštovních přihrádek a firmám, které - jak zjišťuju - existují pouze na papíře.“

„Jak to myslíš?“ zeptala se Billetsová.

„Chci tím říct, že podle účetních dokladů investoval Aliso do každého z těch takzvaných filmů milion až milion a půl, ale když se pak na ty výtvary podíváš, zjistíš, že nemohly stát víc než sto, možná dvě stě tisíc. Můj bratr pracuje v téhle branži jako redaktor, takže toho vím dost, abych poznala, že Aliso za ty filmy rozhodně neutrácel tolik, kolik uváděl ve svých účetních knihách. Myslím, že mu ty smíry sloužily jen k tomu, aby přes ně pral peníze, spousty peněz.“

„Rozved' to, Kiz,“ řekla Billetsová. „Jak by to provedl?“

„Dobrá, začněme u jeho zdroje. Prozatím mu říkejme třeba pan X. Pan X má milion babek, které by mít neměl. A ať už pocházejí z obchodu z drogami nebo z něčeho jiného, potřebuje je vyprat - legitimizovat, aby si je pak mohl uložit do banky a utratit, aniž by upoutal pozornost. A tak je dá Tonymu Alisovi - investuje je do Tonyho produkční společnosti. Aliso za ně pak vyrobí laciný film, který ho nestojí více než desetinu investované částky. V účtech to však zaonačí tak, aby to vypadalo, že všechny peníze použil na výrobu. Téměř každý týden odcházely z jeho konta šeky nejružnějším produkčním firmám, rekvizitárnám, půjčovnám filmového vybavení a tak podobně. A všechny ty šeky se pohybovaly v řádu osmi až devíti tisíc, těsně pod limitem povinného ohlašování.“

Bosch pozorně poslouchal. Oči měl zavřené a úporně se soustředil. Musel obdivovat schopnost Kiz Riderové vyčíst z Alisových účtů takovou spoustu informací.

„No, a když byla výroba hotova, Tony pravděpodobně nechal udělat pár tisíc kopií a prodal je nebo se je pokusil prodat nezávislým videopůjčovnám a distributorům, protože velké filmové společnosti by se takových sraček ani nedotkly. A to je celé, konec parády. Podstatné je, že Aliso během natáčení protočil peníze svého původního investora pana X a z každého dolaru mu vrátil přibližně osmdesát centů ve formě plateb fingovaným společnostem. Je to taková skořápková hra. Člověk, který za těmi firmami stojí, dostává svoje peníze za služby, které neposkytl. Jenže od této chvíle už jsou ty peníze legální. Jsou čisté a on může vkročit do kterékoliv banky v Americe, uložit je, zaplatit z nich daně a pak je utratit. Tony Aliso si z nich zatím strhne slušný honorář za výrobu a vrhne se na další biják. Podle výkazů absolvoval dvě až tři takové produkce ročně a na honorářích přitom vydělal půl milionu dolarů.“

Všichni chvíli mlčeli, než Riderová znovu promluvila.

„Jenže se vyskytl jeden problém,“ pokračovala Kiz.

„Měl na krku bernák,“ doplnil ji Bosch.

„Přesně tááák,“ odpověděla Riderová a Bosch si dokázal živě představit úsměv na jejím obličeji. „Je to sice hezky vymyšlený podfuk, ale co nevidět se měl celý sesypat. Daňový úřad chtěl koncem měsíce zkontrolovat Tonyho účty a existuje slušná pravděpodobnost, že pokud jsem já přišla na jeho čachry za jediný

den, federálové by je odhalili za hodinu.“

„A Tony by začal být pro pana X nebezpečný,“ poznamenal Edgar.

„Zvláště pokud by se rozhodl s bernákem spolupracovat.“

Někdo na druhém konci linky hvízdal, ale Bosch nepoznal, kdo to byl. Usoudil, že nejspíš Edgar.

„Takže co dál?“ zeptal se Bosch. „Budem hledat pana X?“

„Pro začátek ano,“ odpověděla Riderová. „Právě sepisuju žádost na firemní rejstřík. Zítra ráno jim ho odfaxuju. Určitě tam evidují všechny ty nastrčené společnosti. Ať už za tím stojí kdokoliv, možná byl tak hloupý, že do registračních formulářů napsal svoje skutečné jméno nebo adresu. A taky pracuju na dalším povolení k prohlídce. Mám tady zrušené účty od Tonyho společnosti. Chci získat záznamy o účtech, na které byly ty šeky vypsány, a možná přijdu i na to, kam ty vyprané peníze následně putovaly.“

„A co finanční úřad?“ zeptal se Bosch. „Už jsi s nimi mluvila?“

„Mají o svátcích zavřeno. Ale obsílka, kterou jsem našla v Alisově poště, má na registračním čísle trestněprávní předčísli. Takže si myslím, že to neměla být jen namátková kontrola. Někdo jim dal tip. Měli na tu kontrolu přiděleného agenta, kterému hned zítra ráno zavolám.“

„Víš,“ řekl Edgar, „s tím odmítnutím případu ze strany OVOZu to začíná pěkně smrdět. Protože ať už byl Tony sčuchnutej s Taliánama, nebo nebyl, tahle vražda je tak organizovaná, že už organizovanější ani být nemůže. Vsadil bych poslední knoflík, že OVOZ už někdy dostal na toho našeho chlápka avízo - možná od bernáku, možná od někoho jiného.“

„Myslím, že máš pravdu,“ řekla Billetsová. „Zapomněl jsem se o něčem zmínit,“ ozval se Bosch. „Dneska jsem mluvil s Artem Donovanem. Říkal, že chlápek z organizovaného, se kterým jsem včera v noci mluvil - detektiv jménem Carbone - se dneska jakoby náhodou zastavil v laborce a vyptával se Arta na ten případ. Podle Arta se choval, jako že o Alisa nemá zájem, ale přitom měl o něj zájem značný, jestli mi rozumíte.“

Nikdo dlouho nic neříkal.

„Takže co uděláme?“ zeptal se Edgar.

Bosch znovu zavřel oči a čekal. To, co teď Billetsová řekne,

mělo nejen stanovit další vývoj vyšetřování případu, ale i Boschovo mínění o ní. Bosch věděl, co by v této situaci učinil její předchůdce. Zařídil by, aby se případ hodil na OVOZ.

„Co bychom dělali?“ řekla Billetsová nakonec. „Je to náš případ, tak na něm budeme pracovat. Ale buďte opatrní. Pokud lidi z OVOZu čmouchají kolem, i když ten případ oficiálně odmítli, tak v tom je ještě něco, o čem zatím nevíme.“

Uplynula další chvíle ticha a Bosch otevřel oči. Billetsová se mu líbila čím dál víc.

„Dobrá,“ pokračovala velitelka. „Myslím, že bychom se především měli zaměřit na tu Tonyho společnost. Chci, abychom na ni přesunuli co nejvíce pozornosti. Harry, můžeš to ve Vegas rychle vyřídit a vrátit se sem?“

„Pokud nenajdu něco závažného, měl bych odsud vypadnout zítra před obědem. Ale nezapomeň, že nám včera paní Alisová říkala, že jí Tony vždycky vykládal, že jezdí do Vegas na schůzky s investory. Třeba je ten náš pan X právě tady.“

„To je možné,“ řekla Billetsová. „No dobrá, myslím, že jste odvedli dobrou práci. Jen tak dál, lidičky.“

Rozloučili se a Bosch položil telefon zpátky na noční stůlek. Vývoj vyšetřování mu vléval do žil novou energii. Chvilí jen tak seděl na posteli a vychutnával si nával adrenalinu, který mu stoupal do celého těla. Podobný pocit necítil už hodně dlouho. Zaťal ruce v pěst a bouchl jimi o sebe.

Bosch vystoupil z výtahu a začal procházet kasinem. Bylo tišší než většina kasin, které dosud navštívil - neozývalo se zde žádné ječení a hulákání od stolů s nejnižšími sázkami, nikdo zde nezapřisahal kostky, aby padla sedmička. Lidé, kteří sázeli tady, byli jiní. Přišli sem s penězi a s penězi i odešli, bez ohledu na to, kolik v kasinu prohráli. Úplně zde chyběla atmosféra zoufalství. Toto kasino bylo pro zámožné a zazobané.

Bosch prošel kolem přeplněného stolu s ruletou a vzpomněl si na Donovanovu sázku. Vmáčkl se mezi dvě kouřící Asiatky, položil na stůl pět dolarů a požádal o žeton, načež mu bylo řečeno, že u tohoto stolu činí minimální sázka dvacet pět dolarů. Jedna z Asiatických ukázala špičkou cigarety přes kasino k dalšímu stolu s ruletou.

„Támhle těch vašich pět dolarů vezmou,“ řekla znechuceně.

Bosch jí poděkoval a zamířil k lacinému stolu. Položil pětidolarový žeton na sedmičku a díval se, jak se ruleta otáčí a malá kovová kulička poskakuje po jednotlivých číslech. Tahle hra mu nic neříkala. Věděl, že podle pravověrných gamblerů nejde ani tak o výhry a prohry jako spíše o pocit očekávání. Ať už to bylo čekání na další kartu, vrh kostkami nebo na číslo, na němž se zastaví malá kulička, právě těchto několik vteřin očekávání a naděje hráče tolik vzrušovalo a vzbuzovalo v nich závislost. U Bosche to však nefungovalo.

Kulička se zastavila na pětce a Donovan dlužil Boschovi pět dolarů. Bosch se otočil a začal hledat pokerový stůl. Spatřil ceduli a zamířil tím směrem. Ještě nebylo ani osm, a tak stálo u každého stolu několik volných židlí. Bosch poznal mnoho krupiéřů, s nimiž před chvilí mluvil, včetně Amy Rohrbachové. Měl chuť sednout si na jednu z volných židlí u jejího stolu a zeptat se jí, odkud se zná s Eleanor Wishovou, ale pak si řekl, že by nebylo vhodné vyslýchat ji při práci.

Zatímco přemýšlel, co podniknout, přistoupil k němu šéf stolu a zeptal se, jestli čeká na hru. Bosch v něm poznal muže, který na videozáznamu uváděl Tonyho Alisa ke stolům.

„Ne, jen se dívám,“ řekl Bosch. „Nebudete mít minutku, dokud je tady prázdné?“

„Na co minutku?“

„Já jsem ten policajt, který vyslýchal vaše lidi.“

„Ach tak. Mladej Hank mi o vás říkal.“

Muž se představil jako Frank King a Bosch si s ním potřásl rukou.

„Promiňte, nemohl jsem přijít. Nemám rotující službu. Musel jsem být tady. Jde o Tonyho A., že ano?“

„Jo. Znal jste ho, že?“

„Jasně, všichni jsme ho znali. Dobrý chlap. Moc mě mrzí, co ho potkalo.“

„A jak víte, co ho potkalo?“

Bosch záměrně neřekl během rozhovorů nikomu z krupiéřů o Alisově skonu.

„Od mladýho Hanka,“ řekl King. „Prý ho v L. A. zastřelili nebo

tak něco. No jo, když člověk bydlí v L. A., musí zřejmě s něčím takovým počítat.“

„Zřejmě. Jak dlouho jste ho znal?“

„Já a Tony se známe už léta. Než se otevřel Mirage, pracoval jsem ve Flamingu. Tony tam tehdy bydlíval. Jezdí do Vegas dlouho.“

„Stýkal jste se s ním někdy? Mimo kasino?“

„Jednou nebo dvakrát. Ale obvykle to byla spíš shoda okolností. Já někde byl a Tony tam náhodou taky přišel. Dali jsme si panáka, trochu se pobavili, ale to je všechno. On byl hostem našeho hotelu a já jeho zaměstnancem. Nebyli jsme kamarádi, jestli víte, jak to myslím.“

„Rozumím. Na jakých místech jste se setkali?“

„Ježíši, to já nevím. Bavíme se..., malý moment.“

King vyplatil hráče, který odcházel od stolu Amy Rohrbachové. Bosch neměl tušení, s kolika penězi muž začínal, ale z kasina odcházel se čtyřiceti dolary a zamračeným výrazem. King mu zasalutoval ve stylu „snad to vyjde příště“ a obrátil se zpátky k Boschovi.

„Jak říkám, potkal jsem ho v pár barech. Bavíme se tu o strašně dávné době. Jednou to bylo v kruhovém baru na Starclustu. Jeden z mých kámošů tam dělal barmana a já jsem za ním čas od času po práci chodíval. Zahlídl jsem tam Tonyho a on mi poslal panáka. Ale to už budou nejmíň tři roky. Netuším, jak by vám to mohlo pomoci.“

„Byl sám?“

„Ne, byl tam s nějakou nánou. Mladé masíčko. Ale nikdo, koho bych znal.“

„Dobrá, a co podruhé, to bylo kdy?“

„To mohlo být zhruba loni. Zapíjeli jsme tehdy svobodu za Martyho, který tu šéfuje chudinským stolům - a pak jsme se jeli trochu obveselit do Dolly's. To je jeden striptýzový klub v severním Las Vegas. A Tony tam byl taky. Byl sám, tak si k nám přisedl a dal si drink. Teda přesněji řečeno koupil rundu pro celý stůl. Muselo nás být dobrých osm. Byl to příjemnej chlápek. A to je všechno.“

Bosch přikývl. Aliso byl tedy nejméně jeden rok pravidelným hostem v klubu Dolly's. Bosch měl v plánu do klubu odjet a setkat se tam se ženou jménem Layla. Byla to zřejmě tanečnice a ve skutečnosti se více než pravděpodobně nejmenovala Layla.

„Viděl jste ho tu v poslední době s někým?“

„Myslíte se ženskou?“

„Jo, podle některých krupierů tady byl nedávno s nějakou blondýnou.“

„No jo, myslím, že jsem ho tu s tou blondýnou dvakrát, třikrát viděl. Krmil ji prachama, které házela do automatů, zatímco on tu hrál karty. Ale vůbec netuším, kdo to mohl být.“

Bosch přikývl.

„Ještě něco?“ zeptal se King.

„Ještě jednu věc. Znáte Eleanor Wishovou? V pátek večer hrála u laciného stolu. Tony hrál nějakou dobu tamtéž. Vypadalo to, že se spolu znají.“

„Znám hráčku jménem Eleanor. Ale její příjmení jsem nikdy neznal. Je to kočka: hnědé vlasy, hnědé oči a docela slušná postava i přes - jak se to říká - působení času.“

King se své chytré formulaci zasmál. Bosch nikoliv.

„To bude asi ona. Chodí sem pravidelně?“

„Jo, vídám ji tady zhruba jednou týdně, možná méně. Pokud vím, tak je místní. Místní hráči dělají kolečko. Ne ve všech kasinech je totiž živý poker, víte? Nenese to žádný pořádný profit. My ho tu máme spíš jako pozornost pro zákazníky, ale stejně doufáme, že budou hrát spíš blackjack než poker. Takže místní lidi obcházejí postupně různá kasina, aby nemuseli pořád hrát proti stejným tvářím. Dneska přijdou třeba sem, zítra zajdou vedle do Harrah's, pozítří do Flaminga a pak hrajou pár nocí v kasinech dole ve městě. Takhle nějak.“

„Chcete říct, že je to profesionálka?“

„Ne, chci říct, že je to místní ženská, která hodně hraje. Jestli má přes den nějakou práci, nebo se pokerem živí, to opravdu netuším. Myslím, že jsem jí nikdy nevyplácel žetony za víc než dvacku. Což není mnoho. A taky jsem slyšel, že dává krupierům až příliš slušné tuzéry. To profíci nedělají.“

Bosch Kinga požádal, aby mu sepsal seznam všech kasin ve městě, kde se hraje živý poker, a pak mu poděkoval.

„Víte, docela pochybuju, že zjistíte něco jiného, než že se tu s ním Tony párkrát pozdravil.“

„Proč si to myslíte?“

„Je příliš stará. Vypadá hezky, ale na Tonyho byla moc v letech. Tony měl rád mladé maso.“

Bosch přikývl, propustil Kinga a chvíli bezradně bloumal po kasinu. Netušil, co by měl v souvislosti s Eleanor Wishovou podniknout. Fascinovalo ho, co Eleanor dělá, a Kingovo vysvětlení, že je to pravidelná návštěvnice, která sem dochází jednou týdně, nasvědčovalo spíše tomu, že její vztah s Alisem byl naprosto nevinný. Avšak přestože Eleanor s největší pravděpodobností neměla s jeho vraždou nic společného, cítil Bosch touhu si s ní promluvit. Říct jí, že je mu líto, jak se věci vyvrbily, a jak moc ho mrzí, že něco takového dopustil.

Nedaleko od vchodu zahlédl řadu telefonních automatů. Přistoupil k jednomu a zavolal na informace. Požádal o telefonní číslo Eleanor Wishové, načež, mu elektronický hlas sdělil, že číslo bylo na přání zákazníka ze seznamu odstraněno. Bosch se na chvíli zamyslel a pak začal prohledávat kapsu svého saka. Našel vizitku, kterou mu dal kapitán lasvegaské policie Felton, a zavolal mu na pager. Zavěsil a čekal s rukou na telefonu, aby z něj nikdo nemohl volat, než se mu Felton ozve. Přístroj zazvonil po čtyřech minutách.

„Feltone?“

„Jo, kdo je tam?“

„Bosch. Dneska jsme spolu mluvili.“

„Jasně. Z Los Angeles. S těmi otisky se mi ještě neozvali. Čekám, že mi dají vědět hned zítra ráno.“

„Ne, kvůli tomu nevolám. Říkal jsem si, jestli vy nebo někdo z vašich lidí nemáte páky na telefonní společnost, aby mi uvedla jméno a adresu.“

„Někoho, kdo není v seznamu?“

Bosch měl chuť kapitánovi říct, že jinak by snad nevolal, ale nakonec se ovládl.

„Jo, někoho, kdo není v seznamu.“

„A o koho jde?“

„O jednoho místního člověka. O člověka, který hrál v pátek večer poker s Tonym Alisem.“

„A dál?“

„Ti lidé se znali, kapitáne, a já si chci s tou osobou promluvit. Jestli mi nemůžete pomoci, nevadí. Najdu si ji nějak jinak. Ozval

jsem se vám, protože jste mi říkal, že kdybych něco potřeboval, mám vám zavolat. A teď potřebuju tohle. Můžete to pro mě udělat, nebo ne?“

Několik vteřin bylo ticho a pak Felton řekl.

„Dobrá, dejte mi to jméno. Uvidím, co se dá dělat. Kde budete?“

„Mám teď nějaké pochůzky. Můžu vám zavolat zpátky?“

Felton uvedl Boschovi domácí telefonní číslo a řekl, ať se mu ozve za půl hodiny.

Bosch tedy vyšel na ulici a zamířil do kasina Harrah's, aby se podíval do pokerové herny. Eleanor Wishová u žádného stolu neseseděla. Bosch se tedy vrátil zpátky na ulici a vyrazil do Flaminga. Musel si svléknout sako, protože venku bylo stále velice teplo. Zanedlouho se mělo setmět a Bosch doufal, že se pak aspoň trochu ochladí.

V kasinu Flamingo již měl Bosch štěstí. Eleanor Wishová seděla s pěti muži u stolu se sázkami jeden až čtyři dolary. Židle nalevo od ní byla volná, ale Bosch se na ni neposadil. Místo toho se vmísil do davu u ruletového stolu a sledoval Eleanor.

Na jejím obličejí se zračilo naprosté soustředění na hru. Bosch viděl, jak se na ni muži, s nimiž hrála, pokradmu dívají, a Bosch cítil zvláštní vzrušení z vědomí, že po ní všichni tito muži tajně touží. Během deseti minut, kdy se na ni díval, vyhrála Eleanor jednu hru - Bosch však stál příliš daleko, než aby viděl, s jakými kartami vyhrála - a pět dalších partií pasovala. Zdálo se, že si vede docela dobře. Před sebou měla krabičku plnou žetonů a na modrém plstěném stole jich stálo ještě šest dalších hromádek.

Když Eleanor vyhrála podruhé - tentokrát docela slušný bank - a krupiér přisunul k jejímu místu hromádku modrých žetonů, začal se Bosch rozhlížet po telefonním automatu. Zavolal Feltonovi domů a zapsal si Eleanořino číslo a adresu. Kapitán mu sdělil, že její bydliště na Sands Avenue není daleko od obytných domů, v nichž vesměs bydlí zaměstnanci kasin. Bosch mu neprozradil, že už Eleanor našel. Pouze mu poděkoval a zavěsil.

Když se Bosch vrátil do pokerové místnosti, zjistil, že je Eleanor pryč. Pětice mužů u stolu stále seděla, ale za dobu jeho nepřítomnosti se vyměnil krupiér a Eleanor zmizela, i její žetony byly pryč. Eleanor si je nechala vyplatit a ztratila se Boschovi z dohledu. Bosch v duchu

zaklel.

„Hledáš někoho?“

Bosch se otočil. Byla to Eleanor. Na tváři se jí nerýsoval úsměv, jen lehká podrážděnost a možná i vzdor. Bosch se zadíval na drobnou bílou jizvu na její čelisti.

„Já, eh..., Eleanor..., jo, hledal jsem tebe.“

„Vždycky jsi byl strašně nápadný. Všimla jsem si tě minutu po tom, cos sem přišel. Odešla bych hned, ale musela jsem vyřídit toho chlápka z Kansasu. Myslel si, že pozná, kdy blafuju. Nevěděl ani hovno. Stejně jako ty.“

Bosch nebyl schopen slova. Takto si setkání nepředstavoval, a proto nevěděl, jak by měl reagovat.

„Hele, Eleanor, já, eh, prostě jsem chtěl vědět, jak se ti daří. Já nevím, prostě...“

„Jasně. Takže jsi prostě přiletěl do Vegas, aby sis mě našel? Co se děje, Boschi?“

Bosch se rozhlédl kolem sebe. Stáli v přeplněné části kasina. Z obou stran kolem nich procházeli hráči, ze všech koutů kasina se ozýval hlomoz hracích automatů a výkřiky štěstí i marnosti a to vše se Boschovi slévalo v jedinou rozmazanou šmouhu.

„Tak já ti to povím. Nechceš si dát skleničku nebo něco k jídlu?“

„Jednoho panáka.“

„Znáš tady nějaké tišší místo?“

„Tady ne. Pojď se mnou.“

Vyšli hlavním vchodem do vyprahlého horkého večera. Slunce již téměř úplně zapadlo a oblohu nyní osvětlovaly pouze neony.

„Znám jeden klidný bar v Caesar's. Nejsou tam žádné automaty.“

Eleanor převedla Bosche přes cestu na pohyblivý chodník, který je dopravil k hlavnímu vchodu Caesar's Paláce. Prošli kolem recepce do kruhového baru, u něhož seděli pouze tři hosté. Eleanor měla pravdu. Byla to oáza bez pokeru a hracích automatů. Obyčejný bar. Bosch si objednal pivo a Eleanor si poručila skotskou a minerálku. Nato si zapálila cigaretu.

„Předtím jsi nekouřila,“ poznamenal Bosch. „Vlastně si vzpomínám, žes...“

„To už je dávno. Proč jsi tady?“

„Vyšetřuju případ.“

Během cesty do baru měl Bosch čas se trochu sebrat a srovnat si v hlavě myšlenky.

„Jaký případ a jak souvisí se mnou?“

„Nijak s tebou nesouvisí, pouze jsi toho člověka znala. V pátek večer jsi s ním hrála poker v hotelu Mirage.“

Eleanor svrátila čelo zvědavostí a rozpaky zároveň. Bosch si vzpomněl, že to dělávala i dříve a že mu tím připadala velice atraktivní. Chtěl se natáhnout a dotknout se jí, ale nakonec to neudělal. Musel si připomenout, že Eleanor je teď jiná.

„Anthony Aliso,“ řekl.

Sledoval, jak jí po tváři přeběhlo překvapení, a okamžitě uvěřil, že není předstírané. Koneckonců nebyl hráč z Kansasu, který nepozná, kdy tahle žena blafuje. Znal ji už dlouho a podle výrazu v jejím obličejí okamžitě poznal, že Eleanor do této chvíle netušila, že je Aliso mrtvý.

„Tony A...,“ řekla a hlas se jí vytratil do ztracena.

„Znalas ho dobře, nebo jsi s ním jen hrála?“

V jejích tmavých očích se objevil vzdálený výraz.

„Potkávala jsem ho jen tam. V Mirage. Hrávám tam každý pátek. To tam chodí spousta čerstvých tváří a peněz. Vídávala jsem ho tam zhruba dvakrát do měsíce. Dokonce jsem si chvíli myslela, že je taky místní.“

„A jak jsi zjistila, že není?“

„Řekl mi to. Před dvěma měsíci jsme si šli sednout na skleničku. U stolů totiž nebyla místa. Nechali jsme tam svoje jména a řekli Frankovi - to je noční portýr -, aby pro nás přišel do baru, až se u stolu uvolní místo. Takže jsme popíjeli a on mi řekl, že je z L. A. Říkal, že pracuje ve filmové branži.“

„A to je všechno? Nic víc?“

„Ale jo, řekl mi i pár dalších věcí. Normálně jsme se bavili. Ale neřikal mi nic neobvyklého. Prostě jsme jen zabíjeli čas, než nás zavolají ke stolu.“

„A od té doby jsi se s ním mimo kasino nepotkala?“

„Ne, a co je ti vůbec do toho? Chceš snad říct, že jsem podezřelá, když jsem s tím chlapem šla na panáka?“

„No, to netvrdím, Eleanor. Vůbec ne.“

Bosch si vytáhl cigarety a jednu si zapálil. Servírka ve zlatobílé

tóže jim přinesla pití a Bosch s Eleanor se nadlouho pohroužili do mlčení. Bosch zcela ztratil zápal. Už opět nevěděl, co říct.

„Zdálo se mi, že si dneska večer vedeš moc dobře,“ zkusil to.

„Líp než většinu nocí. Dosáhla jsem kvóty a vypadla.“

„Kvóty?“

„Kdykoliv vyhraju dvě stovky, nechám si je vyplatit. Nejsem chamtivá a vím, že štěstí se tě v daný den nikdy nedrží dlouho. Nikdy neprohraju více než stovku, a když mi přeje štěstí a jsem dvě stovky v plusu, tak to pro ten večer zabalím. Dneska jsem téhle mety dosáhla brzy.“

„A jak ses...“

Bosch se zarazil. Odpověď přece znal.

„Jak jsem se naučila hrát poker tak dobře, abych se jím mohla živit? Když strávíš tři a půl roku v base, naučíš se kouřit, hrát poker a spoustu dalších věcí.“

Eleanor pohlédla přímo na Bosche, jako by ho vyzývala, aby něco odpověděl. Po dalším dlouhém tichu si vytáhla další cigaretu. Bosch jí zapálil.

„Takže přes den nemáš žádnou práci? Žiješ jenom z pokeru?“

„Přesně tak. Už takhle žiju skoro rok. Najít si slušnou práci je docela těžké, Boschi. Když jim řeknu, že jsem bývalá agentka FBI, okamžitě se jim rozsvítí oči. Jenže pak jim řeknu, že mě právě pustili z federálního vězení, a oči jim zase pohasnou.“

„Je mi to líto, Eleanor.“

„To není třeba. Já si nestěžuju. Vydělám si víc, než potřebuju k přežití, tu a tam se seznámím se zajímavými lidmi, jako byl ten tvůj Tony, a navíc se tady neplatí státní daň z příjmu. Nemám si nač stěžovat - snad jenom na to, že je tu zhruba devadesát dní v roce víc než pětatřicet ve stínu, a to je na mě trochu příliš.“

Boschovi její zahořklost neunikla.

„Chtěl jsem říct, že je mi líto všechno, co se stalo. Víím, že ti to teď nijak nepomůže, ale strašně bych si přál, abych to mohl všechno vrátit zpátky. Od té doby jsem pochopil spoustu věcí a dneska bych určitě jednal jinak. To je všechno, co jsem ti chtěl říct. Když jsem tě viděl na tom videozáznamu, kde hraješ s Tonym Alisem, okamžitě jsem tě chtěl najít, abych ti to řekl. O nic víc mi nejde.“

Eleanor zamáčkla napůl vykouřenou cigaretu do skleněného

popelníku a mocně upila skotské.

„Takže už bych asi měla jít,“ řekla a postavila se.

„Nechceš někam hodit?“

„Ne, mám tady auto, díky.“

Vyrazila z baru směrem k hlavnímu vchodu, ale po pár metrech se zastavila a vrátila se ke stolu.

„Ostatně máš pravdu.“

„V čem?“

„V tom, že mi to teď nijak nepomůže.“

Eleanor Wishová se obrátila a odešla. Bosch přihlížel, jak prochází otočnými dveřmi a mizí v horké noci.

Podle instrukcí, které si zapsal při telefonickém rozhovoru s Rhondou z kanceláře Tonyho Alisa, vyhledal Bosch klub Dolly's na Madison Street v severním Las Vegas. Jednalo se o klub pouze pro vyšší vrstvy. Vstupní poplatek dvacet dolarů, minimální objednávka dva drinky a ke stolu vás doprovázel urostlý muž ve smokingu a s límcem naškrobeným tak, že se mu zařezává do krku jako garota. Také tanečnice byly luxusní - byly mladé a pohledné, a kdyby měly jen trochu více talentu a pohybové koordinace, klidně by mohly pracovat ve velkých klubech na Stripu.

Muž ve smokingu doprovodil Bosche ke stolku o velikosti talíře asi dva a půl metru od jeviště, které bylo momentálně prázdné.

„Za pár minutek vystoupí nová tanečnice,“ řekl Boschovi. „Dobře se bavte.“

Bosch nevěděl, jestli má dát tomu muži spropitné za to, že ho posadil tak blízko a že musí chodit celou dobu ve smokingu, ale nakonec mu nic nedal a muž u něj nezůstal stát s nataženou rukou. Sotva Bosch vytáhl cigarety, připlula k němu servírka v rudém hedvábném neglizé, lodičkách na vysokém podpatku a černých síťovaných punčochách a připomněla mu minimální objednávku dvou drinků. Bosch si objednal piva.

Během čekání na dvě piva se rozhlédl kolem sebe. Zdálo se, že se obchody moc nehýbou - pondělní večer představoval prodloužený konec prodlouženého víkendu. V sále se nacházelo přibližně dvacet mužů. Většina z nich seděla u stolku samotná a během čekání na další nahou ženu se na sebe nedívali.

Boční a zadní stěny byly obloženy celoplošnými zrcadly. Podél levé strany sálu se táhl bar a zadní stěnu přerušoval uprostřed klenutý vchod, nad nímž ve tmě zářila červená neonová cedule s nápisem SOUKROMÉ TANEČNICE. Velkou část přední zdi zabírala třpytivá opona a jeviště. Od jeviště se doprostřed sálu táhlo přehlídkové molo, na které se zaměřovalo několik ostrých světél připojených ke kovovému lešení na stropě. Jasně nasvícené molo ostře kontrastovalo s tmavou a zakouřenou atmosférou v hledišti.

Diskžokej ve zvukové kabině na levé straně jeviště oznámil, že jako další vystoupí tanečnice jménem Randy. Z reproduktoru se začala linout stará píseň Eddieho Moneye „Dva lístky do ráje“, zpoza třpytivé opony vyběhla vysoká černovláska v modrých džínách roztržených právě tak, aby jí odhalovaly spodní část zadku s neonově růžovými bikinami, a začala se pohybovat do rytmu skladby.

Bosch byl okamžitě fascinován. Žena vypadala nádherně a jeho ze všeho nejdříve napadlo, proč ta dívka dělá tuhle práci.

Vždycky věřil, že krása pomáhá ženám uniknout z mnoha životních těžkostí. Ale tato žena - tato dívka - byla nesmírně líbezná, a přesto pracovala tady. Možná právě toto zdejší hosty tolik přitahuje, pomyslel si Bosch. Ani ne tak pohled na nahou ženu, jako spíše pocit pokoření, vzrušení z vědomí, že se podařilo zlomit další duši. Bosch si začínal myslet, že se možná v krásných ženách pletl.

Servírka před něj položila na stoleček dvě piva a oznámila mu, že jí dluží patnáct dolarů. Bosch ji téměř požádal, aby mu cenu zopakovala, ale pak se dovtípil, že to zřejmě k tomuhle klubu patří. Podal servírce dvacetidolarovku, a když se začala probírat bankovkami na podnosu a hledat drobné nazpátek, mávl na ni, že je to v pořádku.

Servírka ho chytila za rameno a naklonila se mu k uchu, aby se ujistila, že jí dobře vidí za výstřih.

„Děkuju, drahoušku. Moc si toho cením. Kdybys ještě něco potřeboval, dej mi vědět.“

„Jednu věc bych potřeboval. Je tu dneska Layla?“

„Ne, ta tady není.“

Bosch přikývl a servírka se napřímila.

„A co Rhonda?“ zeptal se Bosch.

„Tohle je Randy.“

Servírka ukázala na jeviště, ale Bosch zavrtěl hlavou a pokynul jí, aby přistoupila blíž.

„Ne Randy, já myslím Rhonda jako v té písničce. Je tu dneska večer? Včera tady byla.“

„Jo, tahle Rhonda. Jo, ta tady je. Zrovna jste zmeškal její vystoupení. Nejspíš se teď vzadu převlíká.“

Bosch sáhl do kapsy pro peníze a položil servírce na podnos dalších pět dolarů.

„Zašla byste za ní a řekla jí, že jeden Tonyho přítel, se kterým včera večer mluvila, by jí rád objednal panáka?“

„Jasně.“

Servírka znovu stiskla Bosche za rameno a odplula. Bosch upřel pozornost zpátky k pódiu, kde právě končilo Randyino první číslo. Druhou skladbou byli „Právníci, pušky a prachy“ od Warrena Zevona. Bosch ji už hezkou dobu neslyšel, ale vzpomínal si, že když ještě dělal pochůzkáře, byla tato skladba hymnou uniformovaných policistů.

Tanečnice jménem Randy se zanedlouho zbavila svršků a byla úplně nahá až na podvazek, který jí pevně obepínal levé stehno. Mnoho mužů vstalo, mávalo na ni, když pomalu tančila po molu jejich směrem, a strkalo jí za podvazek dolarové bankovky. A pokaždé, když jí někdo zastrčil za podvazek pětidolarovku, se k němu Randy sklonila, opřela se o jeho rameno, zavrtěla se jen pro něj a políbila ho na ucho.

Bosch to vše upřeně sledoval. Právě když si pomyslel, že nyní už má docela názornou představu, jakým způsobem přišel Tony Aliso k otisku malé dlaně na rameni, objevila se za ním drobná blondýna a posadila se na židličku vedle něj.

„Ahoj. Já jsem Rhonda. Nechal sis utéct moje vystoupení!“

„Jo, slyšel jsem. Moc mě to mrzí.“

„No, za půl hodiny jdu zase na plac a celé to předvedu ještě jednou. Doufám, že tu zůstaneš. Yvonné mi říkala, že mi chceš objednat drink.“

Bosch si všiml, že se k nim jako na zavanou blíží servírka. Naklonil se k Rhondě.

„Poslyš, Rhondo, radši bych věnoval přízeň tobě, než abych cpal peníze baru. Takže buď tak laskavá a neměj přemrštěné nároky.“

„Přemrštěné nároky...?“

Rhonda tázavě svraštila obličej.

„Neobjednávej si šampaňské.“

„Jo, jasně.“

Rhonda si objednala martini a Yvonne zmizela zpátky v temnotě.

„Hele, nezachytila jsem tvoje jméno.“

„Harry.“

„A ty jsi Tonyho kámoš z L. A.? Taky natáčíš filmy?“

„Ne, to zrovna ne.“

„Tak odkud Tonyho znáš?“

„Prostě jsem se s ním nedávno seznámil. Poslyš, snažím se najít Laylu, abych jí mohl předat vzkaz. Yvonne mi říkala, že tu dneska večer není. Nevíš, kde bych ji našel?“

Bosch si všiml, jak Rhonda ztuhla. Věděla, že tady něco nehraje.

„Tak především už tady Layla nepracuje. Když jsem s tebou včera večer mluvila, ještě jsem to nevěděla, ale je pryč a už se sem nevrátí. A za druhé, jestli ses Tonyho kámoš, tak proč se ptáš mě, kde ji najdeš?“

Rhonda nebyla tak hloupá, jak si Bosch myslel. Rozhodl se, že bude upřímný.

„Protože Tony byl zavražděn, takže se jeho zeptat nemůžu. Chci najít Laylu, abych jí to řekl a možná ji i varoval.“

„Cože?“ zaječela Rhonda.

Její hlas prořízl hlasitou hudbu, jako když kulka prolétá krajícem chleba. Všichni v sále - včetně nahé Randy na pódiu - pohlédli jejich směrem. Bosch nepochyboval, že si teď všichni musí myslet, že Rhondě učinil sexuální nabídku a nabídl jí nemravný úplatek za nemravnou službu.

„Bud' zticha, Randy,“ řekl rychle.

„Já jsem Rhonda.“

„No tak Rhondo.“

„A co se mu stalo? Vždyť tady ještě nedávno byl.“

„Někdo ho zastřelil, když se vrátil do L. A. Tak víš, kde najdu Laylu, nebo nevíš? Pověz mi to a já se o tebe postarám.“

„A kdo vůbec jsi? Jsi vážně jeho kámoš, nebo ne?“

„V jistém smyslu jsem teď jeho jediný kámoš. Jsem policista. Jmenuji se Harry Bosch a snažím se zjistit, kdo ho zabil.“

Na Rhondině tváři se objevil výraz, který byl ještě zděšenější, než když jí oznámil Alisovu smrt. Zpráva, že před nimi stojí policajt, to někdy s lidmi udělá.

„Ušetři si peníze,“ řekla Rhonda nakonec. „Nemůžu s tebou mluvit.“

Vstala a rychle zamířila ke dveřím vedle jeviště. Bosch ji zavolal zpátky, ale jeho volání přehlušila hlasitá hudba. Bosch se nenápadně rozhlédl kolem sebe a všiml si, že muž ve smokingu stojí za ním a civí do temnoty. Bosch se rozhodl, že zde nebude trčet až do Rhondina druhého vystoupení. Naposledy se napil piva druhé sklenice se ani nedotkl - a vstal od stolu.

Když se přiblížil k východu, muž ve smokingu se zaklonil a zaklepal na zrcadlo za sebou. Teprve v tu chvíli si Bosch uvědomil, že v zrcadlové stěně jsou zabudovány dveře. Ty se nyní otevřely a muž ve smokingu ukročil do strany, aby Boschovi zastoupil cestu.

„Mohl byste jít na chvíli do kanceláře, pane?“

„Kvůli čemu?“

„Běžte dovnitř. Manažer by s vámi rád prohodil pár slov.“

Bosch zaváhal, ale pak za dveřmi zahlédl osvětlenou kancelář, v níž seděl za stolem muž v obleku. Vešel tedy dovnitř. Muž ve smokingu ho následoval a zavřel za sebou dveře.

Bosch se podíval na muže za stolem. Byl světlolasý a svalnatý. Bosch nevěděl, na koho by si vsadil, kdyby se mezi vyhazovačem ve smokingu a takzvaným manažerem rozpoutala rvačka. Oba působili jako dost zvířecké typy.

„Právě jsem mluvil po telefonu s Randy. Říkala mi, že jste se vyptával na Tonyho Alisa.“

„To byla Rhonda.“

„Rhonda nebo Randy, to je do prdele jedno. Prý jste říkal, že je mrtvý.“

Muž hovořil s lehkým středozápadním přízvukem. Nejspíš jih od Chicaga, tipoval Bosch.

„Byl a pořád je.“

Blondatý manažer kývl na chlapa ve smokingu, kterému se ve zlomku vteřiny vymrštila ruka a zasáhla Bosche malíkovou hranou do úst. Bosch se zapotácel a udeřil se temenem o zed'. Než se stačil vzpamatovat, smoking ho otočil čelem ke zdi a plnou vahou se o něj

zapřel. Bosch cítil, jak ho vyhazovačovy ruce začínají šacovat.

„Chytráctví už bylo dost,“ pravil blondýn. „Co si máš co vykládat s našima holkama o Tonyem?“

Než se Bosch zmohl na odpověď, nahmataly vyhazovačovy ruce jeho pistoli.

„Má popruhy,“ oznámil vyhazovač šéfovi.

Bosch cítil, jak mu muž neurvale vytahuje pistoli z pouzdra. Kromě toho ucítil v ústech krev a hrdlem mu začal stoupat vztek. Vyhazovačovy ruce pak nahmataly jeho náprsní tašku a pouta.

Muž je hodil na stůl před blondýna a jednou rukou přitom držel Bosche u zdi. Bosch s největším vypětím otočil hlavu a viděl, jak blondýn otevírá jeho náprsní tašku.

„Vždyť je to polda, pusť ho.“

Vyhazovačova ruka sklouzla Boschovi z krku a Bosch muže hrubě odstrčil.

„Polda z L. A.,“ poznamenal blondýn. „Hieronymus Bosch. Jako ten malíř, že jo? Co kreslil takové ty podivnosti.“

Bosch se na blondýna podíval a blondýn mu podal pistoli, pouta i náprsní tašku zpátky.

„Proč jste dopustil, aby mě praštil?“

„To byl omyl. Víte, většina poldů, kteří sem chodí, se hezky ohlásí, poví nám, proč přišli, a jestli to jde, my jim rádi pomůžeme. Zatímco vy jste tady čmuchar, anonymy Hieronymy. A my musíme chránit svůj byznys.“

Blondýn otevřel zásuvku, vytáhl krabičku s papírovými kapesníky a nabídl ji Boschovi.

„Krvácí vám ret.“

Bosch si vzal celou krabičku.

„Takže je pravda, co jste prý Rhondě říkal? Že je Tony mrtvý?“

„Jo, to jsem jí říkal. Jak dobře jste ho znal?“

„No to je dobré. Vy předpokládáte, že jsem ho znal, a vložíte tento předpoklad do své otázky. To je vážně dobré.“

„Tak mi na ni odpovězte.“

„Byl tady pravidelným hostem. Vždycky se pokoušel balit naše holky. Vykládal jim, že jim sežene místo u filmu. Stará písnička. Jenže ony mu to baštily. Jen za poslední dva roky mě připravil o tři nejlepší holky. Všechny jsou teď v L. A. Jakmile je tam přetáhl a

dostal od nich, co chtěl, nechal je úplně plavat. Tyhle holky se nikdy nepoučí.“

„Tak proč jste ho sem pouštěl, když vám přetahoval holky?“

„Utrácel tady spoustu chechtáků. A krom toho není ve Vegas o coury nouze. Vůbec o ně není nouze.“

Bosch nasměroval rozhovor jinam.

„A co v pátek? Byl tady?“

„Ne, já myslím - ano, ano, byl tady. Na chvíli se tu zastavil. Viděl jsem ho tu.“

Blondýn ukázal na panel s monitory, které zobrazovaly každický kout klubu a hlavní vchod. Byla to stejně působivá podívaná, jakou Hank Meyer ukazoval Boschovi v hotelu Mirage.

„Nevzpomínáš si, jestlis ho tu zahlíd, Gussie?“ zeptal se blondýn smokingu.

„Jo, byl tady.“

„No vida. Byl tady.“

„A všechno proběhlo bez problémů? Prostě sem přišel a zase odešel?“

„Jo, bez problémů.“

„Tak proč jste vyhodil Laylu?“

Blondýn na chvíli sevřel rty.

„Tak teď tomu rozumím,“ řekl. „Vy jste jeden z těch, co rádi upletou ze slov pavučinu a pak do ní někoho chytí.“

„Možná.“

„No, jenže do té vaší se nikdo nechytí. Layla byla Tonyho poslední mrdna, to je fakt, ale teď je pryč. A už se nevrátí.“

„Jo? A co se s ní stalo?“

„Jak jste slyšel. Vyhodil jsem ji. V sobotu večer.“

„Za co?“

„Za celou řadu přestupků. Ale na tom skutečně nezáleží, protože vám do toho vůbec nic není, nebo ano?“

„Jak jste říkal, že se to jmenujete?“

„Nic jsem neříkal.“

„Takže nevadí, když vám budu říkat troubo?“

„Lidé kolem mě mi říkají Lucky. Můžeme se na tom dohodnout, prosím?“

„Jasně, můžeme se na tom dohodnout. A teď mi řekněte, co se

stalo s Laylou.“

„Jistě, jistě. Ale myslel jsem, že jste si přišel promluvit o Tonym. Alespoň mi to tak říkala Randy.“

„Rhonda.“

„Jo, Rhonda.“

Bosch pomalu ztrácel trpělivost, ale vydržel se na Luckyho jen upřeně dívat a čekat.

„Jasně, takže Layla. No, v sobotu v noci si vjela do vlasů s jednou z našich holek. Bylo to docela nechutné a já se musel pro některou z nich rozhodnout. A Modesty je jedna z mých nejlepších tanečnic a režisérek. Dala mi ultimátum: buď půjde Layla, anebo ona. A tak jsem musel propustit Laylu. Člověče, Modesty prodá každou noc těm sráčům v hledišti deset, dvanáct malých lahví šampaňského. Musel jsem jí dát před Laylou přednost. Teda, Layla je taky dobrá a je to štabajzna, ale není to Modesty. Modesty je naše špička.“

Bosch jednoduše přikývl. Luckyho historka se až do této chvíle shodovala s telefonickým vzkazem, který Layla nechala Alisovi. Bosch ji z blondýna vytáhl hlavně proto, aby si ověřil, nakolik může tomuhle člověku věřit.

„A co měla Layla s tou holkou za spory?“ zeptal se.

„To nevím a je mi to úplně fuk. Nejspíš klasická ženská hádka. Nepadly si do oka už od prvního dne. Víte, Boschi, každý klub má svou top holku. A tady je to Modesty. Layla se snažila si tohle postavení vybojovat a Modesty se nechtěla nechat vytlačit. Ale i tak musím říct, že Layla dělala potíže už od chvíle, co sem nastoupila. Žádné z holek se její způsoby nelíbily. Kradla ostatním písničky, nepřestala s tím kundím leskem, ani když jsem jí to poručil, zkrátka s ní byla pořád spousta problémů. Jsem docela rád, že už je pryč. Musím tu řídit byznys. Nemůžu dělat kvočnu tlupě rozmazlených šlapek.“

„S kundím leskem?“

„Jo, nanášela si do rozkroku takový jiskřivý lesk, který se při vystoupení pod reflektory třpytil a mihotal. Jediný problém byl, že se ty jiskřičky postupně odlupovaly a padaly přímo na zákazníky. Takže ona vám chvíli tančila v klíně a vy jste pak měl v rozkroku spoustu lesku. Vrátil jste se domů, stará vám na to přišla a udělala vám peklo.“

Přicházel jsem kvůli tomu o zákazníky. Takové kopance si prostě nemůžu dovolit, Boschi. Kdyby to nebyla hádka s Modesty, bylo by to něco jiného. Zbavil jsem se jí, protože se mi naskytla příležitost.“

Bosch se nad historkou na okamžik zamyslel.

„Dobrá,“ řekl. „Takže mi dejte její adresu a já půjdu.“

„Dal bych vám ji, ale nemůžu.“

„Nezačínejte zase s těmi kecy. Myslel jsem si, že spolu vedeme rozhovor. Ukažte mi poslední výplatní listinu. Musí tam přece být její adresa.“

Muž zvaný Lucky se usmál a zavrtěl hlavou.

„Výplatní listinu? Ale my těm běhnám neplatíme ani cent. To ony by měly platit nám. Pracovat tady, to je jako poukázka na prachy.“

„Musíte snad mít její číslo nebo adresu. Chcete, aby tady váš Gussie dostal předvolání k výslechu za napadení policisty?“

„My její adresu nemáme, Boschi. Jak vám to mám ještě říct? Ani její telefon.“

Lucky zvedl ruce dlaněmi nahoru.

„Já nemám adresu žádné z těch holek. Sepíšu rozpis služeb a ony sem přijdou a tančí. Když některá nepřijde, už nemusí chodit. Je to elegantní a prosté. Zkrátka to tu děláme takhle. A pokud jde o Gussieho a to napadení, tak jestli si tenhle taneček přejete, klidně ho můžeme absolvovat. Ale nezapomeňte, že jste sem přišel sám, nikdy jste nikomu neřekl, kdo jste a co chcete, za necelou hodinu jste vypil čtyři piva, a než jsme vás vyzvali k odchodu, stihl jste ještě inzultovat jednu z tanečnic. Během hodiny si na to konto můžeme obstarat místopřísežná prohlášení.“

Lucky znovu zvedl ruce - tentokrát tázavě, jako by chtěl říct, že záleží jen na Boschovi. Bosch nepochyboval, že Rhonda i Yvonne vyličí celou historku tak, jak se jim řekne. Rozhodl se, že to nechá plavat, a úlisně se usmál.

„Přeji dobrou noc,“ řekl a otočil se ke dveřím.

„Vám taky, důstojníku,“ oslovil Lucky Boschova záda. „A klidně zas přijďte, až budete mít čas si náš program vychutnat.“

Zmáčkl nějaké neviditelné elektronické zařízení a dveře se samovolně otevřely. Gussie nechal Bosche vyjít jako prvního a pak ho následoval přes hlavní vchod ke stanovišti portýra. Bosch podal

tomuto Mexičanovi s obličejem připomínajícím zmačkaný papír od svačiny parkovací lístek a pak už s Gussiem mlčky čekal, až portýr přiveze auto.

„Hele, nic ve zlým,“ řekl konečně Gussie, když se Mexičan přiblížil. „Nevěděl jsem, že jste polda.“

Bosch se k němu obrátil.

„Ne, vy jste si myslel, že jsem jen zákazník.“

„Jo, jasně. A musel jsem udělat, co mi poručil šéf.“

Gussie natáhl ruku. Bosch koutkem oka viděl, že se k němu čím dál více blíží auto s portýrem. Chytil Gussieho za ruku, prudkým pohybem si ho přitáhl k sobě a současně zvedl koleno a zarazil mu ho do slabin. Gussie hekl a schoulil se do klubíčka. Bosch mu pustil ruku a rychle mu přehodil cíp smokingu přes hlavu, čímž mu uvěznil ruce v látce. Nakonec znovu zarazil koleno do beztvaré látky. Cítil, jak česka prudce naráží do Gussieho obličeje. Vyhazovač přepadl dozadu na kapotu černé corvetty zaparkované vedle dveří právě ve chvíli, kdy portýr vyskočil z Boschova vypůjčeného auta a vyrazil bránit svého šéfa. Mexičan však byl starší a menší než Bosch. Navíc u incidentu nebyl a Bosch neměl zájem vylévat si zlost na nevinných přihlížejících. Zvedl tedy prst, aby muže zastavil.

„Ne,“ řekl výstražně.

Muž zvažoval situaci, zatímco Gussie pod sakem smokingu tlumeně sténal. Nakonec portýr zvedl ruce, ustoupil a uvolnil Boschovi cestu k autu.

„Alespoň někdo se tady umí správně rozhodnout,“ řekl Bosch a nasedl do auta.

Podíval se z okna a viděl, jak Gussieho tělo sklouzává z kapoty corvetty a padá na chodník. Portýr k němu rychle přiskočil.

Bosch vyrazil na Madison Street a podíval se do zpětného zrcátka. Portýr právě přetahoval vyhazovačí sako zpátky přes hlavu. Na bílé košili vyhazovače mokvala krev.

Bosch byl příliš nabuzený, než aby se vracel do hotelu a šel spát. Kromě toho se mu hlavou honila celá směsice nepříjemných emocí. Stále ho pronásledovaly myšlenky na obnaženou ženu tančící na pódiu. Vůbec ji neznal, ale přesto měl pocit, že nějakým způsobem neoprávněně vstoupil do jejího soukromého světa. Navíc na sebe cítil

zlost, že napadl vyhazovače Gussieho. Ze všeho nejvíce ho však trápilo, že celé představení sehrál úplně špatně. Odjel do striptýzového klubu s cílem získat kontakt na Laylu, a odešel s prázdnou. Neměl v rukou nic než pravděpodobné vysvětlení, odkud se vzaly třpytivé vločky nalezené v záložkách Alisových kalhot a v odtoku hotelové sprchy. Zdaleka to však nestačilo. Bosch se měl ráno vrátit do Los Angeles, a přitom nezjistil vůbec nic.

Když dorazil k semaforům na začátku hlavní obchodní třídy, zapálil si cigaretu, vytáhl zápisník a otevřel ho na stránce, kam si zapsal Eleanorinu adresu, kterou mu večer poskytl Felton.

Na Sands Boulevardu odbočil na východ a asi po kilometru a půl dorazil k obytnému komplexu, kde bydlela Eleanor Wishová. Jednalo se o rozrůstající se zástavbu s číslovanými budovami. Boschovi chvíli trvalo, než našel Eleanorinu budovu a pak zjistil, který byt je její. Chvíli pak seděl v autě, kouřil a pozoroval rozsvícená okna v jejím bytě. Nebyl si jistý, co vlastně dělá nebo co udělat chce.

Před pěti lety pro něj Eleanor Wishová udělala to nejhorší a to nejlepší. Zradila ho, vystavila ho nebezpečí a také mu zachránila život. Milovala se s ním. Jenže pak se to všechno zvrtilo. Bosch na ni přesto častokrát myslel a zaobíral se otřepanou otázkou „co by bylo, kdyby“. Eleanor ho měla po celou dobu v hrsti. Dnes večer se k němu chovala chladně, ale Bosch se nemohl zbavit pocitu, že jeho závislost na ní je oboustranná. Eleanor byla jeho odrazem, o tom Bosch nikdy nepochyboval.

Vystoupil z auta, odhodil nedopalek a zamířil k jejím dveřím. Eleanor mu otevřela, sotva zaklepal, téměř jako by ho už čekala. Nebo někoho jiného.

„Jak jsi mě našel? Tys mě sledoval?“

„Ne. Prostě jsem někam zavolal, nic víc.“

„Co to máš se rtem?“

„To nic není. Pozveš mě dál?“

Eleanor couvla, aby Bosch mohl vejít do jejího bytu. Byl maličký a skrovně zařízený. Působil dojmem, že do něj Eleanor postupně přikupuje nábytek, jakmile jí to finanční situace dovolí. První, čeho si Bosch všiml, byla reprodukce Hopperova obrazu *Noční jestřábi* na stěně nad pohovkou. Tento obraz v Boschovi vždy

zanechával hluboký dojem. Kdysi měl na stěně stejnou reprodukcí. Před pěti lety mu ji darovala právě Eleanor. Na rozloučenou.

Bosch se otočil od obrazu k Eleanor. Jejich pohledy se setkaly a Boschovi bylo jasné, že vše, co mu Eleanor během večera řekla, byla pouhá přetvářka. Přistoupil k ní a dotknul se jí, položil ruku na krk a přešel po tváři palcem. A pak se jí podíval zblízka do tváře. Byl to rozhodný pohled plný odhodlání.

„Tentokrát to bylo dlouho pro mě,“ zašeptala Eleanor a Bosch si vzpomněl, že jí tuto větu řekl, když se spolu poprvé milovali. Jenže od té doby jako by uplynul celý jeden život, pomyslel si Bosch. Co tady vůbec dělám? Může vůbec člověk po takové době a tolika změnách znovu nastoupit do rozjetého vlaku?

Přitáhl si Eleanor blíže, oba se objali a dlouze políbili a pak už Eleanor beze slova odvedla Bosche do ložnice, kde si rychle rozeplula halenku, svlékla džínsy a odhodila je na podlahu. Znovu se k Boschovi přitiskla a oba se políbili, přičemž Eleanor přejížděla rukou Boschovi po košili, vyhrnovala ji a tiskla se na Boschovu nahou kůži. Její vlasy voněly kouřem od hracích stolů, ale kdesi pod ním se vznášela vůně parfému, která Boschovi připomínala jednu společně strávenou noc před pěti lety. Bosch si vzpomněl na palisandry pod jejími okny a na fialovou vrstvu lístků na zemi pod stromy.

Milovali se s vášnivostí, kterou již v sobě Bosch ani nečekal. Byl to bolestný a prudký fyzický akt zbavený veškeré lásky a jakoby výlučně poháněný chťicem a možná vzpomínkami. I když Bosch skončil, přitahovala si ho Eleanor k sobě a do sebe v rytmických přírazech tak dlouho, až i ona dosáhla vrcholu. A pak oba v návalu střídavých myšlenek, které se po podobných prožitcích vždy neomylně dostaví, náhle pocítili rozpaky ze své nahoty a z téměř zvířeckého způsobu, jímž se právě spojili, a znovu na sebe začali pohlížet jako na lidské bytosti.

„Zapomněla jsem se zeptat,“ řekla Eleanor. „Nejsi teď ženatý, že ne?“

Zahihňala se. Bosch se sehnul na podlahu pro sako a vytáhl z něj cigarety.

„Ne,“ řekl. „Jsem sám.“

„Mělo mě to napadnout. Samotář Harry Bosch. Mělo mě to

napadnout.“

Eleanor se na Bosche ve tmě usmívala. Bosch její úsměv viděl ve světle sirky. Zapálil si cigaretu a nabídl i jí. Eleanor zavrtěla hlavou.

„Kolik žen jsi po mně měl? Řekni.“

„Já nevím, jen pár. Měl jsem jednu, byli jsme spolu asi rok. To byla nejvážnější známost.“

„Co se s ni stalo?“

„Odjela do Itálie.“

„Nadobro?“

„Kdo ví?“

„No, jestli to nevíš, tak to už se nevrátí. Aspoň ne k tobě.“

„Jo, já vím. Už je tam docela dlouho.“

Bosch chvíli mlčel a pak se ho Eleanor zeptala, koho měl ještě.

„Pak byla jedna malířka, se kterou jsem se seznámil na Floridě, když jsem tam šetřil případ. Ale tahle známost netrvala dlouho. A pak už jsi zase ty.“

„A co se stalo s tou malířkou?“

Bosch zavrtěl hlavou, jako by chtěl otázku odmítnout. Rozhodně neměl zájem probírat seznam svých nepovedených románků.

„Nejspíš to udělala ta vzdálenost,“ řekl. „Prostě to nefungovalo. Já nemohl odjet z L. A. a ona zase z Floridy.“

Eleanor se k Boschovi přitiskla a políbila ho na bradu. Bosch věděl, že by se měl oholit.

„A co ty, Eleanor? Jsi sama?“

„Ano... Poslední, s kým jsem se milovala, byl jeden polda. Byl jemný, ale nesmírně silný. Nemyslím ve fyzickém smyslu. Myslím ve smyslu života. Ale to už je strašně dávno. V té době jsme oba potřebovali útěchu. A tak jsme si ji navzájem poskytovali...“

Oba se na sebe ve tmě dlouze podívali a pak se Eleanor k Boschovi opět přitiskla. „Od té doby uběhla spousta času,“ zašeptala a jejich rty splynuly.

Bosch na její slova myslel během polibku a nepustil je z hlavy ani poté, co ho Eleanor odstrčila zpátky na polštář. Obkročmo se na něj posadila a začala se lehce kolébat v bocích. Její vlasy zahalovaly Boschův obličej, takže Bosch po chvíli vůbec nic neviděl. Přejel rukama po její horké pokožce od boků až po ramena a pak zamířil pod ně, aby se dotkl jejích ňader. Cítil na sobě její vlhkost, ale bylo

to na něj ještě příliš brzy.

„Co se děje, Harry?“ zašeptala. „Chceš si chvíli odpočinout?“

„Já nevím.“

Bosch stále myslel na ta slova. Od té doby uběhla spousta času. Možná až příliš mnoho.

Eleanor se stále kolébala.

„Já nevím, co chci,“ řekl Bosch nakonec. „A co chceš ty, Eleanor?“

„Já nechci nic než si užívat přítomnost. Všechno ostatní jsme zvorali, nic jiného nám nezůstalo.“

Po chvíli byl Bosch opět připraven a znovu se s Eleanor pomilovali. Eleanor se chovala velmi tiše a její pohyby byly jemné a vyrovnané. Zůstala na něm, skláněla k němu obličej a dýchala v krátkých rytmických intervalech. Těsně před koncem, právě když se Bosch snažil zadržet vrchol a počkat na ni, ucítil, jak mu na obličej dopadla slza. Natáhl ruce a otřel Eleanor palci obličej.

„To je dobrý, Eleanor, to je dobrý.“

Eleanor mu položila ruku na tvář a začala ji ve tmě ohmatávat, jako by byla slepá. A zakrátko se již setkali v okamžiku, který nemůže nic na světě narušit. Slova, a dokonce ani vzpomínky. Byli jen oni. Užívali si přítomnost.

Střídavě spali a probouzeli se až do časného úsvitu. Eleanor poklidně spala s hlavou na Boschově rameni, ale kdykoliv se Boschovi podařilo usnout, jeho dřímota nikdy netrvala dlouho. Většinu času jen ležel a zíral do šedé tmy, vdechoval společnou vůni jejich potu a sexu a kladl si otázku, kam vede cesta, na níž se právě ocítl.

V šest hodin se vysoukal z Eleanořina bezděčného objetí a oblékl se. Jakmile byl hotov, probudil polibkem Eleanor a řekl jí, že musí jít.

„Dneska odlétám do L. A., ale hned jak to půjde, chci se k tobě zase vrátit.“

Eleanor ospale přikývla.

„Dobře, Boschi. Budu čekat.“

Venku bylo konečně chladněji. Bosch si zapálil první cigaretu a vyrazil k autu. Když se zařadil do pruhu a zamířil na Strip, všiml si,

jak slunce zahaluje hory západně od města do zlatavého ranního pláště.

Strip byl stále osvětlen miliony neonových světel, přestože dav lidí na chodníku v tuto ranní hodinu znatelné prořídil. Světelná podívaná přesto přiváděla Bosche k úžasu. Čtyřicet hodin denně zde blikal a svítil megawattový ohňostroj, hýřil všemi představitelnými barvami a tvary a neomylně vtahoval kolemjdoucí do tenat chamtivosti. Bosch pocítil stejné pokušení, jaké zde zákonitě museli pociťovat i všichni ostatní. Las Vegas se ze všeho nejvíce podobalo šlapce z hollywoodského Sunset Boulevardu. Dokonce i šťastně ženatí muži alespoň pohlédli jejím směrem, byť by to bylo na pouhou vteřinku, aby zjistili, co se zde vlastně nabízí, a možná získali námět k přemýšlení. Las Vegas bylo naprosto stejné. Oplývalo jakýmsi zvířecím půvabem, nestydatým příslibem peněz a sexu. Průběh prvního však byl pouze falešným preludem a příslib druhého byl zase obtížen nebezpečím, finanční zátěží a fyzickými i psychickými riziky. Právě sex byl v tomto městě skutečnou hazardní hrou.

Když Bosch dorazil do svého pokoje, všiml si, že na záznamníku bliká kontrolka nových vzkazů. Zavolał tedy spojovatele a dozvěděl se, že mu v jednu hodinu a pak znovu ve dvě volal jistý kapitán Felton a ve čtyři ho sháněla jakási Layla. Žádný z obou volajících mu nenechal vzkaz ani telefonní číslo. Bosch položil sluchátko a zamračil se. Usoudil, že na volání Feltonovi je ještě brzy. Daleko více ho však zajímal telefonát od Layly. Pokud mu opravdu volala skutečná Layla, jak zjistila, kde Bosche najde?

Bosch dospěl k závěru, že si jeho číslo pravděpodobně opatřila přes Rhonu. Když Bosch předevčím volal Rhondě z hollywoodské kanceláře Tonyho Alisa, požádal Rhonu o vysvětlení cesty do klubu z hotelu Mirage. Rhonda mohla tuto informaci snadno předat Layle. Bosch přemýšlel, kvůli čemu mohla Layla volat. Možná se o Tonyho smrti dozvěděla až od Rhondy.

Bosch se však rozhodl, že musí Laylu prozatím uložit k ledu. Vzhledem k výsledkům Kizina prověřování Alisových účtů v Los Angeles se těžiště případu přesunulo poněkud jinam. Bylo důležité, aby policisté s Laylou hovořili, ale Boschovou prioritou byl nyní návrat do Los Angeles. Bosch znovu zvedl telefon, zavolał na

Southwest Airlines a rezervoval si letenku do L. A. na půl jedenáctou dopoledne. Předpokládal, že tak bude mít dostatek času hovořit s Feltonem, proklepnout firmu, u níž měl Tony Aliso podle Riderové sjednán leasing na svá auta, a do oběda být zpátky na hollywoodském oddělení.

Svlékl se a dal si dlouhou horkou sprchu, aby ze sebe smyl pot ze včerejší noci. Omotal si kolem těla ručník a druhým setřel páru ze zrcadla, aby se mohl oholit. Přitom si všiml, že mu spodní ret na jedné straně otekl do velikosti skleněнки, kterou nedokáže zakrýt ani hustý knír. Také oči měl opuchlé a podlité krví. Když vytahoval z toaletní tašky oční kapky, napadlo ho, co na něm asi mohlo Eleanor přitahovat.

Když se vrátil do pokoje, aby se oblékl, pozdravil ho muž, kterého nikdy předtím neviděl a jenž nyní seděl v křesle u okna. V ruce držel noviny, a když viděl, že Bosch vešel do pokoje zahalen pouze do ručníku, promptně je odložil.

„Vy jste Bosch, že?“

Bosch se podíval k prádelníku a zjistil, že jeho pistole tam stále leží. Muž v křesle k ní měl sice blíže, ale Boschovi se zdálo, že by ji možná stihl popadnout jako první.

„Jenom klid,“ řekl muž. „Jsme na jedné lodi. Já jsem taky polda. Tady z města. Poslal mě za váma Felton.“

„Co, sakra, děláte, v mém pokoji?“

„Přišel jsem před dveře, ale nikdo se mi neozýval. Zevnitř jsem slyšel sprchu. Mám na recepci kámoše, který mě sem pustil. Prostě jsem nechtěl čekat na chodbě. No tak, oblečte se. A pak vám řeknu, o co jde.“

„Ukažte mi nějaký průkaz.“

Muž vstal, přistoupil k Boschovi, vytáhl z vnitřní kapsy saka náprsní tašku a znuděně se na Bosche zadíval. Otevřel tašku a strčil Boschovi před oči odznak a policejní průkaz.

„Iverson. Z lasvegaské městské policie. Poslal mě sem kapitán Felton.“

„A co tak důležitého má Felton na srdci, že za mnou musel poslat chlapa, který se mi vloupal do pokoje?“

„Hele, já se sem nevloupal, jasný? Volali jsme vám celou noc a nikdo to nebral. Ze všeho nejvíce jsme se chtěli ujistit, že se vám nic

nestalo. A za druhé si kapitán přeje, abyste byl u toho zatčení taky, a tak mě poslal, abych se vás pokusil najít. Musíme jít. Co kdybyste se už oblékl?“

„U jakého zatčení?“

„To se vám právě snažím říct, jenže vy se pořád nechcete obléknout a jít. S těmi otisky, co jste s nimi přiletěl, jste se trefil rovnou do černého.“

Bosch se na policistu na okamžik zadíval a pak odešel ke skříni pro kalhoty a spodní prádlo. Sebral svršky a vrátil se do koupelny, aby se oblékl. Když vyšel zpátky do pokoje, řekl Iversonovi jediné slovo.

„Mluvte.“

Iverson se dal do řeči a Bosch se mezitím v rychlosti upravil.

„Říká vám něco jméno Joey Marks?“

Bosch se na okamžik zamyslel a pak řekl, že mu zní sice povědomě, ale nedokáže si ho konkrétně vybavit.

„Joseph Marconi. Říkají mu Joey Marks. Tedy říkali, než se pokusil žít zase pro změnu řádným životem. Teď je z něj Joseph Marconi. Jméno Marks mu ovšem nedali nadarmo - nechával nějakou známku na každém, kdo se mu postavil do cesty.“

„A kdo to tedy je?“

„Jeden z členů Outfitu tady ve Vegas. Víte, co je to Outfit, ne?“

„Jedna z větví chicagské mafie. Buďto přímo ovládají anebo mají prsty ve všem západně od Mississippi. Do čehož spadá i Vegas a L. A.“

„Vida, vy jste študoval zeměpis, že jo? V tom případě vám aspoň nebudu muset dělat přednášku, co a jak. Vidím, že už jste v obraze.“

„Chcete říct, že otisky prstů na bundě mé oběti patřily Joeymu Marksovi?“

„To ani ve snu. Ale zjistili jsme, že patří jednomu z jeho hlavních nohsledů, a řeknu vám, Boschi, že je to pro nás hotový dar z nebes. Dneska toho chlápka sebereme - vytáhneme ho rovnou z jeho smradlavé postele. Přetáhnem ho na naši stranu, Boschi. Uděláme z něj našeho člověka a jeho prostřednictvím pak konečně čapneme Joeyho Markse. Ten chlap nás sere už dobrých deset let.“

„A nezapomněl jste náhodou na něco?“

„Ne, myslím, že... jo, jasně, samozřejmě že vám a celé

losangeleské policii patří náš neskonalý dík.“

„Ne, vy zapomínáte, že tohle je můj případ. A ne váš případ. Jak si to, sakra, představujete? Klidně toho chlapa sbalíte, aniž byste to se mnou vůbec probrali?“

„Snažili jsme se vám zavolat. To už jsem vám říkal.“

Iverson se tvářil dotčeně.

„Vážně. A když jste mě nesehnali, tak jste ten svůj plán jednoduše odmávli?“

Iverson neodpověděl. Bosch si zašněroval boty a postavil se. Byl připraven odejít.

„Jdeme. Zaveďte mě za Feltonem. Já nevěřím svým očím.“

Ve výťahu Iverson poznamenal, že Boschovy námitky proti plánovanému zatčení sice bere v úvahu, ale na zastavení akce je už příliš pozdě. A pak již zamířili k velitelskému stanovišti uprostřed pouště, odkud měli zakrátko vyrazit k domu podezřelého, který stál nedaleko hor.

„Kde je Felton?“

„Ve velitelské dodávce.“

„Fajn.“

Iverson většinu cesty mlčel, což bylo dobře, protože Bosch tak mohl v klidu přemýšlet o posledním vývoji událostí. Náhle si uvědomil, že Tony Aliso mohl prát peníze právě pro Joeyho Markse. Napadlo ho, že Marks by mohl být Kizinyým panem X, kterému se celá záležitost vymkla z rukou. Kontrola daňového úřadu ohrožovala Marksův podvodný plán, a tím i samotného Joeyho Markse. Ten pak na ohrožení reagoval tím, že odstranil pračku peněz.

Tato verze připadala Boschovi uvěřitelná, avšak i přesto zde několik věcí nehrálo. Například vloupání do Alisovy kanceláře dva dny po jeho smrti. Proč pachatel čekal s vloupáním tak dlouho a proč při něm neodnesl všechny finanční záznamy? Pokud by se totiž našla souvislost mezi nastrčenými firmami a Joeym Marksem, mohly by být Alisovy doklady pro Markse stejně nebezpečné jako sám Aliso. Bosch přemýšlel, zda Alisovým vrahem a pachatelem vloupání může být jedna a tatáž osoba. Zdálo se mu to nepravděpodobné.

„Jak se jmenuje ten chlápek - ten, kterému patří ty otisky?“

„Luke Goshen. Měli jsme jeho otisky v databázi jen proto, že je potřeboval pro povolení k provozování jednoho z Joeyových

striptýzových klubů. Povolení je vystavené na Goshenovo jméno, takže s tím Joey oficiálně nemá nic společného. Měla to být čistá prácička. Ale už není. Ty otisky spojují Goshena s vraždou, což znamená, že ani Joey nebude daleko.“

„Počkejte. Jak se jmenuje ten klub?“

„Dolly's. Je v...“

„Severním Las Vegas. Do prdele práce.“

„Co je, řekl jsem snad něco?“

„Tenhleten Goshen... Neříkají mu náhodou Lucky?“

„Náhodou jo. Ale po dnešku se k němu štěstí obrátí zády. Mluvíte, jako byste ho znal.“

„Včera jsem se s tím hajzlem potkal.“

„Děláte si prdel.“

„Přímo v Dolly's. Poslední telefonát z Alisovy losangeleské kanceláře směřoval právě tam. Zjistil jsem, že tam Aliso chodil a trávil čas s jednou z tamějších tanečnic. Včera večer jsem to tam jel ověřit, ale nějak jsem to zvorál. Goshen na mě zavolal jednu ze svých goril, která mi pořídila tohle.“

Bosch se dotkl boule na rtu.

„Říkal jsem si, kde jste k tomu asi přišel. Který z nich vám to udělal?“

„Gussie.“

„Zasraný John Flanagan. Ale dneska už skřípnu tu sádelnatou prdel i jemu. Doufám, že mu u vás to rozbití ciferníku jen tak neprošlo.“

„Než jsem odjel, trochu jsme si o tom promluvili na parkovišti.“

Iverson se zasmál.

„Líbíte se mi, Boschi. Jste tvrdý oříšek.“

„Ale já nevím, jestli se vy líbíte mně, Iversone. Pořád nějak nemůžu překousnout, že se mi pokoušíte sebrat můj případ.“

„Budeme z toho mít prospěch všichni. Vy smetete ze stolu ten svůj případ a my vyřadíme ze hry párek hajzlíků. Měšští hlavouni se na nás budou usmívat.“

„Uvidíme.“

„A kromě toho,“ pokračoval Iverson, „jsme měli na Luckyho tip, ještě než jste se objevil.“

„O čem to mluvíte?“

„Dostali jsme tip. Anonymní. V neděli jsme měli na oddělení telefonát. Ten chlápek nám sice nesdělil jméno, ale řekl, že byl večer předtím v jednom striptýzovém klubu a slyšel, jak si dva urostlí hošani vykládají o nějaké vraždě. Přitom prý zaslechl, že jeden z nich říká tomu druhému Lucky.“

„A dál?“

„Říkali prý něco, že strčí nějakého chlapa do kufru od auta a pak ho odprásknou.“

„Felton to věděl, když jsem s ním včera mluvil?“

„Ne, tohle k němu neprosáklo. Dozvěděl se to až včera večer, když zjistil, že ty vaše otisky patří Goshenovi. Jeden kluk z oddělení, který ten tip dostal, se ho zrovna chystal ověřit. Nicméně ho dal do policejního bulletinu. Nakonec by se to dostalo až k vám do L. A. a vy byste nám zavolali. Prostě jste tady jen o něco dřív.“

Oba muži mezitím zcela opustili městskou zástavbu a přímo před nimi se nyní tyčilo čokoládově hnědé horské pásmo. Podél cesty byly tu a tam roztroušeny skupinky domů, které jako by čekaly, až se k nim rozrůstající se město připojí. Bosch v této oblasti byl již dříve, když v rámci vyšetřování navštívil dům jednoho policisty ve výslužbě. Již tehdy mu zdejší krajina připomínala území nikoho a stejného pocitu se nemohl zbavit ani dnes.

„Povězte mi něco o Joeym Marksovi,“ přerušil konečně ticho. „Říkal jste, že chce začít žít řádným životem?“

„Ne, řekl jsem, že chce vyvolat zdání legitimacy. To je rozdíl. Člověk jako on nikdy nebude žít řádně. Může své jednání zamaskovat, ale pořád to bude jen mastný flek na silnici.“

„A co tu má vlastně za lubem? Pokud má člověk věřit médiím, tak už jste mafii z Las Vegas vytlačili, aby sem mohly jezdit obyčejné americké rodinky.“

„Jo, tuhle písničku znám. Ale je to pravda. Vegas se za posledních deset let hodně změnilo. Když jsem nastoupil na oddělení, člověk si mohl vybrat prakticky libovolné kasino a pustit se do práce. Všechny byly napojeny na mafii. Pokud to nebylo přímo kasino, tak to byli dodavatelé, odbory nebo kdokoliv jiný. Zatímco teď je tu všechno čisté. Z města hříchu se stal jeden zasraný Disneyland. Dneska tu máme víc toboganů než bordelů. Řek bych, že předtím se mi to tu líbilo víc. Mělo to větší šmrnc, chápete?“

„Jo, chápu.“

„V zásadě se dá říct, že jsme z devadesáti devíti procent vypráskali mafii z kasin. To je úspěch. Jenže pořád tu máme spoustu takzvané podružné kriminality. A přesně do téhle kategorie zapadá Joey. Provozuje řetězec luxusních striptýzových barů - většinou v severním Vegas, protože je tam povolena nahota a alkohol a v alkoholu jsou prachy. Tyhle peníze se dají moc těžko hlídat. Počítáme, že jenom v těch klubech ulije hezkých pár milionů ročně. Poslali jsme na něj berňák, ale Joey odvádí po čertech dobrou práci.“

Kromě toho si myslíme, že má taky podíl v několika bordelech na severu. Navíc provozuje klasické lichvářství a kšeftuje s kradeným zbožím. A abych nezapomněl, taky má sázkovou kancelář a uvalil pouliční daň skoro na všechno, co se v tomhle městě hýbe. Znáte to, eskortní služby, peepshows a tak podobně. Je to král. Do kasin nemůže, protože je na černé listině města, ale jemu je to fuk. Pořád je to král.“

„Jak může mít sázkovou kancelář ve městě, kde si člověk může v kterémkoliv kasinu vsadit na jakýkoliv zápas nebo závod kdekoliv na světě?“

„V kasinu ale musíte mít prachy. U Joeyho ne. Joey vaši sázku přijme. A když pak máte smůlu a prohrájete, běda vám, jestli rychle nepřiběhnete s penězi. Nezapomeňte, jak Joey přišel ke své přezdívice. A jeho zaměstnanci v téhle tradici pokračují. Přesně takhle chytá Joey lidi do hrsti. Dělá z nich svoje dlužníky a oni mu pak musí věnovat kousek něčeho, co mají, ať už je to továrna na barvy v Daytonu nebo cokoliv jiného.“

„Třeba výroba laciných filmů v L. A.“

„Jo, třeba. Přesně takhle to funguje. Člověk mu musí být k dispozici, jinak skončí s rozflákanýma kolenama nebo ještě hůř. Ve Vegas se dodnes ztrácejí lidi, Boschi. Zvenku to možná vypadá jako sopky, pyramidy a pirátské lodi, ale uvnitř je pořád dost tmy, aby v ní lidi zmizeli a už se nikdy neobjevili.“

Bosch se natáhl a o stupeň zesílil klimatizaci. Slunce již stálo vysoko a poušť začínala péct.

„Tohle nic není,“ řekl Iverson. „Počkejte v poledne. Jestli budeme ještě trčet tady, čeká nás nejmín čtyřicítka.“

„A co to Joeyho zdání legitimacy?“

„Jo, jasně, jak říkám, má svoje chapadla po celém městě. Ovšem všechny tyhle podfuky se snaží prokládat kousky legitimního podnikání. A taky reinvestuje. Propere veškerý zisk, který vyvaří ze svých nejrůznějších aktivit, a pak ho nastrká do legitimních věcí, dokonce i do charity. Má tady autosalon, countryový klub ve východním Vegas a jedno posrané křídlo zdejší nemocnice, které pojmenoval po jednom ze svých děcek, co se utopilo v bazénu. Jeho kukuč se pravidelně objevuje v novinách při stříhání pásek, Boschi. Říkám vám, že ho musíme buďto čapnout za prdel, anebo mu dát klíč od města - a já sám pořádně nevím, co by bylo vhodnější.“

Iverson zavrtěl hlavou.

Po několika minutách mlčení dorazili na místo. Iverson odbočil k okresní požární zbrojnici a zajel za budovu, kde již parkovalo několik dalších policejních vozidel. Vedle nich postávaly hloučky mužů s kávou v papírových kelímcích. Jedním z nich byl i kapitán Felton.

Bosch si zapomněl vzít z Los Angeles neprůstřelnou vestu a musel si jednu vypůjčit od Iversona. Kromě toho mu dali umělohmotnou zásahovou bundu, na jejíž přední straně se po zapnutí složil světle žlutý nápis LVPD.

Stáli kolem Feltonova fordu Taurus, probírali plán a čekali, až dorazí záloha uniformovaných policistů. Kapitán prohlásil, že rozkaz bude vykonán podle pravidel města Las Vegas. Což znamenalo, že při rozkopnutí dveří podezřelého musí být na místě alespoň jeden tým uniformovaných bobíků.

V tu chvíli měl již Bosch za sebou „přátelskou“ výměnu názorů s Feltonem. Oba muži se uchýlili do požární zbrojnice, kde si Bosch nechal uvařit kávu a současně Feltonovi vyčínil za to, jakým způsobem se postavil k odhalení, že otisky, které s sebou Bosch přivezl z Los Angeles, patří Luckymu Goshenovi. Felton předstíral kajícínost a sdělil Boschovi, že od této chvíle již bude mít ve všem své slovo. Boschovi tudíž nezbývalo než trochu ubrat páru. Dostal, co si přál - tedy alespoň podle kapitánových slov. Nyní už musel jen dohlížet, zda kapitán svému slibu stojí.

Kromě Feltona a Bosche postávali kolem auta další čtyři muži. Všichni patřili k jednotce pro organizovaný zločin při lasvegaské

policii. Kromě Iversona a jeho partnera Cicarelliho zde byla ještě další dvojice detektivů - Baxter a Parmelee. Jednotka pro organizovaný zločin spadala na lasvegaské policii pod Feltona, ale tuto konkrétní akci měl řídit Baxter. Byl to plešatějící černocho, který měl zbytky šedivých vlasů na skráních vyspraveny lehkým přelivem. Byl nesmírně svalnatý a jeho celkové vzezření vyvolávalo dojem, že nehodlá připustit žádné spory. Boschovi připadal jako člověk, který je zvyklý na násilníky i násilí.

Všichni agenti věděli, kde Luke Goshen bydlí. Bosch z jejich konverzace vyrozuměl, že jeho dům již nějakou dobu sledují. Nacházel se asi kilometr a půl západně od stanice. Baxter kolem něj již dříve projel a přesvědčil se, že Goshenova černá corvetta stojí v garážovém přístěnku.

„A co zatykač?“ zeptal se Bosch.

Dokázal si živě představit, jak soudce shazuje celý případ ze stolu kvůli neoprávněnému vniknutí do domu podezřelého.

„Ty otisky bohatě stačily na zatykač i na povolení k prohlídce domu,“ řekl Felton. „Hned ráno jsme všechno předložili soudci. A taky jsme měli vlastní informace - myslím, že se vám o nich Iverson zmínil.“

„Poslyšte, jeho otisky se sice našly na Alisovi, ale to ještě neznamená, že ho zavraždil on. Rozhodně na tom nemůžete postavit celý případ. Jednáme příliš unáhleně. Ten můj chlápek byl zavražděn v L. A. A já nemám v ruce nic, co by Goshena usvědčovalo, že tam vůbec byl. A ty vaše informace? To je snad vtip. Prostě jste dostali anonymní telefonát, nic víc. Neznamená to ani hovno.“

Všichni se na Bosche podívali, jako by právě říhнул na prvních tanečních.

„Dejte si ještě kafe, Harry,“ řekl Felton.

„Díky, nechci.“

„Ale jedno si stejně dáme.“

Položil ruku Boschovi na rameno a odvedl ho zpátky do zbrojnice. V kuchyňce u linky, kde stála konvice na kávu, si Felton nalil další kelímek a začal.

„Podívejte, Harry, musíte do toho jít s námi. Tohle je skvělá příležitost - pro nás i pro vás.“

„Já vím. Já to akorát nechci všechno zvorat. Nemůžeme to

odložit aspoň do chvíle, kdy si budeme jistí, co všechno máme v rukou? Tohle je můj případ, kapitáne, ale vy pořád tu akci řídíte.“

„Myslel jsem, že jsme si to už vyjasnili.“

„Taky jsem si to myslel, ale je to, jako bych mluvil do větru.“

„Podívejte, detektive, přijedeme tam, zneškodníme ho, prohledáme mu barák a posadíme ho do ajnclíku. Ručím vám za to, že pokud to není ten váš pachatel, tak vám ho spolehlivě práskne. A nám přitom práskne Joeého Markse. Tak pojd'te do toho - přidejte se k nám, a uvidíte, že budete spokojený.“

Poplácal Bosche po rameni a opět zamířil na parkoviště. Bosch ho po několika okamžicích následoval. Věděl, že fňuká pro nic za nic. Pokud najdete něčí otisky na mrtvole, chytíte ho za límec. To je základní axiom. Detaily už nějak vypočítáte později. Boschovi se však nelíbila skutečnost, že je v téhle detektivce pouhým přihlížejícím. Právě toto ho nejvíce žralo a on to dobře věděl. Chtěl tohle představení režírovat. Jenže tady v poušti byl jako ryba na suchu, která sebou jen bezhlavě mrská. Věděl, že by měl zavolat Billetsové, ale na to, aby něco podnikla, již bylo příliš pozdě, a Boschovi se vůbec nezamlouvala představa, že jí bude muset oznámit, že otěže případu za něj přebírá někdo jiný.

Když se Bosch vrátil z požární zbrojnice do pouštní výhně, stálo na parkovišti policejní auto se dvěma uniformovanými strážníky.

„Prima,“ řekl Felton. „Teď jsme tu všichni. Takže nasedejte a jedem si na toho ptáčka posvítit.“

Za pět minut dorazili na místo. Goshen bydlel v domě, který se tyčil nad nízkým porostem na Desert View Avenue. Dům byl velký, ale nevypadal nijak zvlášť okázale. Jedinou věcí, která se vymykala normálu, byla betonová zeď s branou, která obklopovala půlakrový pozemek. Dům stál uprostřed opuštěné krajiny, ale jeho majitel přesto cítil potřebu obehnat ho zdí.

Policisté zastavili auta na krajnici a vystoupili. Baxter byl připraven. Z kufru svého caprice vytáhl dvoje štafle, po nichž měli přelézt zeď vedle příjezdové brány. Iverson měl jít jako první. Když se dostal až na zeď, postavil druhý žebřík na opačnou stranu, ale než začal sestupovat na Goshenův pozemek, na chvíli zaváhal.

„Neviděli jste tu někdo nějaké psy?“

„Žádní tu nejsou,“ řekl Baxter. „Ráno jsem to ověřoval.“

Iverson slezl dolů a ostatní ho následovali. Během čekání, až na něj přijde řada, se Bosch rozhlédl kolem sebe. Několik kilometrů na východ zahlédl neonovou demarkační čáru Stripu. Slunce nad ní vypadalo jako obrovská koule z rudého neonu. Vzduch se již ohřál na vysokou teplotu a navíc byl suchý a drsný jako smirkový papír. Bosch si vzpomněl na pomádu na rty s třešňovou příchutí, kterou si koupil v hotelové prodejně. Nechtěl ji však používat před místními lidmi.

Jakmile přešel přes zeď a přiblížil se za ostatními k domu, podíval se na hodinky. Bylo skoro devět a dům vypadal opuštěně. Žádné pohyby, zvuky, světla, nic. Ve všech oknech byly zatažené závěsy.

„Víte jistě, že tady je?“ zašeptal Bosch Baxterovi.

„Je tady,“ odvětil Baxter, aniž by ztišil hlas. „Kolem šesté jsem přeskočil přes zeď a dotkl se kapoty jeho corvetty. Byla teplá. Vrátil se domů krátce předtím. Teď vevnitř spí, za to vám ručím. Devět hodin dopoledne je pro tohoto chlápka jako čtyři ráno pro normální lidi.“

Bosch se zadíval na corvettu. Pamatoval si ji z předešlé noci. Když se znovu rozhlédl kolem sebe, uvědomil si, že pozemek obehnaný zdí je porostlý bujnou zelenou travou. Muselo stát spoustu peněz sem trávu vůbec vysadit a další spoustu peněz ji v tomhle suchu udržovat. Celý dům se v poušti vyjímal jako ručník na pláži. Bosche z přemýšlení vytrhl prudký zvuk, když Iverson kopl nohou do hlavních dveří.

S napřaženými zbraněmi pak Bosch s ostatními následovali Iversona do temných útrob domu. Vpadli dovnitř s obvyklými identifikačními výkřiky Policie! a Ani hnout! a rychle proběhli chodbou nalevo. Bosch sledoval ostré pohyby kuželů světla z policejních baterek. Téměř vzápětí zaslechl ženský křik a v jednom pokoji na konci chodby se rozsvítilo světlo.

Když Bosch dorazil dovnitř, viděl, jak Iverson klečí na obrovské posteli a drží revolver Smith & Wesson s krátkou hlavní dvacet centimetrů od obličeje Lukea Goshena. Velký blondýn, se kterým se Bosch předchozí noci setkal, byl zahalen do černého hedvábného povlečení a tvářil se stejně klidně jako kdysi Magic Johnson při rozhodujících trestných hodech. Dokonce si našel čas podívat se ke

stropu, aby si ve velkém zrcadle prohlédl celý výjev.

Naopak ženy nebyly ani trochu klidné. Byly dvě a obě nahé. Stály po obou stranách postele a nedbajíce na svou nahotu dávaly plně průchod zděšení. Nakonec je Baxter utišil hlasitým: „Držte hubu!“

Po pár okamžicích se rozhostilo tíživé ticho. Nikdo se ani nepohnul. Bosch nespouštěl oči z Goshena. V celé místnosti představoval jediné nebezpečí právě on. Bosch vycítil, že ostatní policisté, kteří se před chvílí rozdělili k prohlídce domu, se spolu se dvěma uniformovanými strážníky právě přesunuli do pokoje za ním.

„Hubou na postel, Lukeu,“ poručil nakonec Iverson. „A vy si něco oblečte, holky. No tak!“

„Nemůžete přece...,“ začala jedna z žen.

„Sklapni!“ skočil jí do řeči Iverson. „Nebo pojedeš do města takhle. Záleží jen na tobě.“

„Já nikam nepo...“

„Randy!“ zahřímal Goshen hlasem hlubokým jako ze sudu. „Zavři klapáčku a běž se oblíknout. Oni tě nikam neodvezou. Pro tebe to platí taky, Harm.“

Všichni muži kromě Goshena se instinktivně podívali na ženu, kterou Goshen právě oslovil. Zdálo se, že Harm nemůže vážit více než pětadvacet kilo. Měla jemné světlé vlasy, prsa, která by se dala zakrýt dětskými čajovými hrníčky, a zlatý piercing na jedné straně přirození. Zděšený výraz vyrytý do jejího obličeje spolehlivě vymazal jakýkoliv náznak krásy.

„Já jsem Harmony,“ zašeptala, když pochopila situaci.

„No tak se oblečte, Harmony,“ řekl Felton. „Obě. Otočte se ke zdi a oblečte se.“

„Dejte jim šaty a ať vypadnou,“ navrhl Iverson.

Harmony se chvíli soukala do džínů, ale pak se zarazila a pohlédla na oba policisty, kteří vydávali odporující si rozkazy.

„Tak co teda?“ zeptala se Randy podrážděně. „Neumíte se domluvit, nebo co?“

Bosch v Randy poznal ženu, která předešlé noci tančila v klubu Dolly's.

„Odved'te je odsud!“ zaječel Iverson. „Okamžitě.“

Uniformovaní policisté vyrazili k nahým ženám.

„My půjdeme samy,“ vyštěkla Randy. „Opovažte se mě dotknout.“

Iverson strhl z Goshena přikrývku a začal mu poutat ruce za zády. Goshenovy světlé vlasy se na zádech sbíhaly do tenkého a pevně sepnutého copu. Bosch si ho včera v noci ani nevšiml.

„Co se děje, Iversone?“ zeptal se Goshen s obličejem zabořeným do matrace. „Nemůžete překousnout, že tu mám párek čubiček? Jste snad teplej, nebo co?“

„Goshene, buď tak hodný a zavři klapačku.“

Goshen se Iversonově výzvě zasmál. Byl silně opálený a vypadal ještě statněji, než jak si ho Bosch z předešlé noci pamatoval. Po celém těle se mu rýsovaly pletence svalů a jeho paže měly velikost stehen normálního člověka. Bosche na krátký okamžik napadlo, že rozumí Goshenově touze spát se dvěma ženami. A že chápe, proč s ním ženy ochotně jdou.

Goshen falešně zívá, aby ujistil všechny ostatní, že se necítí vývojem událostí ani trochu ohrožen. Měl na sobě pouze černé slipy, které ladily s barvou povlečení. Jeho záda byla poseta tetováním. Na levé lopatce měl vytetován symbol jednoho procenta a na pravé znak firmy Harley Davidson. Také na levé paži se mu skvělo tetování - číslice osmdesát osm.

„Co to je, tvoje IQ?“ řekl Iverson a prudce plácl Goshena přes rameno.

„Jděte do prdele, Iversone, i s tím vaším posraným zatykačem, se kterým jste přicválal.“

Bosch věděl, co tetování znamená. Viděl ho v Los Angeles už mnohokrát. Osmým písmenem abecedy bylo H a číslice osmdesát osm znamenala HH, což byla zkratka pro Heil Hitler. Byl to důkaz, že Goshen strávil alespoň nějakou dobu u nacistů. Většina pitomců s podobným tetováním, na které Bosch narazil, se však dříve či později dostala do vězení. Pro Bosche bylo šokem, že Goshen podle všeho neměl žádný záznam v rejstříku a nestrávil žádný čas v chládku. V opačném případě by se jeho jméno objevilo po vložení otisků z Alisovy bundy do databáze AFIS. Nyní však Bosch odsunul tyto myšlenky stranou, neboť Goshenovi se podařilo otočit hlavu tak, aby se díval na něj.

„Ty,“ řekl. „To tebe by měli zatknout. Po tom, co jsi provedl

Gussiemu.“

Bosch se sklonil k posteli, aby odpověděl.

„Tohle není kvůli včerejšku. Tohle je kvůli Tonymu Alisovi.“

Iverson hrubě otočil Goshena na posteli.

„O čem to, kurva, mluvíš?“ zeptal se Goshen vztekle. „S tím nemám nic společného. Co si to...“

Pokusil se vzepnout do sedu, ale Iverson ho hrubě odstrčil zpátky.

„Buď v klidu,“ řekl. „My si ty tvoje ubohoučké argumenty vyslechneme. Ale nejdřív se tu budem muset porozhlídnout.“

Vytáhl z kapsy povolení k prohlídce a upustil ho Goshenovi na prsa.

„Tady máš povolení.“

„Nedokážu ho přečíst.“

„Nemůžu za to, žeš nevydržel ve škole.“

„Tak mi ho přidržte.“

Iverson si ho však nevšímal a díval se na ostatní.

„Dobrá, takže teď se rozdělíme a uvidíme, co tu najdem. Harry, vy si vezměte jeho pokoj a dělejte našemu příteli společnost, dobře?“

„Jo.“

Iverson se obrátil ke dvěma uniformovaným policistům.

„Jeden z vás tady zůstane. Držte se stranou a nespouštějte oči tady z našeho pytlíka.“

Jeden z policistů přikývl, zatímco ostatní vyběhli z místnosti. Bosch s Goshenem se na sebe podívali.

„Nemůžu to přečíst,“ řekl Goshen.

„Já vím,“ řekl Bosch. „To už jsi říkal.“

„Je to všechno nesmysl. Nastražili jste to na mě. Nemůžete na mě nic mít, protože jsem to neudělal.“

„Tak kdo to potom udělal? Gussie?“

„Ne, nikdo. Nemáte šanci mu takovou věc přišít. Ani náhodou. Chci mluvit s právníkem.“

„Jen co vás zatknem.“

„Za co?“

„Za vraždu, Lucky.“

Goshen pokračoval ve vzdorování a žádostech o advokáta, ale Bosch si ho nevšímal. Začal prohledávat místnost a nakukovat do

zásuvek v prádelníku, přičemž se každých pár vteřin ohlédl zpátky na Goshena. Připadalo mu, že se pohybuje ve lví kleci. Věděl, že mu nehrozí žádné nebezpečí, ale přesto se o tom musel neustále ujišťovat. Vycítil, že ho Goshen pozoruje v zrcadle nad postelí. Když se rozložitý blondýn konečně utišil, počkal Bosch ještě několik okamžiků a pak mu začal klást otázky. Vyptával se ho ledabyle, spíš mezi řečí, a pokračoval přitom v prohlídce pokoje, jako by ho Goshenovy odpovědi vůbec nezajímaly.

„Takže kdes byl v pátek v noci?“

„Mrdal jsem tvou matku.“

„Moje matka už nežije.“

„Já vím. Taky to za moc nestálo.“

Bosch se zarazil a otočil se. Goshen si přál, aby ho Bosch uhodil. Přál si násilný střet. Toto byl terén, ve kterém se vyznal.

„Kdes byl, Goshene? V pátek v noci.“

„Zeptejte se mého právníka.“

„To se zeptáme. Ale ty umíš taky mluvit.“

„Pracoval jsem v klubu. Já mám džob, do prdele.“

„Jo, já vím. Do kolika jsi tam pracoval?“

„Co já vím? Do čtyř. Potom jsem jel domů.“

„Jo, jasně.“

„Je to pravda.“

„Kde jsi byl? V té kanceláři?“

„Přesně tak.“

„Viděl tě tam někdo? Vracíš se někdy domů před čtvrtou?“

„Já nevím. Zeptejte se mého právníka.“

„Jen se neboj. To víš, že se zeptáme.“

Bosch začal znovu prohledávat pokoj a otevřel dveře do skříně. Byla obrovská, ale šaty ji zaplňovaly pouze z jedné třetiny. Goshen žil nalehko.

„Jasně že mluvím pravdu,“ zavolal Goshen z postele. „Běžte si to ověřit. Ověřte si to.“

Bosch ze všeho nejdříve obrátil dvoje boty a tenisky, které ležely vyrovnané na podlaze. Prohlédl si vzory na podrážkách, ale žádný z nich ani vzdáleně nepřipomínal vzor nalezený na nárazníku rollse a boku Tonyho Alisa. Bosch se podíval zpátky na Goshena, aby se ujistil, že se blondýn nehýbe. Nehýbal se. Následně Bosch zašmátral

v policiče nad tyčí na ramínka a vytáhl krabici plnou fotografií. Byly to velké propagační snímky tanečnic. Nebyly nahé, ale každá z nich provokativně pózovala ve skrovných šatičkách. Na bílém okraji pod fotografií bylo u každé tanečnice vytištěno jméno spolu s názvem a telefonním číslem firmy Models A Million. Bosch usoudil, že jde o místní agenturu, která dodává tanečnice jednotlivým klubům. Prohledával krabici tak dlouho, až našel fotografii Layly.

Sebral ji a bedlivě se zadíval na ženu, kterou včera v noci hledal. Layla měla dlouhé hnědé vlasy se světlými pramínky, plnou postavu, tmavé oči a tenounké rty, které byly na fotografii pootevřené právě tak, aby lehce odhalovaly bělostné zuby. Byla to nádherná žena a Boschovi na ní připadalo cosi povědomého, ale nedokázal to okamžitě zařadit. Nakonec dospěl k závěru, že je to nejspíš sexuální potměšilost, která jako by vyzařovala ze všech dívek na fotkách i ze všech, s nimiž se Bosch setkal včera večer v Dolly's.

Vytáhl celou krabici ze skříně a hodil ji na prádelník. Laylinu fotku stále držel v ruce.

„Co je to za fotky, Lucky?“

„To jsou všechny holky, které jsem měl. A co ty, poldo? Měl jsi jich tolik? Vsadím se, že i nejošklivější z holek na těch fotkách je pořád lepší než nejhezčí ženská, kterou jsi mel v životě ty.“

„O co ti jde, chceš si snad měřit ptáky? Moc mě těší, že sis ženských dosyta užil, Lucky, protože teď o žádnou nějaký čas nezavadiš. Čímž nechci říct, že by sis už neměl zašoustat. Akorát to nějakou dobu nebude s ženskýma.“

Goshen mlčel a vstřebával, co mu Bosch právě řekl. Bosch položil Laylinu fotografii na prádelník vedle krabice.

„Hele, Boschi, prostě mi řekni, co všechno máte, a já ti povím, co vím, abychom si to rovnou vyjasnili. V tomhle případě jste úplně vedle. Já nic neprovedl, takže toho nechme a přestaňme se vzájemně okrádat o čas.“

Bosch neodpověděl. Vrátil se ke skříně a postavil se na špičky, aby se podíval, jestli není v regálu ještě něco dalšího. Bylo. Malý kus látky složený jako kapesník. Bosch ho vytáhl z policičky a rozložil. Látka byla napuštěná olejem. Bosch k ní přičichl a okamžitě zápach poznal.

Přešel k posteli, hodil látku Goshenovi do obličeje a sklonil se k

němu.

„Co to je?“

„Já nevím. Co to je?“

„Hadr napuštěný olejem na pistole. Kde je ta pistole?“

„Já žádnou nemám a ani ten hadr nepatří mně. V životě jsem ho neviděl.“

„Dobře.“

„Jak to myslíš ‚dobře‘? Říkám, že jsem ten hadr v životě neviděl.“

„Říkám jen ‚dobře‘, Goshene. Nic víc. Nebud' nervózní.“

„To je dost těžký, když se mi rýpáte frňákem v zadku.“

Bosch se sklonil k nočnímu stolku. Otevřel horní zásuvku, vytáhl prázdnou krabičku od cigaret, náušnice s perlami a neotevřený balíček kondomů. Hodil balíček po Goshenovi. Kondomy se odrazily od Luckyho mohutných prsou a spadly na podlahu.

„Viš, Goshene, to, že si je koupíš, ještě neznamená bezpečný sex. Musíš si je i nasadit.“

Sklonil se a otevřel spodní zásuvku. Byla prázdná.

„Jak dlouho už tady bydlíš, Goshene?“

„Nastěhoval jsem se sem hned po tom, co jsem dal kopačky tvý sěgře. Poslal jsem ji na ulici. Naposledy jsem ji viděl šlapat na Fremont Street vedle Cortez.“

Bosch se napřímil a pohlédl na Goshena. Goshen se usmíval. Očividně chtěl něco vyprovokovat. Přestože ležel spoutaný na posteli, chtěl mít věci pod kontrolou - i kdyby ho to mělo stát pár kapek krve.

„Moje matka, teď moje sestra, koho urazíš dál, moji ženu?“

„Jo, pro tu mám taky něco v plánu. Už se...“

„Drž hubu, ano? Na mě to totiž neplatí, rozumíš? Mně se na kobyliku nedostaneš. Vůbec si tě nepustím k tělu. Takže si ušetři síly.“

„Na každého něco platí, Boschi. Pamatuj si to.“

Bosch se na něj zadíval a pak vešel do koupelny. Byla to velká místnost s odděleným sprchovacím koutem a vanou, která byla zařízena a uspořádána téměř stejně jako koupelna, kterou Tony Aliso používal v hotelu Mirage. Toaleta se nacházela v malé místnůstce za dveřmi s latkovou mřížkou. Bosch začal s hledáním odtud. Rychle

nadzvedl víko nádržky, ale nenašel nic neobvyklého. Než položil porcelánové víko zpátky na místo, naklonil se nad toaletu a zadíval se na stěnu za nádržkou. Vzápětí strnul a okamžitě zavolal uniformovaného policistu z ložnice.

„Ano, pane?“ ozval se policista.

Vypadal, že mu ještě nebylo pětadvacet. Jeho černá kůže měla téměř namodralý nádech. Ruce měl uvolněně položeny na opasku a pravici přitom držel pouhých pár centimetrů od pistole. Toto byl standardní postoj. Bosch se zadíval na jmenovku na policistově náprsní kapse a spatřil jméno Fontenot.

„Fontenote, podívejte se támhle za tu nádržku.“

Policista poslechl, aniž by sundal ruce z opasku.

„Co to je?“ zeptal se.

„Myslím, že je to pistole. Pust'te mě, já ji vytáhnu.“

Bosch roztáhl dlaň a vsoukal ruku naplocho do pěticentimetrové škvíry mezi stěnou a nádržkou. Po chvíli jeho prsty našmátraly plastický sáček připevněný k zadní stěně nádržky šedou lepicí páskou. Odtrhl ho, vytáhl sáček ven a přidržel ho tak, aby na něj Fontenot viděl. V sáčku ležela kovově modrá pistole s osmi centimetrovým šroubovacím tlumičem.

„Dvaadvacítko?“ zeptal se Fontenot.

„No jo,“ řekl Bosch. „Zajděte za Feltonem a Iversonem, ano?“

„Hned jsem tu.“

Bosch následoval Fontenota z koupelny. Sáček s pistolí přitom držel stejně, jako rybář drží za ocas rybu. Když vešel zpátky do ložnice, nedokázal se ubránit úsměvu. Goshenovi oči se znatelně rozšířily.

„Ta není moje,“ zaprotestoval Goshen okamžitě. „Nastrčils ji tam, ty hajzle! Nenechám se... Okamžitě mi sežeň právníka, svině!“

Bosch nechal jeho slova bez odpovědi, ale pozorně Goshena sledoval. Všiml si, jak se v jeho očích cosi zablesklo. Ten výraz v nich setrval pouze na vteřinku a pak opět zmizel. Rozhodně to nebyl strach. Bosch věřil, že strach by Goshen do svých očí nikdy nepustil. Muselo to být něco jiného. Ale co? Bosch se podíval na Goshena a chvíli vyčkával, zda se ten výraz nevrátí. Byl to snad zmatek? Zklamání? Goshenovy oči nyní neprozrazovaly vůbec nic. Bosch však měl pocit, že ten pohled zná. Bylo to překvapení.

Za okamžik se do pokoje vříteli Iverson, Baxter a Felton. Spatřili pistoli a Iverson vítězoslavně zavýskl.

„Sayonara, bejbýýý!“

Na tváři se mu rozzářila neskrývaná radost. Bosch policistům vysvětlil, kde a jak zbraň našel.

„Tihle připitomělí gangsteři,“ řekl Iverson a pohlédl na Goshena. „Myslí si, že se policajti nedívali na Kmotra? Pro koho jsi ji tam položil, Goshene? Pro Michaela Corleoneho?“

„Říkal jsem, že chci mluvit s právníkem, sakra!“ zaječel Goshen.

„Však my ti ho sezeném,“ řekl Iverson. „A teď se postav, hovňousi. Musíš se oblíknout na cestu.“

Bosch namířil na Goshena pistoli, zatímco Iverson mu sundal z jedné ruky pouta. A pak už na Goshena mířili oba, zatímco si oblékal černé džínsy, boty a tričko vyrobené pro mnohem menšího muže.

„Když je vás víc, tak jste vždycky velcí hrdinové,“ utrousil Goshen během oblékání. „Ale kdyby některý z vás stál proti mně sám, tak se z toho posere.“

„No tak, Goshene, nemáme na tebe celý den,“ řekl Iverson.

Když se Goshen oblékl, policisté ho spoutali a napěchovali do Iversonova auta. Iverson strčil nalezenou pistoli do kufru a vrátil se do domu. Při krátké schůzce v hlavní chodbě bylo dohodnuto, že Baxter a dva další detektivové v domě ještě zůstanou, aby dokončili prohlídku.

„A co ty ženské?“ zeptal se Bosch.

„Dokud tam naši kluci neskončí, budou je hlídat uniformy,“ řekl Iverson.

„Jo, a sotva odjedou, začnou ty holky žhavit dráty. A my budem mít na krku Goshenova právníka dřív, než vůbec něco začneme,“

„O to se postarám. Goshen tu má auto, že? Kde jsou klíčky?“

„Na kuchyňské lince,“ ozval se jeden z detektivů.

„Dobře,“ řekl Iverson. „Takže padáme.“

Bosch ho následoval přes kuchyni. Díval se, jak si Iverson strká klíčky do kapsy a pak vyráží do garážového přístěnku pro corvettu. V přístěnku byla malá dílna s náradím pověšeným na svislém prkně. Iverson sebral lopatu a vyšel z přístěnku na malý dvorek.

Bosch ho následoval a přihlížel, jak Iverson hledá místo, kde se telefonní linka napojuje ze sloupu na ulici k domu. Rozmáchl se

lopatou a jediným úderem linku přerušil.

„To by člověk neřekl, jak silný je na otevřené poušti vítr,“ konstatoval.

Otočil se a nakoukl za dům.

„Teď už ty holky nemají auto ani telefon,“ řekl. „Nejbližší dům je kilometr odtud, město asi osm. Počítám, že je to chvilku zdrží. A my získáme čas. Nic jiného teď nepotřebujeme.“

Iverson se ohnal lopatou jako baseballovou pálkou a odhodil ji přes zeď pozemku do zakrslého porostu. Nato vyrazil k přední části domu a Goshenovu autu.

„Co si o tom myslíte?“ zeptal se Bosch.

„Myslím, že čím větší ryba, tím tvrdší pád. Goshen je náš, Harry. Váš.“

„Ne. Já myslím o té pistoli.“

„Co bych si měl jako myslet?“

„Já nevím... Připadá mi to moc snadné.“

„Nikdo netvrdí, že zločinci musí být chytří. Goshen zkrátka chytrý není. Měl akorát štěstí. Ale už ho nemá.“

Bosch přikývl, ale stále se mu to nelíbilo. Toto nebyla otázka chytrosti. Zločinci se řídili určitými postupy, určitými instinkty. A tohle nemělo logiku.

„Když tu bouchačku uviděl, všiml jsem si něčeho v jeho očích. Jako by byl jejím nálezem překvapen stejně jako my.“

„Možná. A možná je akorát dobrý herec. Třeba to ani není správná bouchačka. Musíte si ji odvézt s sebou, abyste s ní provedl zkoušky. Nejdřív zjistěte, jestli je to ona, Harry, a pak si lamte hlavu, jestli to bylo moc snadné.“

Bosch přikývl. Vytáhl cigaretu a zapálil si.

„Když já nevím. Mám pocit, že mi něco uniká.“

„Hele, Harry, chcete ten případ vyřešit, nebo ne?“

„To chci.“

„Tak ho seberte, posaďte ho do vyšetřovny a uvidíme, co nám zazpívá.“

Když došli až k autu, Bosch si uvědomil, že nechal v domě Laylinu fotografii. Řekl Iversonovi, že se hned vrátí a aby zatím nastartoval auto. Jakmile se vrátil s fotkou a nasedl si, podíval se na Goshena na zadním sedadle a viděl, že mu z koutku úst stéká

pramínek krve. Pohlédl na Iversona, který se usmíval.

„Já nevím, nejspíš se při nastupování praštil do hlavy. Anebo to udělal schválně, aby to vypadalo, že jsem ho takhle zřídil já.“

Goshen neříkal nic a Bosch se mlčky otočil zpátky. Iverson vyrazil s autem na silnici a zamířil zpátky do města. Teplota rychle stoupala a Bosch již nyní cítil, jak se mu košile lepí potem k tělu. Klimatizace běžela na plné obrátky, aby rozehnala horko, které se v autě během zásahu v domě vytvořilo. Vzduch byl suchý jako staré kosti. Nakonec to Bosch nevydržel, vytáhl pomádu a přejel si jí po rozbolavělých rtech. Bylo mu úplně jedno, co si o tom pomyslí Iverson nebo Goshen.

Vyjeli s Goshenem zadním výtahem na oddělení detektivů. Goshen si ve výtahu hlasitě uprdl. Z výtahu ho pak odvedli chodbou do policejní místnosti a odtud do vyšetřovny, která byla jen o málo větší než toaleta. Připoutali ho k ocelovému kroužku navařenému uprostřed kovového stolu a nechali ho o samotě. Když Iverson zavíral dveře, Goshen na něj křikl, že si chce zavolat.

Když se vraceli směrem k Feltonově kanceláři, všiml si Bosch, že místnost detektivů je téměř opuštěná.

„Někdo umřel?“ zeptal se. „Kde jsou všichni?“

„Zatýkají ostatní.“

„Koho ostatní?“

„Kapitán si přál sebrat toho vašeho kámoše Gussieho a udělat na něj bububu. A taky chtějí sebrat tu holku.“

„Laylu? Oni už ji našli?“

„Ne, tu ne. Tu, kterou jste chtěl včera večer vyhledat. Tu, co hrála s obětí v hotelu Mirage. Ukázalo se, že má vroubek.“

Bosch se předklonil a popadl Iversona za rameno, aby ho zastavil.

„Eleanor Wishovou? Vy chcete zatknout Eleanor Wishovou?“ Na Iversonovu odpověď však nečekal. Odtrhl se od Iversona a vpadl rovnou do Feltonovy kanceláře. Kapitán právě telefonoval, a tak Bosch znepokojeně přešlapoval před jeho stolem a čekal, až kapitán domluví. Přitom viděl, jak Feltonovy oči začínají doutnat, když sděloval člověku na druhém konci linky, že musí končit.

„Teď o tom nemůžu mluvit,“ řekl. „Ale nemusíš se bát, máme to

pod kontrolou. Ještě se ti ozvu.“ Zavěsil a pohlédl na Bosche. „Co je zase?“

„Zavolejte svým lidem a řekněte jim, ať nechají Eleanor Wishovou na pokoji.“

„O čem to mluvíte?“

„Ona s tím nemá nic společného. Včera večer jsem si to už ověřil.“

Felton se naklonil dopředu, sepal ruce a zamyslel se.

„Co máte na mysli, když říkáte, že jste si to ověřil?“

„Vyslechl jsem ji. Zběžné se s obětí znala, nic víc. Je čistá.“

„Víte, kdo to je, Boschi? Znáte její minulost?“

„Je to agentka FBI, která pracovala na losangeleském oddělení bankovních loupeží. Před pěti lety byla uvězněna na základě obvinění ze spiknutí, které vyplynulo ze série vloupání do bankovních sejfů. Ale na tom vůbec nezáleží, kapitáne, v tomhle je čistá.“

„Říkal jsem si, že nemůže být na škodu ji trochu skřípnout a poslat na ni jednoho z mých lidí. Abychom měli jistotu.“

„Já už ji mám. Podívejte, já...“

Bosch se ohlédl ke dveřím kanceláře a zjistil, že u nich bloumá Iverson a snaží se poslouchat. Bosch přešel ke dveřím, zavřel je, odtáhl od stěny židli, posadil se před Feltonův stůl a naklonil se ke kapitánovi.

„Podívejte, kapitáne, já Eleanor Wishovou znám z Los Angeles. Pracoval jsem na tom případu bankovních sejfů. Já..., byli jsme v tom případě více než jen partnery. Jenže pak se to všechno zvrtilo a ona šla sedět. Pět let jsem ji neviděl - a teď jsem ji zahlédl na tom videozáznamu z hotelu Mirage. Proto jsem vám včera večer volal. Chtěl jsem s ní mluvit, ale ne kvůli případu. Je čistá. Odseděla si svoje a teď je čistá. Takže své lidi odvolejte.“

Felton mlčel. Bosch na něm viděl, jak usilovně přemýšlí.

„Dělal jsem na tom skoro celou noc. Nejmíň šestkrát jsem vám volal do hotelu, abych vám řekl, co a jak, ale vy jste tam nebyl. Předpokládám, že mi nechcete říct, kde jste se nacházel...?“

„Ne, nechci.“

Felton se znovu zamyslel a pak zavrtěl hlavou.

„Tohle nemůžu udělat. Nemůžu ji nechat jen tak plavat.“

„Proč ne?“

„Protože existuje něco, co o ní zřejmě ještě nevíte.“

Bosch na chvíli zavřel oči jako chlapec, který čeká, že mu každou chvíli dá pohlavek rozlícená matka.

„Co nevím?“

„S vaší obětí se možná znala jen zběžně, ale s Joeym Marksem a jeho tlupou se znala rozhodně líp.“

Bylo to horší než Bosch čekal.

„Co mi to vykládáte?“

„Poté, co jste mi včera v noci volal, předhodil jsem její jméno k diskusi několika svým lidem. Máme ji v jednom záznamu. Eleanor Wishová byla nesčetněkrát spatřena ve společnosti muže jménem Terrence Quillen, který pracuje pro Goshena, který pracuje pro Markse. Nesčetněkrát, detektive Boschi. A jeden můj tým právě teď po Quillenovi pátrá. Uvidíme, co nám k tomu řekne.“

„Co to znamená, ve společnosti?“

„Podle hlášení to vypadá na přísně obchodní vztah.“

Bosch se cítil, jako by dostal ránu do žaludku. To nebylo možné. Vždyť s tou ženou právě strávil noc. Pomalu v něm narůstal pocit zrady, ale zároveň mu jakýsi hlubší instinkt říkal, že je to všechno jen obrovské nedorozumění a Eleanor mu nelhala.

Ozvalo se zaklepání na dveře a Iverson strčil hlavu do kanceláře.

„Chci vám jen říct, že se už vrátili ostatní, šéfe. Právě je strkají do vyšetřoven.“

„Dobře.“

„Potřebujete něco?“

„Ne, to je dobrý. Zavřete dveře.“

Když Iverson odešel, Bosch pohlédl na kapitána.

„Zatkli jste ji?“

„Ne, požádali jsme ji, aby sem přišla dobrovolně.“

„Nechte mě s ní nejdřív promluvit.“

„Myslím, že by to nebylo moudré.“

„Mně je fuk, jestli je to moudré. Nechte mě s ní promluvit. Jestli někomu něco řekne, tak to budu já.“

Felton se na okamžik zamyslel a nakonec pokýval hlavou.

„No dobrá, tak běžte. Dávám vám čtvrt hodiny.“

Bosch měl kapitánovi poděkovat, ale neudělal to. Pouze rychle

vstal a zamířil ke dveřím.

„Detektive Boschi?“ ozval se Felton.

Harry se ohlédl.

„Udělám pro vás, co budu moci. Ale nezapomeňte, že pak budete mým velkým dlužníkem.“

Bosch vyšel ze dveří, aniž by odpověděl. Felton neměl styl. Rozumělo se samosebou, že Bosch teď bude kapitánovi zavázán. Felton to však i přesto musel říct nahlas.

Na chodbě Bosch minul první vyšetřovnu, kam posadili Goshena, a otevřel dveře do druhé. V místnosti seděl Gussie Flanagan s rukama připoutanýma ke stolu. Jeho nos byl rozplácly a vypadal jako raná brambora. Očima podlitýma krví pohlédl na Bosche a na jeho tváři se objevilo poznání. Bosch vycouval z vyšetřovny a beze slova za sebou zavřel dveře.

Eleanor Wishová seděla za dveřmi číslo tři. Byla celá rozcuchaná - lasvegasští policisté ji očividně vyrušili ze spánku. V jejích očích se však zračila divoká obezřetnost zvířete zahnaného do kouta, která zasáhla Bosche až do morku kostí.

„Harry! Co to dělají?“

Bosch za sebou zavřel dveře, rychle přešel ke stolu, konejšivě se dotkl Eleanořina ramena a sedl si na židli naproti ní.

„Moc mě to mrzí, Eleanor.“

„Co? Cos provedl?“

„Když jsem tě včera viděl na videozáznamu z hotelu Mirage, požádal jsem Feltona - to je zdejší kapitán -, aby mi dal tvoje číslo a adresu, protože v seznamu nebyly. A on to pro mě udělal. Jenže pak bez mého vědomí vložil tvoje jméno do databáze a vytáhl si tvůj spis. A hned ráno pak pro tebe na vlastní pěst poslal svoje lidi. Všechno to souvisí s tou vraždou Tonyho Alisa.“

„Já už ti to řekla. Neznala jsem ho. Jednou jsem s ním šla na skleničku. To mě zatkli jen proto, že jsem s ním shodou okolností jednou seděla u stejného stolu?“

Eleanor zavrtěla hlavou a zadívala se jinam. Ve tváři měla vepsanu bolest. Věděla, že takhle to už teď bude pořád. Záznam v trestním rejstříku s sebou člověk zaručeně vláčí až do smrti.

„Musím se tě na něco zeptat. Chci si to vyjasnit a vypadnout odsud.“

„Co?“

„Pověz mi něco o Terrenci Quillenovi.“

Bosch zahlédl v jejích očích šok.

„O Quillenovi? Co to... Je snad taky podezřelý?“

„Eleanor, ty víš, jak to v téhle branži funguje. Nemůžu ti nic prozradit. Pověz mi to. Prostě mi odpověz na otázku. Znáš Terrence Quillena?“

„Ano.“

„Odkud ho znáš?“

„Přišel za mnou asi před půl rokem, když jsem odcházela z Flaminga. Byla jsem tam tehdy poprvé po čtyřech nebo pěti měsících. V té době jsem si zařizovala byt, a tak jsem hrála šest večerů týdně. On ke mně přišel a nenuceně mi řekl, co a jak. Nějakou záhadou o mně všechno věděl. Kdo jsem a že jsem právě vylezla z vězení. Řekl mi, že se tu platí pouliční daň. Říkal, že ji musím zaplatit, že ji platí všichni místní lidi a že když nezaplatím, budu mít potíže. Říkal, že když ji zaplatím, bude mě hlídat. Že bude nablízku, kdybych se někdy dostala do tísně. Víš, jak to chodí, zkrátka vydírání se vším všudy.“

V tu chvíli se Eleanor zajíkla a dala se do pláče. Bosch se musel neskutečně přemáhat, aby nevstal, neobjal ji a nepokusil se ji nějakým způsobem utěšit.

„Byla jsem sama,“ pokračovala Eleanor. „Měla jsem strach, a tak jsem zaplatila. A platím mu každý týden. Co jsem měla dělat? Nemám vůbec nic a nemám kam jít.“

„Do prdele,“ zamumlal Bosch pod nosem.

Vstal, protáhl se kolem stolu a pevně Eleanor objal. Přitiskl si ji na prsa a políbil ji na čelo.

„Uvidíš, že to nic nebude,“ zašeptal. „Slibuju ti to, Eleanor.“

Několik okamžiků ji mlčky objímal a poslouchal její tichý pláč tak dlouho, až se otevřely dveře a objevil se v nich Iverson. V puse žmolal párátka.

„Vypadněte odsud, Iversone.“

Detektiv pomalu zavřel dveře.

„Omlouvám se,“ řekla Eleanor. „Akorát ti dělám potíže.“

„Ne, neděláš. Je to jen na mně. Všechno je jen na mně.“

O několik minut později se Bosch vrátil do Feltonovy kanceláře.

Kapitán si ho beze slova prohlížel.

„Platila Quillenovi výpalné, aby ji nechal na pokoji. Dvě stovky týdně. To je celé. Pouliční daň. O tom případu vůbec nic neví. V pátek večer asi hodinu náhodou seděla u stejného stolu jako Aliso. Je čistá. Takže ji pusťte. Řekněte svým lidem, ať ji pusť.“

Felton se opřel a začal si násadou od pera poklepávat na spodní ret. Předstíral před Boschem hluboce zamyšlenou pózu.

„Já nevím,“ řekl.

„Dobrá, tak uzavřeme dohodu. Vy ji pusťte a já zavolám svým lidem.“

„A co jim řeknete?“

„Řeknu jim, že se mnou lasvegaská policie skvěle spolupracovala a že bychom měli ten případ vést jako společnou operaci. Řeknu, že tady Goshena zmáčkne a pak uděláme výměnu dva za jednoho. Zaměříme se na Goshena a Joeyho Markse, protože Marks je ten, kdo nakonec vydal rozkaz k Alisově popravě. A taky silně doporučím, aby ten případ vedla vaše policie, protože zná terén a zná taky Markse. Takže platí?“

Felton vytřukal na spodní ret další kódované sdělení a pak se naklonil a otočil telefon na stole k Boschovi.

„Zavolejte tam hned,“ řekl. „A až si promluvíte s velitelem, dejte mi telefon. Chci to s ním probrat osobně.“

„S ní.“

„To je jedno.“

O půl hodiny později již Bosch uháněl ve vypůjčeném neoznačeném aute lasvegaské policie. Eleanor Wishová se choulila na sedadle spolujezdce. Telefonní rozhovor s Billetsovou dopadl pro Feltona natolik dobře, aby dodržel svou část dohody. Eleanor byla propuštěna, přestože újma na jejím sebevědomí již byla dokonána. Eleanor se dokázala vzchopit a začít nový život, ale podobné situace vždy spolehlivě podlamovaly základy její sebedůvěry, hrdosti a pocitu bezpečí. Všechno to bylo jen kvůli Boschovi a Bosch to věděl. Řídil mlčky, protože nedokázal přijít na to, co by měl říct nebo jak Eleanor ulehčit situaci. Což ho nesmírně zraňovalo, protože Eleanor ulehčit upřímně chtěl. Před včerejší nocí ji neviděl celých pět let, ale v nejhlubších myšlenkách od ní nikdy nebyl daleko, přestože

mezitím poznal několik jiných žen. Neustále však přitom slýchal vnitřní hlas, který mu našeptával, že Eleanor Wishová je ta pravá.

„Vždycky si pro mě budou takhle jezdit,“ řekla slabým hláskem.

„Cože?“

„Vzpomínáš na ten Bogartův film, kde ten polda říká: ‚Seberte obvyklé podezřelý.‘ a poldové jdou a seberou je? No, tak tohle jsem teď já. Budou mě takhle srážet na kolena. Myslím, že až do dneška jsem si to pořádně neuvědomovala. Stal se ze mě obvyklý podezřelý. Asi bych ti měla poděkovat, žeš mě postavil tváří v tvář realitě.“

Bosch mlčel. Nevěděl, jak by měl reagovat, protože Eleanor měla pravdu.

Za pár minut dorazili do jejího bytu. Bosch doprovodil Eleanor dovnitř a posadil ji na pohovku.

„Jsi v pořádku?“

„Jo.“

„Až budeš mít chvilku, rozhlídni se tady a ujisti se, že ti něco neodnesli.“

„Neměli mi co odnést.“

Bosch se zadíval na reprodukci Nočních jestřábů na stěně nad pohovkou. Byl to výjev z poloprázdné kavárny uprostřed tmavé noci. U jednoho stolu seděl muž se ženou, u dalšího samotný muž. Bosch si vždycky myslel, že tím osamělým mužem je on. Ted' se však díval na dvojici a přemítal.

„Eleanor,“ řekl, „musím odjet zpátky. Ale vrátím se sem, co nejdříve to půjde.“

„Dobře, Harry, díky za odvoz.“

„Budeš v pořádku?“

„Jasně.“

„Slibuješ?“

„Slibuju.“

V budově lasvegaské policie zatím čekal Iverson s Goshenovým výslechem na Bosche. Felton totiž souhlasil, že přenechá Goshena Boschovi. Přece jen to byl stále jeho případ.

Na chodbě před vyšetřovnou poklepal Iverson Boschovi na rameno a na chvíli ho zastavil.

„Poslyšte, Boschi, chci vám jen říct, že nevím, co jste měl s tou

ženskou společného, a myslím, že teď, když ji kapitán pustil, už do toho nikomu nic není, ale jelikož budeme na Luckym dělat společně, rád bych si všechno vyříkal. Vůbec se mi nelíbí, jak jste se mnou mluvil, říkal jste mi, abych vypadl, a tak.“

Bosch si Iversona chvíli měřil pohledem. Detektiv měl stále v ústech párátko a Bosch přemýšlel, jestli je to ještě to původní.

„Víte, Iverson, vždyť já neznám ani vaše křestní jméno.“

„John, ale lidi mi říkají Ivy.“

„Dobře, Iverson, mně se zase nelíbí, jak jste čmuchar kolem kapitánovy kanceláře a vyšetřovny s Eleanor. U nás v L. A. máme pro poldy, kteří čmucharí, poslouchají cizí rozhovory a celkově se chovají jako idioti, zvláštní pojmenování. Říkáme jim šilhavci. A je mi úplně jedno, jestli jsem vás urazil, nebo ne. Protože vy jste pro mě šilhavec. A jestli mi od této chvíle uděláte sebemenší potíž, půjdu rovnou za Feltonem a udělám potíž já vám. Řeknu mu, že jsem vás ráno načapal ve svém pokoji. A kdyby to nestačilo, řeknu mu, že jsem včera v noci vyhrál v ruletě šest set babek, které mi po vašem příchodu zmizely z prádelníku. Takže co bude: chcete toho Goshena vyslechnout, nebo ne?“

Iverson popadl Bosche za límec a přirazil ho ke zdi.

„Nehraj si se mnou, Boschi.“

„Nehraj si se mnou, Ivy.“

Na Iversonově tváři pomalu rozkvetl úsměv. Detektiv uvolnil sevření a ustoupil. Bosch si upravil kravatu a košili.

„Tak pojd'me na to, kovboji,“ řekl Iverson.

Když vešli do vyšetřovny, čekal na ně Goshen se zavřenýma očima, nohama na stole a rukama za hlavou. Bosch sledoval, jak Iverson civí na odtržený svár, kterým byl ocelový kroužek připevněn ke stolu. Na tvářích mu vzplanuly rudé záblesky hněvu.

„Vztyk, dobytku,“ poručil Goshenovi.

Goshen se postavil a zvedl spoutané ruce. Iverson vytáhl klíče a sundal Goshenovi z jednoho zápěstí pouta.

„Tak to zkusíme jinak. Sedni.“

Když se Goshen znovu posadil, spoutal mu Iverson ruce za zády a řetízek provlékl přes jednu z ocelových příček opěradla Goshenovy židle. Nato si přisunul židli a posadil se vedle gangstera. Bosch si přisedl z opačné strany.

„Tak, mistře Houdini, teď už máš na tapetě taky ničení veřejného majetku,“ začal Iverson.

„Koukám, že máš kuráž, Iversone. Obrovskou kuráž. To je přesně jako tehdy, když jsi přišel do klubu a vzal si Cindy do kabinky. Myslím, žeš tomu tehdy říkal vyšetřování. Ale ona tomu říkala nějak jinak. Takže jak to teda bylo?“

Nyní už Iverson pěnil vztekem. Goshen se pyšně nadechnul a vesele se poškleboval detektivovým rozpakům.

Bosch zarazil stůl do Goshenova trupu. Svalovec se schoulil dopředu, neboť mu úder vyrazil dech. Bosch rychle vstal a obešel stůl. Přitom vytáhl z kapsy klíčenku. Přitiskl loktem Goshenův hrudník ke stolu, vysunul čepel kapesního nože a odřízl Goshenovi cop. Vrátil se na židli, a když se Goshen zvedl, hodil před něj na stůl dvacet centimetrový pramen vlasů.

„Koňské ohony vyšly z módy nejméně před třemi lety, Goshene. Zřejmě se to k tobě nedoneslo.“

Iverson propukl ve skotácký smích. Goshen se na Bosche zadíval světle modrýma očima, které působily stejně necitelně jako knoflíky na spotřebiči. Neřekl ani slovo. Dával Boschovi najevo, že to vydrží. Byl to souboj odolnosti. Bosch ovšem věděl, že Goshen nevydrží odolávat věčně. Nikdo to nevydrží.

„Myslím, že máš na krku problémy, Lucky,“ řekl Iverson. „Velké problémy. Seš...“

„Počkej, počkej. S tebou teď mluvit nechci, Iversone. A nechci, abys na mě mluvil ty. Ty seš jen obyčejná havěť. Vůbec k tobě nemám respekt. Rozumíš? Když někdo mluví, nech ho radši mluvit.“

Goshen kývl na Bosche. Nastalo tíživé ticho, během něhož se Bosch střídavě díval na Goshena a na Iversona.

„Běž si dát kafe,“ řekl nakonec, aniž se na Iversona podíval. „Vystačíme si sami.“

„Ne, to...“

„Běž si dát kafe.“

„Víš to jistě?“

Iverson vypadal, jako by ho právě vylučovali ze studentského klubu, protože ho ostatní chlapci nepokládají za dost vyspělého.

„Jo, vím to jistě. Máš u sebe papír s právy?“

Iverson se postavil, vytáhl z kapsy saka složený kus papíru a

hodil ho na stůl.

„Budu hned za dveřmi.“

Když Goshen s Boschem osaměli, chvíli se na sebe upřeně dívali. Nakonec Bosch promluvil.

„Chceš cigaretu?“

„Nehraj si přede mnou na hodného. Prostě mi řekni, co a jak.“

Bosch přešel invektivu pokrčením ramen a postavil se. Přesunul se za Goshena a znovu vytáhl klíčenku. Tentokrát však Goshenovi odemkl jedno z pout. Goshen zvedl ruce a začal si mnout zápěstí, aby si je prokrvil. Všiml si pramenu vlasů na stole a shodil je na podlahu.

„Tak já ti něco povím, pane L. A. Já už poznal místa, kde ti nemůže vůbec nic ublížit - bez ohledu na to, co ti ostatní dělají. Poznal jsem je a dokázal jsem se vrátit.“

„A co má být? Všichni jsme už byli v Disneylandu, tak co?“

„Já nemluvím o posraném Disneylandu, hajzle. Strávil jsem tři roky v base dole v Chihuahua. A když mě nezlomili tam, nepodaří se to ani tobě.“

„Tak já ti něco povím. Za svůj život jsem už zabil spoustu lidí. Jenom tě na to chci upozornit. Někdy přijde chvíle, kdy nemůžeš váhat. Ani trochu. Tohle není hra na hodného a špatného poldu, Goshene. Ta se hraje jen ve filmech. Ve filmech, kde nosí padouši copy. Tohle je skutečný život. Pro mě nejsi víc než flák masa. A já tě sundám. To je základní axiom. Záleží jen na tobě, jak tvrdě a jak hluboko chceš dopadnout.“

Goshen se na okamžik zamyslel.

„No dobrá, takže jsme se seznámili. A teď už mluv. A dej mi tu cigaretu.“

Bosch položil na stůl sirky a krabičku cigaret. Goshen si jednu vytáhl a zapálil si. Bosch čekal, až bude gangster připraven.

„Nejdřív tě musím poučit. Znáš zavedený postup.“

Rozložil kus papíru, který na stole nechal Iverson, a přečetl Goshenovi práva. Nakonec si od něj nechal papír podepsat.

„Tohle se nahrává, že jo?“

„Zatím ne.“

„No dobrá, tak co máte?“

„Tvoje otisky na těle Tonyho Alisa. Ta bouchačka, kterou jsme dneska našli za záchodem, pojede se mnou do L. A. Ty otisky jsou

dobrý důkaz, vážně dobrý. Ale jestli se prokáže, že kulky, které vytáhnou z Tonyho kebuly, byly vypáleny z téhle bouchačky, je po vyšetřování. Pak mi bude úplně fuk, s jakým alibi vyrukuješ nebo jak mi to vysvětlíš, a i kdyby se pak tvůj advokát jmenoval Johnny Cochran, bude z tebe mrtvola - stoprocentní prvojakostní mrtvé maso.“

„Ta bouchačka nepatří mně. Někdo ji tam nastrčil, zatraceně. Vím to já a víš to i ty. A bouchačka neumí lítat, Boschi.“

Bosch se na Goshena zadíval a cítil, jak mu postupně planou tváře.

„Chceš říct, že jsem ji tam nastrčil já?“

„Chci říct, že jsem se taky díval na proces s O. J. Simpsonem. A zdejší poldové jsou úplně stejní. Chci říct, že nevím, jestli to byl ty nebo Iverson nebo bůhví kdo, ale ta bouchačka je jen posraná léčka, zatraceně. Nic jiného netvrdím.“

Bosch přejel prstem po stole a čekal, až se jeho vztek rozplyne do té míry, že bude schopen ovládat hlas.

„Zkus se téhle přiblblé historky držet, Goshene, a dojdeš s ní daleko. Dojdeš s ní zhruba na deset let a pak tě přikurtují a vrazí ti do paže jehlu. Aspoň že se už nepoužívají plynové komory. Dělalí vám to lehčí.“

Bosch se zaklonil, ale v místnosti nebylo příliš mnoho prostoru, takže vzápětí vrazil opěradlem židle do stěny. Vytáhl z kapsy pomádu a opět si namazal rty.

„Máme tě v hrsti, Goshene. Zbyla ti akorát maličká úniková cesta. Říkejme jí třeba zbyteček osudu, který máš ještě ve vlastních rukou.“

„Jaká úniková cesta?“

„Ty víš jaká. Ty dobře víš, o čem mluvím. Člověk jako ty neudělá ani krok bez svolení shora. Vydej nám chlápka, se kterým jsi tu vraždu připravil, a chlápka, který ti poručil uložit Tonyho do kufru auta. Jestli s náma nepřistoupíš na dohodu, tak ti světýlko na konci tunelu definitivně zhaslo.“

Goshen si zhluboka povzdechl a zavrtěl hlavou.

„Hele, já to neudělal. Já ne!“

Bosch neočekával, že Goshen řekne něco jiného. Tak snadné to nebylo. Musel ho nejdříve vyčerpat. Spiklenecky se naklonil přes

stůl.

„Poslyš, něco ti povím, abys věděl, že neplácám do větru. Třeba ti to ušetří trochu času při rozhodování, kterým směrem chceš z tohoto kamrlíku odejít.“

„Klidně si posluž, ale nic tím nezměníš.“

„Anthony Aliso měl na sobě v pátek večer černou koženou bundu. Vzpomínáš si? S pětcentimetrovými klopama. Byla...“

„Ztrácíš tady č...“

„A tys ho za ně popadl, Goshene. Takhle.“

Bosch se natáhl přes stůl a oběma rukama popadl Goshena za imaginární klopky.

„Vzpomínáš si? Takže mi nevykládej, že ztrácím čas. Vzpomínáš si, Goshene? Udělals to, takhle jsi ho popadl za límec. Tak kdo tady plácá do větru?“

Goshen zavrtěl hlavou, ale Bosch věděl, že zabodoval. Světle modré oči se vzdálily a zalovily ve vzpomínkách.

„Je to docela zajímavé. Taková chemicky ošetřená kůže v sobě udrží aminokyseliny z otisků prstů. Aspoň mi to tak vysvětlil technik. A my máme pár parádních kousků. Dost na to, abychom je předvedli státnímu zástupci nebo porotě. A dost na to, abych kvůli nim přijel až sem. Dost na to, abychom vpadli do tvýho posranýho domu a skřípli tě za prdel.“

Bosch se na chvíli odmlčel, dokud se na něj Goshen nepodíval.

„A pak se v tvém baráku objevila ta bouchačka. Jestli už se mnou nechceš mluvit, tak asi budem muset počkat na výsledek balistiky. Ale řek bych, že tuším, jak to dopadne. A dost se mi to líbí.“

Goshen bouchl otevřenými dlaněmi do ocelového stolu. Rána zněla jako ostrý výstřel s ozvěnou.

„Tohle je bouda. Ušili jste na...“

Vtom vrazil do dveří Iverson. Pistoli měl napřaženou a mířil jí přímo na Goshena. Když viděl, že se nic neděje, ucukl s ní nahoru jako televizní polda.

„Jsi v pohodě?“

„Jo,“ řekl Bosch. „Tady Lucky se akorát trochu naštvál, nic víc. Dej nám ještě pár minut.“

Iverson beze slova opět vyšel za dveře.

„Jen hezká hra, nic jiného to není,“ utrousil Goshen. „Tak kdy už si budu moct zavolat?“

Bosch se naklonil přes stůl.

„Můžeš si zavolat hned teď. Ale jestli teď někam zavoláš, tak je okamžitě konec. Protože ty nebudeš volat svému advokátovi. Ty budeš volat Joeymu advokátovi. Přijede sem, aby zastupoval tebe, ale oba přitom budeme vědět, že bude ve skutečnosti chránit Joeyho Markse.“

Bosch se postavil.

„A my se pak budeme muset spokojit s tebou. A tak si na tobě dáme záležet.“

„Jo, jenže mě ještě nemáte, sráči. Nějaké otisky? Ty vám stačit nebudou. Ta bouchačka je finta a všichni se to dozvědí.“

„Jo, klidně to opakuj do aleluja. Jenže balistická zkouška mi do zítřejšího rána potvrdí všechno, co potřebuju vědět.“

Bosch nedokázal posoudit, jestli tento argument na Goshena zapůsobil, protože mu Goshen téměř nevěnoval pozornost.

„Já mám alibi, sakra! Nemůžeš mi to přišít, člověče!“

„Jo? A jaképak máš alibi, co? Jak vůbec víš, kdy přesně ho odbouchli?“

„Ptal ses mě na páteční noc, ne? Takže tehdy.“

„To jsem neřekl.“

Goshen na půl minutky strnul a ani nemukl. Bosch mu na očích viděl, jak jeho mozek usilovně pracuje. Goshen věděl, že tím, co řekl, překročil jistou hranici. Bosch měl pocit, že gangster nyní zvažuje, jak daleko by měl zajít. Bosch odsunul židli a uvelebil se na ní.

„Mám alibi, takže jsem za vodou.“

„Dokud ti to neřekneme my, tak za žádnou vodou nejsi. Tak co máš za historku?“

„Ne. Řeknu ji až svému právníkovi.“

„Tím si ubližuješ, Goshene. Nemáš co ztratit, když mi to povíš.“

„Jo. Akorát svobodu, že jo?“

„Mohl bych jít ven a to alibi si ověřit. A třeba bych pak začal slyšet i na tu tvou pohádku o narafičené bouchačce.“

„Jo, jasně, to je jako svěřit vězňům dozor nad basou. Promluv si s mým právníkem, Boschi. A teď mi obstaraj ten zasraný telefon.“

Bosch se postavil a naznačil Goshenovi, aby sepal ruce za zády. Goshen poslechl, Bosch ho znovu spoutal a odešel z místnosti.

Jakmile Bosch informoval přítomné policisty, že Goshen vyhrál první kolo, řekl Felton Iversonovi, aby odnesl do vyšetřovny telefon a umožnil podezřelému rozhovor s právníkem.

„Myslím, že ho necháme smažit se ve vlastní šťávě,“ prohlásil Felton, když s Boschem osaměl. „Uvidíme, jak se mu vazba bude zamlouvat.“

„Tvrdil mi, že si odseděl tři roky v Mexiku.“

„Jo, to vykládá spoustě lidí, na které chce udělat dojem. Je to stejné jako s tím tetováním. Když se tu před pár lety objevil, trochu jsme se mu hrabali v minulosti, ale nikdy jsme nezjistili nic o žádném mexickém vězení, a pokud je nám známo, nikdy neseděl na harleyi, natož aby byl v motorkářském gangu. Myslím, že noc v městské vazbě ho pěkně načne. A do začátku druhého kola už bysme mohli mít zpátky výsledky balistických zkoušek.“

Bosch řekl, že musí zavolat velitelce, aby si ověřil, co chce oddělení podniknout s nalezenou pistolí.

„Klidně si tady vyberte nějaký volný stůl,“ odpověděl Felton. „Buďte tu jako doma. Poslyšte, já vám teď povím, jak se ten případ bude s největší pravděpodobností vyvíjet, a vy to můžete tlumočit té vaší Billetsové. Goshen téměř jistě zavolá advokátovi jménem Mickey Torrino. To je Marksova pravá ruka. Torrino vznesе námitku proti Goshenovu vydání do Kalifornie a mezitím se pokusí vyjednat propuštění na kauci. V jakékoliv výši. Jde jim jen o to vyrvat ho z našich spárů do svých a dál už se rozhodnou sami.“

„Jak rozhodnou?“

„Jestli ho odprásknou, nebo ne. Jestli si Joey myslí, že by Lucky mohl obrátit, odveze ho jednoduše někam do pouště a my už ho nikdy neuvidíme. Nikdo už ho neuvidí.“

Bosch přikývl.

„Takže vy si vyřídíte ten svůj hovor a já zatím zavolám státnímu zástupci a pokusím se zařídit Goshenovo vydání. Myslím, že čím dřív to bude, tím líp. Jestli se vám podaří dostat Luckyho do L. A., začne ještě pravděpodobněji zvažovat uzavření dohody. Tedy pokud ho do té doby nezlomíme.“

„Bylo by dobré, kdybychom měli výsledky balistiky ještě před slyšením o vydání. Protože jestli bude ta zkouška pozitivní, máme to v kapse. Jenže v L. A. nejdou věci tak rychle, jestli mi rozumíte. Pochybuju, že vůbec budou mít výsledky pitvy.“

„No tak si zavolejte a uvidíme, co a jak.“

Bosch se posadil k prázdnému stolu vedle Iversona a vytočil číslo. V kanceláři zastihl Billetsovou a z její mluvy poznal, že právě jedla. Rychle ji tedy informoval o neúspěšné snaze přimět Goshena k hovornosti a o plánech zorganizovat s lasvegaským státním zástupcem slyšení o vydání do Los Angeles.

„A co chceš dělat s tou pistolí?“ zeptal se, když domluvil.

„Chci ji mít co nejdříve tady. Edgar přemluvil někoho na soudní patologii, aby tu pitvu provedli už dnes odpoledne. Takže bychom ty kulky měli mít dneska večer. Pokud budeme mít i pistoli, můžeme všechno předat zítra ráno na balistiku. Dneska je úterý. Pochybuju, že by k tomu slyšení došlo dříve než ve čtvrtek. Takže v tu dobu už budeme znát výsledky balistických zkoušek.“

„Dobře. Takže spěchám na letadlo.“

„Fajn.“

Bosch v jejím tónu vycítil cosi zvláštního. Billetsovou trápilo ještě něco jiného než balistika a přerušené jídlo.

„Poručíku,“ řekl Bosch. „Co se děje? Stalo se snad něco, o čem nevím?“

Billetsová na okamžik zaváhala. Bosch trpělivě čekal.

„Vlastně ano, něco se stalo.“

Bosche polila horkost. Napadlo ho, že ho Felton podrazil a řekl Billetsové o něm a Eleanor Wishové.

„A co?“

„Podařilo se mi identifikovat člověka, který se vloupal do Alisovy kanceláře.“

„No to je skvělé,“ řekl ulehčené Bosch. Velitelčin střízlivý tón ho však vyváděl z rovnováhy. „Kdo to je?“

„Ne, není to skvělé. Je to Dominic Carbone z organizovaného.“

Bosch byl tak šokovaný, že se dlouho nezmohl na jediné slovo.

„Carbone? Co to...?“

„Já nevím. Vyslala jsem pár pokusných balónků. Byla bych ráda, kdybys byl tady, než se rozhodneme, jak se k tomu postavit. Goshen

do toho slyšení nepraskne. Nebude mluvit s nikým jiným než se svým právníkem. Až se vrátíš, ráda bych se s vámi se všemi sešla a prodiskutovala to. S Kiz a Jerrym jsem ještě dneska nemluvila. Pořád sledují finanční stopu.“

„A jak jsi zjistila, že je to Carbone?“

„Čirou náhodou. Když jsem dneska ráno domluvila s tebou a s tím kapitánem, začalo se všechno podivně táhnout. A tak jsem zajela do města a stavila se na centrále. Mám tam na organizovaném kamarádku, je taky poručík. Lucinda Barnesová, neznáš ji?“

„Ne.“

„To je jedno, zkrátka jsem se za ní zastavila. Chtěla jsem se tam trochu porozhlídnout a případně zjistit, proč na organizovaném ten případ nechtěli. Tak jsme tam spolu seděly a najednou - věř nevěř - vešel na oddělení nějaký chlap. Zdálo se mi, že ho odněkud znám, ale nevěděla jsem jistě odkud. Zeptala jsem se Lucindy, kdo to je, a ona mi řekla, že je to Carbone. A v tu chvíli jsem si vzpomněla. Ten člověk na záznamu. Měl svlečené sako a vyhrnuté rukávy, takže jsem viděla i to jeho tetování. Je to on.“

„A řeklas to té své kamarádce?“

„Proboha, ne. Snažila jsem se chovat přirozeně a rychle odtamtud vypadnout. Řeknu ti, Harry, že se mi tyhle vnitřní hrátky ani trochu nelíbí. Navíc vůbec nevím, co si teď počít.“

„Však my něco vymyslíme. Hele, musím končit. Přijedu co nejdřív. Ty bys mezitím mohla trochu popohnat tu balistiku. Řekni jim, že ráno přijdeme s kódem tři.“

Billetsová odpověděla, že udělá, co je v jejích silách.

Před zpátečním letem do Los Angeles zbývalo Boschovi právě dost času vrátit se taxíkem do Mirage, odhlásit se z pokoje a pak se ještě zastavit u Eleanor a rychle se s ní rozloučit. Když však zaklepal na dveře, nikdo se neozýval. Bosch nevěděl, jaké má Eleanor auto, takže se nemohl na parkovišti ujistit, že je Eleanor skutečně pryč. Vrátil se tedy do svého auta z půjčovny, posadil se a čekal až do chvíle, kdy mu začalo hrozit, že nestihne zpáteční let. Nakonec napsal na jednu stránku zápisníku vzkaz, že se Eleanor ozve, a vrátil se ke dveřím. Pečlivě stránku složil a zastrčil ji do šterbiny mezi dveřmi a zárubní, aby si jí Eleanor při příštím otevření dveří všimla.

Bosch chtěl čekat ještě déle a promluvit si s ní osobně, ale nemohl. O dvacet minut později již opouštěl bezpečnostní kancelář letiště. Pistole z Goshenova domu byla zabalena v důkazním sáčku a pečlivě uložena v jeho kufříku. Za dalších pět minut již Bosch seděl na palubě letadla, které mělo namířeno do města andělů.

3

Když Bosch vešel do kanceláře velitelky, měla Billetsová na tváři ztrápený a ustaraný výraz.

„Harry.“

„Poručíku. Tu pistoli jsem už předal na balistice. Čekají ještě na kulky. Ať už jste tam mluvila s kýmkoliv, zabralo to.“

„Fajn.“

„Kde jsou všichni?“

„Odjeli na Archway. Kiz byla ráno na daňovém úřadu a pak jela do studia, aby pomohla Jerryemu s výsledkem Alisových kolegů. Taky jsem si půjčila dva lidi z podvodů, aby nám pomohli s účetními knihami. Právě rozkrývají činnost těch nastrčených firem a pak se zaměří na bankovní účty. A až ty peníze zmrazíme, možná se za nimi konečně objeví lidi z masa a kostí a začnou protestovat. Podle mého názoru není tenhle Joey Marks jediný, komu pral Aliso peníze. Jestli jsou Kizina čísla pravdivá, tak je v tom něco většího. Ten Aliso pravděpodobně pracoval pro všechny mafiánské struktury západně od Chicaga.“

Bosch přikývl.

„Jo, mimochodem,“ pokračovala Billetsová. „Řekla jsem Jerryemu, že si tu pitvu vezmeš na starost ty, takže může zůstat na Archway. V šest hodin se tu pak všichni sejdeme a promluvíme si o všem, co zatím máme.“

„Dobře. Kdy je ta pitva?“

„O půl čtvrté. Bude to problém?“

„Ne. Můžu se tě na něco zeptat? Proč sis půjčovala lidi z podvodů, a ne z organizovaného?“

„Ze zřejmých důvodů. Nevím, jak si mám toho Carboneho a celý OVOZ vysvětlit. A taky nevím, jestli bych do toho neměla zatáhnout oddělení vnitřního vyšetřování, nebo radši hrát mrtvého brouka, co já

vím?“

„No, mrtvého brouka hrát nemůžeme. OVOZ má totiž něco, co potřebujeme. A jestli zavoláš vnitřní vyšetřovačku, tak na můžeš na všechno rovnou zapomenout. Všechno se zakonzervuje a je po případu.“

„A co potřebujeme od organizovaného?“

„Dá se předpokládat, že jestli Carbone odnesl z Alisovy kanceláře štěnici, tak...“

„Tak existují záznamy telefonátů. Ježíši, na to jsem zapomněla.“

Oba se na pár okamžiků odmlčeli. Bosch si vytáhl zpoza jejího stolu židli a konečně se posadil.

„Zkusil bych proklepnout Carboneho. Zjistím, o co jim jde, a pokusím se získat ty nahrávky,“ řekl. „Máme na něj páku.“

„Tohle může souviset i s náčelníkem a Fitzgeraldem, že jo?“

„Možná.“

Billetsová hovořila o vnitřní válce mezi zástupcem náčelníka Leonem Fitzgeraldem, který více než deset let řídil Oddělení vyšetřování organizovaného zločinu, a policejním náčelníkem, který měl být oficiálně jeho nadřízeným. Za dobu, kdy vedl OVOZ, si Fitzgerald získal pověst, která si nijak nezadala s nechvalně proslulým J. Edgarem Hooverem v FBI: pověst sběratele tajných informací, které bez milosti použije, aby obhájil svojí pozici, oddělení nebo rozpočet. Mnozí lidé byli přesvědčeni, že Fitzgerald nechává své přísluhovače vyšetřovat a vést záznamy spíše o spořádaných občanech, policistech a volených představitelích města než o gangsterech, jejichž stíhání mělo jeho oddělení v popisu práce. Navíc nebylo žádným tajemstvím, že mezi Fitzgeraldem a policejním náčelníkem v současné době zuří nelítostný mocenský boj. Náčelník chtěl držet na uzdě OVOZ i se svým zástupcem, zatímco Fitzgerald se tomu vehementně bránil a naopak hodlal svou sféru působnosti ještě více rozšířit. Chtěl se sám stát policejním náčelníkem. V poslední době se spor do značné míry proměnil v zákopovou válku plnou urážek a invektiv. Vzhledem k zákonu o státní službě nemohl náčelník Fitzgeralda jednoduše vyhodit a stejně tak jen těžko mohl získat podporu k rozprášení OVOZu od policejní komise, starostů nebo členů městské rady, protože se všeobecně věřilo, že Fitzgerald vede na všechny tyto osoby včetně samotného náčelníka tučné

svazky. Volení a jmenování představitelé netušili, co ve svazcích je, ale museli předpokládat, že jsou v nich řádně zaznamenány všechny největší špatnosti, jichž se kdy dopustili. Z toho důvodu bylo zřejmé, že nepodporí žádný náčelníkův tah proti Fitzgeraldovi, dokud oni i náčelník nezískají naprosto неотřesitelnou pozici.

Podstatu sporu sice z velké části tvořily vnitropolicejní zkazky a legendy, ale Bosch věděl, že i zkazky a legendy mívají obvykle nějaký základ v realitě. Nechtělo se mu sice vstupovat za tuto oponu a do tohoto boje - stejně jako podle všeho Billetsově -, ale přesto se k tomu nabídl, protože neviděl žádnou jinou alternativu. Musel zjistit, co má OVOZ v plánu a co tak důležitého se Carbone snažil ochránit, když riskoval vloupání do Alisovy kanceláře v Archway.

„No dobře,“ řekla Billetsová po dlouhém přemýšlení. „Ale buď opatrný.“

„Kde jsou ty videozáznamy z Archway?“

Billetsová ukázala na trezor na podlaze za stolem. Používal se k zajišťování důkazů.

„Budou v bezpečí,“ řekla.

„To doufám. Protože to nejspíš bude to jediné, čím si je udržím od těla.“

Billetsová přikývla. Věděla, jak to chodí.

Kanceláře oddělení vyšetřování organizovaného zločinu se nacházely ve druhém patře centrální divize uprostřed města. Oddělení nesídlilo na policejním ústředí v Parker Center, neboť jeho činnost zahrnovala mnoho tajných operací a nebylo by moudré, kdyby takové množství tajných agentů docházelo do tak veřejně známé budovy, jakou bylo Parker Center neboli Skleník. Právě toto odloučení však zároveň prohlubovalo propast mezi Leonem Fitzgeraldem a policejním náčelníkem.

Cestou z Hollywoodu zkoušel Bosch vymyslet nějaký plán, a než dorazil ke strážní budce a ukázal policejní průkaz bažantovi pověřenému hlídáním parkoviště, věděl už přesně, jak bude postupovat. Přečetl si jmenovku na policistově náprsní kapse, vjel na parkoviště a zamířil k zadnímu vchodu stanice. Nato zaparkoval, vytáhl telefon a vytiskl hlavní číslo OVOZu. Po chvíli se mu ozvala sekretářka.

„Haló, tady je Trindle z ostrahy parkoviště,“ řekl Bosch. „Je tam pan Carbone?“

„Ano, je. Pokud chvíličku po...“

„Vyříd'te mu, aby sešel dolů. Někdo se mu otřel o auto.“

Bosch zavěsil a čekal. Za tři minuty se otevřely jedny dveře v zadní části stanice a vyhrnul se z nich muž, kterého si Bosch pamatoval z videozáznamu z Archway. Billetsová měla pravdu. Bosch zařadil rychlost a vyrazil za mužem. Nakonec ho dohonil, zařadil se vedle něj a stáhl okénko.

„Carbone?“

„Jo, co je?“

Carbone pokračoval v chůzi a sotva věnoval Boschovi pohled.

„Zpomalte. Vaše auto je v pořádku.“

Carbone se zastavil a pozorně se na Bosche zadíval.

„Cože? O čem to mluvíte?“

„To jsem vám volal já. Chtěl jsem jen, abyste sem přišel.“

„Kdo, sakra, jste?“

„Bosch. Onehdy večer jsme spolu mluvili.“

„Jo, jasně. Ten od Alisovy vraždy.“

V tu chvíli Carbonemu došlo, že kdyby se s ním chtěl Bosch setkat, mohl za ním jednoduše vyjet do druhého patra výtahem.

„Co je, Boschi? Co se děje?“

„Co kdybyste si nasedl? Chci se trochu projet.“

„Já nevím, člověče. Vaše chování se mi ani trochu nelíbí.“

„Nasedněte, Carbone. Ve vlastním zájmu.“

Bosch řekl poslední větu takovým tónem a doprovodem ji takovým pohledem, že Carbonemu nezbyvalo než se podvolit. Na okamžik zaváhal a pak obešel auto ke dveřím spolujezdce. Byl to podsaditý čtyřicátník ve vkusném tmavě modrém obleku, jaký nosí většina policistů zabývajících se mafiemi. Sotva dosedl na sedadlo, zaplnilo se auto vůní svěží kolínské. Boschovi se od první chvíle nelíbil.

Vyjeli spolu z parkoviště a Bosch zamířil na sever směrem na Broadway. Provoz byl silný a přes cestu proudily davy chodců, takže postupovali jen velmi pomalu. Bosch mlčel a vyčkával, až si Carbone vezme slovo.

„Tak co máte tak důležitého, že jste mě kvůli tomu musel unést

ze stanice?“ zeptal se Carbone nakonec.

Bosch minul bez odpovědi další blok domů. Chtěl, aby se Carbone chvíli smažil.

„Máte velké problémy, Carbone,“ odpověděl konečně. „Říkal jsem si jen, že bych vás na to měl upozornit. Chci být vaším přítelem, Carbone.“

Carbone se na Bosche obezřetně zadíval.

„Já vím, že mám problémy,“ řekl. „Platím dvěma ženským alimenty, můj barák má po zemětřesení dodnes praskliny ve zdech a odbory nám letos zase nezařídily zvýšení platů. Takže co ještě?“

„Tohle nejsou problémy, člověče. Tohle jsou jen nepříjemnosti. Já mluvím o skutečných problémech. O vloupání na Archway, kterého jste se onehdy v noci dopustil.“

„Vůbec nevím, o čem mluvíte. Odvezte mě zpátky.“

„Ne, Carbone, to není správná odpověď. Přijel jsem za vámi, abych vám pomohl. Ne abych vám ubližoval. Jsem váš přítel. A to platí i o vašem šéfovi Fitzgeraldovi.“

„Pořád nechápu, o čem mluvíte.“

„No dobrá, tak já vám povím, o čem mluvím. V neděli v noci jsem vám volal a ptal se na mrtvolu jménem Aliso. Vy jste mi pak zavolal zpátky a řekl, že nejenže o ten případ nemáte zájem, ale dokonce jste o tom člověku nikdy nic neslyšel. Sotva jste ale zavěsil telefon, odjel jste na Archway, vloupal se tomu chlapovi do kanceláře a sebral štěnici, kterou jste mu nainstalovali do telefonu. O tomhle mluvím.“

Bosch se na Carboneho poprvé podíval a spatřil obličej člověka, který se usilovně snaží přijít na způsob, jak z něčeho co nejlépe vykličkovat. Bosch věděl, že ho má v hrsti.

„To všechno jsou jenom kecy.“

„Vážně, troubo? Tak až se příště rozhodneš se někam vloupat, nejdřív se koukni nad sebe, jestli tam nejsou kamery. Pravidlo Rodneye Kinga číslo jedna: nenechat se nahrát na pásek.“

Bosch chvíli počkal, až jeho slova zapůsobí, a pak zatloukl poslední hřebík do rakve.

„Kromě toho jsi shodil ze stolu hrníček a rozbil ho. A tak jsi střepy vyhodil venku v hloupé naději, že si toho nikdo nevšimne. A pak mám pro tebe ještě poslední pravidlo. Až se zas budeš někam

vloupávat v krátkém rukávu, měl by sis přelepit to tetování na ruce nějakou páskou nebo něčím. Protože takové tetování prozradí člověka jedna dvě, pokud se dostane na pásek. A to tvoje, Carbone, se na pásek dostalo. Na spoustu pásků.“

Carbone si přejel rukou přes obličej. Bosch odbočil na Třetí ulici a vjel do tunelu pod Bunker Hill. Ve tmě, která zahalila auto, Carbone konečně promluvil.

„Kdo o tom ví?“

„Prozatím jenom já. Ale ať tě ani nenapadnou nějaké hlouposti. Jestli se mi něco stane, dozví se o těch nahrávkách spousta lidí. Zatím je snad pravděpodobně dokážu udržet pod pokličkou.“

„Co přesně chcete?“

„Chci vědět, co se děje, a chci všechny nahrávky Alisových telefonních rozhovorů.“

„To je vyloučeno. To nemůžu. Já ty nahrávky nemám. Vždyť to ani není můj spis. Já jsem jen udělal, co...“

„Co ti nařídil Fitzík. Jasně, já vím. Ale je mi to úplně fuk. Tak prostě zajdi za Fitzem nebo bůh ví, čím je to spis, a obstarej si je. Jestli chceš, půjdu tam s tebou, anebo na tebe počkám v autě. Ale každopádně se teď vrátíme na stanici a ty mi je seženeš.“

„To nemůžu.“

Bosch dobře věděl, oč Carbonemu jde. Nemohl ty nahrávky získat, aniž by musel jít za Fitzgeraldem a oznámit mu, jak zoufale to vloupání na Archway zpackal.

„Budeš muset, Carbone. Ty jsi mi úplně u prdele. Lhal jsi mi a sereš se mi do případu. Takže mi buďto opatříš ty pásky a vysvětlení, anebo nechám pořídit tři kopie videozáznamu z Archway. Jedna poputuje do kanceláře náčelníka ve Skleníku, jedna do Timesů k Jimu Newtonovi a jedna ke Stanu Chambersovi z Kanálu 5. Stan je šikovnej chlap, ten už si s ním poradí. Víš, že to byl on, kdo se jako první dostal k nahrávce s bitím Rodneye Kinga?“

„Prokrista, Boschi, vy mě vraždíte!“

„Záleží jen na vás.“

Pitvu prováděl zástupce soudního patologa jménem Salazar. Když Bosch dorazil do budovy soudní patologie v léčebném středisku Jihokaliifornské univerzity, Salazar již s pitvou začal. Oba

muži se letmo pozdravili a Bosch - zahalen v ochranné papírové kombinéze a s plastikovou rouškou na ústech - se opřel o jeden z nerezových pultíků a mlčky přihlížel. Neočekával od pitvy mnoho. Vlastně si sem přišel pouze pro kulky a doufal, že alespoň jedna z nich bude použitelná pro účely srovnání. Je totiž známo, že jedním z důvodů, proč profesionální zabijáci nejraději používají při práci dvaadvacítku, je skutečnost, že se měkké kulky při průchodu a několikanásobném odrazu uvnitř lebky natolik zdeformují, že se stanou bezcennými pro účely balistického porovnání.

Salazar měl dlouhé černé vlasy stažené do copu, přes který si nasadil velkou papírovou čepici. A jelikož byl na vozíku, pracoval u speciálně sníženého pitevního stolu. Díky tomu mohl Bosch detailně sledovat, co Salazar s mrtvým tělem provádí.

V minulých letech si Bosch Salazara během pitev dobíral a oba spolu nenuceně vtipkovali. Po motocyklové nehodě a devítiměsíční léčbě, která skončila doživotním pobytem na invalidním vozíku, však již Salazar přestal být oním veselým chlapíkem a jen zřídkakdy udržoval nenucenou konverzaci.

Bosch sledoval, jak Salazar tupým skalpelem seškrabává z Alisových očí vzorek bílé látky. Nanesl látku na papírový podklad a ten položil do Petriho misky. Misku pak postavil na podnos s malým stojánkem, v němž stály zkumavky naplněné krví, močí a dalšími tělními vzorky určenými k laboratorním testům.

„Myslíš, že jsou to slzy?“ zeptal se Bosch.

„Myslím, že ne. Je to příliš husté. Měl něco v očích nebo na kůži. Však my to zjistíme.“

Bosch přikývl a Salazar začal otevírat lebku a zkoumat mozek.

„Ty kulky mu udělaly z mozku pěknou kaši,“ poznamenal.

Po několika minutách sebral dlouhou pmzeru, vytáhl dva úlomky kulky a položil je na misku. Bosch k nim přistoupil, prohlédl si je a zamračil se. Přinejmenším jedna kulka se při nárazu rozpadla. Samotné úlomky byly pro srovnávací účely s největší pravděpodobností bezcenné.

Po chvíli však Salazar vytáhl celou kulku a upustil ji do misky.

„S touhle už by se dalo něco dělat,“ řekl.

Bosch si kulku prohlédl. Přední polovina se sice při nárazu rozplácla, ale spodní okraj zůstal neporušený a Bosch na něm viděl

drobné škrábance způsobené průchodem hlavní. Pocítil povzbudivé šimrání.

„To možná půjde,“ řekl.

Pitva trvala ještě dalších deset minut. Celkově zabral Aliso Salazarovi přibližně padesát minut času. Bylo to více než u většiny ostatních pitev. Bosch se podíval do rozpisu na pultu a zjistil, že toto byla dnes Salazarova jedenáctá pitva.

Salazar očistil kulky a vložil je do obálky na důkazy. Podal obálku Boschovi a sdělil mu, že o výsledcích analýzy vzorků odebraných z Alisova těla bude informován ihned po jejím dokončení, jedinou další věcí, která podle něj stála za pozornost, však byla skutečnost, že k modřině na tváři přišel Aliso čtyři až pět hodin před smrtí. Boschovi to připadalo velice podivné. Nevěděl, jak si to logicky vysvětlit. Znamenalo to totiž, že si někdo Alisa podal ještě během pobytu v Las Vegas, ale k vraždě přitom došlo až v Los Angeles. Bosch poděkoval Salazarovi, přičemž ho stejně jako mnoho dalších lidí oslovoval „Sally“, a zamířil ven. Na chodbě si však na něco vzpomněl, a tak se otočil a vrátil se do pitevního sálu. Když strčil hlavu do dveří, viděl, jak Salazar přehazuje přes tělo přikrývku a ujišťuje se, že jmenovka visí volně z palce a je dobře čitelná.

„Hej, Sally. Ten chlap měl hemeroidy, že jo?“

„Hemeroidy? Ne. Proč se ptáš?“

„Našel jsem v jeho autě Preparation H. V přihrádce na rukavice. Tuba byla napůl spotřebovaná.“

„Hmmm... Ne, neměl hemoroidy. Tenhle ne.“

Bosch se chtěl Salazara zeptat, jestli to ví jistě, ale věděl, že by to bylo neslušné. Pustil to tedy prozatím z hlavy a odešel.

Každé policejní vyšetřování ženou kupředu detaily. Jsou důležité a nesmějí se špatně interpretovat nebo dokonce opomenout. Když se Bosch blížil ke skleněným dveřím budovy soudního patologa, uvědomil si, že mu záhada s poloprázdnou tubou Preparation H nalezenou v přihrádce Alisova rollsu přes veškerou snahu stále vtá hlavou. Pokud Tony Aliso netrpěl hemoroidy, komu ta tuba patřila a proč ležela v jeho autě? Bosch možná mohl mávnout nad těmito otázkami rukou jako nad nepodstatnou maličkostí, ale to nebyl jeho styl. Věřil, že všechno má ve vyšetřování své předem určené místo.

Všechno.

Vzhledem k hlubokému soustředění Bosch prošel skleněnými dveřmi a sešel po schodech k parkovišti, než si konečně všiml Carboneho, který zde kouřil cigaretu a čekal. Když ho Bosch před pár okamžiky vysazoval u budovy OVOZu, prosil ho detektiv o pár hodin času, aby mohl sehnat všechny požadované nahrávky. Bosch souhlasil, ale neprozradil mu, že se má následně zúčastnit pitvy. Nyní tedy předpokládal, že Carbone telefonoval na hollywoodské oddělení, kde mu Billetsová nebo někdo jiný sdělil, že Bosche najde na soudní patologii. Bosch se rozhodl, že se na to Carboneho nebude vyptávat, protože nechtěl dát najevo znepokojení ze skutečnosti, že ho zde detektiv tak snadno nalezl.

„Boschi.“

„Jo.“

„Někdo s váma chce mluvit.“

„Kdo? Kdy? Já chci ty pásky, Carbone.“

„Přibrzďte na chvíli trochu, Boschi. Je tady v autě.“

Carbone odvedl Bosche na druhé parkoviště, kde stálo auto s běžícím motorem a tmavě tónovanými okny vytaženými nahoru.

„Vlezte si dozadu,“ řekl Carbone.

Bosch nenuceně přešel ke dveřím. Stále nedával najevo znepokojení. Otevřel dveře a nasoukal se dovnitř. Na zadním sedadle si hověl Leon Fitzgerald. Byl vysoký - měřil více než metr devadesát pět - a kolena měl nepohodlně zapřená o zadní stranu sedadla řidiče. Na sobě měl nádherný oblek z modrého hedvábí a mezi prsty držel oharek doutníku. Bylo mu skoro šedesát a vlasy měl nabarvené uhlově černou barvou. Za brýlemi s kovovými obroučkami jukaly světle šedé oči a jeho pokožka byla těstovitě bílá. Fitzgerald byl noční pták.

„Náčelníku,“ řekl Bosch a přikývl.

Nikdy se s Fitzgeraldem osobně nesetkal, ale mnohokrát ho viděl na pohřbech policistů a v televizních zprávách. Leon Fitzgerald byl ztělesněním boje s organizovaným zločinem. Nikdo jiný z tohoto tajnostkářského oddělení nikdy před kamerou nevystupoval.

„Detektive Boschi,“ řekl Fitzgerald. „Dobře vás znám. Vím o vašich výsledcích. Během let jste mi byl nejednou navrhován jako kandidát pro naše oddělení.“

„Tak proč jste nezavolał?“

Carbone mezitím obešel auto, posadil se na sedadlo řidiče a pomalu vyrazil přes parkoviště.

„Jak už jsem říkal, protože vás znám. Dobře vím, že byste z vražd neodešel. Vraždy jsou vaše poslání. Nemám pravdu?“

„To teda jo.“

„Čímž se dostáváme k vraždě, kterou v současné době vyšetřujete. Dome?“

Carbone jednou rukou podal dozadu krabici od bot. Fitzgerald ji sebral a položil Boschovi do klína. Bosch ji otevřel a zjistil, že je plná audiokazet. Každá z nich měla na obale nálepku s datem.

„Z Alisova telefonu?“ zeptal se.

„Pochopitelně.“

„Jak dlouho jste ho sledovali?“

„Odposlech byl aktivní pouhých devět dní. Nepřinesl žádné výsledky, nicméně nahrávky jsou vaše.“

„A co za to chcete, náčelníku?“

„Co chci?“

Fitzgerald vykoukl z okna a zadíval se na železniční seřadiště v údolí pod parkovištěm.

„Co chci?“ zopakoval. „Samozřejmě chci vraha. Ale rovněž chci, abyste byl opatrný. Toto oddělení si v posledních několika letech užilo až až. Nemáme zapotřebí opět vytahovat na veřejnost naše špinavé prádlo.“

„Chcete, abych zaretušoval Carboneho mimoúřední aktivity.“

Fitzgerald ani Carbone nic neříkali, ale vlastně to nebylo zapotřebí. Všichni v autě věděli, že Carbone pouze jednal na něčí rozkaz. Pravděpodobně na rozkaz samotného Fitzgeralda.

„V tom případě mi musíte odpovědět na pár otázek.“

„Samozřejmě.“

„Proč byla v telefonu Tonyho Alisa štěnice?“

„Ze stejného důvodu, proč bývá v telefonu kohokoliv jiného. Doslechli jsme se o tom člověku určité věci a rozhodli jsme se zjistit, zda se zakládají na pravdu.“

„Co jste se doslechli?“

„Že má prsty ve zločinu, že je to padouch a že pere peníze pro mafii ze tří různých států. A tak jsme na něj založili svazek. Jenže

sotva jsme ho začali sledovat, někdo ho zavraždil.“

„A proč jste ten případ odmítli, když jsem vám pak volal?“

Fitzgerald dlouze potáhl z doutníku a auto se zaplnilo štiplavým zápachem.

„Na tuto otázku je složitá odpověď, detektive. Snad postačí, když řeknu, že jsme pokládali za nejlepší se v této věci neangažovat.“

„Ten odposlech byl nezákonný, že jo?“

„Podle současných kalifornských zákonů je krajně obtížné získat informace, které jsou podmínkou k povolení odposlechu. Federálové mohou napichovat telefony z pouhého rozmaru. My nikoliv - a nechceme neustále spolupracovat s federální policií.“

„Pořád to nevysvětluje, proč jste ten případ odmítli. Mohli jste nám ho odebrat a pak ho plně kontrolovat, případně pohřbít - mohli jste si s ním dělat, co uznáte za vhodné. Nikdo by se pak nedozvěděl o nezákonném odposlechu ani o ničem jiném.“

„Možná. Možná to bylo nesprávné rozhodnutí.“

Bosch si uvědomil, že lidé z organizovaného podcenili nejen jej, ale i celé jeho oddělení. Fitzgerald věřil, že si vloupání nikdo nevšimne, a působení jeho oddělení tak nebude odhaleno. Bosch dobře věděl, že teď má na Fitzgeralda velmi silnou páku. Informace o nezákonném odposlechu by byla vítanou záminkou, pod níž by se mohl náčelník Fitzgeralda zbavit.

„A co ještě na Alisa máte?“ zeptal se. „Chci vědět všechno. Jestli se v nějaké fázi dozvím, že jste mi něco zatajili, tak se ta vaše malá podloudná akce dostane na veřejnost. Víte, jak to myslím, ne? Postarám se o to.“

Fitzgerald se otočil od okna a podíval se na Bosche.

„Vím přesně, jak to myslíte. Ale děláte chybu, jestli hodláte jen samolibě sedět a namlouvat si, že v téhle hře držíte všechny trumfy.“

„Tak vyložte vaše trumfy na stůl.“

„Detektive, jsem ochoten s vámi plně spolupracovat, ale říkám vám, že pokud hodláte svými informacemi uškodit mně nebo komukoliv na mém oddělení, tak já vám uškodím více. Například je zde ta záležitost s vašimi kontakty s usvědčeným zločincem včera večer v Las Vegas.“

Fitzgerald se odmlčel a nechal svou poslední větu viset ve vzduchu spolu s kouřem z doutníku. Bosch pocítil úžas a vztek, ale

podařilo se mu potlačit nutkání chytit Fitzgeralda pod krkem.

„Na celém policejním oddělení platí zákaz vědomého styku se zločinci. Nepochybuji, že jste si ho dobře vědom, detektive, a že chápete nutnost takového opatření. Pokud by tato informace vešla ve známost, mohlo by vás to ohrozit ve funkci, kterou vykonáváte. A kde byste pak byl s tím svým posláním?

Bosch neodpověděl. Díval se přes sedadlo z okna přímo před sebe. Fitzgerald se k němu naklonil, takže mu téměř šeptal do ucha.

„Tohle všechno jsme se o vás dozvěděli za jedinou hodinu,“ řekl. „Co teprve kdybychom vám věnovali celý den? Nebo týden? A nejde jen o vás, příteli. Klidně vyřídíte té své velitelce, že lesby nemají na tomhle oddělení šanci, zvláště když se o nich taková věc rozkřikne. Ta její holka by to možná mohla někam dotáhnout, protože je černá. Ale poručík Billetsová si bude muset zvyknout na Hollywood, jestli chcete slyšet můj názor.“

Fitzgerald se usadil zpátky na sedadlo a promluvil normálním hlasem.

„Rozumíme si, detektive Boschi?“

Bosch se otočil a konečně na náčelníka pohlédl.

„Rozumíme si.“

Bosch odevzdal kulky vytažené z hlavy Tonyho Alisa v balistické laboratoři v Boyle Heights a vrátil se na hollywoodské oddělení právě ve chvíli, kdy se v kanceláři Grace Billetsové začali scházet ostatní vyšetřovatelé na smlouvenou schůzku o šesté. Kolegové Boschovi představili detektivy Russella a Kuhlkena z oddělení podvodů a všichni se posadili. Kromě obvyklé sestavy seděl v kanceláři také asistent okresního státního zástupce Matthew Gregson. Gregson pracoval na oddělení zvláštního stíhání, které se zabývalo potíráním organizovaného zločinu, stíháním policejních důstojníků a dalšími choulostivými záležitostmi. Bosch se s Gregsonem nikdy dříve nesetkal.

Jako první přednesl svou zprávu Bosch a ve stručnosti seznámil ostatní s nejnovějším vývojem událostí v Las Vegas, s výsledky pitvy a návštěvou v balistické laboratoři. Prohlásil, že mu technici příslibili dodání výsledků balistického srovnání do deseti hodin ráno. O schůzce s Carbonem a Fitzgeraldem se však Bosch nezmínil. Ne

kvůli Fitzgeraldově výhrůžce - alespoň si to Bosch namlouval -, nýbrž proto, že informace, které se během schůzky dozvěděl, bylo lépe nepřebírat před tak velkou skupinou lidí, zvláště když v ní seděl i státní zástupce. Billetsová si očividně myslela totéž, neboť v tomto směru nekladla žádné otázky.

Jakmile Bosch skončil, přišla na řadu Riderová. Řekla, že mluvila s inspektorem daňového úřadu, který měl provést kontrolu ve firmě TNA, ale dozvěděla se od něj jen velmi málo informací.

„Úřad v podstatě funguje na principu práskání,“ prohlásila. „Člověk ohlásí daňový únik a získá určité procento ze všech daní, o které delikvent daňový úřad ošidil. Takhle začal i případ firmy TNA. Až na to, že podle Hirschfielda - to je ten inspektor, se kterým jsem mluvila - dostal úřad tip na TNA anonymně. Ten, kdo Alisa práskl, za to nechtěl žádný desátek. Hirschfield mi řekl, že obdrželi třístránkový dopis, který detailně nastiňoval princip Alisova praní. Nemohl mi ho ukázat, protože pravidla ohlašovacího programu údajně zaručují i v případě anonymního podání přísnou důvěrnost a způsob formulace dopisu by prý mohl vést k identifikaci autora. On...“

„To jsou kecy,“ řekl Gregson.

„Pravděpodobně ano,“ odvětila Riderová. „Ale nemohla jsem v tom nic podniknout.“

„Napište mi pak jméno toho člověka a uvidíme, co se dá dělat.“

„Dobře. Zkrátka a dobře dostali ten dopis, provedli předběžnou kontrolu daňových přiznání firmy TNA za posledních několik let a dospěli k názoru, že dopis má opodstatnění. Prvního srpna poslali Tonymu oznámení o kontrole a koncem měsíce se na něj chystali vrhnout. Jenže to už bylo po něm. Jo, a ještě mi řekli, že ten dopis byl odeslán z Las Vegas. Bylo to na poštovním razítku.“

Bosch téměř bezděčně přikývl, protože tato informace zapadala do schématu, které mu nastínil Fitzgerald.

„Takže teď k Alisovým společníkům. Jerry a já jsme strávili velkou část dne výsledkem skupiny lidí, které Aliso nejčastěji najímal k výrobě toho odpadu, kterému říkal filmy. Aliso v podstatě podnikal nájezdy na místní filmové školy, herecké školy s nejnižším školným a striptýzové bary pro takzvané umělecké talenty, ale existuje pětice lidí, které si najímal opakovaně, aby je vytáhl ze dna.

Proklepli jsme je jednoho po druhém, ale zdá se, že k otázkám financování Tonyho filmů nebo k jeho účetním knihám neměli přístup. Máme pocit, že vůbec nebyli v obraze. Jerry?“

„Přesně tak,“ pokračoval Edgar. „Já osobně si myslím, že si Tony tyhle lidi vybíral, protože byli pitomí a nekladli mu dotěrné otázky. Tony je prostě poslal na místní univerzity, aby tam sebrali kluka, který chce tyhle věci psát nebo režírovat. Šlapkoidní role zase obsazovali holkama ze Star Strip na La Cienega. A tak dále a tak dále, víte, jak to chodí. Takže jsme dospěli k závěru, že tahle malá pračka peněz patřila pouze Tonymu. Věděl o ní jen on a jeho zákazníci.“

„Což nás přivádí k vám, pánové,“ řekla Billetsová a pohlédla na Russella s Kuhlkenem. „Máte už pro nás nějaké informace?“

Kuhlken prohlásil, že sice stále plavou po pás ve finančních výkazech, ale už se jim podařilo odhalit peněžní stopu vedoucí z TNA Productions k nastrčeným společnostem v Kalifornii, Nevadě a Arizoně. Peníze putovaly na firemní bankovní účty a poté byly investovány do dalších, zdánlivě legitimních společností. Kuhlken dodal, že jakmile bude peněžní stopa plně zdokumentována, bude možno s pomocí daňového úřadu a federálních zákonů veškeré peníze zkonfiskovat jakožto nezákonné fondy z vyděračských aktivit. Bohužel, prohlásil Russell, bude zdokumentování peněz dlouhé a nesnadné. Potrvá nejméně týden, než budou policisté moci pokročit dál.

„Pracujte na tom a klidně si dejte načas,“ řekla Billetsová a pohlédla na Gregsona. „Takže jak si vedeme? Co bychom měli udělat dál?“

Gregson se na chvíli zamyslel.

„Myslím, že si vedeme dobře. Hned zítra ráno zavolám do Vegas a zjistím, kdo má na starost to Goshenovo vydání. Říkal jsem si, že bych tam možná měl zajet a dohlédnout na to. Nemám moc dobrý pocit z toho, že my jsme všichni tady a Goshen je tam s nimi. Jestli budeme mít štěstí a balistická zkouška dopadne příznivě, myslím, Harry, že bychom tam pak měli spolu odjet a nehnout se odtamtud, než bude Goshen s námi.“

Bosch souhlasně kývl.

„Po vyslechnutí všech vašich zpráv mám jen jednu otázku,“

pokračoval Gregson. „Proč s námi v místnosti nesedí někdo z organizovaného zločinu?“

Billetsová se podívala na Bosche a téměř neznatelně kývla. Otázku měl zodpovědět on.

„Hned na počátku,“ začal Bosch, „byl OVOZ informován o vraždě a totožnosti zavražděného a odmítl se případu ujmout. Jeho lidé prohlásili, že Tonyho Alisa neznali. Před pouhými dvěma hodinami jsem měl rozhovor s Leonem Fitzgeraldem a informoval jsem ho o všem, co jsme zatím zjistili. Nabídl mi veškerou odbornou pomoc, ale zastával názor, že jsme už s vyšetřováním příliš daleko, než aby se ho teď ujímali úplně noví lidé. A tak nám jen popřál hodně štěstí.“

Gregson na Bosche dlouze civěl a pak přikývl. Mohlo mu být kolem pětáctýřiceti, ale nakrátko ostríhané vlasy už měl zcela šedivé. Bosch s ním nikdy předtím nepracoval, ale jeho jméno znal. Gregson v branži působil už dlouho - dost dlouho na to, aby věděl, že mu Bosch neřekl vše. Stejně tak ovšem působil v branži dost dlouho na to, aby mu bylo jasné, že to má prozatím nechat plavat. Billetsová mu navíc nedala čas, aby v tomto směru cokoliv vymýšlel.

„Dobrá, zkusme ještě chvíli nadhazovat nápady, než to tu pro dnešek zabalíme,“ řekla. „Co se podle vás tomu člověku stalo? Shromažďujeme spoustu informací a spoustu důkazů, ale víme, co se mu opravdu stalo?“

Podívala se na všechny přítomné. Nakonec se slova ujala Riderová.

„Myslím, že to všechno vyvolala ta kontrola z bernáku,“ řekla. „Aliso dostal poštou vyznamení a dopustil se osudné chyby. Oznámil tomu člověku z Las Vegas, Joeymu Marksovi, že se stát chce zaměřit na jeho účty a laciné filmy a že ten jejich švindl nejspíš vyplave na povrch. Joey Marks na to reagoval způsobem, jaký se u těchto lidí dá očekávat. Odpráskl ho. Poslal Goshena, aby Tonyho sledoval zpátky do Los Angeles, protože chtěl, aby k té vraždě došlo daleko od něj. Goshen ho pak zastřelil a tělo nacpal do kufru.“

Ostatní souhlasně pokývali hlavami. Bosch souhlasil také. Informace, které získal od Fitzgeralda, do tohoto scénáře dobře zapadaly.

„Byl to dobrý plán,“ konstatoval Edgar. „Jedinou chybou byly ty

otisky, které Artie Donovan sejmul z Alisovy bundy. Byla to čirá náhoda, a kdybysme neměli ty otisky, pravděpodobně bychom teď neměli vůbec nic. Byl to jejich jediný krok vedle.“

„Možná ne,“ namítl Bosch. „Ty otisky na bundě vyšetřování pouze uspíšily, ale lasvegaská policie už předtím prošetřovala tip od informátora, který slyšel, jak Lucky Goshen mluví o tom, že někoho zastřelí a pak ho strčí do kufru. Nakonec by se ta informace stejně dostala k nám.“

„No, já osobně bych na tom případu raději dělala hned, než abych čekala na nějaké ‚nakonec‘,“ řekla Billetsová. „Existují nějaké alternativní verze, které bychom měli prošetřovat? Co Alisova manželka, naštvaný scenárista nebo ostatní jeho společníci - ti všichni jsou čistí?“

„Nemáme na ně nic, co by vyčuhovalo z normy,“ řekla Riderová. „Mezi obětí a jeho ženou rozhodně nezůstal ani stín lásky, ale jinak se zdá Veronika Alisová prozatím čistá. Opatřila jsem si příkaz k vydání záznamů o průjezdech branou a její auto v pátek večer vůbec neopustilo Hidden Highlands. Zdá se, že je čistá.“

„A co ten dopis na daňový úřad?“ zeptal se Gregson. „Kdo ho odeslal? Ten člověk musel být očividně velmi dobře informován o všem, co Aliso dělá, ale kdo to mohl být?“

„Tohle všechno mohla být součást mocenské hry ve skupině Joeyho Markse,“ řekl Bosch, „jak už jsem říkal, když jsem viděl Goshenův výraz ve chvíli, kdy uviděl tu pistoli, a když potom tvrdil, že to na něj jen nastražili... Já nevím, možná dal někdo avízo berňáku, protože věděl, že za to Aliso zaplatí životem a on pak bude moct svést vinu na Goshena. A že když odklidí Goshena z cesty, bude sám moct jít nahoru.“

„Takže vy tvrdíte, že to Goshen neudělal?“ zeptal se Gregson se zdviženým obočím.

„Ne. Myslím, že Goshen toho byl dost pravděpodobně schopen. Ale taky si myslím, že nepočítal s tím, že se mu pak ta bouchačka objeví za záchodovou mísou. Vždyť by nemělo logiku si ji po vraždě nechávat. Řekněme, že Goshen zavraždil Tonyho Alisa na objednávku Joeyho Markse a pak předal pistoli někomu ze svých lidí, aby se jí zbavil. Jenže ten člověk šel a nastrčil tu pistoli do Goshenova domu - byl to tentýž člověk, který ještě předtím poslal

dopis daňovému úřadu, aby dal věci do pohybu. Pak jsme nastoupili na scénu my a nasadili Goshenovi mašli. A člověk, který nastrčil tu pistoli a poslal ten dopis, teď má volnou cestu nahoru.“

Bosch se podíval na obličeje přítomných, kteří se snažili pochopit jeho logiku.

„Ale co když Goshen není zamýšlený cíl?“ řekla Riderová.

Ostatní na ni upřeli pohled.

„Třeba se tu hraje ještě jedna hra. Třeba je za tím někdo, kdo chce odstranit z cesty nejen Goshena, ale i Joeyho Markse, aby mohl nastoupit na jeho místo.“

„A jak teď podle tebe odstraní Markse?“ zeptal se Edgar.

„Přes Goshena,“ odpověděla Riderová.

„Jestli se ta balistická zkouška potvrdí,“ řekl Bosch, „můžeš si Goshena napíchnout na vidličku, protože bude usmažený. Čekala by ho vyhlídka jehly nebo doživotí bez možnosti podmínky. Anebo snížený trest, pokud nám něco práskne.“

„Joeyho Markse,“ řekli Gregson s Edgarem současně.

„Takže kdo napsal ten dopis?“ zeptala se Billetsová.

„Kdo ví?“ odvětil Bosch. „Neznám dost dobře tamější mafiánské organizace. Ale policisté se tam zmiňovali o jednom právníkovi. Je to člověk, který za Markse všechno vyřizuje. Určitě věděl o té Alisově fasádě. Mohl to celé spustit on. Něčeho takového by byla pravděpodobně schopna jen hrstka lidí z Marksova nejbližšího okolí.“

„Takže pokračujte v dosavadní dobré práci,“ řekla Billetsová. „Díky, že jste přišel, Matthewe. Až nám zítra přijdou výsledky balistické zkoušky, budete první, komu zavolám.“

Všichni ostatní začali vstávat.

„Kiz a Jerry, vy si hod'te mincí,“ řekla Billetsová. „Jeden z vás bude muset odjet s Harrym do Vegas a zorganizovat policejní eskortu Luckyho Goshena. Takhle je to v předpisech. Jo, a Harry, mohl bys tu ještě chvilíčku zůstat? Potřebuju s tebou prodiskutovat jeden jiný případ.“

Když všichni odešli, požádala Billetsová Bosche, aby zavřel dveře. Bosch poslechl a pak se posadil na jednu z židlí před velitelčíným stolem.

„Tak co se stalo?“ zeptala se Billetsová. „Tys opravdu mluvil s Fitzgeraldem?“

„No, myslím, že to spíš on mluvil se mnou, ale máš pravdu, setkal jsem se s ním a s Carbonem.“

„A o co šlo?“

„No, v podstatě jde o to, že ani oni vůbec netušili, že nějaký Tony Aliso existuje, dokud neobdrželi jeden dopis - pravděpodobně stejný jako ten, který přišel i na daňový úřad. Mám jeho kopii. Jsou v něm všechny podrobnosti. Přesně jak říkala Kiz, musel ho napsat někdo, kdo o tom dost hodně věděl. Také on byl podle razítka odeslán z Las Vegas a byl adresován výslovně Fitzgeraldovi.“

„A oni na něj reagovali tak, že Alisovi napíchli kancelář.“

„Přesně tak, nezákonná štěnice. Jenže sotva s tím začali - dali mi nahrávky z pouhých devíti dní odposlechu -, zavola jsem jim já a oznámil jim, že Tonyho někdo odpráskl. A tak propadli panice. Víš, jak je to mezi Fitzgeraldem a náčelníkem. Kdyby se profláklo, že nejdřív Tonymu nezákonně napíchli telefon a pak možná nepřímo zapříčinili jeho smrt, protože se o tom nějak dozvěděl Joey Marks, měl by náčelník v ruce všechny potřebné trumfy, aby odstavil Fitzgeralda a získal ztracenou kontrolu nad OVOZem.“

„Takže Fitzgerald poslal Carboneho pro tu štěnici, aby mohli hrát v Tonyho případu mrtvé brouky.“

„Jo. Naštěstí si Carbone nevšiml té kamery, protože jinak bychom o ničem nevěděli.“

„Ten parchant. Až tohle skončí, půjdu a všechno to ohlásím náčelníkovi.“

„Eh...“

Bosch nevěděl, jak to říct.

„Co je?“

„Fitzgerald to předvídal. Uzavřel jsem s ním dohodu.“

„Cože?“

„Uzavřel jsem s ním dohodu. Všechno mi předal, nahrávky i ten dopis. Ale o jejich činnosti se kromě tebe a mě nikdo další nedozví. Ani náčelník.“

„Harry, jak jsi mohl? Neměl jsi...“

„Fitzgerald na mě něco má, poručíku. A má taky něco na tebe... a na Kiz.“

Nastalo dlouhé ticho. Bosch viděl, jak se Billetsová vlévá do tváří vztek.

„Ten arogantní bastard,“ ulevila si.

Bosch jí sdělil, s čím na něj Fitzgerald vyrukoval. A protože nyní znal velitelčino intimní tajemství, připadalo mu fér zmínit se před ní o Eleanor. Billetsová pouze přikývla. Očividně přemýšlela spíše o vlastním prozrazení a o důsledcích, které pro ni Fitzgeraldovy informace mohou mít.

„Myslíš, že na mě opravdu nasazoval lidi? Špicly?“

„Kdo ví? Každopádně je to typ chlápka, který neustále hledá příležitosti a využívá je. Přechovává informace jako peníze v bance. Na horší časy. Ty mu teď nastaly, a tak ty informace vytáhl. Prostě jsem s ním uzavřel dohodu. Tak na to zapomeňme a vyřešme ten případ.“

Billetsová se na chvíli odmlčela a Bosch u ní hledal nějaké známky rozpaků. Žádné však nenašel. Velitelka se dívala přímo na Bosche a hledala u něj nějaké známky odsudků. Žádné však nenašla. Pokývala hlavou.

„Co ještě udělali, když ten dopis přišel?“

„Nic moc. Nechali Alisa zběžně sledovat. Záznamy mám u sebe. Ale v pátek večer ho nesledovali. Věděli, že odjel do Las Vegas, a měli v plánu ho sebrat až po svátcích, pokud se do té doby vrátí. Byli opravdu teprve v počátcích, když se to všechno semlelo.“

Billetsová znovu kývla. Byla duchem úplně jinde. Bosch se postavil.

„Dneska večer si poslechnu ty nahrávky. Je toho asi sedm hodin, ale Fitzgerald říkal, že většinu času se Aliso jen vybavuje s tou svou holkou ve Vegas. Kromě toho tam víceméně nic dalšího není. Ale přesto si to poslechnu. Potřebuješ ještě něco, poručíku?“

„Ne. Promluvíme si o tom ráno. Hned jak se dozvíš ty výsledky z balistiky, ozvi se mi.“

„Jasně.“

Bosch zamířil ke dveřím, ale Billetsová ho zastavila.

„Stejně je to zvláštní, že někdy nerozeznáš klad'asy. od padouchů.“

Bosch se na ni ohlédl.

„Jo, je to zvláštní.“

Když se Bosch konečně dostal domů, v pokoji stále voněla čerstvá malba. Podíval se na stěnu, kterou začal před třemi dny malovat. Připadalo mu to tak dávno. Nerušil, kdy s malováním skončí. Dům se musel po zemětřesení od základů přestavět. Bosch byl doma teprve pár týdnů - předtím musel více než rok bydlet v hotelové ubytovně nedaleko stanice. Také zemětřesení mu připadalo jako dávná událost. V tomto městě se věci děly rychle. Všechno kromě nynějška působilo jako hluboká minulost.

Bosch vytáhl telefonní číslo Eleanor Wishové, které mu opatřil Felton, a vytočil ho. Nikdo se mu však neozval, a dokonce se ani nesepnul záznamník. Bosch zavěsil a přemýšlel, jestli Eleanor našla vzkaz, který jí nechal za dveřmi. Doufal, že až tento případ skončí, budou moci být zase spolu. Přitom si však uvědomoval, že kdyby k tomu došlo, musel by nějak obejít zákaz styku s odsouzenými zločinci, který platil pro celé policejní oddělení.

Jeho myšlenky se po chvíli stočily na otázku, jak se Fitzgerald vlastně dozvěděl o Eleanor a o tom, že Bosch strávil noc v jejím bytě. Boschovi se zdálo pravděpodobné, že má Fitzgerald nějaké kontakty na lasvegaské policii, a usuzoval, že zástupce náčelníka informoval o Eleanor Wishové nejspíše Felton nebo Iverson.

Připravil si dva sendviče z lanšmítu a odnesl si je spolu se dvěma lahvemi piva a krabicí s magnetofonovými kazetami, které mu dal Fitzgerald, do křesla vedle stereosoupravy. Během jídla seřadil kazety chronologicky a začal je postupně přehrávat. V krabici ležela ještě fotokopie soupisu telefonátů. Jednotlivé položky uváděly, v kolik hodin Aliso telefonoval nebo přijímal telefonát a na jaká čísla volal.

Více než polovinu všech telefonátů tvořily rozhovory mezi Alisem a Laylou. Aliso Layle volal buďto do klubu - Bosch to poznal podle hudby a šumu v pozadí -, anebo na číslo, které Bosch pokládal za Laylino číslo domů. Layla se do telefonu zásadně nepředstavovala, ale kdykoliv jí Tony volal do klubu a ozval se mu někdo jiný, používal před ním její umělecké jméno Layla. V ostatních případech ji nikdy neoslovoval jménem. Většina rozhovorů se týkala všedních a každodenních záležitostí. Nejčastěji jí Tony volal domů uprostřed odpoledne. Při jednom takovém telefonátu byla

Layla na Alisa našťvaná, pretože ji vzbudil. Aliso se bránil, že už bylo poledne, a Layla mu připomněla, že v klubu pracovala do čtyř hodin ráno. Aliso se jí jako vyplísňený chlapec omluvil a řekl, že zavolá později. Což ve dvě hodiny odpoledne učinil.

Kromě rozhovorů s Laylou byly na kazetách telefonáty jiným ženám, které se týkaly načasování jedné scény z Tonyho filmu, již bylo potřeba přetočit, jakož i různých jiných záležitostí spojených s filmováním. Dvakrát Aliso telefonoval domů, ale oba telefonáty manželce proběhly rychle a věcně. Jednou Aliso Veronice sděloval, že už jede domů, zatímco podruhé naopak prohlásil, že se zdrží a nestihne se vrátit do večere.

Když Bosch skončil, bylo už po půlnoci, a přitom za celou dobu zaznamenal pouze jediný rozhovor, který mohl mít alespoň okrajový význam. Byl to telefonát do šatny klubu Dolly's v úterý před Alisovým zavražděním. Uprostřed dosti nudné a neškodné konverzace se Layla Alisa zeptala, kdy zase přijde.

„Ve čtvrtek, bejby,“ odpověděl jí Aliso. „Proč, už se ti po mně stýská?“

„Ne - totiž ano, to víš, že se mi po tobě stýská, Tony. Ale Lucky chtěl vědět, kdy sem zas přijdeš. To proto se tě ptám.“

Layla měla jemný holčičí hlas, který působil neskoleně a falešně.

„No tak mu řekni, že se zastavím ve čtvrtek večer. Děláš?“

„Jo, ve čtvrtek dělám.“

Bosch vypnul stereosoupravu a zamyslel se nad tímto jediným telefonátem, který měl význam. Vyplývalo z něj, že Goshen prostřednictvím Layly věděl, že Aliso přijde ve čtvrtek do klubu. Nebylo to mnoho, ale státní zástupce by mohl telefonát pravděpodobně použít jako nepřímý důkaz o úkladné vraždě. Problémem bylo, že šlo o nezákonně získaný důkaz. Z právního hlediska neexistoval.

Bosch se podíval na hodinky. Bylo již pozdě, ale on se přesto rozhodl, že telefonát uskuteční. Podíval se do soupisu telefonátů a vytákal Laylino číslo. Volaná čísla zaznamenávalo registrační zařízení, které identifikovalo tóny vyluzované po zmáčknutí příslušné číslice na aparátu. Po čtyřech zazvoněních se ozval znuděný ženský hlas okořeněný nacvičeným sexuálníím podtónem.

„To je Layla?“

„Ne, tady je Pandora.“

Bosch se téměř rozesmál, ale byl příliš unavený.

„A kde je Layla?“

„Není tady.“

„Já jsem její přítel, Harry. Onehdy v noci se mi snažila dovolat. Víte, kde je nebo kde bych ji mohl najít?“

„Ne. Už tady nebyla dobré dva dny. Netuším, kde může být. Voláte kvůli Tonymu?“

„Jo.“

„No, tak to vám řeknu, že je pěkně rozrušená. Myslím, že jestli s váma bude chtít mluvit, zavolá vám zpátky. Jste teď ve městě?“

„Právě že ne. Kde vlastně bydlíte?“

„Eh, myslím, že tohle vám nepovím.“

„Pandoro, má snad Layla strach nebo něco takového?“

„Samozřejmě že má strach. Zabili jí starýho. Myslí si, že by si někdo mohl myslet, že něco ví, ale ona nic neví. A tak má strach.“

Bosch sdělil Pandoře svoje číslo domů a řekl, že mu má Layla zavolat, pokud se ještě objeví.

Zavěsil, podíval se na hodinky a vytáhl malý telefonní adresář, který měl v kapse saka. Vytočil číslo Grace Billetsové a ozval se mu mužský hlas. Její manžel. Bosch se omluvil, že volá tak pozdě, zeptal se, jestli může mluvit s velitelkou, a během čekání přemýšlel, jestli její manžel ví o vztazích své ženy s Kizmin Riderovou. Když Billetsová zvedla telefon, informoval ji Bosch, jak malou hodnotu mají nahrávky z Alisova odposlechu.

„Jeden telefonát dokazuje, že Goshen věděl o Alisově cestě do Vegas a že se o ni zajímal. Ale to je všechno. Myslím, že je to okrajová informace, bez které se klidně obejdeme. Až najdeme Laylu, měli bychom z ní dostat stejnou informaci. Legálně.“

„No jo. To mě dost uklidnilo.“

Bosch slyšel, jak si Billetsová vydechla. Očividně se obávala, že pokud budou na nahrávkách nějaké životně důležité informace, bude je muset státní zástupce použít u soudu, čímž ohrozí Fitzgeralda a potažmo ukončí i její kariéru.

„Promiň, že volám tak pozdě,“ dodal Bosch, „ale říkal jsem si, že bys to možná chtěla vědět co nejdřív.“

„Díky, Harry. Uvidíme se ráno.“

Jakmile Bosch zavěsil, vytočil ještě jednou číslo Eleanor Wishové a znovu se mu nikdo neozval. Lehká obava na prsou nyní přerostla ve vážné znepokojení. Bosch litoval, že ještě není ve Vegas, aby mohl odjet do jejího bytu a přesvědčit se, jestli je Eleanor doma a pouze neodpovídá, nebo jestli je za tím něco horšího.

Vytáhl z ledničky další pivo a vyšel na zadní terasu. Nová terasa byla větší než její předchůdkyně a nabízel se z ní hlubší výhled do Cahuenga Pass. Venku panovala tma a mír. Obvyklé šumění dopravy na Hollywood Freeway hluboko pod terasou se dalo snadno ignorovat. Bosch se díval na kužely světla z reflektorů Universal Studios, které protínaly oblohu bez hvězd, popíjel pivo a přemýšlel, kde je asi Eleanor.

Ve středu ráno dorazil Bosch na stanici v osm hodin a sepsal zprávu o svém pobytu a vyšetřování v Las Vegas. Zhotovil několik fotokopií a vložil je do velitelské přihrádky, zatímco originály přicvakl do vyšetřovacího spisu, který založil Edgar a jenž byl již nyní téměř tři centimetry tlustý. O svých rozhovorech s Carbonem a s Fitzgeraldem se ve zprávě nezmínil, stejně jako o poslechu nahrávek, které OVOZ pořídil odposlechem telefonu v Alisově kanceláři. Svou práci několikrát přerušil, aby si zašel do služebny pro kávu.

V deset hodin byl s úmornou činností hotov, ale s telefonátem do balistické laboratoře počkal ještě pět minut. Ze zkušenosti věděl, že by do laboratoře neměl volat před oficiálně stanoveným termínem dokončení srovnávacích zkoušek. Nakonec přidal ještě dalších pět minut, aby měl úplnou jistotu. Byla to dlouhá pětiminutovka.

Jen co zvedl sluchátko, slétli se k jeho stolu Edgar s Riderovou, aby se okamžitě dozvěděli výsledek srovnávacích zkoušek. Toto byl zlomový bod vyšetřování a všichni to věděli. Bosch chtěl k telefonu Lestera Poolea, specialistu na zbraně, který byl zkouškami pověřen. Bosch s Poolem již dříve několikrát pracoval. Poole byl chlapík se vzezřením skřítky, jehož celý život se točil kolem zbraní, přestože jako civilní zaměstnanec policejního oddělení sám žádnou nenosil. V celé balistické laboratoři by se však nenašel větší odborník na zbraně, než byl právě Poole. Zvláštní na něm bylo, že ignoroval každého, kdo ho oslovil zkratkou „Les“. Trval na tom, aby se mu říkalo Lester

nebo třeba i Poole, ale nikdy ne domáckou zkratkou svého křestního jména. Jednou se přitom svěřil Boschovi s obavami, že pokud by vešel ve známost pod jménem Les Poole, bylo by už jen otázkou času, než by mu některý policajtský chytrák začal říkat Cess Poole neboli Žumpa. Lester byl odhodlán zajistit, aby k tomu nikdy nedošlo.

„Lestere, tady Harry,“ řekl Bosch, když technik zvedl sluchátko. „Dneska všechno záleží jen na tobě. Tak co pro mě máš?“

„Mám pro tebe jednu dobrou a jednu špatnou zprávu, Harry.“

„Tak nejdřív tu špatnou.“

„Právě jsem dodělal ten váš případ. Zprávu jsem ještě nesepsal, ale můžu ti to říct už teď. Z té bouchačky někdo setřel otisky a nedá se vystopovat. Pachatel vyleptal sériové číslo kyselinou a já ho nemůžu rozluštit, ani když nasadím všechny svoje kouzelné triky. Takže tak.“

„A dobrá zpráva?“

„Můžu ti říct, že kulky vytažené z hlavy vaší oběti byly vypáleny z té pistole. Je tam stoprocentní shoda.“

Bosch zvedl hlavu, podíval se na Edgara s Riderovou a zvedl palec. Policisté si vítězoslavně plácli a Bosch viděl, jak také Riderová ukázala Billetsové přes sklo kanceláře vztyčený palec. Billetsová kývla a zvedla telefon. Bosch předpokládal, že volá Gregsonovi do kanceláře státního zastupitelství. Po chvíli zavěsila.

„Doslova se rozplýval štěstím,“ poznamenala.

„To by měl,“ řekl Edgar.

„No dobrá, takže co dál?“ zeptala se Billetsová.

„Zajedem do Vegas a převezem tu pouštní hyenu k nám,“ odpověděl Edgar.

„Ano, tak to už říkal Gregson. Pojede tam, aby dohlédl na to slyšení. Má se konat zítra ráno, že?“

„Mělo by,“ souhlasil Bosch. „Ale přemýšlím, že tam odjedu už dneska. Existuje pár nedořešených věcí, na které bych se rád zaměřil, a taky bych chtěl najít tu Alisovu holku a připravit půdu, abychom odtamtud mohli vypadnout, jen co nám dá soudce zelenou.“

„Fajn,“ řekla Billetsová. Otočila se k Edgarovi a Riderové a zeptala se: „Už jste se rozhodli, kdo pojede s Harrym?“

„Já,“ řekl Edgar. „Kiz je zběhlejší ve finančních záležitostech.“

Pojedu pro toho hajzla s Harrym.“

„Dobře, tak jo. Ještě něco?“

Bosch ostatním oznámil, že pistole se nedá vystopovat, ale tato informace nijak neutlumila všeobecnou euforii vyplývající z výsledků balistické zkoušky. Případ stále více vypadal jako trefa do černého.

Po několika dalších sebechvalných prohlášeních se policisté rozešli a Bosch se vrátil k telefonu. Tentokrát vytočil Feltonovu kancelář v budově lasvegaské policie. Kapitán telefon okamžitě zvedl.

„Feltone, tady Bosch. Volám z L. A.“

„Boschi, co se děje?“

„Říkal jsem si, že to budete chtít vědět. Ta pistole sedí. Kulky, které zabily Tonyho Alisa, byly vypáleny z ní.“

Felton do telefonu hvízdal.

„Zatraceně, no to je hezké. Lucky se nebude cítit moc dobře, až se o tom doslechne.“

„No, co nevidět tam přijedu, abych mu to řekl.“

„Dobře. Kdy dorazíte?“

„Ještě to nevím přesně. A co to slyšení o vydání? Platí ten zítřek ráno?“

„Pokud vím, tak určitě. Ale nechám to někoho ověřit, abychom měli jistotu. Luckyho právník možná bude chtít dělat vlny, ale s tím rozhodně neuspěje. Zvlášť když máme tenhle nový důkaz.“

Bosch Feltonovi sdělil, že ráno přijede do Las Vegas Gregson, aby v případě potřeby pomohl místnímu státnímu zástupci.

„To bude pravděpodobně zbytečná cesta, ale i tak je u nás vítán.“

„Vyřídím. Poslyšte, jestli někdo z vašich lidí nemá do čeho píchnout, měl bych pro vás ještě jeden oříšek k rozlousknutí.“

„A to?“

„Ta Tonyho holka. Dělal tanečnici v klubu Dolly's, než ji Lucky v soboru vyhodil. Pořád bych s ní chtěl mluvit. Vystupuje pod jménem Layla. Nic jiného nemám. Jen tohle a její telefonní číslo.“

Sdělil Feltonovi Laylino číslo a kapitán řekl, že to nechá někým ověřit.

„Ještě něco?“

„Jo, ještě jedna věc. Znáte zástupce náčelníka Fitzgeralda tady

od nás, že jo?“

„Jistěže. Dělali jsme spolu na pár případech.“

„Mluvili jste spolu v poslední době?“

„Eh, ne..., ne. To už..., to je už dost dávno.“

Boschovi se zdálo, že kapitán lže, ale rozhodl se, že to nechá být. Potřeboval, aby s ním Felton ještě nejméně čtyřicet hodin spolupracoval.

„Proč se ptáte, Boschi?“

„Jen tak. Řekl jsem si, že se vás zeptám. Trochu nám v tom případě radí, nic víc.“

„Tak to rád slyším. Je to velice schopný odborník.“

„Schopný. Ano, to je.“

Bosch zavěsil a okamžitě začal vyřizovat formality pro cestu s Edgarem do Las Vegas. Nejprve rezervoval dva pokoje v hotelu Mirage. Jejich cena převyšovala horní hranici stanovenou policejním oddělením pro platby za ubytování, ale Bosch si byl jistý, že Billetsová účtenky schválí. Kromě toho mu Layla už jednou do Mirage volala. Mohla by se o to pokusit znovu.

Nakonec Bosch rezervoval zpáteční letenky z letiště Burbank do Las Vegas pro sebe a Edgara. Na čtvrteční odpoledne rezervoval ještě jedno místo pro Goshena.

Letadlo odlétalo o půl čtvrté a o hodinu později mělo přistát v Las Vegas. Bosch předpokládal, že do té doby budou mít dost času provést, co je potřeba.

U hlavního vjezdu sloužil opět Nash, a když uviděl Bosche, vyšel ho s úsměvem přivítat. Bosch mu představil Edgara.

„Koukám, že jste se na to pořádně vrhli, eh?“

„Koukáte správně,“ řekl Bosch. „Máte nějakou hypotézu?“

„Ani jednu. Dal jsem té vaší holce všechny záznamy, říkála vám to?“

„To není moje holka, Nashi. Je to detektivka. A velmi dobrá.“

„Já vím. Tak jsem to nemyslel.“

„Je dneska paní Alisová doma?“

„Moment, podívám se.“

Nash otevřel dveře strážnice, vešel dovnitř a sebral poznámkový blok. Zběžně ho prohlédl a otočil na předchozí stránku. Po chvíli

zkoumání blok odložil a vrátil se ven.

„Měla by tu být,“ řekl. „Už dva dny nevyšla ven.“

Bosch mu děkovně kývl.

„Ale musím jí zavolat,“ řekl Nash. „Předpisy, víte?“

„To není problém.“

Nash zvedl závoru a Bosch vjel dovnitř.

Když dorazili k Alisovu domu, čekala už Veronika u dveří. Měla na sobě přiléhavé šedé leginy a dlouhé plandavé tričko s motivem Matisseova obrazu. Na obličeji měla i tentokrát silnou vrstvu líčení. Bosch jí představil Edgara a Veronika je uvedla do obývacího pokoje. Nabídku něčeho k pití oba policisté odmítli.

„No, tak co pro vás můžu udělat, pánové?“

Bosch otevřel zápisník, vytrhl jednu popsanou stránku a podal ji Veronice.

„Tohle je číslo na soudní patologii a číslo případu,“ řekl. „Včera byla provedena pitva, takže manželovy ostatky jsou vám již k dispozici. Pokud jste už oslovila nějaký pohřební ústav, stačí, když jim předáte tohle číslo případu, a oni se už o všechno postarají.“

Veronika se na stránku dlouze zadívala.

„Děkuji vám,“ řekla nakonec. „To jste vážili cestu až sem, abyste mi předali tohle?“

„Ne. Máme pro vás nové zprávy. Už jsme za vraždu vašeho manžela zatkli jednoho muže.“

Její oči se rozšířily.

„Koho? Přiznal se, že to udělal on?“

„Jmenuje se Luke Goshen. Je z Las Vegas. Slyšela jste o něm někdy?“

Na Veroničině obličeji se objevil zmatek.

„Ne, kdo to je?“

„Je to gangster, paní Alisová. A váš manžel se s ním bohužel velmi dobře znal. Za chvíli pro něj odlétáme do Las Vegas. Pokud půjde všechno hladce, vrátíme se s ním zítra. A pak předáme celý případ soudu. Nejprve se uskuteční předběžné slyšení u městského soudu, a bude-li Goshen shledán způsobilým pro soudní proces, což předpokládáme, uskuteční se tento proces před losangeleským vrchním soudem. Je dosti pravděpodobné, že během něj budete předvolána ke stručné svědecké výpovědi. Ve prospěch žalobce.“

Veronika nepřítomně přikývla.

„Proč to udělal?“

„To zatím nevíme jistě. Pracujeme na tom. Víme, že se váš manžel angažoval v obchodních transakcích se... zaměstnavatelem toho muže. S člověkem jménem Joseph Marconi. Nevzpomínáte si, jestli se váš manžel někdy o Goshenovi nebo Josephu Marconim zmiňoval?“

„Ne.“

„A co jména Lucky nebo Joey Marks?“

Veronika zavrtěla hlavou.

„V jakých obchodních transakcích?“ zeptala se.

„Pral pro ně peníze. Propíral je přes svůj filmový byznys. Jste si jistá, že jste o tom nic nevěděla?“

„Samozřejmě. Potřebuju právníka? Totiž, on už mi říkal, že s váma nemám mluvit.“

Bosch se nenuceně usmál a zvedl ruce.

„Ne, paní Alisová, nepotřebujete právníka. Pouze se snažíme zjistit fakta o případu. Pokud jste o manželových obchodních transakcích něco věděla, mohlo by nám to pomoci sestavit proti Goshenovi a možná i jeho zaměstnavateli spolehlivý důkazní spis. Víte, v této chvíli už máme Luckyho Goshena prakticky v hrsti. Nesnažíme se proti němu vypočítat důkazy. Máme výsledky balistické zkoušky, otisky prstů, hmatatelné důkazy. Ovšem Goshen by neudělal, co udělal, pokud by k tomu nedostal příkaz od Joeyho Markse. Právě Joey Marks je člověk, kterého bychom zatkli ze všeho nejraději. A čím více informací získáme o vašem manželovi a jeho aktivitách, tím větší budeme mít naději na jeho dopadení. Takže pokud existuje něco, čím byste nám mohla ve vyšetřování pomoci, nyní je správná chvíle nám to sdělit.“

Bosch se odmlčel a čekal. Veronika se zadívala na složený kus papíru v ruce. Nakonec přikývla a pohlédla na Bosche.

„O jeho aktivitách nic nevím,“ začala, „ale minulý týden měl podivný telefonát. Bylo to ve středu večer. Odnese si telefon do pracovny a zavřel za sebou dveře, ale... Šla jsem ke dveřím a poslouchala. Slyšela jsem jeho půlku rozhovoru.“

„A co říkal?“

„Mluvil s člověkem jménem Lucky. To vím jistě. Hodně dlouho

poslouchal a pak řekl, že tam bude koncem týdne. Nakonec volajícím slíbil, že se s ním setká v klubu. A to bylo všechno.“

Bosch přikývl.

„Proč jste nám to neřekla dříve?“

„Myslela jsem si, že to není důležité. Já... Víte, myslela jsem si, že mluví s nějakou ženskou. Už to jméno Lucky, myslela jsem si, že je to ženské jméno.“

„To proto jste poslouchala za dveřmi?“

Veronika uhnula očima a kývla.

„Paní Alisová, najala jste si někdy soukromého detektiva, aby vašeho muže sledoval?“

„Ne. Přemýšlela jsem o tom, ale nikdy jsem to neudělala.“

„Ale podezírala jste manžela, že má milostný poměr?“

„Poměry, detektive. Nejenže jsem ho podezírala, já to o něm věděla. Každá manželka to pozná.“

„Dobře, paní Alisová. Vzpomínáte si ještě na něco z toho telefonního rozhovoru? Na něco dalšího, co váš muž řekl?“

„Ne. Jen na to, co jsem vám řekla.“

„Pokud bychom dokázali ten rozhovor časově zařadit, mohlo by nám to pomoci u soudu, zejména pokud jde o případné prokazování úkladné vraždy. Víte jistě, že to bylo ve středu?“

„Ano, protože Tony hned druhý den odjel.“

„V kolik hodin ten člověk telefonoval?“

„Bylo už pozdě. Dívali jsme se na zprávy na Kanálu 4. Takže bylo mezi jedenáctou a půl dvanáctou večer. Myslím, že přesněji už to určit nedokážu.“

„Nevadí, paní Alisová, to nám stačí.“

Bosch se podíval na Edgara a zvedl obočí. Edgar pouze přikývl. Byl čas jít. Oba se postavili a Veronika Alisová je doprovodila ke dveřím.

„Ach,“ řekl Bosch, než došel k východu. „Objevila se ještě jedna otázka o vašem manželovi. Nevíte, jestli navštěvoval nějakého lékaře?“

„Ano, příležitostně. Proč?“

„No, chtěl jsem si ověřit, jestli náhodou netrpěl hemeroidy.“

Veronika vypadala, že se každou chvíli rozesměje.

„Hemeroidy? To myslím ne. Řekla bych, že kdyby na ně trpěl,

dával by to často a pěkně nahlas najevo.“

„Opravdu?“

Bosch se postavil do dveří.

„Ano, opravdu. A kromě toho jste mi právě řekl, že už proběhla pitva. To vám na tuhle otázku nedokázal odpovědět patolog?“

Bosch přikývl. Veronika zabodovala.

„Myslím, že ano, paní Alisová. Ptám se vás jen proto, že jsme v jeho autě našli tubu s čípkou Preparation H. Přemýšlím, proč jsme ji tam našli, když ji, jak říkáte, nepotřeboval.“

Tentokrát se usmála Veronika.

„No jo, tohle je starý herecký trik.“

„Herecký trik?“

„Ano. Používají ho herečky, modelky a tanečnice.“

Bosch se na ni podíval. Čekal, že Veronika svou myšlenku rozvede.

„To nechápu,“ řekl. „K čemu ho používají?“

„Dávají si ty čípky pod oči, detektive Boschi. Zmenšují vácčky, chápete? Položíte si čípek pod oko a váček z únavy a nezřízeného života se vám rázem scvrkne. Dobrá polovina lidí, kteří si ty preparáty v tomhle městě kupují, si je dávají pod oči, a ne tam, kam patří. Můj manžel... byl marnivý muž. Pokud jezdil do Las Vegas za nějakou mladou holkou, tak to, myslím, dělal taky tak. Bylo by mu to podobné.“

Bosch přikývl. Vzpomněl si na blíže neurčenou látku pod očima Tonyho Alisa. Člověk se pořád učí, pomyslel si. Budu muset zavolat Salazarovi.

„A jak se o tom podle vás dozvěděl?“ zeptal se.

Veronika se už chystala odpovědět, ale pak zaváhala a pouze pokrčila rameny.

„Je to hollywoodské tajemství, které není zas tak tajné,“ řekla. „Mohl se to dozvědět kdekoliv.“

Například od tebe, pomyslel si Bosch, ale neřekl nic. Pouze přikývl a vyšel ze dveří.

„Jo, a ještě poslední věc,“ řekl, než za ním Veronika zavřela dveře. „To zatčení se dnes nebo zítra pravděpodobně dostane do tisku. Pokusíme se ho před médii co nejvíce utajit. Ale v tomto městě nic nevydrží dlouho tajné nebo svaté. Měla byste na to být

připravena.“

„Děkuji, detektive.“

„Možná bude lepší vypravit jen malý pohřeb. Něco intimního. A řekněte majiteli, aby vám nepředával informace po telefonu. Z pohřbů bývají vždycky pikantní záběry.“

Alisová přikývla a zavřela dveře.

Cestou z Hidden Highlands si Bosch zapálil cigaretu a Edgar nic nenamítal.

„Ta ženská je pěkné studený čumák,“ poznamenal.

„To je,“ souhlasil Bosch. „Co si myslíš o tom telefonátu od Luckyho?“

„Je to jen další důkaz. Držíme Luckyho za koule. Pokud jde o něj, tak dojel.“

Bosch jel po Mulholland Drive hřebenem kopce tak dlouho, až se silnice stočila na Hollywood Freeway. Přitom mlčky minuli požární cestu, na které byla nalezena mrtvola Tonyho Alisa. Na dálnici Bosch odbočil na jih, aby se mohl ve městě napojit na dálnici 10 a zamířit na východ.

„Co se děje, Harry?“ zeptal se Edgar. „Myslel jsem, že pojedem na letiště.“

„Nepoletíme letadlem. Pojedeme autem.“

„Co to povídáš?“

„Ty letenky jsem rezervoval jen pro případ, že by si to někdo ověřoval. Jakmile dorazíme do Vegas, budeme předstírat, že jsme přiletěli a že ihned po slyšení odlétáme s Goshenem zpátky. Nikdo nemusí vědět, že tam jedeme autem. Nevadí ti to?“

„Ne, jasně, to je dobrý. Bezpečnostní opatření, kouřová clona pro případ, že by byl někdo příliš všetečný. To беру. U gangsterů člověk nikdy neví, že jo?“

„Nebo u policajtů.“

4

Při rychlostním průměru téměř sto padesát kilometrů za hodinu včetně patnáctiminutové přestávky v McDonald's dorazili do Las Vegas za čtyři hodiny. Zajeli na McCarranovo mezinárodní letiště, zaparkovali auto v garáži a vytáhli z kufru aktovky a cestovní zavazadla. A zatímco Edgar čekal venku, Bosch zašel na terminál a vypůjčil si v půjčovně auto.

Než dorazili do budovy lasvegaské městské policie, bylo už téměř půl páté. Když procházeli přes oddělení detektivů, zahlédl Bosch za stolem Iversona. Právě hovořil s Baxterem, který postával opodál. Iverson se chabě usmál, ale Bosch si ho nevšímal a kráčel rovnou do Feltonovy kanceláře. Policejní kapitán právě seděl za stolem a papíroval. Bosch zaklepal na otevřené dveře a vešel dovnitř.

„Boschi, kde jste byl?“

„Zařizoval jsem detaily.“

„Tohle je ten váš státní zástupce?“

„Ne, to je můj kolega Jerry Edgar. Státní zástupce přiletí až zítra ráno.“

Edgar s Feltonem si podali ruce, ale Felton se přitom stále díval na Bosche.

„No, tak mu můžete rovnou zavolat a říct, ať se neobtěžuje.“

Bosch se na Feltona na okamžik zadíval. Teď už věděl, proč se Iverson usmíval. Něco se dělo.

„Kapitáne, vy jste pořád samé překvapení,“ řekl. „Tak co je to tentokrát?“

Felton se opřel o židli. Na okraji jeho stolu ležela nezapálená cigareta s ožmoulaným koncem. Kapitán ji sebral a sevřel ji mezi dvěma prsty. Očividně si s Boschem pohrával a chtěl ho vyprovokovat k reakci. Bosch se však na jeho udičku nechýtil, a tak kapitán konečně promluvil.

„Ten váš Goshen si už balí fidlátka.“

„Smířil se s vydáním do Kalifornie?“

„Jo, dostal rozum.“

Bosch si přitáhl židli před stůl a posadil se. Edgar si sedl napravo od něj. Felton pokračoval.

„Dal padáka Joeyho hlásné troubě Mickeymu Torrinovi a sehnal si vlastního právníka. Ne že by si tím nějak polepšil, ale ten nový advokát alespoň jedná v Luckyho zájmu.“

„A jak to, že dostal rozum?“ zeptal se Bosch. „Řekl jste mu o těch balistických zkouškách?“

„Jasně že jsem mu o nich řekl. Nechal jsem si ho předvolat a řekl mu, co a jak. A taky jsem mu řekl, že jsme jeho alibi rozsekali na cucky.“

Bosch se na kapitána podíval, ale nepoložil mu očividnou otázku.

„Jo, přesně tak, Boschi. Nedá se říct, že bychom tady zrovna seděli na zadku. Začali jsme na Goshenovi dělat a pomáháme vám ho zadupat do země. Prohlásil, že v pátek v noci byl celou dobu ve své kanceláři - až do čtyř hodin, kdy odjel domů. No tak jsme tam zajeli a pořádně si tu jeho kancelář prohlídli. Je v ní zadní východ. Klidně z ní mohl odjet a zase se vrátit. Od doby, kdy odešel Tony Aliso, až do čtyř hodin, kdy vylezl z kanceláře, aby zavřel klub, ho v klubu nikdo neviděl. Takže měl spoustu času odjet z klubu, odprásknout Tonyho a stihnout ještě poslední zpáteční let. A pak je tu ta kverulantka. Holka jménem Modesty, která pracuje v tom klubu. Vjela si do vlasů s nějakou jinou tanečnicí, a tak si šla stěžovat do kanceláře Luckymu. Jenže když zaklepala na dveře, nikdo jí neotvíral. A tak řekla Gussiemu, že chce mluvit s šéfem, a Gussie jí odpověděl, že tam šéf zrovna není. To bylo kolem půlnoci.“

Felton pokýval hlavou a mrkl.

„No jo,“ řekl Bosch, „ale co na to říká Gussie?“

„Gussie nepustí ani chlup. Ale to jsme ani nečekali. Jenže jestli chce před soudem podporovat Luckyho alibi, dokážeme ho snadno rozcupovat na kusy. Záznamy v rejstříku má už od sedmé třídy.“

„Dobrá, Gussieho pusťme z hlavy. A co Goshen?“

„Jak říkám, dneska ráno jsme si ho nechali předvést, řekli jsme mu, co máme a že mu rychle běží čas. Musel se okamžitě rozhodnout

a taky se rozhodl. Změnil právníka. Což je ten nejočividnější signál, jaký vůbec existuje. Jestli chcete slyšet můj názor, tak je připraven přistoupit na dohodu. Gož znamená, že dostanete nejen jeho, ale i Joeyho Markse a pár dalších mizerů z tohoto města. Bude to největší šťára na Outfit za posledních deset let. Všichni budou spokojení.“

Bosch se postavil a Edgar ho následoval.

„Tohle je podruhé, co jste mi to udělal,“ řekl odměřeným a dobře kontrolovaným hlasem. „Třetí příležitost už nedostanete. Kde je?“

„Hele, uklidněte se, Boschi. Jde nám o společnou věc.“

„Je tady, nebo ne?“

„Je ve vyšetřovně tři. Když jsem se tam naposledy díval, byl tam s ním Weiss. Alan Weiss, to je ten nový právník.“

„Učinil před vámi Goshen nějaké prohlášení?“

„Ne, samozřejmě že ne. Weiss nám vysvětlil podrobnosti. Goshen nehodlá vyjednávat, dokud ho neodvezete do L. A. Jinými slovy se vzdá námitek proti vydání a vy si ho vezmete k vám. A tu dohodu s ním pak budou muset dojednat vaši lidé. Pro nás celý případ dneškem končí. Teda až doby, než sem přijedete sebrat Joeyho Markse. Samozřejmě vám s tím pomůžeme. Na ten den čekám už moc dlouho.“

Bosch bez dalšího slova odešel z kanceláře. Prošel přes místnost detektivů, aniž by pohlédl na Iversona, a zamířil k zadní chodbě, která vedla do vyšetřoven. Nadzvedl poklop, který zakrýval malé dveřní okénko, a viděl, jak Goshen v modré vězeňské kombinéze sedí u malého stolku a naproti němu se naklání mnohem menší muž v obleku. Bosch zaklepal na sklo, chvíli vyčkal a otevřel dveře.

„Pane advokáte? Mohli bychom si na chvíli promluvit venku?“

„Vy jste z Los Angeles? Už bylo načase.“

„Proberme to venku.“

Když advokát vstal, podíval se Bosch za něj na Goshena. Lucky měl ruce připoutány ke stolu. Od doby, kdy ho Bosch naposledy viděl, uplynulo sotva třicet hodin, ale z Lukea Goshena se za tu dobu stal jiný člověk. Ramena měl povislá, jako by se choulil do sebe. V očích měl dutý výraz, jaký se objevuje po noci strávené zíráním do budoucna. Na Bosche se ani nepodíval. Jakmile Weiss vyšel z vyšetřovny, Bosch za ním zavřel dveře.

Weiss byl přibližně v Boschově věku. Byl upravený a silně opálený. Boschovi se zdálo, že má na hlavě přičesek. Na očích měl brýle s tenkými zlatými obroučkami. I za těch pár vteřin, během nichž mohl advokáta odhadnout, dospěl Bosch k závěru, že si Goshen pravděpodobně vybral dobře.

Po úvodním seznámení přešel Bosch okamžitě k věci.

„Můj klient je ochoten stáhnout námitky vůči vydání. Ale je třeba jednat rychle, detektive. Pan Goshen se v Las Vegas necítí příjemně ani bezpečně, a to ani ve vězení lasvegaské městské policie. Doufal jsem, že budeme moci odjet ještě před dnešním jednáním se soudcem, ale na to už je pozdě. Ovšem zítra v devět hodin ráno mám být u soudu. Již jsem to dojednal s místním státním zástupcem, panem Lipsonem. Takže nejpozději do deseti hodin ráno budete moci odvézt mého mandanta na letiště.“

„Ne tak zhurta, pane advokáte,“ ozval se Edgar. „Proč najednou tolik spěchu? Je to proto, že se tady Luke doslechl o výsledku našich balistických zkoušek, nebo je to tím, že se o nich doslechl i Joey Marks a rozhodl se, že ten beznadějný boj vzdá?“

„Možná je pro Joeyho snazší zavraždit Luckyho přímo tady na policii než až daleko v L. A., nemám pravdu?“ dodal Bosch.

Weiss se na ně podíval, jako by byli formou života, s níž se dosud nesetkal.

„Pan Goshen o žádné chystané vraždě nic neví a já doufám, že toto prohlášení je pouze součástí zastrašovací taktiky, kterou máte ve zvyku používat. Co však pan Goshen ví, je skutečnost, že se na něj chystá léčka, aby přiznal vinu za zločin, kterého se nedopustil. A proto si myslí, že nejlepším způsobem, jak této situaci čelit, bude plně spolupracovat v úplně novém prostředí. Někde zcela mimo Las Vegas. A Los Angeles je jeho jedinou možností.“

„Můžeme s ním mluvit?“

Weiss zavrtěl hlavou.

„Pan Goshen již neřekne ani slovo, dokud nebude v Los Angeles. Tam se pak případu ujme můj bratr. Má tam praxi. Saul Weiss, možná jste již o něm slyšeli.“

Bosch záporně zavrtěl hlavou.

„Věřím, že jste již kontaktovali toho vašeho pana Gregsona. Takže vy jste zde, detektive, něco jako kurýr. Vaším úkolem je

naložit pana Goshena zítra ráno do letadla a dopravit ho bezpečně do Los Angeles. S největší pravděpodobností vám tam pak bude celý případ odebrán.“

„S největší pravděpodobností ne,“ řekl Bosch.

Obešel advokáta a otevřel dveře vyšetřovny. Goshen zvedl hlavu. Bosch vstoupil dovnitř a přistoupil ke stolu. Naklonil se přes něj a položil si na něj ruce. Než však stačil promluvit, vrátil se do místnosti Weiss a předběhl ho.

„Lukeu, neříkejte tomu člověku ani slovo. Ani slovo.“

Bosch si Weiss nevsímal a díval se pouze na Goshena.

„Nechci po vás víc, Lucky, než projev důvěry. Chcete po mě, abych vás bezpečně přepravil do Los Angeles, tak mi za to něco dejte. Odpovězte mi na jedinou otázku. Kde...“

„Musí vás tam odvézt tak jako tak, Lukeu. Neskočte mu na to. Jestli mě nebudete poslouchat, nemohu vás zastupovat.“

„Kde je Layla?“ zeptal se Bosch. „Neodjedu z Las Vegas, dokud s ní nebudu mluvit. Jestli odsud chcete zítra ráno vypadnout, musím s ní dneska večer mluvit. Doma není. Včera večer jsem mluvil s její spolubydlící Pandorou a ta mi řekla, že Layla je už pár dní pryč. Kde je?“

Goshen otočil hlavu od Bosche na Weiss.

„Neříkejte ani slovo,“ řekl mu Weiss. „Detektive, kdybyste mohl odejít, rád bych se se svým klientem poradil. Dokonce si myslím, že mi možná nebude vadit, když vám na tuto otázku můj klient odpoví.“

„To doufám.“

Bosch se vrátil na chodbu k Edgarovi. Strčil si do pusy cigaretu, ale nezapálil ji.

„Proč je Layla tak důležitá?“ zeptal se Edgar.

„Nemám rád nedořešené záležitosti. Chci vědět, jak do celého případu zapadá.“

Bosch Edgarovi neřekl, že se z nezákonně pořízených nahrávek dozvěděl, že Layla volala Alisovi a na Goshenovu žádost se ho vyptávala, kdy přijede do Las Vegas. Kdyby ji našli, musel by to z ní při výslechu vytáhnout, aniž by jí prozradil, že už to ví.

„A taky je to test,“ prozradil přece jen Edgarovi. „Abychom viděli, jak daleko bude Goshen ochoten s námi zajít.“

Advokát vyšel z místnosti a zavřel za sebou dveře.

„Pokud se o to ještě jednou pokusíte, pokud na něj budete mluvit, přestože vám výslovně řeknu, že vám nebude odpovídat, tak spolu nebudeme mít vůbec žádný vztah.“

Bosch měl chuť se zeptat, jaký vztah spolu mají teď, ale nakonec se ovládl.

„Řekne nám to?“

„Ne. Řeknu vám to já. Můj klient prohlásil, že když žena jménem Layla přišla pracovat do klubu, několikrát ji po práci svezl domů. Jednou ho při té příležitosti požádala, aby ji odvezl na jiné místo, protože se snažila vyhnout někomu, s kým v té době chodila, a myslela si, že by mohl čekat v jejím bytě. Jednalo se o dům v severním Las Vegas. Layla mému klientovi řekla, že právě zde vyrůstala. Můj klient nezná přesnou adresu, ale prohlásil, že to bylo na rohu Donna Street a Lillis Street. Na severovýchodním rohu. Zkuste to tam. Víc toho pro vás nemám.“

Bosch vytáhl zápisník a zapsal si jména ulic.

„Díky, advokáte.“

„A když už máte v ruce ten zápisník, napište si soudní síň deset. Právě tam budeme zítra v devět hodin ráno. Doufám, že se postaráte o bezpečnou přepravu mého klienta.“

„Od toho přece kurýři jsou, ne?“

„Omlouvám se, detektive. Ve vypjatých chvílích člověk řekne ledacos. Omlouvám se.“

„Nic se nestalo.“

Bosch odešel do policejní místnosti, zvedl telefon na jednom z prázdných stolů a zavolal na Southwest Airlines, aby změnil rezervaci zpátečního letu ze tří hodin odpoledne na půl jedenácté ráno. Přitom se ani nepodíval na Iversona, ale věděl, že ho detektiv bedlivě pozoruje od pět metrů vzdáleného stolu.

Jakmile domluvil, strčil hlavu do Feltonovy kanceláře. Kapitán právě telefonoval. Bosch mu posměšně zasalutoval a zmizel.

Když Edgar s Boschem opět seděli v autě z půjčovny, rozhodli, že nejprve zajedou do věznice a dojednájí převoz z vazby a teprve poté se pokusí najít Laylu.

Věznice stála vedle soudní budovy. Propouštěcí seržant jménem Hackett poskytl oběma detektivům základní informace, jak a kde jim

bude Goshen předán. Jelikož již bylo po páté a během dne došlo k výměně služeb, bylo jasné, že druhý den ráno budou Bosch s Edgarem jednat s jiným seržantem. Přesto měl Bosch lepší pocit, když si předem prošel celou proceduru. Goshen se poveze v uzavřeném a bezpečném nákladovém prostoru auta. Bosch byl přesvědčen, že nenastanou žádné potíže. Tedy alespoň ne tady.

Podle Hackettových pokynů pak oba detektivové odjeli do středně luxusní čtvrti v severním Las Vegas a našli dům, ke kterému Goshen jednou odvezl Laylu. Byl to malý bungalov s hliníkovými markyzami nad okny. V garážovém přístěnku parkovala mazda RX7.

Dveře otevřela starší žena, zachovalá pětadesátnice. Boschovi se zdálo, že v jejím obličeji vidí některé rysy z Layliny fotky. Zvedl odznak, aby ho žena viděla.

„Jmenuji se Harry Bosch, paní, a toto je Jerry Edgar. Přijeli jsme z Los Angeles a hledáme jednu mladou ženu, se kterou potřebujeme mluvit. Je to tanečnice a vystupuje pod jménem Layla. Je tady?“

„Tady nebydlí. Nevím, o čem to mluvíte.“

„Já myslím, že víte, paní, a moc bych ocenil, kdybyste nám pomohla.“

„Už jsem vám říkala, že tady není.“

„Ale my jsme slyšeli, že bydlí tady u vás. Je to pravda? Vy jste její matka? Snažila se se mnou spojit. Není důvod, proč by se měla bát nebo proč by s námi neměla chtít hovořit.“

„Vyřídím jí to, jestli se s ní uvidím.“

„Můžeme dál?“

Bosch položil ruku na dveře, a než stačila žena odpovědět, začal do nich pomalu, ale pevně tlačit.

„Nemůžete přece...“

Žena nedokončila větu. Věděla, že ať řekne cokoli, nebude to mít žádný význam. V dokonalém světě se policajti nemohou jen tak nahrnout někomu do bytu. Ona však věděla, že toto není dokonalý svět.

Bosch vešel dovnitř a rozhlédl se kolem sebe. Nábytek byl starý - hezkých pár let přesluhoval a žena s tím pravděpodobně již při nákupu počítala. Stál zde standardní gauč a křeslo ve stejné barvě. Na obojím byl vzorovaný přehoz, který měl pravděpodobně zakrýt ošoupaná místa. Nechyběl ani starý televizor s knoflíky na přepínání

kanálů. Na konferenčním stolku ležely rozházené bulvární časopisy.

„Bydlíte tu sama?“ zeptal se Bosch.

„Ano, bydlím,“ řekla žena rozhořčeně, jako by ji Bosch svou otázkou urazil.

„Kdy jste naposledy viděla Laylu?“

„Ona se nejmenuje Layla.“

„To byla moje příští otázka. Jak se jmenuje?“

„Jmenuje se Gretchen Alexanderová.“

„A vy jste...?“

„Dorothy Alexanderová.“

„Tak kde je, Dorothy?“

„Nevím a neptala jsem se.“

„Kdy odjela?“

„Včera ráno.“

Bosch kývl na Edgara, který o krok ustoupil, otočil se a zamířil do chodby vedoucí do zadní části domu.

„Kam jde?“ zeptala se žena.

„Pouze se tady trochu porozhlédne, nic víc,“ odpověděl Bosch.

„Zatím se posadte a mluvejte se mnou, Dorothy. Čím rychleji to všechno probereme, tím rychleji nás budete mít z krku.“

Ukázal na křeslo a sám zůstal stát, dokud se Dorothy neposadila. Nato prošel kolem konferenčního stolku a posadil se na pohovku s vyhřezlými péry. Přitom se propadl tak hluboko, že se musel předklonit a i pak měl pocit, jako by měl kolena na úrovni hrudníku. Vytáhl z kapsy zápisník.

„Vůbec se mi nelíbí, že se mi přehrabuje ve věcech,“ řekla Dorothy a ohlédla se přes rameno do chodby.

„Však on dá pozor.“ Bosch rozevřel zápisník. „Zdálo se mi, že víte, že k vám přijedeme. Jakkak jste se to dozvěděla?“

„Vím jen to, co mi řekla ona, nic víc. Říkala, že by se tu mohla objevit policie. Ale neříkala nic o tom, že přijede až z Los Angeles.“

Dorothy vyslovila slovo Angeles s „gé“ uprostřed.

„A vy víte, proč jsme přijeli?“

„Kvůli Tonymu. Říkala, že tam odjel a byl zavražděn.“

„Kam Gretchen odjela, Dorothy?“

„To mi neřekla. Můžete se mě ptát, kolikrát chcete, ale má odpověď bude pořád stejná. Nevím.“

„To auto v přístěnku je její?“

„To teda jo. Koupila si ho za vlastní peníze.“

„Ze striptýzu?“

„Vždycky jsem tvrdila, že peníze jsou pořád stejné, ať už je člověk vydělá tak, nebo onak.“

V tu chvíli vešel do pokoje Edgar a pohlédl na Bosche. Harry kývl, že mu Edgar může podat zprávu.

„Zdá se, že tady byla. Vzadu je druhá ložice. Popelník na nočním stolku je plný. Na tyčce ve skříni je volné místo - vypadá to, že si tam někdo věšel šaty. Jenže ty jsou teď pryč. Nechala tam tohle.“

Edgar natáhl ruku. V dlani svíral malý oválný rámeček s fotografií Tonyho Alisa a Gretchen Alexanderové. Drželi se za ramena a usmívali se do objektivu.. Bosch přikývl a podíval se zpátky na Dorothy Alexanderovou.

„Jestli odjela, jak to, že tady nechala auto?“

„Nevím. Přijel pro ni taxík.“

„Letěla někam?“

„Jak to můžu vědět, když ani nevím, kam odjela?“

Bosch na ni namířil prstem jako pistolí.

„Dobrá poznámka. Neříkala, kdy se vrátí?“

„Ne.“

„Kolik je Gretchen let?“

„Bude jí třiaadvacet.“

„Jak přijala zprávu o Tonym?“

„Moc dobře ne. Byla do něj zamilovaná a teď jí může puknout srdce. Mám o ni strach.“

„Myslíte, že by si mohla nějak ublížit?“

„Nevím, co by mohla udělat.“

„Řekla vám, že je do něj zamilovaná, nebo si to jenom myslíte?“

„Tohle jsem si nevycucala z prstu, řekla mi to sama. Svěřila se mi s tím a byla to pravda. Říkala, že se vezmou.“

„Věděla, že Tony Aliso je už ženatý?“

„Jo, věděla to. Ale on jí řekl, že jeho vztah skončil a je to jen otázka času.“

Bosch přikývl. Přemýšlel, jestli to může být pravda. Ne to, v co věřila Gretchen, nýbrž to, co jí říkal Tony Aliso. Bosch pohlédl na prázdnou stránku v zápisníku.

„Zkouším, jestli mě nenapadne ještě něco dalšího,“ řekl. „Jerry?“
Edgar nejprve zavrtěl hlavou a pak promluvil.

„Myslím, že by mě docela zajímalo, jak může matka dovolit své dceři žít se takovým způsobem. Svlíkáním šatů.“

„Jerry, já...“

„Ona má talent, pane. Přijížděli sem muži z celé Ameriky, a když ji viděli, vždycky se sem zas vrátili. Kvůli ní. Já navíc nejsem její matka. I když bych jí klidně mohla být, protože je to už hezkých pár let, co její skutečná matka odešla a nechala mi ji na krku. Ta holka má zkrátka talent a já už vám vůbec nic neřeknu. Vypadněte z mého domu.“

Dorothy vstala, jako by byla připravena si v případě potřeby fyzicky vynutit splnění svého rozkazu. Bosch se rozhodl, že se jí nebude zpěčovat, postavil se a odložil zápisník.

„Omlouvám se za dotěrnost,“ řekl a vylovil z náprsní tašky vizitku. „Dala byste jí tohle číslo, jestli s ní budete mluvit? Dneska večer mě znovu zastihne v hotelu Mirage.“

„Jestli se mi ozve, řeknu jí to.“

Dorothy sebrala vizitku a vyprovodila oba policisty ke dveřím. Na horním schodu se na ni Bosch ohlédl a kývl.

„Díky, paní Alexanderová.“

„Za co?“

Cestou zpátky na Strip oba chvíli mlčeli. Nakonec se Bosch Edgara zeptal, co si o tom rozhovoru myslí.

„Je to okoralá stará štětka. Musel jsem jí tu otázku položit. Jen abych viděl, jak bude reagovat. Jinak si myslím, že tahle Layla nebo Gretchen je jenom slepá ulička. Jedna z mnoha pitomých holek, které Tony nabulíkoval spoustu nesmyslů. Víš, většinou jsou to striptérky, kdo vodí klienty za nos. Jenže v tomhle případě si myslím, že to bylo naopak.“

„Možná.“

Bosch si zapálil cigaretu a znovu se odmlčel. Již nepřemýšlel o absolvovaném rozhovoru. Práce pro něj pro dnešek skončila a on nyní myslel na Eleanor Wishovou.

Když dorazili do hotelu Mirage, zajel s autem na kruhové prostranství před hotelem a zastavil u hlavního vchodu.

„Harry, proboha, co to děláš?“ zeptal se Edgar. „Bulletsová nám možná proplatí ubytování v Mirage, ale rozhodně nám nebude hradit parkování s obsluhou.“

„Já tě tu jen vyhazuju. Dneska večer pojedu vyměnit auta. Zítra už nehodlám projíždět kolem letiště.“

„To je prima, já pojedu s tebou. Nemám tu do čeho píchnout, ledaže bych chtěl prohrát peníze na automatech.“

Bosch se naklonil, otevřel přihrádku na rukavice a zmáčkl tlačítko otevírání kufru.

„Ne, Jede, já pojedu sám. Chci si promyslet pár věcí. Vezmi si věci z kufru.“

Edgar se na něj dlouze zadíval. Bosch mu neřekl „Jede“ už velmi dlouho. Edgar na to chtěl něco říct, ale pak si to očividně rozmyslel. Otevřel dveře.

„No dobře, Harry. Chceš jít později na večeři nebo někam?“

„Jo, možná. Zavolám ti do pokoje.“

„Jasně.“

Jakmile Edgar zabouchl kufr, Bosch vyjel zpátky na Las Vegas Boulevard a pak zamířil severně na Sands. Již se stmívalo a skomírající denní světlo nahradila neonová záře města. Po deseti minutách jízdy vjel Bosch na parkoviště před domem Eleanor Wishové. Zhluboka se nadechl a vystoupil z auta. Musel to vědět. Proč nebrala jeho telefonáty? Proč nereagovala na jeho vzkazy?

Když dorazil ke dveřím, ucítil hluboko ve vnitřnostech svíravý pocit, jako by ho držela obrovská pěst. Vzkaz, který především pečlivě složil a zastrčil mezi dveře a zárubeň, byl stále na svém místě. Bosch sklopil oči k ošoupané rohožce a pevně semkl oči. Cítil, jak z jeho nejhlubšího nitra prýští strašlivé výčitky svědomí, které se tak usilovně snažil pohrbit. Jeho telefonát kdysi dávno zapříčinil smrt nevinného člověka. Byl to pouhý omyl, věc, kterou nikdy nemohl předpokládat, ale přesto se to stalo a on se všemožně snažil hodit celou záležitost ne za hlavu, ale alespoň někam, kde by s ní mohl žít. Jenže teď přišla Eleanor. Bosch věděl, co najde za dveřmi. Když požádal Feltona o její číslo a adresu, uvedl věci do pohybu - do příšerného pohybu, který skončil jejím zatčením na městské policii a necitelným rozdrčením její křehké důstojnosti a víry, že to nejhorší už má za sebou.

Bosch odkopl rohožku v bláhové naději, že pod ní Eleanor nechala klíč. Žádný tam nebyl. Sadu planžet měl Bosch v přihrádce automobilu zaparkovaného na letišti. Bosch na okamžik zaváhal, zaměřil se na jedno místo nad otočným knoflíkem kliky, ustoupil, zvedl levou nohu a zarazil patu do dveří. Dveře se u zárubně rozštíply a otevřely se dokořán. Bosch pomalu vstoupil do bytu.

V obývacím pokoji si nevšiml ničeho neobvyklého. Rychle vešel do chodby a odtud zamířil do ložnice. Postel byla rozestlaná a prázdná. Bosch chvíli postával v pokoji a snažil se přijít věcem na kloub. Uvědomil si, že od chvíle, kdy rozkopl dveře, zadržuje dech. Pomalu tedy vydechl a začal normálně dýchat. Eleanor žije. Někde. Nebo si to Bosch alespoň myslel. Posadil se na postel, vytáhl cigaretu a zapálil si. Jeho momentální pocit úlevy však záhy vystřídaly další pochybnosti a palčivé otázky. Proč mu nezavolala? Copak na jejich společných pocitech a prožitcích nebylo vůbec nic opravdového?

„Haló?“

Z přední části bytu se ozval mužský hlas. Bosch předpokládal, že je to někdo, kdo slyšel, jak vyrazil dveře. Postavil se a vyrazil z ložnice.

„Jo,“ řekl. „Jsem tady vzadu. Jsem od policie.“

Vešel do obývacího pokoje a spatřil muže v dokonalém černém obleku, bílé košili a černé vázance. Něco takového Bosch nečekal.

„Detektive Boschi?“

Bosch strnul a neodpověděl.

„Venku čeká někdo, kdo by s vámi chtěl hovořit.“

„Kdo?“

„On vám poví sám, kdo je a o co mu jde.“

Muž vyšel ze dveří bytu a nechal na Boschovi, zda ho chce následovat. Bosch na okamžik zaváhal a pak vyrazil za mužem.

Na parkovišti stála dlouhá limuzína se zapnutým motorem. Muž v černém obleku ji obešel a usedl na sedadlo řidiče. Bosch ho chvíli sledoval a pak vyrazil k limuzíně. Přitom instinktivně zvedl ruku a otřel si ji o bundu, až ucítil uklidňující vybouleninu pistole pod ní. Ve stejném okamžiku se otevřely zadní dveře nejbližší od něj a objevil se v nich muž s drsným snědým obličejem, který Boschovi pokynul. Bosch nedal najevo sebemenší zaváhání. Na to již bylo

pozdě.

Nastoupil si do velkého auta a posadil se naproti zadnímu sedadlu. Na bohatě polštářovaném sedadle seděli dva muži. Jedním z nich byl onen chlapík s drsným obličejem, který byl neformálně oblečen a na svém luxusním místě jako by se jen nesměle krčil. Druhým pak byl starší muž v drahém obleku s vestou a vázankou utaženou těsně ke krku. Na opěrci na ruce mezi oběma muži stála černá krabička s rozsvíceným zeleným světlem. Bosch již takovou krabičku v minulosti viděl. Byl to detektor elektronických rádiových vln, které vysílají odposlouchávací zařízení. Dokud zelená kontrolka svítila, mohli muži hovořit a mít alespoň částečnou jistotu, že je nikdo neposlouchá a nenahrává.

„Detektive Boschi,“ řekl muž s drsnou tváří.

„Joey Marks, předpokládám.“

„Jmenuji se Joseph Marconi.“

„Co si přejete, pane Marconi?“

„Říkal jsem si jen, že bychom si mohli trochu pohovořit, nic víc. Vy, já a tady můj advokát.“

„Pan Torrino?“

Druhý muž přikývl.

„Slyšel jsem, že jste dneska přišel o klienta.“

„Právě o tom bychom si s vámi chtěli popovídat,“ řekl Marconi.

„Máme takový malý problém. Chtěli jsme...“

„Jak jste věděli, kde jsem?“

„Dohlíželo na to několik mých lidí. Nějakým způsobem jsme tušili, že se sem vrátíte. Zvláště když jste zde nechal ten vzkaz.“

Marconi nechal Bosche evidentně sledovat. Bosch přemýšlel, kdy sledování začalo. Jeho myšlenky pak přeskočily k dalšímu závěru a on náhle věděl, čeho se bude tato schůzka týkat.

„Kde je Eleanor Wishová?“

„Eleanor Wishová?“ Marconi pohlédl na Torrino a pak zpátky na Bosche. „Tu neznám. Ale předpokládám, že se objeví.“

„Co chcete, Marconi?“

„Chtěl jsem jen mít příležitost si trochu promluvit, nic víc. Jen malý klidný rozhovor. Máme určitý problém a možná ho společně vyřešíme. Chci s vámi pracovat, detektive Boschi. Chcete se mnou pracovat?“

„Jak říkám: co chcete?“

„Chci si celou záležitost vyjasnit, než se nám vymkne z ruky. Dal jste se úplně špatnou cestou, detektive. Jste dobrý chlap. Nechal jsem si vás prověřit. Máte v sobě etiku a to se mi líbí. Ať už člověk v životě dělá cokoli, potřebuje určitý etický kodex. A vy ho máte. Jenže jste se vydal špatnou cestou. Ten Tony Aliso, s tím jsem neměl vůbec nic společného.“

Bosch se uchechtl a zavrtěl hlavou.

„Heleďte, Marconi, já nechci vaše alibi. Určitě je neprůstřelné, ale mně je to úplně fuk. Vy můžete zmáčkнуть spoušť i na vzdálenost pěti set kilometrů. A Aliso byl zastřelen z velké dálky, jestli mi rozumíte.“

„Detektive Boschi, v tom případě něco nehraje. Ať už vám ta parchantská krysa vykládá, co chce, je to lež. V případě Tonyho Alisa jsem čistej a moji lidi taky, takže vám pouze dávám příležitost to celé napravit.“

„Jo, a jak bych to měl provést? Vykopnout Luckyho z vazby, abyste ho mohli hned za vězením sebrat, posadit do té vaší limuzíny a vzít ho na výlet do pouště? Myslíte si, že bychom pak Luckyho ještě někdy viděli?“

„A myslíte si, že ještě někdy uvidíte tu vaši bývalou agentku FBI?“

Bosch na Marconioho na chvíli vytřeštil oči. Rychle v něm narostl vztek, takže záhy ucítil v krku mrazivé šimrání. Jediným rychlým pohybem pak vytáhl pistoli a naklonil se přes mezeru mezi sedadly. Sevřel tlustý zlatý řetěz na Marconioho krku, cukl s ním dopředu a zaryl hlaveň pistole hluboko do Marconioho tváře.

„Co prosím?“

„Jen klid, detektive Boschi,“ ozval se Torrino. „Nechcete se snad dopustit něčeho unáhleného.“

Položil ruku Boschovi na rameno.

„Dej tu pracku pryč, hajzle.“

Torrino odtáhl ruku a zvedl ji spolu s druhou rukou v odevzdaném gestu.

„Chci jenom trochu uklidnit atmosféru, nic víc.“

Bosch se uvelebil zpátky na sedadle, ale pistoli stále držel v ruce. Hlaveň zanechala na Marconioho tváři vytlačený kroužek a olejovou

šmouhu. Marconi si ji setřel rukou.

„Tak kde je, Marconi?“

„Jen jsem slyšel, že chtěla na pár dní odjet, Boschi. Není třeba takhle přehnaně reagovat. Vždyť jsme přátelé. Určitě se vrátí. Když teď navíc vím, že jste na ni tak, eh, fixovaný, osobně vám ručím za to, že se vrátí.“

„Výměnou za co?“

Ve věznici lasvegaské městské policie měl stále službu Hackett. Bosch mu oznámil, že si musí na pár minut promluvit s Goshenem o jedné bezpečnostní záležitosti. Hackett brblal a reptal, že návštěva po úředních hodinách je proti předpisům, ale Bosch věděl, že to tak místní policisté čas od času dělají, předpisy nepředpisy. Nakonec Hackett ustoupil, odvedl Bosche do místnosti, v níž se advokáti setkávají s klienty, a řekl Boschovi, aby počkal. O deset minut později přivedl do místnosti Goshena a připoutal mu jedno zápěstí k židli, na kterou ho posadil. Nato zkřížil ruce na prsou a postavil se za podezřelého.

„Seržante, potřebuju s ním mluvit o samotě.“

„To nemůžu. Je to otázka bezpečnosti.“

„Stejně s ním mluvit nebudu,“ vložil se do hovoru Goshen.

„Seržante,“ řekl Bosch. „To, co teď tomuto muži řeknu - ať už se mnou bude mluvit, nebo ne-, by vás mohlo ohrozit na životě, pokud by vešlo ve známost, že o té záležitosti víte. Chápete, co chci říct? Proč se zbytečně vystavovat takovému nebezpečí? Pět minutek. Víc po vás nechci.“

Hackett se na okamžik zamyslel a pak beze slova odešel.

„Pěkně mazané, Boschi, ale já s tebou mluvit nebudu. Weiss mě varoval, že by ses mohl pokusit o akci na vlastní pěst. Říkal, že mě možná zkusíš ulít jenom pro sebe. Jenže já s tebou nehraju. Odvez mě do L. A., posad' mě před lidi, se kterýma můžu jednat, a budeme jednat. Všichni pak dostanou, co budou chtít.“

„Drž hubu a poslouvej mě, hajzle pitomej. Na dohody ti už seru. Jediné, co mě teď zajímá, je otázka, jestli tě mám nechat naživu, anebo ne.“

Bosch viděl, že si získal Goshenovu pozornost. Počkal několik vteřin, aby vystupňoval závažnost okamžiku, a začal.

„Goshene, rád bych ti něco vysvětlil. V celém Las Vegas existuje pouze jedna osoba, na které mi záleží. Jedna jediná. Kdyby tady nebyla, mohlo by klidně celé město uschnout a zmizet ze světa a mně by to vůbec nevadilo. Jenže je tady ta jedna osoba. A ze všech lidí v celém městě se tvůj zaměstnavatel rozhodl unést a použít proti mně právě ji.“

Goshenovy oči se znepokojeně rozšířily. Bosch hovořil o jeho lidech. Goshen přesně věděl, co přijde.

„Takže ta dohoda, o které jsem se zmínil, vypadá asi takhle,“ pokračoval Bosch. „Ty za ni. Joey Marks prohlásil, že pokud se do L. A. nedostaneš, tak se má přítelkyně vrátí. A naopak. Rozumíš, co ti chci říct?“

Goshen zabodl oči do stolu a pomalu přikývl. „Vážně?“

Bosch vytáhl pistoli a namířil ji deset centimetrů od Goshenova obličeje. Goshen zašilhal do černého otvoru hlavně.

„Mohl bych ti rovnou vystřelit mozek. Hackett by sem přišel a já bych mu řekl, že ses vrhl po mé pistoli. A on by mě podržel. Povolil totiž tuhle schůzku. Je to proti předpisům. Takže by šel do toho se mnou.“

Bosch odtáhl pistoli.

„Anebo zítra. Zítra by to mohlo vypadat takhle. Čekáme na letišti na odlet. U hracích automatů je pozdvižení. Někdo vyhrál zatraceně velký jackpot a já s partnerem se dopustíme chyby a zadíváme se tam. A mezitím ti někdo - třeba zrovna tvůj kámoš Gussie zabodne do krku patnácticentimetrovou dýku. S tebou je amen a moje přítelkyně se vrátí domů.“

„Co chceš, Boschi?“

Bosch se naklonil ke Goshenovi.

„Chci, abys mi poskytl důvod to neudělat. Na tebe já seru, Goshene, je mi jedno, jestli seš mrtvej, nebo živej. Ale nedopustím, aby se něco stalo jí. Už jednou kvůli mě zabili někoho, koho zabít neměli. Chápeš to? Nic podobného se už nestane. Tohle je vykoupení, Goshene. A jestli budu muset obětovat kus hovna, jako jsi ty, abych ho dosáhl, klidně to udělám. Existuje pouze jedna alternativa. Ty znáš Joeyho Markse. Kde ji může ukrývat?“

„Ježíšikriste, to já nevím.“

Goshen si otřel rukou čelo.

„Přemýšlej, Goshene. On už určitě někdy takovou věc provedl. Pro lidi vašeho typu je to rutina. Kde může skrývat člověka, když nechce, aby ho někdo našel?“

„On..., on... používá několik úkrytů. Asi, eh..., myslím, že na tohle využil Samoánce.“

„Kdo to je?“

„To jsou takoví dva velcí parchanti, které si najímá. Samoánci. Jsou to bratři. Jejich jména se dost těžko vyslovují. My jim říkáme Tom a Jerry. Bydlí v jednom z Joeyho útočišť. Na takovou věc by Joey nejspíš využil jejich dům. Ve druhém domě většinou jen počítá prachy a ubytovává lidi z Chicaga.“

„A kde je ten dům se Samoánci?“

„V severním Vegas, shodou okolností nedaleko od Dolly's.“

Bosch vytrhl ze zápisníku kus papíru a Goshen na něj načrtl schematický plánec s popisem cesty k domu.

„Ty už jsi tam byl, Goshene?“

„Párkrát.“

Bosch obrátil papír na druhou stranu. „Nakresli mi sem plánec domu.“

Bosch zajel se zaprášeným detektivním autem, které vyzvedl na letišti, před hotel Mirage a vyskočil ven. Vzápětí k němu přistoupil muž z obsluhy parkoviště, ale Bosch prošel kolem něj.

„Vaše klíčky, pane.“

„Za minutku jsem zpátky.“

Muž protestoval, že Bosch nemůže jen tak nechat stát auto před hotelem, ale to už Bosch zmizel za otočnými dveřmi. Když procházel přes kasino směrem k vestibulu, díval se, jestli mezi hráči neuvidí Edgara, a jeho pohled se zastavoval na všech vysokých černoších, kterých zde hrálo jen pár. Edgara mezi nimi neviděl.

Z vnitřního telefonu ve vestibulu požádal o Edgarovo číslo a pak si téměř hlasitě oddechl, když jeho kolega zvedl sluchátko.

„Jerry, tady je Bosch. Potřebuju, abys mi pomohl.“

„Co je?“

„Počkej mě venku u parkoviště.“

„Ted“? Zrovna mi přinesli večeri. Když jsi tak dlouho nevolal, tak jsem...”

„Hned, Jerry. A přivezl sis z L. A. vestu?“

„Vestu? Jo. Co se...“

„Tak si ji vezmi s sebou.“

Bosch zavěsil dříve, než mu Edgar mohl položit další otázky.

Když se otočil, aby se vrátil k autu, střetl se pohledem s někým, koho znal. Jelikož byl ten muž dobře oblečen, Bosch si zprvu myslel, že je to jeden z Marksových lidí, ale pak již ho dokázal zařadit zcela přesně. Hank Meyer z ostrahy hotelu Mirage.

„Detektive Boschi, nečekal jsem, že vás tu ještě uvidím.“

„Přiletěl jsem až dneska. Pro někoho jsem si přijel.“

„Takže jste toho člověka dopadli?“

„Alespoň si to myslíme.“

„Tak to blahopřeji.“

„Poslyšte, Hanku, už musím jít. Moje auto před vchodem blokuje dopravu.“

„A, tak to je vaše auto. Právě mi to hlásili ve vysílačce. Ano, odjeďte s ním, prosím.“

„Ještě se vám ozvu.“

Bosch vyrazil a chtěl projít kolem Meyera.

„Ach, detektive? Ještě jsem vám chtěl říct, že jsme stále nedostali tu sázenku.“

Bosch se zarazil.

„Cože?“

„Žádal jste nás, abychom kontrolovali, jestli si někdo nepřijde pro výhru za sázku, kterou oběť vsadila v pátek večer. Na Dodgers.“

„Ach ano, jo.“

„Prošli jsme všechny počítačové záznamy, zjistili pořadové číslo a já jsem ho pak ověřil v počítači. Nikdo si zatím tu výhru nevyzvedl.“

„Dobře, díky.“

„Dneska jsem volal do kanceláře, abych vám to oznámil, ale vy jste tam nebyl. Nevěděl jsem, že jedete sem. Dáme vám na tu sázenku pozor.“

„Díky, Hanku. Ale teď už vážně musím jít.“

Bosch vyrazil k auru, ale Meyer mluvil dál.

„Není zač. To my děkujeme vám. Vždy se těšíme na příležitost spolupracovat a pokud možno i pomáhat našim bratřím z policejních

složek.“

Meyer se zešíroka usmíval. Bosch se na něj ohlédl a měl pocit, jako by měl k noze přivázáno závaží. Nemohl se Meyera zbavit. Přikývl a pokračoval v chůzi, přičemž se snažil rozpomenout, kdy naposledy slyšel výraz „bratřím z policejních složek“. Byl už téměř na druhém konci vestibulu, když se znovu ohlédl a zjistil, že se Meyer stále drží za něj.

„Ještě jedna věc, detektive Boschi.“

Bosch se zastavil, ale tentokrát již ztratil trpělivost.

„Co je, Hanku? Musím odtud vypadnout.“

„Jenom vteřinku. Jde o takovou laskavost. Předpokládám, že vaše oddělení poskytne informace o tom zatčení tisku. Velmi bych ocenil, kdybyste ve své zprávě vynechali jakoukoliv zmínku o hotelu Mirage. Včetně zmínky o naší pomoci, jestli vám to nevadí.“

„To není problém. Nikomu neřeknu ani slovo. Tak zatím, Hanku.“

Bosch se otočil a odešel. Bylo nepravděpodobné, že by se v jakékoliv tiskové zprávě objevila zmínka o hotelu Mirage, ale Bosch Meyerovy obavy chápal. Nechtěl, aby byl jeho zaměstnavatel spojován s vraždou. Meyer si pletl veřejné vztahy s ostrahou kasina. Anebo to bylo jedno a totéž.

Bosch nastoupil do auta právě ve chvíli, kdy Edgar vyšel z hotelu s neprůstřelnou vestou v ruce. Pikolík z parkoviště se na Bosche zlověstně podíval. Bosch vytáhl pětidolarovku a podal mu ji. Na mužově náladě tím však mnoho nezměnil. A pak už Bosch s Edgarem nasedli do auta a odjeli.

Marksovo útočiště, o kterém se Goshen zmínil Boschovi, vypadalo opuštěně, když kolem něj oba policisté projížděli. Bosch zastavil auto o půl bloku dál.

„Když já pořád nevím, Harry,“ řekl Edgar. „Měli bychom přivolat lasvegaskou policii.“

„Už jsem ti říkal, že nemůžeme. Marks musí mít v lasvegaské policii práškače. Jinak by vůbec nevěděl, že má unést Eleanor. Takže kdybychom zavolali zdejší policii, Marks by se to dozvěděl a Eleanor by byla mrtvá nebo ukrytá jinde dřív, než by se místní policajti vůbec na něco zmohli. Takže to vyřídíme sami a policii zavoláme potom.“

„Jen jestli nějaké potom bude. Co se vlastně chystáme provést? Vpadnout tam a střílet kolem sebe bambítkama? Tohle je partyzánština, Harry.“

„Ne, ty se jen posadíš za volant, obrátíš auto a budeš připraven odjet. Možná odtud budeme muset zmizet hezky narychlo.“

Bosch doufal, že bude moci použít Edgara jako zálohu, ale když mu cestou sem nastínil situaci, bylo jasné, že mu Edgar žádnou velkou oporou nebude. Bosch tedy přistoupil na plán B, v němž měl Edgar funkci pouhého šoféra.

Nyní Bosch otevřel dveře, a než konečně vystoupil z auta, podíval se na Edgara.

„Budeš tady, že jo?“

„Budu tady. Ale nenech se zabít. Nechci to muset vysvětlovat.“

„Jo, vynasnažím se. Půjč mi svoje pouta a otevři kufr.“

Bosch si strčil Edgarova pouta do kapsy bundy a přešel ke kufru. Vytáhl z něj neprůstřelnou vestu, nasadil si ji na košili a pak si oblékl bundu, aby zakryl pouzdro pistole. Odhrnul kobereček v kufru a zvedl rezervní pneumatiku. Pod pneumatikou ležela pistole Glock 17 zabalená v kusu mastné látky. Bosch vytáhl zásobník, zkontroloval, jestli horní kulka nezrezivěla, opět pistoli složil a zasunul si ji za opasek. Pokud by při akci došlo k přestřelce, nechtěl použít služební pistoli.

Prošel kolem dveří řidiče, zasalutoval Edgarovi a vyrazil na ulici.

Joeyho útočiště tvořil malý betonový domek s omítkou, který dobře zapadal mezi ostatní domy. Jakmile Bosch přeskočil metrový plot, vytáhl z opasku pistoli, přiložil si ji k boku a vyrazil podél boční strany domu. V žádném z předních nebo bočních oken neviděl světlo. Zato však slyšel tlumený zvuk televize. Eleanor byla zde. Bosch to cítil v kostech. Věděl, že mu Goshen řekl pravdu.

Když se přesunul až k zadnímu rohu, spatřil na dvorku bazén a krytou terasu. Na terase stála betonová deska s upevněnou satelitní anténou. Noclehárna moderních mafiánů, pomyslel si Bosch. Člověk nikdy neví, na jak dlouho se tu bude muset zakopat, a tak je dobré mít pět set kanálů.

Zadní dvorek byl prázdný, ale sotva Bosch odbočil za roh, spatřil osvětlené okno. Plížil se k zadní části domu tak dlouho, až byl docela blízko okna. V okně byly zatažené žaluzie, ale když se Bosch ještě

více přiblížil a zadíval se škvírou dovnitř, viděl, že jsou tam všichni. Dva obrovití muži, které okamžitě identifikoval jako Samoánce. A Eleanor. Samoánci seděli na gauči před televizí, zatímco Eleanor posedávala na kuchyňské židli vedle gauče. Jedno zápěstí a jeden kotník měla připoutané k židli. Bosch jí neviděl do tváře, protože mu překáželo stínítko lampy. Viděl však, že má na sobě stejné šaty jako v den, když ji lasvegaská policie odtáhla do vyšetřovny. Všichni tři seděli před televizí a dívali se na reprízu pořadu Mary Tylerové-Mooreové. Bosch cítil, jak mu do krku stoupá vztek.

Přikrčil se a začal vymýšlet způsob, jak odtud Eleanor dostat. Opřel se zády o stěnu a zadíval se na dvorek a bazén s třpytivou vodou. A vtom dostal nápad.

Ještě jednou se podíval přes žaluzii, aby se ujistil, že jsou všichni stále na svém místě, a vrátil se k rohu domu k desce, na které stála satelitní anténa. Zastrčil si pistoli zpátky za opasek, chvíli si anténu zkoumavě prohlížel a pak ji jednoduše oběma rukama otočil a nasměroval ohnisko k zemi.

Výsledek se dostavil přibližně za pět minut. Bosch předpokládal, že většinu tohoto času si některý ze Samoánců hrál s televizorem a snažil se naladit obraz zpátky. Nakonec se rozsvítil venkovní reflektor, otevřely se zadní dveře a jeden ze Samoánců vyšel na terasu. Měl dlouhé tmavé vlasy, které mu splývaly až na ramena, a na sobě havajskou košili velkou jako stan.

Když dorazil až k anténě, očividně si nebyl jistý, co by měl udělat, a tak na anténu dlouho jen upřeně civěl. Nakonec ji obešel z druhé strany, aby viděl, jestli z tohoto úhlu něco nového neobjeví. Přitom se bezděky postavil zády k Boschovi.

Bosch vyšel zpoza rohu domu, postavil se za muže a přiložil mu hlaveň pistole na bedra.

„Nehýbej se, obludo,“ řekl hlubokým a klidným hlasem. „A ani slovo, jestli nechceš strávit zbytek života na vozíčku se chcankama v pytlíku.“

Bosch se odmlčel. Muž se ani nepohnul a neříkal nic.

„Kterýpak ty seš? Tom, anebo Jerry??“

„Já jsem Jerry.“

„Dobrá, Jerry, takže teď půjdeme hezky k terase. Jdeme.“

Oba muži se přesunuli k jednomu ze dvou ocelových trámů,

které držely střechu verandy. Bosch celou dobu držel pistoli přitisknutou k Jerryho košili. Nakonec sáhl do kapsy a vytáhl Edgarova pouta. Natáhl ruku kolem Jerryho pasu a zvedl je.

„Tumáš, nasad' si je. Připoutej se k tomu trámu.“

Čekal, dokud neuslyší cvaknout obě pouta, pak Jerryho obešel a zkontroloval, zda jsou obě pouta těsně zacvaknutá kolem Jerryho silných zápěstí.

„Dobrá, tak je to prima, Jerry. Chceš, abych zabil tvýho bráchu? Klidně bych tam teď mohl vejít, odprásknout ho a sebrat tu holku. Tak by to bylo nejsnazší. Chceš, abych to provedl takhle?“

„Ne.“

„V tom případě uděláš přesně to, co ti řeknu. Jestli to zvoráš, tvůj brácha zemře. A pak zemřeš i ty, protože si nemůžu dovolit nechat tady svědka. Chápeš?“

„Jo.“

„Dobrá. Takže teď, aniž bys vyslovil jeho jméno, protože ti nevěřím ani to, na něj jednoduše zavoláš a zeptáš se ho, jestli už je obraz zpátky. Až odpoví, že ne, řekneš mu, aby šel ven a pomohl ti. Řekneš mu, že Eleanor nic neprovede, protože je spoutaná. Jestli to uděláš správně, Jerry, tak to všichni přežijeme. Jestli ne, tak se už z toho někteří lidi nevylížou.“

„A jak mu mám říkat?“

„Co takhle - ‚Hej, brácho‘? To by mohlo zabrat.“

Jerry udělal, co mu Bosch řekl, a udělal to správně. Po několikánásobné výměně názorů vyšel bratr na terasu, kde spatřil Jerryho, který k němu stál zády. Právě když si uvědomil, že zde něco nehraje, vyrazil Bosch ze slepého místa po jeho pravici a namířil na něj pistoli. Tentokrát vytáhl svoje pouta a připoutal druhého bratra, který byl ještě o něco větší a měl na sobě ještě křiklavější košili, ke druhému trámu.

„Dobrá, pět minut pauza, hoši. Za minutku jsem tu. Jo, mimochodem, kdo má klíče od pout té ženy?“

Oba Samoánci řekli: „On.“

„Tohle není chytré, hoši. Nerad bych někomu ubližoval. Tak kdo má ty klíče?“

„Já.“

Hlas se ozval zezadu od dveří terasy. Bosch ztuhl.

„Pomalů, Boschi. Odhod' pistoli do bazénu a pomaloučku se otoč.“

Bosch poslechl a otočil se. Byl to Gussie. Bosch i přes hustou tmou viděl rozkoš a nenávisť v jeho očích. Gussie vystoupil na terasu a Bosch zahlédl obrys pistole v jeho pravé ruce. Okamžitě na sebe dostal vztek, že si pořádně neprohlédl dům nebo se alespoň nezeptal Jerryho, jestli je v domě ještě někdo jiný než jeho bratr a Eleanor. Gussie zvedl pistoli a přitiskl hlaveň na Boschovu levou tvář, těsně pod oko.

„Tak jaký je to pocit?“

„Mluvil jsi se šéfem, co?“

„Přesně tak. My nejsme blbí, člověče, blbej seš ty. Věděli jsme, že by ses mohl o něco takového pokusit. Takže mu teď zavoláme a uvidíme, co s tebou bude chtít provést. Ale nejdřív odemkneš tady Torna a Jerryho. Okamžitě, kurva.“

„Jasně, Gussíku.“

Bosch zvažoval, zda má rychle vytáhnout z bundy druhou pistoli, ale věděl, že dokud bude Gussie držet zbraň v bezprostřední blízkosti, byla by to sebevražda. Pomalu hmátl do kapsy pro klíčky, když nalevo od sebe zahlédl pohyb a zaslechl výkřik.

„Ani hnout, sráči!“

Byl to Edgar. Gussie se nepohnul ani o píd'. Po několika okamžicích patové situace sáhl Bosch do bundy, vytáhl vlastní pistoli a zaryl hlaveň Gussiemu do krku. Oba muži stáli vedle sebe a dlouho na sebe zírali.

„Tak co myslíš?“ řekl Bosch nakonec. „Chceš to zkusit? Schválně, jestli skončíme s kulkou oba.“

Gussie mlčel. Edgar k němu přistoupil a přiložil mu pistoli na spánek. Bosch se usmál, natáhl ruku, sebral Gussiemu pistoli a hodil ji do bazénu.

„Myslel jsem si, že to nechceš riskovat.“ Pohlédl na Edgara a kývl na projev díků. „Vezmeš si ho? Já zatím zajdu pro ni.“

„Vezmu si ho. A doufám, že provede něco pitomýho, hovado tlusté.“

Bosch Gussieho prošacoval, ale nenašel již žádnou zbraň.

„Kde jsou klíče od pout?“ zeptal se.

„Jdi do hajzlu.“

„Vzpomínáš na naše poslední setkání? Přeješ si reprízu? Řekni mi, kde je ten zasraný klíč.“

Bosch předpokládal, že by v zámku seděl i jeho vlastní klíč od pout, ale chtěl mít jistotu, že mu Gussie klíč vydá. Gussie si nakonec povzdechl a řekl, že klíč je na kuchyňské lince.

Bosch vešel s napřaženou pistolí do domu a hledal další překvapení. V domě však již nikdo nebyl. Sebral z kuchyňského pultu klíče od pout a přešel do zadního pokoje, kde před chvílí zahlédl Eleanor. Když vstoupil do místnosti a Eleanor se na něj podívala, spatřil v jejích očích neskutečný výraz a věděl, že se jím bude kochat do konce života. Byl to výraz, který se nedal popsat slovy. Ústup strachu a vědomí bezpečí. A možná i projev díky. Možná právě takto lidé vzhlízejí k hrdinům, pomyslel si. Přispěchal k Eleanor a klekl si k její židli, aby jí mohl odemknout pouta.

„Jsi v pořádku, Eleanor?“

„Ano, ano. Nic mi není. Já to věděla, Harry. Věděla jsem, že přijdeš.“

Bosch sundal Eleanor pouta a pohlédl jí do tváře. Přikývl a rychle ji objal.

„Musíme jít.“

Vyšli zadním vchodem. Zdálo se, že se na dvorku po dobu Boschovy nepřítomnosti vůbec nic nezměnilo.

„Máš ho, Jerry? Najdu telefon a zavolám Feltonovi.“

„Mám...“

„Ne,“ řekla Eleanor. „Nevolejte jim. Nechci to.“

Bosch se na ni podíval.

„O čem to mluvíš, Eleanor. Tihle chlapi tě unesli. A kdybychom nepřijeli my, existuje slušná pravděpodobnost, že by tě zítra odvezli do pouště a nechali tě tam.“

„Já policii nechci. Nechci tím vším znovu procházet. Chci, aby to už skončilo.“

Bosch se na ni dlouze zadíval.

„Máš ho, Jerry?“ zeptal se znovu.

„Mám ho.“

Bosch přistoupil k Eleanor, vzal ji za rameno a odvedl zpátky do domu. Když byli u komory vedle kuchyně a dost daleko z doslechu, Bosch se zastavil a podíval se na Eleanor.

„Co se děje, Eleanor?“

„Nic. Jen nechci...“

„Oni ti ublížili?“

„Ne, já...“

„Znásilnili tě? Řekni mi pravdu.“

„Ne, Harry. Nic takového. Já jen chci, aby to už skončilo.“

„Poslouchej, my teď můžeme zlikvidovat Markse, jeho právníka i ty tři blbečky na terase. To proto jsem tady. Marks mi řekl, že jsi u něj.“

„Nic si nenamlouvej, Harry. V téhle záležitosti se Markse nemůžeš ani dotknout. Co ti opravdu řekl? A kdo ti to všechno dosvědčí? Já? Jen se na mě podívej. Já jsem odsouzený zločinec, Harry. A nejen to, kdysi jsem patřila k policajtům. Jen si představ, jak by s tímhle naložil mafiánský advokát.“

Bosch mlčel. Věděl, že Eleanor má pravdu.

„Já se tomuhle všemu zkrátka nehodlám vystavit,“ pokračovala Eleanor. „Když mě vytáhli z domova a odvezli na policii, dostala jsem koňskou dávku reality. Nebudu se pro ně angažovat. Můžeš mě odsud odvézt?“

„Ano, ale jen jestli jsi si tím vším jistá. Protože jakmile odtud odjedeme, už si to rozmyslet nemůžeš.“

„Jsem si tím jistá jako ničím jiným.“

Bosch přikývl a odvedl Eleanor na terasu.

„Dneska je váš šťastný den, hoši,“ řekl trojici mafiánů. Obrátil se k Edgarovi a řekl: „Odjíždíme odsud. Promluvíme si o tom později.“

Edgar jednoduše přikývl. Bosch přešel k oběma Samoáncům, nasadil jim jejich pouta a sundal svoje vlastní. Jakmile byl hotov, zvedl klíč, podržel ho před menším z obou obrů a hodil ho do bazénu. Nato přešel k plotu, který se táhl za bazénem, a sebral dlouhou tyč se síťkou na konci. Vylovil ze dna bazénu pistoli a podal ji Eleanor, aby ji podržela. Nakonec se vrátil ke Gussiemu, který byl oblečen celý v černém. Edgar ještě pořád stál napravo od něj a držel mu u spánku pistoli.

„Bez toho smokingu bych tě málem nepoznal, Gussie. Vyřídíš ode mě Joeymu Marksovi vzkaz?“

„Jo. Jaký vzkaz?“

„Jdi do prdele. Takhle mu to řekni.“

„To se mu nebude líbit.“

„To je mi celkem fuk. Může mluvit o štěstí, že mu tady místo vzkazu nenechám tři mrtvolky.“

Bosch se podíval na Eleanor.

„Chceš ještě něco říct nebo udělat?“

Eleanor zavrtěla hlavou.

„Tak padáme odsud. Jediný problém je, Gussie, že nám chybí jedna pouta. To máš teda špatný.“

„Máme tady provaz. Je...“

Bosch udeřil Gussieho pažbou pistole do kořenu nosu a rozdrtil mu kost, kterou mu nerozdrtil při dřívější rozmíске. Gussie ztěžka padl na kolena a zhroutil se obličejem na kachlíčkovanou terasu.

„Harry! Ježíši!“

Byl to Edgar. Zdálo se, že ho náhlé násilí šokovalo.

Bosch na něj chvíli civěl. „Jedeme,“ řekl nakonec.

Když dorazili k Eleanorinu bytu, Bosch zacouval autem téměř až ke dveřím a otevřel kufr.

„Nemáme moc času,“ řekl. „Jerry, ty zůstaň tady a hlídej, jestli někdo nejde. Eleanor, ty si můžeš naložit do kufru tolik věcí, kolik se tam vejde. Víc si toho vzít nemůžeš.“

Eleanor přikývla. Chápala, jak se věci mají. Las Vegas pro ni byla uzavřená kapitola. Po tom, co se stalo, už tady nemohla zůstat. Bosch přemýšlel, jestli jí taky došlo, že je to všechno kvůli němu. Kdyby se s ní nebyl toužil setkat, plynul by její život nerušeně dál.

Všichni vystoupili z auta a Bosch následoval Eleanor do bytu. Eleanor si chvíli prohlížela rozkopnuté dveře, než jí Bosch sdělil, že to udělal on.

„Proč?“

„Protože když ses mi neozvala, myslel jsem si..., myslel jsem si něco jiného.“

Eleanor znovu přikývla. Rozuměla i tomu.

„Moc tu toho nemám,“ řekla a rozhlédla se po bytě. „Na většině věcí mi vůbec nezáleží. Pravděpodobně vám nezaberu ani celý kufr.“

Odešla do ložnice, vytáhla ze skříně starý cestovní kufr a začala jej plnit oblečením. Jakmile byl kufr plný, Bosch ho zvedl a odnesl ho do auta. Když se vrátil, ukládala Eleanor do krabice ze skříně

zbývající šaty a další osobní věci. Bosch ji sledoval, jak pokládá do krabice fotoalbum, aby pak odešla do koupelny a sbalila si hygienické a zdravotní potřeby.

Z celé kuchyně si vzala pouze vývrtku a hrníček na kávu s obrázkem hotelu Mirage.

„Tohle jsem si koupila v noc, kdy jsem tam vyhrála čtyři sta šedesát tři dolary,“ řekla. „Hrála jsem u velkého stolu vysoko nad svým limitem, ale vyhrála jsem. Chci si to pamatovat.“

Položila hrníček na hromadu věcí v krabici a řekla: „To je všechno. To je všechno, čím se můžu ve svém životě vykázat.“

Bosch si ji chvíli zkoumavě prohlížel a pak odnesl krabici k autu. Chvíli s ní zápolil, aby ji vtěsnal vedle kufru. Když byl hotov, otočil se, aby zavolal na Eleanor, že je nejvyšší čas vyrazit, ale Eleanor již stála u něj se zarámovanou reprodukcí Nočních jestřábů od Edwarda Hoppera. Držela obraz před sebou jako štít.

„Vejde se tam?“

„Určitě. Postaráme se, aby se tam vešel.“

V hotelu Mirage Bosch opět zajel přímo před vchod a viděl, jak se šéf parkovací služby zamračil, když rozeznal jeho auto. Bosch vystoupil, rychle ukázal policejní odznak, aby si muž nevšiml, že nepatří lasvegaské policii, a dal mu dvacet dolarů.

„Jde o policejní záležitost. Za dvacet, maximálně třicet minut jsem zpátky. Potřebuju mít to auto tady, protože až budeme odjíždět, budeme sebou muset pořádně mrsknout.“

Muž si prohlížel dvacetidolarovku v ruce, jako by to byly lidské výkaly. Bosch sáhl do kapsy, vytáhl dalších dvacet dolarů a předal je muži.

„V pořádku?“

„V pořádku. Dejte mi klíčky.“

„Ne. Žádné klíčky. Toho auta se nikdo ani nedotkne.“

Bosch musel vytáhnout z kufru obraz, aby se dostal k Eleanořinu cestovnímu kufru a pistoli, kterou si v něm schovával. Znovu kufr naložil a odvekl Eleanořino zavazadlo do hotelu, přičemž mávnutím odmítl nabídku pomoci od dveřníka. Ve vestibulu položil kufr na zem a pohlédl na Edgara.

„Mockrát díky, Jerry,“ řekl. „Přišels tam právě včas. Eleanor se

půjde převlíknout a já ji pak hodím na letiště. Pravděpodobně se vrátím dost pozdě. Takže se tady sejdeme zítra v osm ráno a pojedem spolu k soudu.“

„Určitě mě nebudeš potřebovat během cesty na letiště?“

„Ne, myslím, že je to v pohodě. Marks se už teď o nic nepokusí. A pokud budeme mít štěstí, Gussie se stejně ještě nejmní hodinu neprobudí. Půjdu se zapsat.“

Nechal Eleanor ve vestibulu s Edgarem a přešel k recepci. Bylo již pozdě, a tak nemusel čekat. Podal recepčnímu kreditní kartu a ohlédl se za Eleanor, která se právě loučila s Edgarem. Edgar jí podal ruku, Eleanor mu ji stiskla, ale pak si ho přitáhla k sobě a pevně ho objala. Nato Edgar zmizel v davu v kasinu.

Eleanor čekala, až budou v jeho pokoji, a teprve poté promluvila.

„Proč jedu dneska večer na letiště? Říkal jsi, že pochybuješ, že by se ještě o něco pokusili.“

„Protože chci mít jistotu, že budeš v bezpečí. A zítra už nebudu mít čas se o tebe starat. Ráno mám soud a pak vezu Goshena do L. A. Musím mít jistotu, že ti nic nehrozí.“

„A kam vlastně pojedu?“

„Mohla bys jet někam do hotelu, ale myslím, že u mě to bude lepší a bezpečnější. Pamatuješ si, kde bydlím?“

„Ano. Kousek od Mulhollandu?“

„Jo. Na Woodrow Wilson Drive. Dám ti klíč. Z letiště si vezmi taxíka a já se zítra večer vrátím.“

„A co pak?“

„To nevím. Něco vymyslíme.“

Eleanor se posadila na okraj postele. Bosch k ní přistoupil, posadil se vedle ní a objal ji kolem ramen.

„Já nevím, jestli ještě můžu žít v L. A.“

„Nějak to uděláme.“

Bosch se naklonil a políbil Eleanor na tvář.

„Nelíbej mě. Potřebuju se vysprchovat.“

Bosch ji znovu políbil a pak ji povalil na postel. Tentokrát se milovali jinak. Byli pomalejší a něžnější a oba našli společný rytmus.

Bosch se pak šel osprchovat jako první, a když se po něm šla vykoupat Eleanor, vyčistil kusem látky a olejem pistoli, která spadla do bazénu. Několikrát vyzkoušel spouštěcí mechanismus, aby měl

jistotu, že zbraň funguje správně, a nabil zásobník novými náboji. Nato přešel ke skříni, vytáhl z police plastický pytel na prádlo, strčil do něj pistoli a zasunul pytel pod hromádku oblečení v Eleanořině kufru.

Po koupeli si Eleanor oblékla žluté letní bavlněné šaty a vlasy si splekla do francouzského copu. Bosch obdivně sledoval, s jakou zručností to Eleanor provádí. Když byla připravena, zavřel kufr a vyšli z pokoje. Když pak venku ukládal věci do auta, přistoupil k němu šéf parkovací služby.

„Třicet minut bude propříště třicet minut. A ne hodina.“

„Omlouvám se.“

„Omlouvám se' tu dobu nezkrátí. Mohl jsem přijít o místo, člověče.“

Bosch si muže nevšímal a nasedl do auta. Cestou na letiště se snažil uspořádat myšlenky do srozumitelných vět, které by mohl Eleanor sdělit, ale nějak mu to nešlo. Jeho pocity byly až příliš zmatené.

„Eleanor,“ řekl nakonec. „Všechno, co se stalo, je jen moje vina. A já bych ti to rád nějak vynahradil.“

Eleanor se natáhla a položila mu ruku na stehno. Bosch ji přikryl vlastní rukou. Eleanor neřekla nic.

Na letišti zaparkoval Bosch před terminálem společnosti Southwest Airlines a vytáhl z auta Eleanořin kufr. Svou vlastní pistoli a policejní odznak přitom nechal v autě, aby mohl bez problémů projít letištním detektorem kovů.

Poslední letadlo do Los Angeles odlétalo za dvacet minut. Bosch koupil Eleanor letenku a zkontroloval její zavazadlo. Pistole nepředstavovala žádný problém, pokud projde zavazadlo odbavením. Bosch pak doprovodil Eleanor k terminálu, kde již stála řada lidí a pomalu se posunovala do letadla.

Bosch sundal z klíčenky klíč od svého domu, předal ho Eleanor a sdělil jí přesnou adresu.

„Vypadá to tam jinak, než jak si to možná pamatuješ,“ řekl. „Starý dům se při zemětřesení sesypal a nový ještě po přestavbě není hotový. Ale bude to v pohodě. Pokud jde o povlečení, eh, asi jsem ho už měl před pár dny vyprat, ale neměl jsem na to čas. Čisté je ve skříni na chodbě.“

Eleanor se usmála.

„Neboj, na všechno nějak přijdu.“

„Eh, poslyš, už jsem ti sice říkal, že se podle mě nemáš v souvislosti s tím případem vůbec čeho bát, ale pro jistotu jsem ti strčil do kufru pistoli. Proto jsem nechal ten kufr odbavit.“

„Čistil jsi ji, když jsem se koupala, že jo? Zdálo se mi, že cítím olej, když jsem vyšla z koupelny.“

Bosch přikývl.

„Díky, ale myslím, že ji stejně nebudu potřebovat.“

„Nejspíš ne.“

Eleanor se zadívala na frontu. Do letadla nastupovali poslední pasažéři. Byl čas jít.

„Jsi na mě moc hodný, Harry. Díky.“

Bosch se zamračil.

„Moc hodný ne. Ne dost na to, abych ti všechno vynahradil.“

Eleanor se postavila na špičky a políbila ho na tvář.

„Ahoj, Harry.“

„Ahoj, Eleanor.“

Bosch sledoval, jak Eleanor odevzdává palubní lístek a prochází dveřmi do letadla. Neohlédla se a Boschovi cosi v hlavě našeptávalo, že už ji možná nikdy neuvidí. Nakonec však pochmurné myšlenky zaplašil a vrátil se přes téměř opuštěnou letištní halu do hotelu. Většina hracích automatů jen nečinně blikala, aniž by na nich někdo hrál. Bosch cítil, jak ho obestírá hluboký pocit samoty.

Při soudním jednání ve čtvrtek ráno se jediný zádrhel objevil ještě před jeho zahájením. Weiss vyšel po schůzce se svým klientem z cely a rychle zamířil do chodby, aby vyhledal Bosche s Edgarem, kteří se právě radili s Lipsonem, místním státním zástupcem, který měl jednání o vydání na starosti. Gregson z losangeleského státního zastupitelství se vůbec nedostavil, neboť ho Weiss i Lispon ujistili, že se Luke Goshen zřekne veškerých námitek proti převozu do Kalifornie.

„Detektive Boschi?“ řekl Weiss. „Právě jsem měl schůzku se svým klientem, který mě požádal, abych mu ještě před jednáním obstaral jisté informace. Prohlásil, že než se zřekne námitek, chce znát jasnou odpověď. Nevím, čeho se to týká, ale doufám, že jste

nebyl s mým klientem v kontaktu.“

Bosch nasadil znepokojený, ale hlavně zmatený výraz. „A co chce vědět?“

„Chce pouze vědět, jak to včera v noci dopadlo, ať už tím má na mysli cokoliv. Moc rád bych věděl, co se tady děje.“

„Tak mu prostě řekněte, že je všechno v pořádku.“

„Co je v pořádku, detektive?“

„Pokud vám to váš klient bude chtít říct, tak vám to řekne. Prostě mu to vyřídíte.“

Weiss odkráčel ke dveřím vazební věznice. Bosch se podíval na hodinky. Bylo za pět minut devět a on předpokládal, že soudce neusedne za stolec přesně s úderem deváté. Žádný ze soudců to nikdy nedělal. Sáhl si do kapsy pro cigarety.

„Půjdu si ven zakouřit,“ řekl Edgarovi.

Sjel výtahem do přízemí a vyšel předním vchodem ze soudní budovy. Venku bylo teplo a on si pomyslel, že za chvíli bude zase pěkná výheň. V Las Vegas to bylo v září prakticky zaručeno. Bosch byl docela rád, že odtud odjedou brzy. Věděl však, že cesta přes poušť uprostřed největšího parna bude nesmírně náročná.

Mickeyho Torrino si Bosch všiml až ve chvíli, kdy stál pár kroků od něj. Také on kouřil cigaretu a připravoval se na svou obvyklou denní dávku mafiánské právníčiny. Bosch kývl na pozdrav a Torrino jeho gesto opětoval.

„Myslím, že už jste to slyšel. Žádná dohoda nebude.“

Torrino se rozhlédl kolem sebe, aby zjistil, jestli je někdo nesleduje.

„Nevím, o čem to mluvíte, detektive.“

„Jo, já vím. Lidi jako vy nikdy nic nevědí.“

„Jednu věc ale vím jistě - a to, že v tomhle případě děláte chybu. Pokud vás náhodou podobné věci zajímají.“

„Já myslím, že ne. Tedy alespoň ne ve velkém měřítku. Možná jsme nedopadli skutečného střelce, ale máme člověka, který to celé zorganizoval. A dopadneme i chlapa, který tu vraždu objednal. Kdo ví, možná nakonec zatkneme celou tu bandu. Pro koho pak budete pracovat, advokáte? Tedy pokud nesebereme i vás.“

Torrino se uchechtl a zavrtěl hlavou, jako by jednal s naivním dítětem.

„Vy nevíte, s čím si zahráváte. Jenže tahle hra vám nevyjde. Můžete mluvit o štěstí, jestli se vám podaří zašít Goshena. Přinejlepším vám zůstane aspoň on. Ale nikdo další.“

„Víte, Lucky pořád huláká, že to na něj někdo ušil. On si samozřejmě myslí, že v tom máme prsty my, ale já vím, že je to nesmysl. Jenže si pořád říkám: ‚Co když je to přece jenom habaďůra?‘ Musím říct, že si jen těžko dokážu představit, že by byl Lucky tak hloupý, aby takhle naivně schovával tu bouchačku, přestože jsem za svou kariéru viděl i větší hlouposti. Jenže jestli to na něj někdo ušil a my jsme to přitom nebyli, tak kdo to byl? Proč by měl Joey Marks šít boudu na vlastního člověka, když pak na něj ten člověk může před policií ukázat prstem? To nedává smysl. Přinejmenším z Joeyho hlediska. A pak mě něco napadlo. Co kdyby byl někdo Joeyho pravá ruka, řekněme jeho advokát, a chtěl by se stát sám šéfem gangu, který o všem rozhoduje? Chápete, o čem mluvím? Tohle by byl elegantní způsob, jak se zbavit nejbližšího konkurenta a zároveň přitom spláchnout i Joeyho. Co vy na to, advokáte?“

„Jestli tuhle nesmyslnou historku ještě před někým zopakujete, budete toho velmi, velmi litovat.“

„A jestli mi ty zkusíš ještě jednou vyhrožovat, budeš toho ty velmi, velmi litovat, hajzle. A jestli se Eleanor Wishové cokoliv stane, přišiju ti za to osobní zodpovědnost a slovo ‚litovat‘ pak pro tebe bude příliš slabé.“

Torrino ustoupil jako člověk, který prohrál v souboji upřených pohledů. Bez dalšího slova odešel od Bosche a zamířil do dveří soudní budovy. Otevřel těžké prosklené dveře, ohlédl se na Bosche a zmizel uvnitř.

Když Bosch vyjel zpátky do druhého patra, potkal Edgara, který právě rychle vycházel ze soudní síně v doprovodu Weisse a Lipsona. Bosch se podíval na hodiny v chodbě. Bylo devět pět.

„Harry, kde jsi, tos vykouřil celou krabičku?“ zeptal se Edgar.

„Co se stalo?“

„Je po všem. Goshen se zřekl námitek. Musíme předjet s autem a dostavit se do propouštěcí kanceláře. Za patnáct minut je náš.“

„Detektivové?“ řekl Weiss. „Chci znát všechny podrobnosti o tom, jakým způsobem bude můj klient převezen a jaká bezpečnostní

opatření hodláte přijmout.“

Bosch vzal Weisse kolem ramen a důvěrně se k němu naklonil. Oba se zastavili u výtahů.

„Nejzákladnější bezpečnostní opatření, které hodláme přijmout, je zásada neříkat nikomu, jak nebo kdy se vracíme do L. A. Včetně vás, pane Weissi. Vám stačí, když budete vědět, že váš klient bude na zítřejší obžalobu čekat ve vazební věznici městského soudu v Los Angeles.“

„Tak moment. Nemůžete přece...“

„Ale ano, můžeme, pane Weissi,“ řekl Edgar, když se otevřely dveře výtahu. „Váš klient se zřekl námitek proti vydání a za patnáct minut již bude pod naším dohledem. A my nehodláme rozhlašovat jakékoliv informace o bezpečnostních opatřeních přijatých zde, v Los Angeles nebo během přepravy. A teď kdybyste nás omluvil.“

Bosch s Edgarem nastoupili do výtahu. Zatímco se za nimi zavíraly dveře, hulákal na ně Weiss cosi ve smyslu, že nemají právo hovořit s klientem až do jeho setkání s losangeleským advokátem.

O půl hodiny později již nechali Las Vegas ve zpětném zrcátku a uháněli do otevřené pouště.

„Řekni sbohem, Lucky,“ přisadil si Bosch. „Sem už se nevrátíš.“

Když Goshen nic neříkal, prohlédl si ho Bosch v zrcátku. Lucky rozmrzele seděl na zadním sedadle s rukama připoutanýma k silnému řetězu, který se mu táhl kolem pasu. Opětoval Boschův upřený pohled a Boschovi se na krátký okamžik zdálo, že v jeho očích zahlédl stejný výraz, jaký v nich viděl v ložnici jeho domu, než ho Lucky dokázal ukrýt pod slupkou vzdorovitosti.

„Jed'te a mlčte,“ řekl Goshen, když se opět ovládl. „Žádný rozhovor nebude.“

Bosch se podíval zpět na silnici před sebe a usmál se.

„Ted' možná ne, ale později určitě. Určitě nějaký bude.“

5

Když Bosch s Edgarem odjížděli z mužské vazební věznice v centru Los Angeles, zapípal Boschovi pager a Harry se podíval na číslo volajícího. Nepoznal ho, a tak zavolal na ústřednu, kde se dozvěděl, že ho volá někdo z Parker Center. Vytáhl tedy z kufříku telefon a zavolal zpátky. Ve sluchátku se ozvala Billetsová.

„Detektive, kde jste?“

Oslovení hodností i formální tón mu prozradily, že Billetsová pravděpodobně není sama. Již sama skutečnost, že mu nevolá z hollywoodského oddělení, nýbrž z Parker Center, mu napovídala, že zde něco nehraje.

„U vazební věznice. Co se děje?“

„Je s vámi Luke Goshen?“

„Ne, právě jsme ho předali. Proč, o co jde?“

„Nadiktujte mi zatýkácí číslo.“

Bosch na chvíli zaváhal, přidržel si telefon pod bradou, znovu otevřel kufřík a vytáhl protokol o zatčení. Předal Billetsové zatýkácí číslo a znovu se zeptal, co se děje. Billetsová jeho otázku znovu ignorovala.

„Detektive,“ řekla, „chci, abyste okamžitě přijel do Parker Center. Do zasedací místnosti v pátém patře.“

V pátém patře sídlila policejní správa. A také zde mělo kanceláře oddělení vnitřního vyšetřování. Bosch opět zaváhal a nakonec odpovéděl.

„Jasně, Grace. Jerryho mám vzít taky?“

„Detektivu Edgarovi řekněte, aby se vrátil na hollywoodské oddělení. Budu ho tam kontaktovat.“

„Máme jen jedno auto.“

„Tak mu řekněte, aby si vzal taxíka a přičetl ho do svých výdajů. A pospěšte si, detektive. Čekáme tu na vás.“

„My? Kdo na mě čeká?“

Billetsová však zavěsila a Bosch chvilí jen tupě zíral na telefon v ruce.

„Co se děje?“ zeptal se Edgar.

„Nevím.“

Bosch vystoupil z výtahu do opuštěné chodby v pátém patře Parker Center a zamířil do zasedací místnosti, která se - jak věděl - nacházela za posledními dveřmi před vchodem do kanceláře náčelníka na konci chodby. Zažloutlé linoleum bylo nedávno vyleštěné. Když kráčet se sklopenou hlavou vstříc svému osudu, viděl v něm před svými kroky vlastní pokroucený odraz.

Dveře do zasedací místnosti byly otevřené, a když Bosch vstoupil dovnitř, upřely se k němu pohledy všech přítomných. Bosch se zadíval na velitelku Billetsovou a kapitánku LeValleyovou z hollywoodského oddělení a také na známé obličej zástupce náčelníka Irvina Irvinga a šilhavce jménem Chastain z vnitřní vyšetřovačky. Čtyři zbývající muži usazení na židlích podél dlouhého konferenčního stolu však byli Boschovi zcela neznámí. Podle jejich konzervativních šedých obleků nicméně usoudil, že jsou to federální agenti.

„Posaďte se, detektive Boschi,“ řekl Irving.

Zástupce Irving v těsně padnoucí uniformě se postavil a napřímil se jako pravítko. Jeho oholená hlava se pod stropními reflektory jasně leskla. Irving kývl k prázdné židli v čele stolu. Bosch židli odsunul a pomalu se posadil. Hlavou se mu zběsile honily myšlenky. Věděl, že tato přehlídka hlavounů a federálních agentů je příliš velká, než aby ji mohl způsobit pouze jeho románek s Eleanor Wishovou. Dělo se ještě něco jiného - něco, co se týkalo pouze jeho. Jinak by mu Billetsová řekla, že má vzít Edgara s sebou.

„Kdo umřel?“ zeptal se Bosch.

Irving si jeho otázky nevšímal. Když Boschovy oči zabloudily nalevo přes stůl a zastavily se u obličje Grace Billetsové, uhnula velitelka pohledem.

„Detektive, potřebujeme vám položit několik otázek týkajících se vašeho vyšetřování vraždy Anthonyho Alisa,“ řekl Irving.

„Z čeho jsem obviněn?“ odpověděl Bosch.

„Nejste z ničeho obviněn,“ řekl Irving klidně. „Potřebujeme si pouze vyjasnit pár věcí.“

„Co je to za lidi?“

Irving mu představil čtveřici neznámých. Bosch se nemýlil, byli to federálové: John Samuels, federální státní zástupce přidělený k jednotce pro potírání organizovaného zločinu, a tři agenti FBI ze tří různých poboček. Jmenovitě John O'Grady z Los Angeles, Dan Ekeblad z Las Vegas a Wendell Werris z Chicaga.

Nikdo z mužů si s Boschem nepodal ruku a nikdo ani nepřikývl. Všichni čtyři jen civěli na Bosche a z jejich pohledů číselo pohrdání. Odpor k losangeleské policii byl u federálních agentů koneckonců chronickou záležitostí. Bosch ovšem stále netušil, co se tady děje.

„No dobrá,“ řekl Irving. „Takže ze všeho nejdříve si ujasníme několik věcí. Prosil bych pana Samuelse, aby se ujal slova.“

Samuels si přejel rukou po hustém černém kníru a předklonil se. Seděl na židli na opačném konci stolu než Bosch. Na stole před ním ležel žlutý poznámkový blok, ale byl příliš daleko, takže Bosch neviděl, co je v něm napsáno. V levé ruce držel Samuels pero, které používal jako ukazovátka jednotlivých bodů v poznámkovém bloku. Zadíval se do bloku a spustil.

„Začněme vaší prohlídkou domu Lukea Goshena v Las Vegas. Kdo přesně našel střelnou zbraň, jež byla později identifikována jako zbraň, s níž byl zavražděn Anthony Aliso?“

Bosch přimhouřil oči. Znovu se pokusil pohlédnout na Billetsovou, ale její oči se upřeně dívaly do stolu před sebou. Rozhlédl se po ostatních a na Chastainově obličeji uviděl škodolibý úsměv. Žádné překvapení. Bosch se dostal do křížku s Chastainem již dříve. Mnozí policisté na oddělení říkali tomuto vyšetřovateli Podložený Chastain. Kdykoliv je totiž proti některému policistovi vzneseno vnitropolicejní obvinění, dospěje rozhodčí komise na základě vnitřního vyšetřování k jednomu ze dvou výsledků: buďto je obvinění podložené, anebo nepodložené. Chastain měl vysoký poměr podložených obvinění k nepodloženým, a tak dostal svou přezdívku, s níž se honosil, jako by šlo o vyznamenání.

„Pokud je tento případ předmětem vnitřního šetření, tak myslím, že mám nárok na právní zastoupení,“ prohlásil Bosch. „Nevím, o co tady jde, ale každopádně vám nemusím vůbec nic říkat.“

„Detektive,“ odpověděl Irving a poslal po stole Boschovi kus papíru. „Toto je podepsaný rozkaz od policejního náčelníka, v němž vám přikazuje spolupracovat s těmito gentlemany. Pokud spolupráci odmítnete, budete ihned suspendován bez nároku na mzdu. A teprve pak vám bude přidělen odborový právní zástupce.“

Bosch se podíval na papír. Byl to formální dopis, jakých už Bosch v minulosti dostal několik. Policejní oddělení se pomocí nich snažilo zahnat člověka do kouta - do pozice, kdy musí vypovídat, jinak nebude mít co jíst.

„Tu pistoli jsem našel já,“ řekl, aniž by odtrhl oči od papíru. „Ležela v koupelně, zabalená do igelitového pytlíku. Byla zastrčená mezi stěnou a toaletní nádržkou. Někdo říkal, že to tak dělali mafiáni v Kmotrovi. Teda v tom filmu. Ale já si na to nevzpomínám.“

„Byl jste sám, když jste tu zbraň údajně našel?“

„Údajně? Chcete snad říct, že tam nebyla?“

„Odpovězte na otázku, prosím.“

Bosch znechuceně zavrtěl hlavou. Nevěděl, co se děje, ale vypadalo to horší, než si dokázal představit.

„Nebyl jsem sám. Dům byl plný policajtů.“

„Byli s vámi v té koupelně?“ zeptal se O'Grady.

Bosch se na něj nechápavě podíval. O'Grady byl nejméně o deset let mladší než Bosch a vrhal kolem sebe nekompromisní pohledy, jichž si FBI tolik cenila.

„Myslel jsem si, že dotazování povede pan Samuels,“ namítl Irving.

„Také ho vedu,“ řekl Samuels. „Byl s vámi některý z těch policistů v koupelně, když jste zbraň našel?“

„Byl jsem sám. Ale hned když jsem ji zahlédl, přivolal jsem do koupelny uniformovaného strážníka, aby se na ni podíval, než se jí dotknu. Jestli vám Goshenův advokát nakukal, že jsem tam tu pistoli nastrčil já, tak vám rovnou říkám, že je to nesmysl. Ta pistole už tam byla a kromě toho máme proti Goshenovi dost důkazů i bez ní. Máme motiv, otisky..., proč bych měl ještě stražit pistoli?“

„Aby byl případ neprůstřelný,“ nadhodil O'Grady.

Bosch si znechuceně odfrkl.

„Pro federály je typické, že stačí, aby nějaký gangsterský parchant luskl prsty, a oni hned všeho nechají a vrhnou se na

losangeleského policajta. Dávají vám snad roční prémie za znemožňování policistů? A dvojnásobek, pokud jsou z Los Angeles? Běžte do hajzlu, O'Grady. Ano?“

„Jo, pošlete mě do hajzlu. Stačí, když nám odpovíte na otázky.“

„Tak mi je položte.“

Samuels přikývl, jako by Bosch zaznamenal bod, a posunul pero v poznámkách o centimetr níže.

„Nevšiml jste si,“ zeptal se, „jestli některý policejní důstojník vešel do té koupelny ještě předtím, než jste ji šel prohledat vy a našel v ní tu zbraň?“

Bosch se snažil si vzpomenout a vybavit si počínání jednotlivých lasvegaských policistů v Goshenově ložnici. Byl si jistý, že kromě policistů, kteří do koupelny rychle nakoukli, aby se ujistili, že se v ní nikdo neukrývá, nikdo v koupelně nebyl.

„To nevím úplně jistě,“ řekl. „Ale dost o tom pochybuju. Pokud šel někdo dovnitř, neměl dost času, aby tam tu pistoli nastrčil. Určitě už tam byla.“

Samuels znovu přikývl, nahlédl do poznámkového bloku a podíval se na Irvinga.

„Náčelníku Irvingu, myslím, že tyto informace nám prozatím budou stačit. Velice si vážíme vaší spolupráce v této záležitosti a předpokládám, že se vám brzy zase ozveme.“ Samuels začal vstávat.

„Počkejte,“ řekl Bosch. „A to je všechno? To teď jen tak vstanete a odejdete? Co se tady, sakra, děje? Zasloužím si snad vysvětlení. Kdo podal stížnost, Goshenův advokát? Protože jestli ano, tak já podám stížnost proti němu.“

„Zástupce náčelníka to s vámi prodiskutuje, pokud to uzná za vhodné.“

„Ne, Samuelsi. Řeknete mi to vy. Kladl jste otázky, tak teď jich pár zodpovězte.“

Samuels chvíli bubnoval prsty po poznámkovém bloku a díval se na Irvinga. Irving pokrčil rameny a roztáhl ruce, aby dal Samuelsovi najevo, že to závisí na něm. Nakonec se Samuels předklonil a zlověstně se podíval na Bosche.

„Pokud trváte na vysvětlení, mohu vám jedno poskytnout,“ řekl. „Samozřejmě vám však nebudu moci říct všechno.“

„Prokrista, řeknete mi už konečně, co se děje?“

Samuels si odkašlal a pokračoval.

„Zhruba před čtyřmi lety založily pobočky FBI v Chicagu, Las Vegas a Los Angeles v rámci společné operace údernou jednotku, kterou nazvaly Operace Telegraf. Z čistě personálního hlediska se jednalo o malou operaci, která však měla vysoký cíl. Tím cílem byl Joseph Marconi, jakož i všechna zbývající tykadla mafiánského vlivu v Las Vegas. Trvalo nám to více než osmnáct měsíců, ale podařilo se nám infiltrovat do těchto organizací našeho člověka. Našeho agenta. A během dalších dvou let dokázal tento agent dosáhnout v rámci Marconioho organizace výsadního postavení - takového, v němž požíval plné důvěry Josepha Marconioho jakožto našeho hlavního cíle. Při střízlivém odhadu byla celá operace čtyři až pět měsíců před ukončením, které by znamenalo obžalobu více než dvanácti vysoce postavených členů Cosa nostry ve třech různých městech, nemluvě o celém zástupu drobných lupičů, falešných hráčů, útěkářů, policistů, soudců, advokátů a dokonce i několika hollywoodských přísluhovačů, jako byl Anthony N. Aliso. Stejně tak se ani nezmiňuji o tom, že především díky úsilí tohoto tajného agenta a odposlechům autorizovaným na základě indicí, které pro nás získal, dnes mnohem lépe chápeme strukturu a dosah organizovaných zločineckých uskupení, jakým je to Marconioho.“

Samuels se choval, jako by hovořil na tiskové konferenci. Nadechl se a významně se odmlčel, aniž by přitom odtrhl oči od Bosche.

„Onen tajný agent se jmenuje Roy Lindell. Zapamatujte si to jméno, protože bude slavné. Žádný jiný agent nepůsobil v utajení tak dlouho a nedosáhl tak významných výsledků. Jistě jste si všiml, že mluvím v minulém čase. Už totiž tajným agentem není, detektive Boschi. A za to můžeme poděkovat vám. Roy totiž před Marconim vystupoval pod jménem Luke Goshen. Lucky Luke Goshen. Takže vám chci poděkovat, že jste totálně posral vyvrcholení skvělé a důležité operace. Díky dobré práci, kterou pro nás Roy vykonal, se nám nakonec podaří dopadnout Marconioho i všechny ostatní, ale prozatím je celá operace ochromena kvůli..., kvůli vám.“

Bosch cítil, jak mu v hrdle stoupá vztek, ale pokusil se zachovat klid, a nakonec se mu podařilo promluvit mírným hlasem.

„Takže vy naznačujete - ne, vy mě obviňujete -, že jsem tam tu

pistoli nastrčil sám. Tak to se tedy pletete. Šeredně. Měl bych mít vztek a cítit se uraženě, ale za dané situace chápu, jak jste k tomu omylu dospěli. Místo abyste ukazovali prstem na mě, byste se však měli zaměřit spíš na toho vašeho Goshena, nebo jak se to vlastně jmenuje. A možná byste si měli položit otázku, jestli jste ho v Marconiho organizaci náhodou nenechali působit příliš dlouho. Protože ta pistole nebyla nastrčená. Vy jste...“

„To se ani neopovažujte!“ vyhrkl O'Grady. „Ani se neopovažujte říkat o něm jediné slovo. Sám nejste nic než zasraný zbloudilý policajt! Víme o vás všechno, Boschi, víme, jaké břemeno s sebou vlečete. Ale tentokrát jste zašel příliš daleko. Tentokrát jste nastražil důkazy proti nesprávnému člověku.“

„Beru svá slova zpátky,“ řekl Bosch a stále přitom dokázal být klidný. „Teď už se cítím uraženě. Teď už mám vztek. Běžte do prdele, O'Grady. Jestli tvrdíte, že jsem tam tu pistoli nastrčil já, tak běžte a dokažte to. Ale nejdřív, myslím, budete muset dokázat, že jsem to byl já, kdo nacpal Tonyho Alisa do toho kufru. Protože jak bych se jinak vůbec k té pistoli dostal?“

„To je snadné. Mohl jste ji najít někde v křoví u té zatracené požární cesty. Už jsme si zjistili, že jste ji prohledával sám. Na tomhle...“

„Pánové,“ vložil se do věci Irving.

„... váš dostaneme, Boschi.“

„Pánové!“

O'Grady zmlkl a všichni se podívali na Irvinga.

„Toto už je příliš. Končím schůzku. Zatím se omezíme na tvrzení, že bude provedeno vnitřní vyšetřování a...“

„My vedeme vlastní vyšetřování,“ poznamenal Samuels. „Kromě toho musíme přijít na způsob, jak zachránit naši operaci.“

Bosch se na něj nevěřícně podíval.

„Copak to nechápete?“ řekl. „Žádná operace není. Ten váš hvězdný svědek je vrah. Nechali jste ho mezi nimi příliš dlouho, Samuelsi. A on mezitím otočil, stal se jedním z nich. To on zavraždil Alisa pro Joeyho Markse. Na Alisově těle se našly jeho otisky. V domě se našla jeho pistole. A aby toho nebylo málo, nemá žádné alibi. Vůbec nic. Řekl mi, že strávil celou noc v kanceláři, ale já vím, že tam nebyl. Odjel z ní a měl dost času odletět na místo činu, splnit

svůj úkol a zase se vrátit.“

Bosch smutně zavrtěl hlavou a hlubokým hlasem dokončil svůj proslov.

„Souhlasím s vámi, Samuelsi. Vaše operace je teď v troskách. Jenže ne kvůli mně. Zkrátka jste toho člověka nechali příliš dlouho v troubě. A on se vám v ní upekl. Manipulovali jste s ním a teď ho máte na svědomí. Zvorali jste to.“

Tentokrát zavrtěl hlavou Samuels a smutně se usmál. V tu chvíli si Bosch uvědomil, že jeho slova neměla očekávaný dopad. Bylo zde ještě něco jiného. Samuels vztekle cvrnkl do bloku a přečetl jednu z poznámek.

„Pitva stanovila dobu úmrtí na noc z pátku na sobotu mezi jedenáctou hodinou večer a druhou hodinou ráno. Je to správně, detektive Boschi?“

„Netuším, jak jste se k té zprávě dostali, protože jsem ji sám ještě neviděl.“

„Došlo k úmrtí mezi jedenáctou a druhou?“

„Ano.“

„Máte ty dokumenty, Dane?“ zeptal se Samuels Ekeblada.

Ekeblad vytáhl z kapsy saka několik podélně složených papírů a podal je Samuelsovi. Samuels papíry rozložil, prohlédl si jejich obsah a hodil je přes stůl Boschovi. Bosch je zvedl, ale nepodíval se na ně. Místo toho stále upřeně sledoval Samuelse.

„Právě držíte v ruce kopii jedné stránky ze záznamu o vyšetřování a kopii vyšetřovací zprávy vypracované v úterý ráno zde přítomným agentem Ekebladem. Jsou tam rovněž dvě místopřísežná prohlášení podepsaná agentem Ekebladem a agentem Philem Colbertem, který se k nám za chvíli připojí. Pokud do těchto dokumentů nahlédnete, zjistíte, že v pátek o půlnoci seděl agent Ekeblad za volantem služebního automobilu na parkovišti za kasinem Caesar's Paláce, nedaleko od Industrial Road. Jeho kolega Colbert seděl vedle něj, zatímco na zadním sedadle seděl agent Roy Lindell.“

Samuels se na chvíli odmlčel a Bosch se zadíval do dokumentů.

„Jednalo se o Royovu měsíční schůzku, během níž podával hlášení. Přitom Ekebladovi s Colbertem sdělil, že právě onu noc uložil čtyři sta osmdesát tisíc dolarů z Marconiho nejruznějších

aktivit do kufříku Anthonyho Alisa a poslal ho zpátky do Los Angeles, aby ty peníze nechal vyprat. Mimochodem se přitom agentům zmínil, že Tony popíjel v klubu a nechal se jednou dívkou poněkud unést. Roy se musel vzhledem ke své roli Marksova vyhazovače a manažera klubu chovat k Tonymu dosti hrubě. Dal mu facku, chytil ho za límec a cloumal s ním. Jistě uznáte, že právě toto jednání dobře vysvětluje otisky prstů na bundě zavražděného i zhmoždění na obličeji, ke kterému došlo před vraždou a o němž se zmiňuje pitevní zpráva.“

Bosch stále odmítal odtrhnout oči od dokumentů.

„Kromě toho bylo na schůzce rozhodně o čem hovořit, detektive Boschi. Roy na ní strávil hodinu a půl. V žádném případě se po schůzce nemohl dostat do Los Angeles do dvou hodin ráno, aby zavraždil Tonyho Alisa. A abyste odtud náhodou neodcházel s přesvědčením, že byli do vraždy zapleteni všichni tři naši agenti, měl byste vědět, že celou schůzku monitorovali čtyři další agenti v záložním automobilu, který z bezpečnostních důvodů rovněž parkoval na zmíněném parkovišti.“

Samuels chvíli počkal a pak vytasil závěrečný argument.

„Takže žádný případ nemáte. Ty otisky lze snadno vysvětlit a člověk, o němž tvrdíte, že vraždu spáchal, seděl v osudnou dobu více než pět set kilometrů od místa činu se dvěma agenty FBI. Nemáte vůbec nic. Ne, vlastně ne, to bych vám křivdil. Jednu věc přece jen máte. Nastrčenou pistoli, tu máte.“

V tu chvíli se za Boschem jako na povel otevřely dveře a Bosch zaslechl kroky. Stále však zíral na dokumenty před sebou a neotočil se až do chvíle, kdy ucítil na rameně pevné sevření ruky. Zvedl hlavu a pohlédl přímo do tváře zvláštního agenta Roye Lindella. Vedle usmívajícího se Lindella pak stál další agent - Bosch předpokládal, že je to Ekebladův partner Colbert.

„Boschi,“ řekl Lindell, „dlužím ti ostříhání.“

Bosch se neubrnil zmatku, když viděl, že muž, kterého před chvílí předával ve vazební věznici, nyní stojí přímo před ním, ale rychle se dokázal přizpůsobit. Irving i Billetsová již byli o schůzce na parkovišti za kasinem Caesar's Paláce informováni, četli místopřísežná prohlášení a uvěřili Lindellovu alibi. Oba museli Lindellovo propuštění schválit. To proto žádala Billetsová Harryho o

zatýkáací číslo, když jí před chvílí volal.

Bosch se otočil a pohlédl na Irvinga s Billetsovou.

„Vy tomu věříte, že jo? Myslíte si, že jsem tu pistoli našel v poli vedle auta a nastrčil ji u Goshena v domě, abych měl neprůstřelný důkaz.“

Nastala chvíle ticha, během níž oba čekali, až promluví ten druhý. Nakonec se ujal slova Irving.

„Jediné, co víme jistě, je skutečnost, že agent Lindell tu vraždu nespáchal. Jeho verze je věrohodná. Úsudek o všem ostatním si zatím ponechám pro sebe.“

Bosch pohlédl na Lindella, který dosud stál.

„Tak proč jsi mi neřekl, že jsi federál, když jsme spolu mluvili na vyšetřovně lasvegaské policie?“

„Proč si asi myslíš? Věděl jsem jen to, že jsi mi už nastrčil pistoli do koupelny. To si vážně myslíš, že kdybych ti jednoduše řekl, že jsem agent, všechno by bylo v pohodě? To určitě.“

„Museli jsme tu hru sehrát až do konce, Boschi, abychom viděli, jaké další kroky podniknete, a abychom měli jistotu, že se Roy dostane z lasvegaského vězení živý a zdravý,“ řekl O'Grady. „A i pak jsme se celou cestu přes poušť drželi půl kilometru za vámi a půl kilometru nad vámi. Čekali jsme. Polovina z nás se chtěla vsadit, že jste s Joeym Marksem uzavřel nějaký špinavý obchod. Chápete, kdo pomůže za penny, pomůže i za libru.“

Policisté se mu teď otevřeně vysmívali. Bosch zavrtěl hlavou. Zdálo se, že je to jediné, co může za této situace dělat.

„Copak vy nechápete, co se děje?“ řekl. „To vy jste s Marksem uzavřeli obchod. Až na to, že to vůbec netušíte. Hraje si s vámi jako kočka s myší. Panebože! Já nevěřím svým očím.“

„Jak si s námi hraje?“ zeptala se Billetsová a byl to její vůbec první náznak, že možná neobrátila svůj názor na Bosche o sto osmdesát stupňů.

Bosch se po díval na Lindella a odpověděl.

„Copak to nevidíte? Odhalili vás. Zjistili, že jste agent. A tak to celé narafičili.“

Ekeblad si výsměšně odfrkl.

„Oni nic nerafičí, Boschi,“ řekl Samuels. „Pokud by si mysleli, že je Roy informátor, odvezli by ho jednoduše do pouště a zakopali

ho metr hluboko do písku. Konec výhrůžek.“

„Ne, protože tady se nejednalo o obyčejného informátora. Oni přesně věděli, že Goshen je tajný agent a že ho kvůli tomu nemůžou jednoduše odvézt do pouště. Agentu FBI rozhodně ne. Kdyby to udělali, měli by na zádech tolik policajtů, o kolika se sektě Davidiánů nikdy ani nezdálo. Zavraždit Goshena nemohli, a tak vymysleli důmyslný plán. Věděli, že mezi nimi Goshen působí už několik let a ví toho o nich tolik, že by je mohl všechny stáhnout ke dnu. Jenže jako agenta FBI ho zabít nemohli, a tak ho museli neutralizovat, pošpinit ho. Museli zajistit, aby to vypadalo, že přeběhl na druhou stranu, že je stejně zkažený jako oni sami. Takže kdyby pak někdy svědčil proti nim, mohli by mu hodit na krk vraždu Tonyho Alisa. Přesvědčili by porotu, že se Goshen dopustil vraždy, aby si zachoval krytí. A pokud by se jim podařilo vsugerovat takovou myšlenku porotě, mohla by je zbavit obvinění.“

Bosch měl pocit, že se mu podařilo uplácat poměrně přesvědčivou hypotézu, přestože ji sestavil prakticky za pochodu. Ostatní v místnosti se na něj několik okamžiků mlčky dívali a pak si vzal slovo Lindell.

„Trochu je přeceňuješ, Boschi,“ řekl. „Joey tak chytrý není. Já ho znám. Tak chytrý není.“

„A co Torino? Chceš mi snad říct, že on by na to nepřišel? Napadlo mě to sice až tady, ale kdo ví, jak dlouho už něco podobného plánoval? Na něco mi odpověz, Lindelle. Věděl Joey Marks, že má Tony Aliso na krku berňák, že ho čeká daňová kontrola?“

Lindell zaváhal a podíval se na Samuelse, aby zjistil, jestli smí odpovědět. Bosch cítil, jak mu po krku a zádech stéká pot zoufalství. Věděl, že musí všechny přítomné přesvědčit, jinak z této místnosti odejde bez odznaku. Samuels na Lindella kývl.

„Jestli to věděl, mně se o tom nezmínil,“ řekl Lindell.

„A v tom to možná je,“ řekl Bosch. „Možná to věděl, ale tobě to neřekl. Joey věděl, že má s Alisem problém, a nějakým způsobem zjistil, že s tebou ho má ještě větší. A tak dali s Torrinem hlavy dohromady a vymysleli tenhle plán, kterým by zabili dvě mouchy jednou ranou.“

Nastala další chvíle ticha, po níž však Samuels nesouhlasně

zavrtěl hlavou.

„Tohle na nás nezapere, Boschi. Teď už přestřelujete. Kromě toho máme k dispozici sedm set hodin magnetofonových záznamů. Je toho na nich dost, abychom mohli Joeyho usvědčit i bez Royova svědectví.“

„Jenže oni za prvé vůbec nemuseli vědět, že ty záznamy existují,“ vložila se do věci Billetsová. „A za druhé i kdyby to věděli, je to pro vás zakázané ovoce. Bez agenta Lindella se totiž ty nahrávky nedají použít. Pokud byste je chtěli předložit soudu, museli byste předvolat i jeho. A kdyby se jim pak podařilo zpochybnit Lindellovu osobu, zpochybnili by tím i jeho nahrávky.“

Billetsová očividně přešla na Boschovu stranu rovnice a to dávalo Harrymu naději. Pro Samuelse to však byl signál k ukončení schůzky. Sebral poznámkový blok a postavil se.

„No,“ řekl. „Vidím, že dnes se už dál nedostaneme. Poručíku, vy nasloucháte zoufalému člověku. My mu naslouchat nemusíme. Náčelníku Irvingu, rozhodně vám nezávidím. Máte problém a musíte ho nějak vyřešit. Jestli v pondělí zjistím, že Bosch stále nosí policejní odznak, předstoupím před velkou porotu a vznesu proti němu obžalobu za falšování důkazů a porušování občanských práv Roye Lindella. Kromě toho požádám naši jednotku pro civilní práva, aby přezkoumala všechna zatčení, která Bosch provedl v posledních pěti letech. Špatný policista nikdy nenastrčí důkazy jednou, náčelníku. Je to zvyk.“

Samuels prošel kolem stolu ke dveřím. Ostatní vstali a následovali ho. Bosch měl sto chutí vyskočit a popadnout Samuelse pod krkem, ale navenek zachoval klid a pouze federálního státního zástupce sledoval. Samuels se již na Bosche neohlédl. Než odešel z místnosti, naposledy se obrátil na Irvinga.

„To poslední, co si přeji, náčelníku, je vytahovat vaše špinavé prádlo na veřejnost. Ale jestli se s tou aférou nevypořádáte, nebudu mít na vybranou.“

S těmito slovy odešli federální agenti ze zasedací místnosti, zatímco ostatní zůstali sedět na místech a ještě dlouho mlčky poslouchali slábnoucí zvuk kroků po naleštěném linoleu na chodbě. Bosch se podíval na Billetsovou a přikývl.

„Díky, velitelko.“

„Za co?“

„Že jsi se mě nakonec zastala.“

„Já pouze nevěřím, že jsi to udělal, nic víc.“

„Nenastrčil bych důkazy ani proti svému nejhoršímu nepříteli. Kdybych to udělal, byl bych ztracen.“

Chastain se zavrtěl na židli a po tváři mu přeběhl slabý úsměv - ne však tak slabý, aby si ho Bosch nevšiml.

„Chastaine, my dva jsme se už dvakrát dostali do křížku a vy jste dvakrát prohrál,“ řekl Bosch. „Nechtěl byste náhodou odprejsknout, že ne? Vy si na mě radši došlápnete.“

„Podívejte, Boschi, náčelník mě požádal, abych u toho případu asistoval, a já ho poslechl. Rozhodnutí záleží jenom na něm, ale pokud jde o mě, myslím, že ta historka, kterou jste právě tak narychlo upletl, je akorát snůškou nesmyslů. V tomhle případě souhlasím s federály. Kdyby záleželo na mně, nenechal bych vás z téhle místnosti odejít s odznakem.“

„Jenže na vás nezáleží, že ne?“ řekl Irving.

Když Bosch dorazil domů s taškou plnou jídla, zaklepal na dveře, ale nikdo se neozýval. Odkopl tedy slaměnou rohožku a našel pod ní klíč, který dal v Las Vegas Eleanor. Sehnul se, aby klíč zvedl, a pocítil palčivý smutek. Eleanor zde nebyla.

Když vešel do domu, přivítal ho silný závan čerstvého nátěru, což pokládal za zvláštní, protože od vymalování uplynuly již čtyři dny. Od dveří přešel rovnou do kuchyně a položil tašku na linku. Nato vytáhl z ledničky láhev piva, opřel se o linku a pomalu začal pivo pít, aby mu vydrželo. Vůně nátěru mu připomněla, že nyní bude mít spoustu času na dokončení veškerých prací v domě. Od této chvíle hodlal být v zaměstnání od devíti do pěti a ani o minutu déle.

Znovu si vzpomněl na Eleanor a rozhodl se, že se podívá, jestli mu nechala vzkaz nebo jestli v ložnici stojí její kufr. Nedostal se však dál než do obývacího pokoje, kde se zarazil a zadíval se na stěnu, kterou nechal v neděli napůl nedokončenou, protože ho pak telefonicky odvolali na místo činu. Stěna teď byla celá natřená. Bosch u ní dlouho stál a obdivoval ji, jako by to bylo mistrovské dílo v muzeu. Nakonec k ní přistoupil a lehce se jí dotkl. Nátěr byl čerstvý, ale zaschlý. Bosch odhadoval, že Eleanor stěnu domalovala

před několika hodinami. A přestože v domě nebyl nikdo, kdo by ho viděl, musel se Bosch srdečně rozesmát. Cítil, jak celým jeho tělem projíždí vlna štěstí. Už nepotřeboval hledat její kufr v ložnici. Natřenou stěnu chápal jako znamení, jako Eleanořin vzkaz. Určitě se vrátí.

Vybalil si příruční zavazadlo, vytáhl Eleanořiny věci z auta a za hodinu již potmě stál na zadní terase. V ruce držel druhou láhev piva a sledoval světelnou šňůru aut, která se na úpatí kopce sunula po Hollywood Freeway. Neměl tušení, jak dlouho Eleanor stála v posuvných dveřích na terasu a pozorovala ho. Když se otočil, byla prostě tam.

„Eleanor.“

„Harry... Myslela jsem, že se vrátíš až později.“

„To já taky. Ale už jsem tady.“

Bosch se usmál. Chtěl k Eleanor přistoupit a dotknout se jí, ale jakýsi obezřetný hlas mu říkal, aby postupoval pomalu.

„Díky, žes to domalovala.“

Ukázal rukou s lahví od piva k obývacímu pokoji.

„Rádo se stalo. Já maluju ráda. Uklidňuje mě to.“

„Jo. Mě taky.“

Chvíli se na sebe jen tak dívali.

„Viděla jsem tu reprodukcí,“ řekla Eleanor. „Vypadá tam dobře.“

Bosch totiž vytáhl Hopperův obraz *Noční jestřábi* z auta a pověsil ho na čerstvě namalovanou stěnu. Věděl, že Eleanořina reakce na obraz mu toho hodně prozradí o tom, kde vlastně jsou a kam asi směřují.

„Prima,“ řekl, přikývl a snažil se neusmívat.

„A co se stalo s obrazem, který jsem ti poslala?“

Bylo to už strašně dávno.

„Zemětřesení,“ řekl Bosch.

Eleanor přikývla.

„Kde jsi vlastně byla?“

„Šla jsem si půjčit auto. Víš, dokud nevymyslím, co budu vlastně dělat. Svoje auto jsem nechala ve Vegas.“

„Myslím, že bychom pro něj mohli zajet. Jen tak na otočku, hned bychom se s ním vrátili.“

Eleanor přikývla.

„Jo, a taky jsem koupila láhev červeného vína. Dáš si? Nebo chceš další pivo?“

„Dám si, co budeš chtít ty.“

„Já si dám sklenku vína. Určitě chceš taky?“

„Určitě. Otevřu ho.“

Bosch následoval Eleanor do kuchyně, otevřel víno, vytáhl ze skříňky dvě sklenice a opláchl je. Už dlouho neměl nikoho, kdo by měl rád víno. Eleanor ho nalila do sklenic a oba si před ochutnáním přitukli.

„Tak jak jde případ?“ zeptala se Eleanor.

„Žádný případ už nemám.“

Eleanor svraštila obočí a zamračila se.

„A co se stalo? Myslela jsem, že vezeš zpátky podezřelého.“

„Jo, toho jsem přivezl. Ale už to není můj případ. Alespoň od chvíle, co se ukázalo, že oním podezřelým je federální agent s neprůstřelným alibi.“

„Ach, Harry.“ Eleanor sklopila oči. „Budeš mít problémy?“

Bosch položil sklenici na linku a zkřížil ruce na prsou.

„Prozatím mám dělat na oddělení za přepážkou. Budou mě vyšetřovat šilhavci. Myslí si - stejně jako FBI -, že jsem proti tomu agentovi nastrčil důkaz. Pistoli. Já to neudělal, ale někdo to udělat musel. Jestli zjistím, kdo to byl, bude všechno v pořádku.“

„Harry, jak se to...“

Bosch zavrtěl hlavou, přivinul se k Eleanor a přitiskl jí rty na ústa. Jemné jí sebral z rukou sklenici a položil ji na linku za ní.

Když se pomilovali, odešel Bosch do kuchyně, aby si otevřel láhev piva a uvařil večeři. Raději by něco ugriloval na terase, ale o starý gril přišel během demolice původního domu po zemětřesení a nový ještě neměl čas koupit. Když vkládal rýži do vařící vody, rozhodl se, že pokud u něj Eleanor chvíli zůstane, rozhodně si gril koupí.

„Voní to dobře.“

Bosch se otočil. Ve dveřích stála Eleanor. Měla na sobě modré džínsové kalhoty a její vlasy byly po koupeli vlhké. Bosch se na ni podíval a ucítil touhu se ještě jednou pomilovat.

„Doufám, že to bude taky dobře chutnat,“ řekl. „Tohle je úplně

nová kuchyně a já ji ještě neumím pořádně používat. Nikdy jsem moc nevařil.“

Eleanor se usmála.

„Už teď poznám, že to bude dobré.“

„Víš co? Nezamíchala bys občas tu omáčku, než se vysprchuju?“

„Jasně. Mezitím prostřu stůl.“

„Dobře. Napadlo mě, že můžeme jíst na terase. Nesmrdí tam ten nátěr.“

„Promiň.“

„Ne, chci říct, že je venku hezky. Nestěžuju si, že to tu smrdí. Vlastně to byla jen léčka, když jsem nechal tu stěnu natřenou do půlky. Věděl jsem, že jí neodoláš.“

Eleanor se usmála.

„Hotový Tom Sawyer, detektiv třetího stupně.“

„Možná už moc dlouho ne.“

Jeho poznámka utřala nenucenou konverzaci a Eleanor se přestala usmívat. Bosch se odebral do ložnice a cestou se v duchu vyplínil.

Po vysprchování odnesl Bosch jídlo i s vínem na terasu a vyzval Eleanor, která stála u zábradlí, aby se posadila.

„Promiň,“ řekl, když se usadili. „Zapomněl jsem na salát.“

„Já žádný nepotřebuju.“

Začali mlčky jíst. Bosch napjatě čekal.

„Je to moc dobré,“ řekla Eleanor nakonec. „Jak tomu říkáš?“

„Já nevím. Máma tomu prostě říkala kuřecí specialita. Myslím, že tak se to jmenovalo v restauraci, kde to poprvé jedla.“

„Takže rodinný recept.“

„Jediný.“

Oba mlčky jedli ještě několik minut, během nichž vrhal Bosch na Eleanor kradmé pohledy, aby zjistil, jestli jí jídlo opravdu chutná. Postupně nabyl jistoty, že ano.

„Harry,“ řekla Eleanor po chvíli. „Co to bylo za agenty, kteří se v tom případě angažovali?“

„Jsou z celé Ameriky. Z Chicaga, z Vegas, z L. A.“

„Kdo z L. A.?“

„Chlápek jménem John O'Grady. Znáš ho?“

Od doby, kdy Eleanor pracovala na losangeleské pobočce FBI, uplynulo již více než pět let. Agenti FBI přitom rychle střídali funkce i působiště. Bosch pochyboval, že Eleanor bude O'Gradyho znát, a Eleanor ho skutečně neznala.

„A co John Samuels? Dělá na tom jako státní zástupce. Zaměřuje se na organizovaný zločin.“

„Samuelse znám. Nebo jsem znala. Chvilí pracoval jako agent. Nebyl nijak zvlášť dobrý. Ale měl právnické vzdělání, a když zjistil, že jako vyšetřovatel to nikam nedotáhne, rozhodl se, že chce dělat státního zástupce.“

Eleanor se rozesmála a zavrtěla hlavou.

„Co je?“

„Nic. Jen jsem si vzpomněla, co o něm říkali. Je to dost nechutné.“

„Co?“

„Nosí ještě knír?“

„Jo.“

„No, říkali tehdy o něm, že sice dokáže připravit spisy tak, aby se daly použít u soudu, ale pokud jde o vyšetřování na ulici, nechytí pachatele, ani kdyby mu nasral do vousů,“

Eleanor se znovu rozesmála - až příliš hurónsky, pomyslel si Bosch. Usmál se také.

„Možná proto se stal raději státním zástupcem,“ dodala Eleanor.

V tu chvíli Bosche něco napadlo a rychle se ponořil do myšlenek. Nakonec zaslechl Eleanořin hlas.

„Cože?“

„Přestal jsi mě vnímat. Ptala jsem se, na co myslíš. Zas tak špatný vtip to snad nebyl.“

„Ne, jen mě napadlo, v jaké jsem bezedné díře. A že vůbec nezáleží na tom, jestli si Samuels myslí, že v tom mám prsty já. Protože on potřebuje, abych v tom měl prsty.“

„Jak to?“

„Poněvadž s pomocí tajného agenta Goshena připravili obžaloby proti Joemu Marksovi a jeho gangu. A tak teď musí umět vysvětlit, jak se v domě onoho tajného agenta objevila vražedná zbraň. Protože jestli to nedokážou vysvětlit, tak jim to Marksovi advokáti dají pěkně sežrat. Budou tvrdit, že je Goshen jako svědek nevěrohodný, že je to

vrah, který je horší než samotný obvinění. Ta pistole je ztělesněná důvodná pochybnost. Takže nejjistější způsob, jak to všechno vysvětlit, je svalit vinu na losangeleskou policii. Na mě. Špatný policista ze špatného oddělení, který našel pistoli v poli a nastrčil ji v koupelně chlápka, kterého pokládal za pachatele. Porota jim to zbaští. Udělají ze mě letošního Marka Fuhrmana.“

Bosch viděl, že pobavení z Eleanořiny tváře zmizelo. V jejích očích se zračily očividné obavy, ale také v nich panoval smutek. Možná i ona chápala, jak byl Bosch do celé aféry vmanévrován.

„Druhou možností je dokázat, že tu pistolí nastrčil u Goshena Joey Marks nebo některý z jeho lidí, protože se nějakým způsobem dozvěděli, že Luke Goshen je agent, a potřebovali ho zdiskreditovat. A přestože je zřejmě pravdivá právě tahle verze, pro federály znamená jisté komplikace. Pro Samuelse je prostě jednodušší hodit všechnu špínu na mě.“

Bosch se podíval na napůl dojezenou večeři a položil nůž a vidličku na talíř. Už nemohl jíst. Dlouze se napil vína a podržel sklenici v ruce.

„Myslím, že jsem ve velké bryndě, Eleanor.“

Konečně na něj začala doléhat tíživost situace. Až dosud vždy pracoval s přesvědčením, že pravda nakonec vyjde najevo a zvítězí, ale nyní jasně viděl, jak málo bude výsledek aféry záviset na skutečném stavu věcí.

Zvedl oči a podíval se na Eleanor. Jejich pohledy se setkaly a Bosch viděl, že se Eleanor každou chvíli rozpláče. Pokusil se o úsměv.

„Hele, něco vymyslím,“ řekl. „Prozatím možná budu jen překládat v kanceláři papíry, ale nehodlám jen tak složit zbraně. Na něco přijdu.“

Eleanor přikývla, ale její obličej stále vypadal zarmoucené.

„Harry, vzpomínáš, jak jsi mě potkal první večer v kasinu, pak jsme šli spolu do baru v Caesar's a ty ses pokoušel se mnou mluvit? Vzpomínáš, jak jsi mi říkal, že kdybys měl možnost vrátit všechno zpátky, udělal bys některé věci jinak?“

„Ano, vzpomínám si.“

Eleanor si otřela oči do dlaní, než se v nich stačí objevit slzy.

„Musím ti něco říct.“

„Ty mi můžeš říct všechno, Eleanor.“

„Když jsem ti říkala, jak jsem musela platit Quillenovi pouliční daň..., je v tom ještě něco dalšího.“

Eleanor na Bosche naléhavě pohlédla a snažila se vyčíst jeho reakci, než bude pokračovat. Bosch však jen nehnutě seděl a vyčkával.

„Když mě pustili z vězení a poprvé jsem přijela do Vegas, neměla jsem byt ani auto a nikoho jsem neznala. Prostě jsem si říkala, že to tam zkusím. Víš, že budu hrát karty. Navíc jsem se ve vězení seznámila s jednou holkou. Jmenovala se Patsy Quillenová. Říkala mi, že mám vyhledat jejího strýce - to byl Terry Quillen - a že mi pravděpodobně pomůže, jakmile si mě prověří a uvidí mě hrát. Patsy mu napsala a dala mi doporučení.“

Bosch seděl a mlčky naslouchal. Už tušil, kam Eleanor míří, ale nemohl přijít na to, proč mu to všechno říká.

„A Quillen mi opravdu pomohl. Dostala jsem byt a nějaké peníze, abych měla s čím hrát. O žádném Joeym Marksovi nikdy nic neříkal, i když mi mělo být jasné, že se ty peníze musely odněkud vzít. Takhle je to vždycky. Každopádně když mi později sdělil, kdo mě to vlastně postavil na nohy, zároveň mi oznámil, že se nemám bát, protože organizace, pro kterou pracuje, nechce, abych ty peníze splatila. Žádali pouze úroky. Dvě stovky týdně. Takovou daň. Zdálo se mi, že nemám na vybranou, když jsem už od nich ty peníze vzala. A tak jsem jim začala platit. Zpočátku to bylo těžké. Párkrát jsem ty peníze neměla, takže jsem musela příští týden zaplatit dvojnásobek plus pravidelnou daň. Jakmile se jednou opozdíš, není už cesta zpátky.“

Eleanor se zadívala na své ruce a sepjala je na stole.

„K čemu všemu tě nutili?“ zeptal se Bosch tiše a také on odvrátil pohled.

„K tomu, k čemu si myslíš, naštěstí ne,“ řekla Eleanor. „Měla jsem kliku, že o mně věděli. Tedy že jsem byla agentka. Mysleli si, že by mohli využít mých schopností, třebaže je už dávno zavál čas. A tak mě nechali sledovat lidi. Většinou v kasinech, ale párkrát jsem je sledovala i venku. Obvykle jsem vůbec netušila, kdo to vlastně je nebo proč mám zjišťovat informace právě o něm prostě jsem toho člověka sledovala, někdy s ním hrála u stejného stolu a později

hlásila Terrymu, kolik ten člověk vyhrál nebo prohrál, s kým mluvil, jak se jeho hra vyvíjela... a takové věci.“

Eleanor začala mluvit poněkud nesouvisle a odbíhala od podstaty toho, co mu zpočátku chtěla sdělit, ale Bosch neřekl nic a nechal ji pokračovat.

„Pár dní jsem pro ně sledovala i Tonyho Alisa. Chtěli vědět, kolik peněz v kasinu prohrává, kam chodí a tak - samé obvyklé věci. Jenže se pak ukázalo, že Tony vůbec neprohrává. Byl v kartách docela dobrý.“

„A kam vlastně chodil?“

„No, obvykle šel na večeri nebo do toho striptýzového klubu. Případně vyřizoval pochůzky a podobně.“

„Vidělas ho někdy s nějakou holkou?“

„Jednou. Sledovala jsem ho pěšky z hotelu Mirage do kasina Caesar's a pak do obchodního centra. Zastavil se na oběd ve Spagu. Nejdřív byl sám, ale pak se u něj objevila nějaká holka. Byla mladá. Zpočátku jsem si myslela, že je to holka na telefon, ale pak jsem poznala, že ji Aliso zná. Po obědě se na chvíli vrátili do jeho hotelového pokoje, a když vyšli ven, nasedli do jeho auta z půjčovny a odjeli nejdřív na manikúru, pak pro cigarety a nakonec do banky, kde si ta holka otevřela účet. Prostě obvyklé pochůzky. A pak odjeli do striptýzového klubu v severním Vegas. Odtamtud už Tony odjížděl sám. A tak jsem si domyslela, že je ta holka tanečnice.“

Bosch přikývl.

„Sledovala jsi Tonyho minulý pátek večer?“ zeptal se.

„Ne. Byla pouhá náhoda, že jsme skončili u stejného stolu. Stalo se to jen proto, že Tony čekal, až se uvolní stůl s vyššími sázkami. Vlastně jsem pro ně předtím zhruba měsíc vůbec nic nedělala, pouze jsem platila týdenní daň, dokud... Terry...“

Eleanor se zadrhl hlas. Z tohoto místa už nebylo návratu.

„Dokud Terry co, Eleanor?“

Eleanor se zadívala na soumravný obzor. Ve Valley se postupně rozsvěcovala světla a obloha měla růžově neonový nádech s příměsí šedé barvy. Bosch nespouštěl z Eleanor oči. Eleanor se nadechla a promluvila, přičemž stále sledovala skomírající den.

„Když jsi mě odvezl z policie, přišel ke mně domů Quillen a odvezl mě do pouště, kde jsi mě nakonec našel. Nevysvětlili mi proč

a pouze mi řekli, abych odtamtud neodcházela. Tvrdili, že jestli je poslechnu na slovo, nikomu se nic nestane. Seděla jsem tam dva dny. Ta pouta mi nasadili až poslední noc. Jako by už v tu dobu věděli, že přijdeš.“

Eleanor se na chvíli odmlčela. Nechala Boschovi chvíli ticha, aby něco řekl, ale on její odmlky nevyužil.

„Tím vším ti chci říct, že celá ta záležitost nebyla tak úplně únosem.“

Eleanor se znovu zadívala na své ruce.

„A z toho důvodu jsi ani nechtěla, abychom volali policii,“ řekl Bosch tiše.

Eleanor přikývla.

„Sama nevím, proč jsem ti to všechno neřekla dřív. Moc mě to mrzí, Harry. Já...“

Nyní to byl Bosch, komu se v hrdle zadrhla slova. Eleanorina historka byla pochopitelná a uvěřitelná. Bosch s ní dokonce soucítil a chápal, že se i ona ocitla v bezedné jámě. Bylo mu jasné, proč si myslela, že nemá na vybranou. Nechápal však a zraňovalo ho, že mu to všechno neřekla hned na začátku.

„Proč jsi mi to nemohla říct, Eleanor?“ vypravil ze sebe nakonec. „Myslím hned na počátku. Proč jsi mi to neřekla hned první noc?“

„Já nevím,“ odpověděla Eleanor. „Chtěla jsem... Myslím, že jsem doufala, že to nějak pomine samo a ty se to vůbec nebudeš muset dozvědět.“

„Tak proč mi to říkáš teď?“

„Protože se mi ošklivilo, že ti neříkám všechno..., a protože když jsem byla v tom domě, zaslechla jsem něco, co bys teď měl slyšet.“

Bosch zavřel oči.

„Je mi to líto, Harry. Je mi to moc líto.“

Bosch přikývl. I jemu to bylo líto. Přejel si rukama po tváři. Nechtěl to slyšet, ale věděl, že musí. Hlavou se mu zběsile honily myšlenky a přeskakovaly mezi pocity zrady, zmatku a soucitu. Chvilí myslel na Eleanor a pak hned zase na případ. Oni to věděli. Někdo řekl Joeymu Marksovi o jeho vztahu s Eleanor. Vzpomněl si na Feltona a Iversona, poté na Baxtera a na všechny policisty, s nimiž se setkal na lasvegaském oddělení. Někdo poskytoval Marksovi informace a Marks pak použil Eleanor jako návnadu. Jenže proč?

Proč hráli tuhle šarádu? Bosch otevřel oči a tupě se zadíval na Eleanor.

„Co jsi zaslechla a měl bych to slyšet?“

„Stalo se to hned první noc. Byla jsem zavřená v zadní místnosti s televizí, kam sis pak pro mě přišel. Seděla jsem tam se Samoánci, kteří střídavě přicházeli a zase odcházeli. V ostatních částech domu přitom chvílemi pobývali další lidé. Slyšela jsem, jak se spolu baví.“

„Myslíš Gussie s Quillenem?“

„Ne, Quillen odtamtud odjel. Jeho hlas poznám a on to určitě nebyl. A myslím, že to nebyl ani Gussie. Zřejmě to byl Joey Marks a ještě někdo jiný, nejspíš ten jeho právník Torino. Ale ať už to byl kdokoliv, jednou jsem zaslechla, jak jeden z nich říká druhému ‚Joe‘. Proto si myslím, že to byl Marks.“

„Dobrá, tak pokračuj. Co si říkali?“

„Úplně všechno jsem neslyšela. Ale jeden z nich vysvětloval druhému - tomu, kterému říkal Joe -, co zjistil o policejním vyšetřování. Z pohledu lasvegaské policie. A pak jsem slyšela, že se ten Joe strašně rozčilil, když se dozvěděl, že se v domě Lukea Goshena našla ta pistole. Dodnes si zřetelně vzpomínám na jeho slova. Začal ječet a povídá: ‚Jak tam, sakra, mohli tu zatracenou bouchačku najít, když jsme tu vraždu nespáchali?‘ A pak říkal něco ve smyslu, že tam tu pistoli nastrčili policajti, a nakonec povídá: ‚Vyřid tomu našemu chlápku, že jestli to má být nějaká šťára, tak ať si políbí prdel, protože u nás neuspějou.‘ Pak už jsem toho moc neslyšela, protože oba ztlumili hlasy, ale zdálo se mi, že se ten první snaží toho druhého uklidnit.“

Bosch chvíli zíral na Eleanor a snažil se rozebrat, co mu právě řekla.

„Myslíš si, že to bylo jen divadýlko?“ zeptal se. „Že ho sehráli jen kvůli tobě, protože si spočítali, že mi prozradíš, co jsi zaslechla?“

„Zpočátku jsem si to myslela, což je další důvod, proč jsem ti to neřekla hned,“ odpověděla Eleanor. „Ale teď už si tím nejsem tak jistá. Když si pro mě přijeli a Quillen mě vzal do toho domu, kladla jsem mu spoustu otázek, na které mi neodpovídal. Jednu věc mi ale řekl. Řekl mi, že mě potřebují na den nebo dva, aby si na mně někoho otestovali. Víc mi toho nevysvětlil. Řekl mi jen, že je to test.“

„Test?“

Bosch se zatvářil zmateně.

„Poslouchej mě, Harry. Od chvíle, cos mě odtamtud odvezl, na nic jiného nemyslím.“

Eleanor zvedla prst.

„Začněme třeba tím, co jsem zaslechla. Řekněme, že to mluvil Joey Marks se svým právníkem, a řekněme, že to, co říkali, nebylo divadýlko, ale pravda. Totiž že vraždu Tonyho Alisa nemají na svědomí oni, jasné?“

„Jasně.“

„Zkus se na to podívat z jejich hlediska. Neměli s tou vraždou nic společného, ale přitom za ni byl zatčen jeden z jejich nejbližších lidí. A podle toho, co se dozvěděli od svého zdroje na lasvegaské policii, to navíc vypadalo jako neprůstřelný případ. Policisté měli otisky a vražedná zbraň se našla přímo v Goshenově koupelně. Takže si Joey Marks buďto musel myslet, že to všechno proti nim narafičila policie, anebo že Goshen odjel do Los Angeles a z nějakého neznámého důvodu spáchal tu vraždu na vlastní pěst. Ať tak či onak, co bylo podle tebe v tu chvíli Marksovým bezprostředním zájmem?“

„Odhad napáchaných škod.“

„Správně. Musel zjistit, jak je to vlastně s Goshenem a kolik škody mu celý ten případ napáchal. Jenže to nemohl zjistit, protože Goshen seděl ve vazbě a navíc si opatřil vlastního advokáta. Torino k němu neměl přístup. A tak Joey s Torrinem zorganizovali ten test, aby zjistili, jestli Goshen změnil právníka proto, že chtěl na policii mluvit.“

„A uzavřít dohodu.“

„Přesně tak. A teď' předpokládejme, že se od svého zdroje na lasvegaské policii dozvěděli, že policista pověřený vyšetřováním případu udržuje vztah s někým, koho znají a na koho mají páku. Se mnou.“

„A tak tě odvezli do toho domu a vyčkávali. Protože věděli, že pokud zjistím, kde ten dům leží, a přijedu si tam pro tebe nebo pokud zavolám na lasvegaskou policii a řeknu, že vím, kde jsi, budou mít jistotu, že mám tyhle informace od Goshena. Znamenalo by to, že Goshen mluví. To byl ten test, o kterém mluvil Quillen. Kdybych se v tom domě neobjevil, mohli by být klidní, protože by to znamenalo,

že Goshen drží basu. Kdybych tam však přijel, věděli by, že musí co nejdříve proniknout ke Goshenovi do vězení a umlčet ho.“

„Jasně, než začne mluvit. Přesně takhle to napadlo i mě.“

„To všechno by ovšem znamenalo, že Alisova vražda nebyla mafiánskou popravou - přinejmenším ne ze strany Markse a jeho lidí - a že Marks netušil, že byl Goshen tajný agent.“

Eleanor přikývla. Bosch pocítil nával energie, který se u něj dostavil vždy, když učinil velký krok směrem do kalných hlubin vyšetřování.

„Takže žádná kufrová uspávanka,“ poznamenal.

„Cože?“

„Celá ta verze s Las Vegas a Joeyem Marksem, to všechno byla jen slepá ulička. Vzali jsme ten případ za úplně špatný konec. Tu vraždu musel spáchat někdo, kdo měl velmi blízko k Tonymu. Dost blízko na to, aby věděl, čím se Tony zabývá a že pere peníze, a aby věděl, jak to navlíknout, aby to vypadalo, že v tom má prsty mafie. Zkrátka aby tu vraždu hodil na krk Goshenovi.“

Eleanor přikývla.

„A právě proto jsem ti musela všechno říct. I kdyby to mělo znamenat, že...“

Bosch se na ni podíval. Eleanor nechala větu nedokončenou a on ji za ni nedopověděl.

Vytáhl z kapsy cigaretu, strčil si ji do úst, ale nezapálil ji. Natáhl se přes stůl, sebral Eleanorin talíř a položil ho na svůj. Vstal od stolu a řekl.

„A taky nemám žádný desert.“

„To nevadí.“

Bosch odnesl talíře do kuchyně, opláchl je a strčil do myčky na nádobí. Dnes tento spotřebič používal poprvé a chvíli mu trvalo, než zjistil, jak se vlastně ovládá. Jakmile uvedl myčku do provozu, začal mýt ve dřezu pánev a velký hrnec. Při této jednoduché činnosti se postupně uvolnil. Zanedlouho přišla do kuchyně Eleanor se sklenicemi od vína v ruce a chvíli Bosche sledovala, než se konečně odhodlala promluvit.

„Omlouvám se, Harry.“

„To je dobrý. Bylas ve svízelné situaci a udělalas, cos musela, Eleanor. Za to nemůžu nikoho vinit. Pravděpodobně bych se na tvém

místě zachoval úplně stejně.“

Trvalo několik okamžiků, než Eleanor znovu promluvila.

„Chceš, abych odešla?“

Bosch zastavil vodu a zadíval se do dřezu. Na zbrusu novém dně zahlédl svůj vlastní tmavý obraz.

„Ne,“ řekl. „Myslím, že ne.“

V pátek dorazil Bosch na stanici v sedm hodin ráno a přinesl si s sebou krabici koláčků s polevou, kterou koupil na tržišti Fairfax Farmers. Byl na oddělení jako první. Otevřel krabici a položil ji na pult vedle kávovaru. Vytáhl jeden koláček, položil ho na ubrousek na své místo na policejním oddělení a odešel si uvařit kávu do služebny. Káva ze zdejšího kávovaru byla totiž mnohem lepší než tekutina, která vytékala z kávovaru na oddělení detektivů.

Jakmile si Bosch uvařil kávu, sebral koláček a přesunul se ke stolu za hlavní přepážkou oddělení. Služba na přepážce znamenala, že bude muset vyřizovat většinu osobně ohlášených případů a také třídit a rozdělovat hlášení z předchozí noci. O telefony se starat nemusel, protože je zvedal důchodce, který bydlel nedaleko odtud a rozhodl se věnovat svůj čas policejnímu oddělení.

Bosch byl v policejní místnosti dobrých patnáct minut sám, než se konečně začali trousit ostatní detektivové. Celkem šestkrát se ho některý z nich zeptal, proč sedí za přepážkou, a Bosch pokaždé danému detektivovi odpověděl, že je to dlouhá historie, ale to vůbec nevádí, protože se to stejné zanedlouho rozkřikne. Na policejní stanici se nic dlouho neutajilo.

O půl deváté přinesl poručík z noční služby před odchodem domů ranní hlášení, a když uviděl Bosche, pobaveně se usmál, jmenoval se Klein a Bosch ho zběžně znal už dlouhá léta.

„Tak koho jsi zmlátil tentokrát, Boschi?“ zažertoval Klein.

Bylo dobře známým faktem, že detektiv, který seděl za přepážkou, tam byl umístěn buďto řízením osudu v podobě pravidelné rotace policistů, anebo se stal objektem vnitřního vyšetřování. Ve většině případů se jednalo o druhou možnost. Kleinova sarkastická poznámka ovšem naznačovala, že se poručík zatím nedoslechl, že Bosche skutečně vyšetřují. Bosch reagoval na otázku úsměvem, ale neodpověděl. Převzal od Kleina

pěticentimetrovou hromadu hlášení a posměšně mu na rozloučenou zasalutoval.

Hromádka obsahovala téměř bez výjimky hlášení o zločinech, která za posledních čtyřiaadvacet hodin podali pochůzkáři z hollywoodského oddělení. Během dopoledne čekal ještě Bosche pravidelný příděl nejružnějších pobudů, ale v zásadě představovala hromádka v jeho ruce nejdůležitější část práce za přepážkou.

Boschovi trvalo půl hodiny, než mlčky a se sklopenou hlavou roztrídil veškerá hlášení podle typu zločinu. Následně musel všechna hlášení prohlédnout, zkušeným okem odhadnout, zda mezi jednotlivými přepadeními, loupežemi a krádežemi neexistuje souvislost, a nakonec přidělit takto roztríděná hlášení jednotlivým detektivům specializovaným na daný druh zločinu.

Když zvedl hlavu od spisů, všiml si, že velitelka Billetsová je již ve své kanceláři a telefonuje. Vůbec si nevšiml, že přišla. Věděl, že jí v rámci služby za přepážkou bude muset podat ranní hlášení o případech a informovat ji o jakýchkoliv významných nebo neobvyklých zločinech a vůbec o všem, co by měla jako velitelka detektivního oddělení vědět.

Bosch se opět ponořil do práce a nejprve prošel hlášení o krádežích automobilů, která představovala největší část jeho denní agendy. Za posledních čtyřiaadvacet hodin bylo v Hollywoodu ohlášeno třiatřicet krádeží aut. Bosch věděl, že je to pravděpodobně podprůměrné číslo. Po přečtení souhrnů jednotlivých hlášení a ověření podobností nenašel nic pozoruhodného, a tak sebral hromádku spisů a odnesl ji detektivovi, který se zabýval krádežemi aut. Když se vracel zpátky do přední části policejní místnosti, všiml si, že Edgar s Riderovou stojí u stolu a ukládají do lepenkové krabice nějaké věci. Když přišel blíž, došlo mu, že oba detektivové balí vyšetřovací spis s doprovodnými zprávami a důkazními sáčky týkajícími se Alisova případu. Všechno se posílalo federální policii.

„Dobré ráno,“ řekl Bosch, protože nevěděl, jak začít.

„Harry,“ řekl Edgar.

„Jak se vede, Harry?“ zeptala se Riderová s nepředstíraným znepokojením v hlase.

„Držím se... Eh, poslyšte, chtěl jsem..., chtěl jsem vám jen říct, že mě moc mrzí, že jsem do toho zatáhl i vás, ale rád bych, abyste

věděli, že jsem v žádném případě...”

„To pusť z hlavy, Harry,“ řekl Edgar. „Takovou věc nám vůbec nemusíš říkat. Oba víme, že celá ta aféra je úplně nesmysl. Za ty roky, co tuhle práci dělám, jsem nepoznal poctivějšího poldu. A všechno ostatní jsou kecy.“

Bosch kývl. Edgarova slova ho dojala. Od Riderové podobný citový výlev nečekal, protože Alisova vražda byla jejich prvním společným případem. Riderová však přesto promluvila.

„Nepracuju s tebou dlouho, Harry, ale podle toho, jak jsem tě poznala, musím plně souhlasit s Jerryem. Uvidíš, že až tahle bublina splaskne, vrátíš se zpátky mezi nás.“

„Dík.“

Bosch se již chystal zamířit na své nové pracoviště, ale pak nahlédl do krabice, sklonil se a vytáhl pěticentimetrový vyšetřovací spis, který měl Edgar připravit a doplnit o nejnovější poznatky z vyšetřování Alisova případu.

„Přijdou si pro to federálové sami, nebo jim to posíláš?“

„Myslím, že v deset si to má někdo přijít vyzvednout.“

Bosch se podíval na hodiny na stěně. Bylo teprve devět.

„Nevadí, kdybych si to zkopíroval? Jenom pro případ, že by celý případ zahučel do té velké černé díry, kterou na FBI mají.“

„Posluž si,“ řekl Edgar.

„Poslal vám už Salazar protokol?“ zeptal se Bosch.

„Myslíš o pitvě?“ odpověděla Riderová. „Ne, ještě ne. Ale možná už je na cestě.“

Bosch jim neřekl, že pokud byl protokol na cestě k nim, federální policie ho už bezpochyby zadržela. Odnal vyšetřovací spis ke kopírce, vyvlekl z něj spojovací kroužky a odsunul hromádku zpráv. Nastavil kopírku na oboustranné kopírování a vložil spis do automatického podavače. Před spuštěním se ještě ujistil, že je v zásobníku dostatek papírů se třemi dírkami. Stiskl spouštěcí tlačítko, odstoupil a sledoval, jak přístroj pracuje. Kopírku věnovala policii jedna kopírovací společnost ve městě a zdarma k ní poskytovala servis. Na celém policejním oddělení to byla jedna z mála moderních věcí, u níž se dalo předpokládat, že bude většinu času fungovat. Kopírování spisu trvalo deset minut. Bosch zkompletoval původní vyšetřovací spis a vrátil ho do krabice na Edgarově stole. Nato vytáhl

ze skříně nový pořadač, spojil kopie spisu kroužky a uložil je do zásuvky opatřené jeho jmenovkou. Nakonec oznámil oběma kolegům, kde kopii v případě potřeby najdou.

„Harry,“ řekla Riderová hlubokým hlasem. „Snad na tom nechceš dělat na vlastní pěst?“

Bosch se na ni na okamžik podíval a nevěděl, jak by měl pokračovat. Vzpomněl si na její vztah s Billetsovou. Musel být obezřetný.

„Jestli ano,“ řekla Riderová, poněvadž možná vycítila jeho nerozhodnost, „ráda bych ti přitom pomáhala. Víš, federální policie tomu určitě nebude věnovat náležitou pozornost. Prostě ten případ uloží k ledu.“

„Se mnou taky počítejte,“ přisadil si Edgar.

Bosch chvíli váhal, díval se z jednoho na druhého, ale nakonec souhlasil.

„Tak co kdybychom se o půl jedné setkali v Musso's?“ zeptal se. „Zvu vás.“

„Budem tam,“ odpověděl Edgar.

Když se Bosch vrátil do přední části oddělení, zahlédl přes sklo kanceláře, že Billetsová již dotelefonovala a právě studuje nějaké papíry. Dveře měla otevřené, a tak Bosch vešel dovnitř a zaklepal na zárubeň.

„Dobré ráno, Harry.“ Ve velitelském hlase i chování byla znát jistá zádušnost, jako by se Billetsová nemohla ubránit rozpakům, že právě Bosch musí sloužit za přepážkou. „Stalo se něco, co bych měla vědět?“

„Myslím, že ne. Zdá se, že byl klid. Akorát ten náš chmaták už zase vykrádá malé hotýlky se striptýzem. Vypadá to, že je sám. Včera udělal Chateau a potom ještě Hyatt. Nikdy nikoho neprobudil. Podle stylu to provedl stejný pachatel.“

„Byl mezi poškozenými někdo, koho bychom měli znát a věnovat mu zvláštní péči?“

„Myslím, že ne, ale faktem je, že já nečtu People. Nepoznal bych celebrity, ani kdyby ke mně přišla a pokousala mě.“

Billetsová se usmála.

„Kolik se ztratilo?“

„Nevím. Tak daleko ještě s tím spisem nejsem. Ostatně jsem

nepřišel kvůli němu. Chtěl jsem ti ještě jednou poděkovat, žes mě včera podržela.“

„Ale já tě přece nepodržela.“

„Ale jo. Tím, cos za daných okolností řekla a udělala, jsi pěkně ohrozila vlastní kariéru. Vážím si toho.“

„No, jak už jsem řekla, udělala jsem to jen proto, že tomu prostě nevěřím. A čím dřív se na to vnitřní vyšetřovačka a FBI vrhnou, tím dřív tomu přestanou věřit i oni. Mimochodem, kdy máš tu schůzku?“

„Ve dvě.“

„A kdo tě bude obhajovat?“

„Jeden chlápek, kterého znám ještě z loupeží a vražd. Nějaký Dennis Zane. Je to dobrý chlap a bude vědět, co je pro mě nejlepší. Znáš ho?“

„Ne. Ale kdyby sis myslel, že pro tebe můžu něco udělat, klidně se na mě obrať.“

„Díky, poručíku.“

„Grace.“

„Jasně. Grace.“

Když se Bosch vrátil za přepážku, vzpomněl si na schůzku s Chastainem. Podle vnitropolicíjní procedury měl Bosche zastupovat odborový obhájce z řad kolegů-detektivů. Ten si přitom počínal téměř jako skutečný advokát, který klientovi radí, co a jak má říct. Jednalo se o první formální krok jakéhokoliv vnitřního vyšetřování a disciplinárního postupu.

Když Bosch zvedl hlavu, všiml si, že u přepážky stojí žena s mladou dívkou. Dívka měla zarudlé oči a opuchlý spodní ret, který vypadal jako po kousnutí. Byla rozčuchaná a zírala na stěnu za Boschem s očima upřenýma do dálky, jako by bylo ve stěně okno. Žádné tam ovšem nebylo.

Bosch se mohl ženy zeptat, co si přeje, aniž by vůbec vstal od stolu, ale na to, aby uhodl, proč žena s dívkou přišla, nepotřeboval být detektiv. Vstal, obešel stůl a přistoupil k přepážce, aby mohl se ženou mluvit důvěrně. Oběti znásilnění v něm vždy vyvolávaly největší smutek. Věděl, že na oddělení sexuálních zločinů by nevydržel ani měsíc. Všechny oběti znásilnění, s nimiž se dosud setkal, se vyznačovaly prázdňým pohledem. Bylo to znamení, že naprosto vše v jejich životě bude od nynějška navždy jiné a ony se již

nikdy nevrátí k tomu, co měly předtím.

Jakmile krátce promluvil s matkou i dcerou, zeptal se, zda dívka nepotřebuje okamžité lékařské ošetření, a matka odpověděla, že ne. Bosch pak otevřel dvířka v přepážce a odvedl obě ženy do jedné ze tří vyšetřoven v chodbě v zadní části oddělení. Nato odešel na oddělení sexuálních zločinů a vyhledal Mary Cantuovou, detektivku, která již celé roky dělala přesně to, co by Bosch nevydržel dělat jediný měsíc.

„Mary, máš na trojce případ,“ řekl. „Té holce je patnáct. Stalo se to včera v noci. Příliš se zajímala o drogového dealera, který má rajón u nich na rohu. A tak ji chytil a prodal jednomu zákazníkovi. Je s ní její matka.“

„Díky, Boschi. Tohle jsem při pátku akorát potřebovala. Hned tam jdu. Ptal ses, jestli potřebuje ošetření?“

„Říkala, že ne, ale myslím, že ho potřebuje.“

„Dobře, postarám se o to. Dík.“

Když se Bosch vrátil za přepážku, trvalo mu několik minut, než se přinutil nemyslet na dívku, a dalších pětadvaceti minut mu zabralo čtení zbylých hlášení a jejich přidělování jednotlivým detektivům.

Jakmile byl hotov, podíval se přes sklo na Billetsovou a zjistil, že velitelka vzrušeně telefonuje a před sebou má stoh papírů. Vstal, odešel ke skříni na spisy, vytáhl z ní okopírovaný vyšetřovací spis, který tam před chvílí uložil, a odnesl tlustý pořadač ke svému stolu u přepážky. Rozhodl se, že ve volných chvílích mezi povinnostmi za přepážkou pomalu začne celý spis přezkoumávat. Případ se během týdne vyvíjel tak rychle, že Bosch vůbec neměl čas procíst si v klidu jednotlivé zprávy, což obvykle rád dělával. Ze zkušenosti totiž věděl, že klíčem k vyřešení případu často bývá postřehnutí detailů a nejjemnějších nuancí vyšetřování. Právě když začal zběžně listovat stránkami, ozval se za přepážkou povědomý hlas.

„Je to to, co si myslím?“

Bosch zvedl hlavu. Za přepážkou stál agent FBI O'Grady. Bosch cítil, jak mu tváře planou rozpaky, že se nechal přistihnout se spisem jako nějaký uličník, a zároveň pociťoval k agentovi stále větší odpor.

„Jo, je to to, co si myslíte, O'Grady. Měl jste si pro ten spis přijít už před půl hodinou.“

„Jo, jenže já netančím, jak vy pískáte. Měl jsem jiné povinnosti.“

„Co třeba? Sháněl jste Royovi novou koňskou oháňku?“

„Dejte mi ten pořadač, Boschi. I všechno ostatní.“

Bosch dosud nevstal a ani teď neučinil v tomto směru žádný pohyb.

„K čemu ho chcete, O'Crady? Všichni víme, že ten případ uložíte k ledu. Vaším lidem je úplně fuk, kdo zabil Tonyho Alisa vlastně to ani nechcete vědět.“

„To jsou žvásty. Dejte mi ten spis.“

O'Crady se natáhl přes přepážku a naslepo zašmátral po klice, kterou se otevírala dvířka.

„Ne tak zhurta, člověče,“ řekl Bosch a konečně se postavil. „Počkejte tady. Všechno vám přinesu.“

Sebral spis, odešel k Edgarovu stolu, postavil se zády k O'Gradymu, aby agent neviděl na stůl, odložil kopii spisu a postavil na stůl krabici s původním spisem, doprovodnými zprávami a důkazními sáčky, kterou před chvílí připravili Edgar s Riderovou. Sebral krabici, odnesl ji k přepážce a položil ji před O'Gradyho.

„Musíte mi to podepsat,“ řekl. „Dáváme si setsakramentský pozor, jak manipulujeme s důkazy a komu je svěřujeme.“

„Jo, jasně. Od případu O. J. Simpsona to snad ví celý svět, ne?“

Bosch popadl O'Gradyho za kravatu a strhl ho za ni k pultu. Agent se neměl oč zapřít rukama, aby se mohl bránit. Bosch se sklonil a promluvil O'Gradymu přímo do ucha.

„Co prosím?“

„Boschi, to snad...“

„Harry!“

Bosch zvedl hlavu. Billetsová stála ve dveřích své kanceláře. Bosch pustil O'Gradyho kravatu a agentův trup se vymrštil dozadu. O'Grady byl rudý vztekem a rozpaky. Prudce si uvolnil uzel kravaty a zaječel: „Vy jste psychopat, víte to? Jste zasraný hajzl!“

„Netušil jsem, že federální agenti používají takové výrazy,“ řekl Bosch.

„Posad' se, Harry,“ poručila mu Billetsová a přešla k přepážce. „Já se o to postarám.“

„Musí podepsat příjem.“

„To je jedno! Já se o to postarám!“

Bosch přešel ke svému stolu a posadil se. Sledoval O'Gradyho

nekompromisním pohledem, zatímco se Billetsová přehrabovala v krabici, až našla inventární seznam s výdejkou, kterou připravil Edgar. Ukázala O'Gradymu, kam se má podepsat, a vyzvala ho k odchodu.

„Radši si ho hlídejte,“ řekl O'Grady, když sebral krabici z pultu.

„Vy se radši starejte o sebe, agente O'Grady. Jestli se o téhle malé rozmišce od někoho doslechnu, podám na vás stížnost, že jste ji zavinil vy.“

„To on mě...“

„To je mi fuk. Rozumíte? Je mi to fuk. A teď běžte.“

„Půjdu. Ale vy si na toho blázna dávejte pozor. Hlavně ho nepouštějte k tomuhle.“

O'Grady ukázal na obsah krabice. Billetsová neodpověděla. O'Grady sebral krabici, učinil pohyb od přepážky, ale pak se zastavil a ještě jednou pohlédl na Bosche.

„Mimochodem, Boschi, mám pro vás vzkaz od Roye.“

„Mohl byste laskavě odejít, agente O'Grady?“ řekla Billetsová nasupeně.

„Jakýpak?“ zeptal se Bosch.

„Prý se vás mám zeptat, kdo je teď mrtvé maso.“

S těmito slovy se O'Grady otočil a zamířil chodbou k východu. Billetsová ho sledovala, dokud nezmizel, a pak se obrátila a vztekle pohlédla na Bosche.

„Ty si to prostě nedokážeš odpustit, že jo?“ řekla. „Co kdybys už konečně dospěl a nechal těchhle žabomyších válek?“

Nečekala na Boschovu odpověď, protože Bosch žádnou neměl. Rychle se vrátila do kanceláře, zavřela za sebou dveře a zatáhla žaluzie vnitřního okna. Bosch si složil ruce za hlavou, opřel se o židli, zadíval se do stropu a zhluboka si povzdechl.

Téměř vzápětí po incidentu s O'Gradym zaměstnal Bosche případ ozbrojené loupeže. V té době byli všichni policisté z oddělení loupeží v terénu, kde vyšetřovali přepadení řidiče a krádež automobilu s následnou honičkou, což znamenalo, že Bosch jakožto policista za přepážkou musel vyslechnout poškozeného a sepsat o případu protokol. Poškozeným byl mladý Mexičan, který stál na rohu Hollywood Boulevard a Sierra Bonita a prodával mapy s označením

bydliště filmových hvězd v hollywoodských kopcích. V deset hodin ráno - krátce poté, co si vystavil překližkovou ceduli a začal mávat na projíždějící auta - u něj zastavil starý sedan americké výroby s mužem za volantem a ženou na sedadle spolujezdce. Po krátkém vyptávání, kolik taková mapa stojí a jestli už jich chlapec prodal hodně, na něj žena vytáhla pistoli a obrala ho o třicet osm dolarů. Chlapec přišel ohlásit loupež se svou matkou. Ukázalo se, že před loupeží stačil prodat pouze jednu mapu, takže téměř všechny peníze, o které ho dvojice oloupila, byly jeho vlastní - přinesl si je s sebou, aby měl drobné. Lup představoval zhruba stejnou částku, jakou si chlapec vydělal, když celý jeden den postával na rohu a mával rukama jako větrný mlýn.

Vzhledem k malé výši odcizené částky a mizernému provedení loupeže si Bosch okamžitě pomyslel, že pachatelem je dvojice narkomanů, kteří hledali rychlý výdělek, aby si koupili další dávku heroinu. Dokonce se ani neobtěžovali zakrýt poznávací značku auta, které si chlapec při jejich odjezdu pochopitelně všiml a zapamatoval si ji.

Když Bosch vyslechl chlapce i matku, odešel k faxu a vyhlásil pátrání po automobilu s popisem podezřelých. Přitom zjistil, že se po stejném vozu již pátrá za dvě loupeže z minulého týdne. Jenže tohle teď tomu klukovi, který přišel o celodenní výdělek, ani trochu nepomůže, pomyslel si Bosch. Pachatelé měli být dávno zatčeni a vůbec se neměli k mladému Mexičanovi dostat. Bosch však věděl, že nežije v dokonalém světě, nýbrž v obyčejném velkoměstě. Podobné pocity zklamání z něj vždy rychle vyrchaly.

Tou dobou se již policejní místnost značně vyprázdnila, neboť většina detektivů odešla na oběd. Bosch zahlédl pouze Mary Cantuovou, která seděla za stolem a pravděpodobně sepisovala zprávu o ranním případě znásilnění.

Také Edgar s Riderovou byli pryč, protože nejspíš usoudili, že bude lépe, když do Musso's odejdou každý zvlášť. Když se Bosch sebral k odchodu, všiml si, že žaluzie v okně velitelčiny kanceláře jsou stále zatažené. Věděl, že Billetsová je ještě uvnitř. Zašel do oddělení vražd, sebral Alisův vyšetřovací spis a uložil si ho do kufříku. Vrátil se dopředu a zaklepal u Billetsové na dveře. Než velitelka stačila odpovědět, otevřel dveře a strčil dovnitř hlavu.

„Zajdu si na oběd a pak pojedu rovnou na tu vyšetřovačku. Za přepážkou zatím nebude nikdo.“

„Dobře,“ řekla Billetsová. „Po obědě tam posadím Edgara nebo Riderovou. Stejně jen čekají na další případ.“

„Fajn. Takže zatím.“

„Eh, Harry?“

„Ano?“

„Omlouvám se za ten předchozí incident. Ne za to, co jsem ti řekla. Na tom stále trvám, ale měla jsem si tě pozvat sem a říct ti to tady. To, že jsem tě seřvala venku před ostatními, byla chyba. Omlouvám se.“

„S tím si nelam hlavu. Hezký víkend.“

„Jo, tobě taky.“

„Vynasnažím se, poručíku.“

„Grace.“

„Grace.“

Do restaurace Musso and Frank's na Hollywood Boulevardu dorazil Bosch přesně o půl jedné a zaparkoval na parkovišti za budovou. Restaurace byla jedním z hollywoodských milníků, neboť na bulváru stála již od roku 1924. V lepších časech bývala oblíbeným místem setkání hollywoodské smetánky, o kterém psávali i Fitzgerald s Faulknerem. Chaplin s Fairbanksem zase jednou uspořádali mezi sebou závod v jízdě na koních po Hollywood Boulevardu a ten, kdo prohrál, musel v Musso's zaplatit večeři. Dnes restaurace žila především z někdejší slávy a pomalu uvažujícího kouzla. Kóje s červenými koženými sedačkami se sice v době oběda dodnes spolehlivě zaplňovaly, ale někteří číšníci se pohybovali a vypadali tak, jako by zde sloužili již právě od dob Chaplinových. Jídelníček se nezměnil za celá dlouhá léta, co sem Bosch chodil jíst - a to vše ve městě, ve kterém měly šlapky na bulváru delší životnost než většina restaurací.

Edgar s Riderovou již na něj čekali v jedné z drahocenných kulatých kójí. Bosch do ní vklouzl poté, co mu ji vrchní ukázal - byl očividně příliš starý a unavený, než aby do ní Bosche doprovodil. Edgar i Riderová popíjeli ledový čaj a Bosch se rozhodl, že se k nim připojí, přestože v duchu naříkal, že musí popíjet nealko v restauraci, kde se podává nejlepší martini ve městě. Jídelní lístek si prohlížela

pouze Riderová, protože byla na oddělení nová a nenavštívila Musso's tolikrát, aby věděla, co je nejlepší si k obědu objednat.

„Tak jak to vypadá?“ zeptal se Edgar, zatímco si Riderová vybírala.

„Musíme začít úplně znovu,“ řekl Bosch. „Ta vegaská stopa byla od začátku falešná.“

Riderová odtrhla oči od jídelního lístku a pohlédla na Bosche.

„Polož to, Kiz,“ řekl jí Bosch. „Jestli si nedáš zapékané kuře, uděláš velkou chybu.“

Riderová zaváhala, přikývla a odložila jídelní lístek stranou.

„Jak to myslíš, že byla falešná?“ zeptala se.

„Ten, kdo Tonyho zabil, si přál, abychom se zaměřili právě tímto směrem. A pak nastrčil u Goshena tu pistoli, aby se ujistil, že nesejdeme z falešné stopy. Jenže to zvorál. Netušil totiž, že chlápek, u kterého tu pistoli nastrčil, je ve skutečnosti tajný agent FBI, kterému může potvrdit alibi hromada dalších federálů. Takže finta nevyšla. Když jsem se dozvěděl, že náš podezřelý je tajný agent, nejdřív jsem si myslel, že to Joey Marks a jeho lidé nějakým způsobem zjistili a ušili to na něj, aby ho pošpinili.“

„Já si pořád myslím, že to zní věrohodně,“ namítl Edgar.

„Však je to taky pravda - tedy až do včerejší noci,“ řekl Bosch, zatímco se ke stolu dostavil letitý číšník v červeném saku.

„Třikrát zapékané kuře.“

„Něco k pití?“ zeptal se číšník.

Kašlu na to, pomyslel si Bosch.

„Jo, já si dám martini se třemi olivami. A těmhle dvěma přineste ještě ledový čaj. To je všechno.“

Číšník přikývl a pomalu odplul, aniž by si cokoliv zapisoval.

„Včera v noci,“ pokračoval Bosch, „jsem se dozvěděl od jistého zdroje, že Joey Marks netušil, že člověk, kterého pokládal za Lukea Goshena, je tajný agent. Vůbec ho nenapadlo, že by to mohl být informátor, natožpak tajný agent. Jakmile jsme pak Goshena sebrali, zorganizoval Joey důmyslný plán, aby zjistil, jestli Goshen hodlá na policii mluvit. Musel se rozhodnout, jestli ho má nechat zavraždit.“

Bosch chvíli počkal, aby mohli kolegové o jeho slovech přemýšlet.

„Vzhledem k těmto informacím vidíte, že naše teorie nefunguje.“

„A kdo je ten tvůj zdroj?“ zeptal se Edgar.

„To vám říct nemůžu, děcka. Ale je věrohodný. Je to pravda.“

Bosch sledoval, jak Edgar s Riderovou klopí oči ke stolu. Věděl, že mu důvěřují, ale stejně dobře věděl, že informátoři bývají často nejpřesvědčivější lháři ze všech. Bylo dost nesnadné založit celý případ na svědectví jediného informátora.

„No dobrá,“ řekl Bosch nakonec. „Tím zdrojem je Eleanor Wishová. Jerry, říkals už o ní tady Kiz?“

Edgar zaváhal a pak přikývl.

„Takže už oba víte, kdo to je. Zaslechla to, co jsem vám řekl, když ji zadržovali v tom domě Samoánců. Než jsme tam vpadli my, zastavil se tam Joey se svým právníkem Torrinem. Eleanor slyšela jejich rozhovor, a podle toho, co zaslechla, to Joey o Goshenovi nevěděl. Celý ten únos byla jen taková zkouška. Věděli, že se o existenci domu Samoánců nemůžu dozvědět jinak než od Goshena. A tak si na mně chtěli otestovat, jestli Goshen zpívá, nebo ne.“

Několik minut seděli mlčky. Bosch čekal, až Edgar s Riderovou stráví jeho poslední slova.

„No dobře,“ řekl nakonec Edgar. „Chápu, co nám chceš říct. Ale jestli byla celá ta vegaská stopa jenom prachobyčejná návnada, jak se do Goshenova domu dostala ta pistole?“

„Právě tohle teď musíme zjistit. Co když existoval někdo, kdo nepatřil do okruhu Tonyho mafiánských známých, ale přitom k němu měl dost blízko na to, aby věděl, že pere pro mafii peníze, a znal i pravý důvod jeho výletů do Vegas? Někdo, kdo ho buďto osobně znal, anebo ho třeba sledoval až do Vegas a viděl, jak pracuje, jak si vyzvedává peníze od Goshena a tak podobně? Někdo, kdo přesně věděl, jak tahle mašinérie funguje, kdo věděl, že by se ta vražda dala snadno hodit na Goshena, a kdo taky věděl, že se Tony bude v pátek večer vracet do Los Angeles se spoustou peněz v kufříku?“

„Pak by stačilo, aby takový člověk pronikl do Goshenova domu a nastrčil tam tu pistoli,“ odpověděl Edgar.

„Přesně tak. A dostat se do toho domu nebyl žádný problém. Stojí prakticky na konci světa a Goshen trávil celé noci v klubu. Kdokoliv tam mohl přijet, nastrčit pistoli a zase vypadnout. Otázka zní kdo.“

„Ted' máš na mysli buďto Tonyho ženu, nebo tu jeho přítelkyni,“

řekl Edgar. „Obě mohly mít do Goshenova domu snadný přístup.“

Bosch přikývl.

„Takže na kterou se zaměříme? Obě dvě ve třech nezvládneme, zvláště když jednáme na vlastní pěst.“

„To ani není potřeba,“ řekl Bosch. „Myslím, že odpověď je zřejmá.“

„Takže která?“ zeptal se Edgar. „Ta jeho holka?“

Bosch pohlédl na Riderovou, aby jí dal možnost odpovědět. Kiz si jeho pohledu všimla, přimhouřila oči a začala.

„Ta..., ta jeho holka to být nemůže, protože..., protože Tonymu v neděli ráno volala. Nechávala mu vzkaz v hlasové schránce. Proč by mu telefonovala, kdyby věděla, že už je Aliso mrtvý?“

Bosch přikývl. Riderová byla dobrá.

„Mohla to být součást plánu,“ řekl Edgar, „Další falešná stopa.“

„To by mohla, ale já o tom pochybuju,“ namítl Bosch. „Navíc víme, že byla v pátek večer v práci. Bylo by pro ni dost složité být zároveň tady a vraždit Tonyho.“

„Takže zbývá jeho manželka,“ řekl Edgar. „Veronika.“

„Správně,“ přitakal Bosch. „Myslím, že nám lhala - předstírala, že o manželových obchodech vůbec nic neví, a přitom věděla všechno. Řekl bych, že celá tahle záležitost byl jenom její plán. To ona napsala dopisy na daňový úřad a OVOZ. Chtěla, aby se Tony zapletl s úřady, takže až bude posléze zavražděn, bude to vypadat jako mafiánská vražda. Jako kufrová uspávanka. Podstrčení té pistole Goshenovi už byla jenom třešnička na dortu. Pokud ji najdeme, prima. Pokud ne, tak budeme bezvýsledně čmuchar v Las Vegas tak dlouho, až nakonec ten případ uložíme k ledu.“

„Chceš říct, že to všechno provedla ona sama?“ zeptal se Edgar.

„Ne,“ řekl Bosch. „Chci jen říct, že to podle mě byl její plán. Ale musel jí někdo pomáhat. Nějaký komplic. K samotné vraždě byli zapotřebí dva a ona pak určitě nevezla pistoli do Vegas. Po vraždě zůstala doma a čekala, až její komplic dorazí do Vegas a nastrčí pistoli v domě Lukea Goshena, který bude právě v klubu.“

„Jenže počkej,“ namítl Riderová. „Na něco jsme zapomněli. Veronika Alisová se měla v životě jako v bavlnce. Tony na té pračce peněz vydělával ohromné částky. Měli velký dům v kopcích, auta..., proč by měla mít zájem zabíjet dojnou krávu? Kolik bylo v tom

kufříku?“

„Podle federálů čtyři sta osmdesát tisíc,“ odpověděl Bosch.

Edgar tiše hvízdal a Riderová zavrtěla hlavou.

„I tak to nechápu,“ řekla. „Půl milionu je sice spousta peněz, ale Tony ročně vydělal minimálně stejnou částku. Z obchodního hlediska byla jeho vražda krátkodobým ziskem, ale dlouhodobou ztrátou. Nemá to logiku.“

„V tom případě se za tou vraždou skrývá nějaký další motiv, o kterém zatím nevíme,“ řekl Bosch. „Třeba ji chtěl Tony pustit k vodě. Třeba mi ta stará ženská ve Vegas, která mi tvrdila, že se Tony chystal někam odjet s Laylou, nakonec nelhala. Anebo se někde ukrývají další peníze, o kterých vůbec nic nevíme. Ale prozatím mi do tohohle scénáře nezapadá nikdo jiný než ona.“

„Ale co ta brána?“ řekla Riderová. „Podle záznamů se v pátek celou noc nehnula z domu. A nikdo ji ani nenavštívil.“

„No, na tom musíme zapracovat,“ odpověděl Bosch. „Určitě existuje nějaký způsob, jak se dostala tam a zpátky.“

„A co dál?“ zeptal se Edgar.

„Začneme znovu,“ prohlásil Bosch. „Chci o ní vědět všechno. Odkud pochází, s kým se přátelí, co dělá celé dny v domě a co a s kým tam dělávala v době, kdy byl Tony na cestách.“

Riderová s Edgarem přikývla.

„Musí mít nějakého komplice. Tipl bych si, že je to chlap. A vsadím se, že ho přes ni najdeme.“

Ke stolu se dostavil číšník, připravil na rozkládacím stolku jídlo a naservíroval ho trojici policistů. Před Edgara s Riderovou pak položil sklenice s ledovým čajem, nalil Boschovi martini z malé skleněné karafy a beze slova odplul.

„Samozřejmě,“ pokračoval Bosch, „to musíme provést v naprosté tichosti.“

„Jo,“ řekl Edgar, „jenže nás Bulletsová zařadila na první místo rotace. Hned příští nové hlášení dostaneme my dva s Kiz. Navíc budeme muset pracovat bez tebe. To všechno nás od té vraždy odvede.“

„No, dělejte, co můžete. Jestli dostanete další mrtvolu, tak prostě budete řešit mrtvolu, s tím nic nenaděláme. Do té doby vám navrhuju tohle: zaměříte se na Veroničinu minulost a zkusíte něco zjistit. Máš

nějaké kontakty v Timesech nebo v odborových organizacích?“

„Znám dva lidi v Timesech,“ přitakala Riderová. „A pak znám jednu ženskou z jednoho dřívějšího případu - figurovala v něm jako poškozená -, která pracuje jako recepční ve Variety.“

„Věříš jim?“

„Myslím, že můžu.“

„Zkus zjistit, jestli by po Veronice nezapátrali v archivech. Před časem si prožila svých patnáct minut slávy. Možná o ní existují nějaké články - články se jmény lidí, s nimiž bychom si mohli promluvit.“

„A co kdybysme ještě jednou vyslechli ji samotnou?“ zeptal se Edgar.

„Myslím, že to bychom zatím neměli. Chci mít nejdřív nějakou záminku k rozhovoru.“

„A co její sousedi?“

„To byste mohli. Třeba se zrovna bude dívat z okna, zahlídne vás a bude mít aspoň o čem přemýšlet. A když už tam pojedete, zkuste se znovu podívat na ty záznamy u hlavní brány. A promluvte si s Nashem. Určitě ho přesvědčíte i bez dalšího soudního příkazu. Rád bych se zaměřil na celý rok a zjistil, kdo ji jezdíval navštěvovat - zejména v době, kdy byl Tony mimo město. Máme záznamy o výběrech z Tonyho kreditní karty, takže můžeme vydedukovat, kdy a kam cestoval. Podle toho poznáte, kdy byla Veronika v tom domě sama.“

Bosch zvedl vidličku. Zatím nesnědl ani sousto, protože jeho myšlenky byly pohlceny případem a vším, co je teď potřeba udělat.

„Další věc je, že potřebujeme o tom případě co nejvíce informací. Prozatím máme jen kopii vyšetřovacího spisu. Nejdřív zajedu na Parker Center poklábosit si s vnitřní vyšetřovačkou. Pak se zastavím na soudní patologii a obstarám si kopii pitevní zprávy. Federálové už ji mají. A taky si promluvím s Donovanem z laboroky a zjistím, jestli objevil něco na věcech, které jsme vytáhli z toho auta. Kromě toho tam má ty otisky podrážky. Ode všeho si opatřím kopie - snad to stihnu dřív, než tam vtrhnou federálové a odvezou si všechno s sebou. Zapomněl jsem na něco?“

Oba policisté zavrtěli hlavou.

„Takže zkusíme zjistit, co půjde, a po práci zase dáme hlavy

dohromady, co vy na to?“

Edgar i Riderová přikývli.

„Takže kolem šesté v Cat and Fiddle?“

Oba opět kývli. Měli plná ústa jídla, takže nemohli pořádně mluvit. Bosch nabral první sousto kuřete, které pomalu začínalo být studené. Mlčky se k oběma policistům připojil a v duchu přemýšlel o případu.

„Je to všechno v detailech,“ řekl po chvíli.

„Cože?“ zeptala se Riderová.

„Ten případ. Když řešíš takový případ, odpověď se vždycky skrývá v detailech. Uvidíš, že až ten případ rozlouskneme, odpověď bude obsažena přímo ve vyšetřovacím spise. Takhle je to vždycky.“

Rozhovor s Chastainem na oddělení vnitřního vyšetřování začal přesně tak, jak Bosch předpokládal. Seděl se svým odborovým obhájcem Zane u šedého erárního stolu v jedné z vyšetřovacích místností. Na stole ležel starý kazetový magnetofon Sony a veškerá konverzace ve vyšetřovně se nahrávala. Řečeno policejní hantýrkou Chastain právě uzamykal Boschovu výpověď - snažil se dostat na pásek všechna jeho slova a jejich co nejpodrobnější vysvětlení. Vlastní vyšetřování rozhodně nehodlal zahájit dříve, než bude celá Boschova výpověď uzamčena. Pak se na ni chtěl vrhnout a objevit v ní nesrovnalosti. Stačilo, aby přistihl Bosche při jediné lži, a mohl ho rovnou odvézt ke slyšení policejní komise. Ta pak podle rozsahu a významu lži stanovila trest, který se pohyboval od nuceného volna až po úplné puštění.

Chastain předčítal Boschovi tupým a těžkopádným tónem otázky připravené v poznámkovém bloku a Bosch na ně pomalu a pečlivě odpovídal s použitím co nejmenšího počtu slov. Byla to podivná hra, kterou měl Bosch možnost sehrát již dříve. Během čtvrthodinky, kterou měli před odchodem na oddělení, sdělil Zane Boschovi základní informace o tom, jak bude schůzka probíhat a jak by měli postupovat. Zane se jako dobrý trestní advokát ani jednou Bosche přímo nezeptal, jestli pistoli Goshenovi skutečně podstrčil. Vlastně mu to bylo jedno. Na oddělení vnitřního vyšetřování jednoduše pohlížel jako na nepřítele, jako na skupinu špatných policistů, jejichž jediným cílem je jít po krku dobrým policistům. Pocházel ze staré

školy a byl přesvědčen, že všichni policisté jsou v zásadě dobří, a přestože v nich povaha práce čas od času probudí zlo, neměli by je soudit jejich vlastní lidé.

Půl hodiny probíhalo všechno hladce. Pak ovšem Chastain nečekaně přehodil výhybku.

„Detektive Boschi, znáte ženu jménem Eleanor Wishová?“

Zane natáhl ruku před Bosche, aby mu zabránil v odpovědi.

„Co je tohle za nesmysly, Chastaine?“

„S kým jste mluvil, Chastaine?“ přidal se Bosch.

„Počkej chvílku, Harry,“ řekl Zane. „Nic neříkej. Kam tím míříte, Chastaine?“

„Jasně to vyplývá z příkazu náčelníka. Vyšetřuji Boschovo chování během vyšetřování případu. Pokud jde o to, s kým jsem mluvil nebo odkud čerpám své informace, pak v této fázi vyšetřování vám nejsem povinen tyto věci sdělovat.“

„Tohle vyšetřování se má týkat údajně podstrčené pistole, což je - jak všichni víme - naprostý nesmysl. Na tyhle otázky jsme sem přišli odpovídat.“

„Chcete, abych vám ještě jednou přečetl příkaz náčelníka? Je naprosto zřejmý.“

Zane se na Chastaina zadíval.

„Dejte nám pět minut, abychom si o tom mohli promluvit. Co kdybyste si šel zatím nabrousit zuby?“

Chastain se postavil, natáhl se a vypnul magnetofon. Zamířil ke dveřím, otočil hlavu a usmál se.

„Tentokrát jsem vás dostal oba. Z tohohle se nevylížete, Boschi. A vy, Zane..., všechny případy zkrátka člověk vyhrát nemůže, vidíte?“

„To byste měl vy vědět líp než já, hajzle pokrytecký. Vypadněte a nechte nás o samotě.“

Jakmile Chastain zmizel, natáhl se Zane k magnetofonu, aby se ujistil, že je vypnutý. Nato vstal a zkontroloval termostat na stěně, aby měl jistotu, že to není tajné odposlouchávací zařízení. Jakmile nabyl přesvědčení, že jejich rozhovor bude čistě soukromý, znovu se posadil a zeptal se Bosche na Eleanor Wishovou. Bosch mu řekl o svých setkáních s Eleanor během posledních několika dní, ale vynechal zmínku o únosu a jejím následném přiznání.

„Jeden z policajtů na lasvegaské policii jim musel prozradit, že ses s ní spřáhnul,“ konstatoval Zane. „Nic bližšího Chastain určitě neví. Zkusí ti hodit na krk nezákonné spolčování. Pokud se k něčemu přiznáš, má tě v hrsti. Ale jestli ví jenom tohle, může tě maximálně plácnout přes ruce. Teda aspoň dokud nezjistí něco bližšího. Jestli ovšem zalžeš a řekneš, že jsi s ní nebyl, a on ti prokáže opak, budeš mít potíže. Takže ti radím, abys mu řekl, že ji znáš a že jsi s ní byl. Vždyť o nic nejde, do prdele. Řekni mu, že už to skončilo, a jestli na tebe nic dalšího nemá, tak je to ubohoučkej sráč.“

„Když já nevím, jestli je to pravda, nebo ne.“

„Co?“

„Že už to skončilo.“

„No, tak mu v tomhle směru neříkej nic, dokud se tě sám nezeptá. A pak postupuj podle svého nejlepšího úsudku. Takže připraven?“

Bosch kývl a Zane otevřel dveře. Chastain seděl za dveřmi za stolem.

„Kde jste, Chastaine?“ postěžoval si Zane. „Čekáme tu na vás.“

Chastain neodpověděl. Vešel do místnosti, zapnul magnetofon a pokračoval ve výslechu.

„Ano, znám Eleanor Wishovou,“ řekl Bosch. „Ano, strávil jsem s ní v posledních pár dnech nějaký čas.“

„Kolik času?“

„To přesně nevím. Zhruba dvě noci.“

„Během vyšetřování?“

„Ne během vyšetřování. Trávil jsem s ní noci, kdy už jsem byl s prací hotov. My nepracujeme čtyřadvacet hodin denně jako vy, Chastaine.“

Bosch se na Chastaina chladně usmál.

„Figurovala Wishová v tom případě jako svědek?“ zeptal se Chastain tónem, který prozrazoval jeho šok z vědomí, že Bosch tuto linii překročil.

„Zpočátku jsem si myslel, že bych ji mohl jako svědka využít. Jenže jakmile jsem ji našel a promluvil s ní, bylo mi okamžitě jasné, že je jako důkazní svědek zcela nepoužitelná.“

„Avšak poprvé jste se s ní setkal v roli vyšetřovatele toho případu, je to tak?“

„Přesně tak.“

Chastain se dlouho díval do poznámkového bloku, než Boschovi položil další otázku.

„Žije tato žena, tedy usvědčená a soudně trestaná Eleanor Wishová, o které stále mluvím, v současné době ve vašem domě?“

Bosch cítil, jak mu do hrdla stoupá žluč. Toto porušování soukromí a Chastainův tón v něm vyvolávaly návaly hněvu. Přinutil se však zůstat klidný.

„Odpověď na tuhle otázku neznám,“ řekl.

„Vy nevíte, jestli někdo bydlí ve vašem domě, nebo ne?“

„Hele, Chastaine, byla u mě včera v noci, stačí? Tohle jste chtěl slyšet? Byla u mě. Ale jestli u mě přespí ještě i dneska, to opravdu nevím. Má vlastní byt v Las Vegas. Třeba se tam už dneska vrátila, co já vím? Nekontroloval jsem ji. Jestli chcete, abych jí zavolal a zeptal se jí, jestli teď oficiálně bydlí v mém domě, tak to klidně udělám.“

„Myslím, že to nebude nutné. Řekl bych, že prozatím víme všechno, co jsme potřebovali.“

Chastain se odmlčel a pak přešel rovnou ke standardní uzavírací formulí.

„Detektive Boschi, o výsledcích probíhajícího vyšetřování vašeho jednání budete v brzké době informován. Bude-li proti vám vzneseno vnitřní obvinění, budete uvědomen o datu konání slyšení policejní komise, při němž si důkazní materiály vyslechnou celkem tři kapitáni. Jednoho kapitána si budete moci zvolit vy, druhého vyberu já a třetí bude jmenován na základě náhodného výběru. Některé otázky?“

„Jenom jednu. Jak si můžete říkat policista, když neděláte nic jiného, než jen sedíte na zadku a provádíte nesmyslná vyšetřování stejně nesmyslných nesmyslů?“

Zane se natáhl a položil ruku Boschovi na předloktí, aby ho umlčel.

„Ne, to je v pořádku,“ řekl Chastain a mávnutím ruky odmítl Zaneovo úsilí o zklidnění situace. „Nedělá mi problém na tuto otázku odpovědět. Vlastně ji dostávám často, Boschi. Je to legrační, ale většinou mi ji kladou policajti, které zrovna jako z udělání vyšetřuju. Odpověď zní, že jsem naopak hrdý na to, co dělám, protože

reprezentuji veřejnost, a pokud by neexistoval nikdo, kdo by hlídal policii, tak by taky neexistoval nikdo, kdo by udržel zneužívání širokých policejních pravomocí v rozumných mezích. Sloužím tedy vznešenému cíli této společnosti, detektive Boschi. Jsem pyšný na to, co dělám. Můžete o sobě říct totéž?“

„Jo, jo, jo,“ řekl Bosch. „Nepochybuju, že tenhle výlev bude znít na pásku skvěle, jestli ho vůbec někdo bude poslouchat. Mám takový dojem, že nejspíš sedáváte po nocích doma a posloucháte si ho sám. Pořád znovu a znovu. A po nějaké době těm blábolům třeba i uvěříte. Ale rád bych se vás na něco zeptal, Chastaine. Kdo hlídá policii, která hlídá policii?“

Bosch se postavil a Zane ho následoval. Výslech byl u konce.

Když Bosch poděkoval Zaneovi za pomoc a odešel z oddělení vnitřního vyšetřování, sjel do laboratoří ve druhém patře a vyhledal Arta Donovana. Ten se před chvílí vrátil z místa činu a právě třídil důkazní sáčky a kontroloval jednotlivé důkazní položky na seznamu důkazů. Když k němu Bosch přistoupil, Donovan zvedl hlavu.

„Jak ses sem dostal, Harry?“

„Znám kód.“

Většina detektivů, kteří pracovali na oddělení loupeží a vražd, znala kombinaci čísel na zámku dveří. Bosch již na oddělení nepracoval pět let, ale číslo se za tu dobu nezměnilo.

„Vidíš,“ řekl Donovan. „A přesně takhle začínají problémy.“

„Jaké problémy?“

„Přišel jsi sem, zatímco tu zpracovávám důkazy. Nějaký advokátský chytrák pak může namítnout, že jsou tím ty důkazy poskvrněné, a já budu v televizi vypadat jako pitomec.“

„Jsi paranoidní, Artie. Kromě toho nás další proces století čeká zase až za pár let.“

„Vtipné. Tak co chceš, Harry?“

„To už jsi dneska druhý, kdo mi řekl, že jsem vtipný. Co se stalo s těmi otisky bot a ostatními věcmi?“

„Myslíš v případě toho Alisa?“

„Ne, myslím v případě toho Lindbergha. Koho jiného bych asi tak mohl myslet?“

„No, slyšel jsem, že už na tom Alisovi neděláš. Mám všechno

připravit, než si pro to přijdou z FBI.“

„A kdy mají přijít?“

Teprve nyní zvedl Donovan hlavu od své práce. „Říkali, že sem do pěti někoho pošlou.“

„Ale až do chvíle, než se objeví, je ten případ pořád můj. Takže cos vyčetl z těch otisků bot?“

„Nic na nich není. Poslal jsem kopie do kriminalistické laboratoře FBI v D. C., aby zjistili, jestli dokážou identifikovat výrobce a model.“

„A dál?“

„A dál nic. Ještě se mi neozvali. Boschi, do té laboratoře posílají věci všechna policejní oddělení z celé země. To přece víš. A pokud je mi známo, tak nenechají všeho ostatního jen proto, že jim přijde balíček z LAPD. Pravděpodobně se mi ozvou až někdy příští týden. Když budu mít štěstí.“

„Sakra.“

„Stejně je už pozdě volat na východní pobřeží. Snad v pondělí. Netušil jsem, že jsou pro tebe najednou tak důležití. Komunikace, Harry, to je klíč k úspěchu. Měl bys to někdy vyzkoušet.“

„No dobře, ale máš ještě u sebe kopie?“

„Jo.“

„A mohl bych jednu sadu dostat?“

„Jasně že jo, ale budeš muset tak dvacet minutek počkat, než to tady dodělám.“

„No tak, Artie, vždyť se ti nejspíš válejí někde ve skříni. Za půl minuty je to vyřízeno.“

„Nechal bys mě laskavě pracovat?“ řekl Donovan rozhořčeně. „Myslím to vážně, Harry. Jo, válejí se mi ve skříni a za půl minuty bych ti je stihl vydat. Ale jestli teď odejdu od rozdělané práce, mohli by mě roznést na kopytech, až budu u tohoto případu vystupovat jako svědek. Už vidím, jak si nějaký podvodný právník hraje na svatouška a afektovaně říká: ‚Takže vy porotě tvrdíte, že jste uprostřed manipulace s důkazy z tohoto případu vstal a manipuloval s důkazy z jiného případu?‘ A člověk už dneska nemusí být F. Lee Bailey, aby to na porotu zapůsobilo. Takže mě nech na pokoji a vrať se za půl hodiny.“

„Dobře, Artie. Nechám tě na pokoji.“

„A až se vrátíš, zazvoň na mě. Nechod' rovnou sem. Musíme už ten kód nechat změnit.“

Poslední větu řekl Donovan spíše sám pro sebe než pro Bosche.

Bosch odešel stejnou cestou, jakou sem přišel, a sjel výtahem do přízemí, aby si venku zakouřil. Musel přitom odejít až k obrubníku, protože postávání u hlavního vchodu do Parker Center s cigaretou v puse bylo nyní proti vnitropolicejním předpisům. V Parker Center totiž pracovalo tolik kuřáků, že se před hlavním vchodem do budovy často vytvářely zácpy policistů a nad vchodem se trvale vznášel oblak morého kouře. Náčelník usoudil, že je to nevkusné, a zavedl předpis, podle něhož museli nikotinuchtiví policisté opustit nejen policejní budovu, ale také přilehlý pozemek. Následkem toho vypadal chodník na Los Angeles Street velmi často jako místo odborové demonstrace, protože policisté - někteří dokonce v uniformě - vytrvale korzovali před budovou sem a tam. Chyběly snad už jen protestní transparenty. Proslýchalo se, že se náčelník dokonce radil s městským státním zástupcem, zda by mohl zakázat kouření i na chodníku, ale bylo mu řečeno, že chodník je již mimo rámec jeho pravomocí.

Když si Bosch zapaloval druhou cigaretu od první, zahlédl obrovitou postavu agenta FBI Roye Lindella, který právě nenuceně vycházel z prosklených dveří policejního ústředí. Na chodníku pak odbočil doprava a vyrazil k budově federálního soudu. Mířil přitom přímo k Boschovi, ale všiml si ho až ve chvíli, kdy byl pár metrů od něj. Zdálo se, že ho setkání s ním vylekalo.

„Co to má znamenat? Čekáš snad na mě?“

„Ne. Kouřím tu cigaretu, Lindelle. Co tu děláš ty?“

„Do toho ti nic není.“

Lindell znovu vyrazil po chodníku, ale Boschova další věta ho zarazila.

„Pokecal sis pěkně s Chastainem?“

„Hele, Boschi, požádali mě, abych podal svědeckou výpověď, a já poslechl. Řekl jsem jim pravdu. Padni komu padni.“

„Problém je, že ty pravdu neznáš.“

„Já jen vím, žes našel tu pistoli a já ji tam neschoval. Tohle je pravda.“

„Přinejmenším její část.“

„No, je to jediná část, kterou znám, a to jsem mu taky řekl. Takže hezký den.“

Lindell prošel kolem Bosche a Harry se za ním otočil. Ještě jednou však jeho slova agenta zastavila.

„Vám možná částečná pravda stačí. Ale mně ne.“

Lindell se otočil a přistoupil k Boschovi.

„Co to má jako znamenat?“

„Na to zkus přijít sám.“

„Ne. Ty mi to povíš.“

„Všechny nás zneužili, Lindelle. A já přijdu na to kdo. Až to zjistím, určitě ti dám vědět.“

„Hele, Boschi, ty už ten případ nemáš. Ted' na něm děláme my a ty se od něj radši drž zpátky.“

„Jo, jasně, ted' na něm děláte vy,“ řekl Bosch kousavě. „Určitě se na něm můžete přetrhout. Pošli mi echo, až na něco přijdete.“

„Takhle to není, Boschi. Nám na něm záleží.“

„Měl bych pro tebe jednu otázku, Lindelle.“

„Jakou?“

„Když jsi byl ještě tajný agent, přivezl s sebou Tony někdy taky svoji ženu?“

Lindell chvíli mlčel a zvažoval, zda může odpovědět. Nakonec zavrtěl hlavou.

„Ani jednou,“ řekl. „Tony vždycky tvrdil, že jeho žena Vegas nesnáší. Prý má spoustu špatných vzpomínek.“

Bosch se pokusil zachovat klid.

„Špatných vzpomínek na Vegas?“

Lindell se usmál.

„Na člověka, který má údajně na všechno odpověď, toho víš dost málo, Boschi. Tony se s ní zhruba před dvaceti lety seznámil v tom klubu. Dávno předtím, než jsem tam nastoupil já. Jeho žena tam pracovala jako tanečnice a Tony z ní chtěl udělat filmovou hvězdu. Na stejnou historku balil holky až do poslední chvíle. Jenže pak se už, myslím, poučil a pochopil, že se s nimi nikdy nesmí oženit.“

„Znala jeho žena Joeeho Markse?“

„Z tvé jedné otázky už jsou tři, Boschi.“

„Znala ho?“

„Nevím.“

„A jak se tehdy jmenovala?“

„Ani na tohle neznám odpověď. Tak zatím, Boschi.“

Lindell se otočil a odešel. Bosch odhodil cigaretu na chodník a vrátil se do skleníku. O pár minut později předpisově zazvonil na zvonek u dveří do laboratoře. Donovan již opět seděl u stolu. Sebral tenkou složku a podal ji Boschovi.

„Máš tam stejné kopie, jaké jsem odeslal federálům. Nejdřív jsem pořídil kopii negativu a pak jsem sejmul nový negativ a kvůli lepšímu srovnání jsem ho vytiskl v černobílém kontrastu. A taky jsem ho zvětšil na skutečnou velikost.“

Bosch nechápal, co mu Donovan říká - rozuměl pouze poslední větě. Otevřel složku a našel v ní dva průklepové papíry s černě vyznačenými otisky boty. V obou případech se jednalo o částečné otisky téže pravé boty. Dohromady však vytvářely téměř kompletní otisk podrážky. Donovan vstal, nahlédl do otevřené složky a ukázal na vzorek podrážky na jednom z papírů. Jedna ze zakřivených drážek na patě byla porušena.

„Jestli dopadnete vraha a bude mít ještě pořád tyhle boty, tak na tomhle ho usvědčíte. Vidiš, jak je ta linie přeseknutá? Tohle nevypadá na výrobní design. Ten člověk šlápl někde na sklo nebo na něco podobného a porušil si podrážku. Anebo je to výrobní vada. Jestli tu botu najdete, dokážeme vypracovat srovnávací identifikaci, která by toho chlapa měla poslat do chládku.“

„Dobře,“ řekl Bosch a nespustil přitom oči z otisků. „Dostali jste v téhle věci od federálů aspoň něco předběžného?“

„V podstatě ne. Ale znám tam jednoho chlápka, se kterým na těchhle věcech celkem pravidelně pracuju. Byli jsme spolu na pár konferencích o laboratorních technikách, takže se s ním znám. Zavolal mi, aby mě informoval, že tenhle případ dostal on a že se na něj vrhne hned, jakmile bude mít čas. Říkal, že to na první pohled vypadá na jednu z takových těch odlehčených bot, které jsou teď tak populární. Víš, vypadají jako pracovní boty, ale jsou pohodlné a na noze sedí jako tenisky.“

„Dobře, Artie. Díky.“

Následně Bosch odjel do léčebného střediska Jihokaliifornské univerzity a zaparkoval na parkovišti u železničního seřadiště.

Pracovna soudního patologa se nacházela na vzdáleném konci komplexu, a tak Bosch prošel do areálu zadním vchodem, když ukázal bezpečnostnímu strážníkovi policejní odznak.

Nejprve se podíval do Salazarovy kanceláře, ale ta byla prázdná. Sešel tedy do pitevního sálu a nakoukl do první místnosti, kde stál Salazarův snížený pitevní stůl. Salazar byl zde a právě pracoval na dalším těle. Bosch vešel dovnitř a Salazar zvedl hlavu od otevřeného hrudního koše mrtvoly, která kdysi bývala mladým černochem.

„Harry, co ty tady? Na tomhle případu dělá jižní oddělení.“

„Chtěl jsem se jen zeptat na Alisův případ.“

„Promiň, ale teď mám plné ruce práce. Navíc tu nemáš co dělat bez roušky a pláště.“

„Já vím. Myslíš, že by mi tvůj asistent opatřil kopii protokolu?“

„To není problém. Slyšel jsem, že se o ten případ zajímá FBI, Harry. Je to pravda?“

„Taky jsem to slyšel.“

„Je zvláštní, že se ti agenti vůbec neobtěžovali mluvit se mnou. Prostě sem přišli a odnesli si kopii protokolu. Jenže v protokolu jsou jenom závěry - schází tam přemítání, které máme my doktoři rádi.“

„A o čem bys s nimi přemítal, kdyby s tebou mluvili?“

„Řekl bych jím, jaký z toho mám pocit, Harry.“

„A jaký máš pocit?“

Salazar zvedl hlavu od mrtvoly, ale stále držel zkrvavené ruce v gumových rukavicích nad otevřeným hrudníkem, aby nekapal jinam.

„Mám z toho pocit, že pachatelem je žena.“

„Jak to?“

„Kvůli té látce v očích a pod očima.“

„Myslíš Preparation H?“

„Cože?“

„Nic, toho si nevšímej. Co jsi zjistil?“

„Nechali jsme tu látku analyzovat a zjistili jsme, že obsahuje oleo capsicum. Tahle látka se používá v nosních tyčinkách. Ale víš, jak se jí taky a častěji říká, Harry?“

„Slzný sprej.“

„Sakra, Harry, zkazils mi všechnu radost.“

„Promiň. Takže mu někdo nastříkal do očí slzák?“

„Přesně tak. Proto si myslím, že to byla žena. Nebo někdo, kdo

měl buďto problémy Alisa přemoci, nebo se takových problémů obával. Kromě toho tyhle věcičky dneska nosí všechny ženy v kabelce.“

Bosch přemýšlel, jestli mezi takové ženy patří i Veronika Alisová.

„To je dobrý, Sally. Máš ještě něco?“

„Jinak žádná překvapení. Testy dopadly negativně.“

„Žádný amylnitrát?“

„Ne, ale ten rychle vyprchává. Moc často ho nenacházíme. Byly ti k něčemu ty kulky?“

„Jo, použili jsme je. Můžeš zavolat tomu asistentovi?“

„Odvez mě k telefonu.“

Salazar zvedl ruce před sebe, aby se ničeho nedotkl, a Bosch ho odvezl k nedalekému stolu, na němž stál telefon s připojeným interkomem. Salazar řekl Boschovi, které tlačítko má zmáčknout, a pak někomu nařídil, aby pro Bosche okamžitě připravil kopii pitevního protokolu.

„Dík,“ řekl Bosch.

„Není zač. Snad ti to pomůže. A nezapomeň, že máš hledat ženskou, která nosí v kabelce slzný sprej. Ne dáivý sprej. Slzný sprej.“

„Jasně.“

Provoz na silnicích byl při pátku hustý a Boschovi trvalo téměř hodinu, než se vymotal z centra zpátky do Hollywoodu. Když dorazil do restaurace Cat and Fiddle na Sunset Boulevardu, bylo již po šesté. Bosch prošel dveřmi a viděl, že Edgar i Riderová již sedí u stolu na zahrádce. Před sebou měli velký džbán s pivem a nebyli sami. U stolu s nimi seděla Grace Billetsová.

Cat and Fiddle byla obyčejná nálevna, kterou si policisté oblíbili, protože se nacházela pouhých pár bloků od stanice na Wilcox Street. Když se tedy Bosch blížil ke stolu, netušil, zda u něj Billetsová sedí jen náhodou, nebo zda o jejich partyzánské operaci ví.

„Nazdárek, lidičky,“ řekl a posadil se.

Na stole stála prázdná sklenice. Bosch ji sebral a nalil si do ní pivo ze džbánu. Zvedl sklenici směrem k ostatním a připil si na konec dalšího týdne.

„Harry,“ řekla Riderová, „Grace ví, co máme v plánu. Je tady proto, aby nám pomohla.“

Bosch přikývl a pomalu pohlédl na Billetsovou.

„Jsem zklamáná, že jsi s tím nejdřív nepřišel za mnou,“ řekla velitelka. „Ale rozumím tomu, co děláte. Souhlasím, že FBI má možná zájem nechat to celé plavat a neohrožovat svůj vlastní případ. Jenže tady byl zavražděn člověk. A jestli oni nehodlají hledat pachatele, nevidím důvod, proč bychom ho neměli hledat my.“

Bosch přikývl. Velitelčina slova mu téměř vyrazila dech. Nikdy v životě mu nešéfoval nikdo, kdo by nepostupoval striktně podle předpisů. Grace Billetsová představovala výraznou změnu.

„Samozřejmě musíme postupovat velmi opatrně,“ pokračovala Billetsová. „Jestli to zkazíme, budeme mít na krku horší věci než jenom hněv FBI.“

Ve vzduchu se vznášelo nevyslovené sdělení, že tato operace může ohrozit jejich kariéru.

„No, moje pozice je už teď pěkně podkopaná,“ řekl Bosch. „Takže kdyby se něco semlelo, můžete všechno hodit na mě.“

„To je nesmysl,“ ohradila se Riderová.

„Ne, není. Vy všichni to dotáhnete daleko. Jenže já už nemám kam postupovat. Hollywood je pro mě konečná stanice a všichni, jak tady jsme, to dobře víme. Takže jestli z toho bude průser, držte se radši zpátky. Vezmu to na sebe. A pokud s tím nesouhlasíte, rád bych, abyste z toho vycouvali hned.“

Nastalo krátké ticho a pak jeden po druhém přikývl.

„No dobře,“ řekl Bosch. „Asi jste už tady velitelce řekli, na co jste dneska přišli, ale rád bych si to poslechl taky.“

„Pár věcí jsme zjistili, ale moc toho není,“ řekla Riderová. „Jerry odjel nahoru za Nashem, zatímco já jsem hledala informace v počítači a mluvila se svými známými v Timesech. Takže za prvé jsem si vyjela záznamy o pohybech na Alisově kreditní kartě a získala z nich číslo Veroničiny sociální pojistky. To jsem pak vložila do počítače sociálního úřadu, abych se dostala k záznamům o Veroničiny zaměstnání. Přitom jsem zjistila, že Veronika není její pravé jméno. Z počítače mi vyskočilo jméno Jennifer Gilroyová, narozena před jedenačtyřiceti lety v Las Vegas, stát Nevada. Není divu, že Vegas nenáviděla. Vždyť tam vyrostla.“

„Měla nějaká zaměstnání?“

„Žádná až do chvíle, kdy přijela sem a začala pracovat pro TNA Productions.“

„A dál?“

Než však Riderová stačila odpovědět, ozval se u prosklených dveří do vnitřního baru hlasitý povyk. Dveře se otevřely a rozložitý muž v barmanské vestě z nich vyvedl menšího muže. Menší muž byl rozcuchaný a podroušený a ječel něco ve smyslu, že mu barman nevěnuje náležitou úctu. Barman muže hrubě vyvedl k východu na zahrádku a vystrčil ho ven. Sotva se však otočil, aby se vrátil do baru, opilec se oťřepal a vyrazil zpátky. Barman se znovu obrátil a odstrčil muže tak silně, až upadl na zadek. Opilce nyní přemohly rozpaky, a tak alespoň barmanovi pohrozil, že se sem vrátí a podá si ho. Několik lidí u venkovních stolů se začalo hihňat. Opilec vstal a odpotácel se na ulici.

„Tady se otvírá brzy,“ poznamenala Billetsová. „Pokračuj, Kiz.“

„Zkusila jsem vložit Veroničino jméno do databáze. Jennifer Gilroyová byla ve Vegas dvakrát zadržena za pouliční prostituci. Je to už více než dvacet let. Volala jsem tam a nechala si poslat policejní fotografie a protokoly. Všechno je to na mikrofiších, takže to obdržíme až příští týden. Ale nejspíš tam toho moc nebude. Podle počítače se žádný z těch případů nedostal před soud. Gilroyová se pokaždé přiznala a zaplatila pokutu.“

Bosch přikývl. Znělo to jako rutinní vyřízení rutinního případu.

„Více jsem toho nezjistila. Pokud jde o *Timesy*, nenašla se v nich žádná zmínka. Ani moje kamarádka z *Variety* si nevedla o moc líp. O Veronice Alisové se recenze na film *Oběť touhy* sotva zmínila. Obojí kritika ztrhala, ale i tak bych se na ten film ráda podívala. Máš ještě tu kazetu, Harry?“

„Na stole.“

„Svlíká se tam?“ zeptal se Edgar. „Jestli jo, rád bych se na to mrknul taky.“

Nikdo si ho však nevšímal.

„Dobrá, pojďme dál,“ pokračovala Riderová. „Kromě toho Veronika figuruje v několika článcích o filmových premiérách a o tom, kdo se jich zúčastnil. Ale moc toho není. Pokud tvrdíš, že si prožila patnáct minut slávy, Harry, tak si nejspíš pleteš minuty se

vteřinama. Ode mě je to všechno. Jerry?“

Edgar si odkašlal a vysvětlil, že nejprve odjel do Hidden Highlands, kde narazil na problém, protože Nash u hlavní brány trval na novém soudním příkazu, než Edgarovi ukáže celou knihu se záznamy o příjezdech a odjezdech. Edgar pak celé odpoledne sepisoval příkaz k prohlídce a šáněl soudce, který odjel někde na víkend. Nakonec se mu podařilo příkaz získat a ráno ho hodlal Nashovi ukázat.

„Hned zítra ráno tam s Kiz zajedeme. Prohlédneme si záznamy a pak si nejspíš vytipujeme pár sousedů a vyslechneme je. Jak už říkal Harry, doufáme, že se naše vdova bude zrovna dívat z okna, zahlídne nás a trochu se vyplaší. Třeba pak propadne panice a udělá nějakou chybu.“

Nyní byl na řadě Bosch. Popsal ostatním celý svůj odpolední program a zmínil se i o náhodném setkání s Royem Lindellem a jeho poznámce, že Veronika Alisová začínala kariéru jako striptérka ve Vegas. Stejně tak tlumočil Salazarovo zjištění, že Tonymu Alisovi někdo krátce před smrtí nastříkal do tváře slzný sprej, a podělil se s ostatními o patologovo přesvědčení, že pachatelem mohla být žena.

„Myslí si Salazar, že tu vraždu mohla spáchat sama, když Tonyho nejdříve ochromila slzným sprejem?“

„Na tom nezáleží, protože ona sama nebyla,“ odpověděl Bosch.

Položil si na klín kufřík a vytáhl z něj kopie otisků bot, které Donovan sejmul z mrtvého těla a z nárazníku auta. Natáhl se a položil kopie doprostřed stolu, aby si je ostatní mohli prohlédnout.

„Tohle je bota číslo jedenáct. Artie tvrdí, že patří chlapovi. Velkému chlapovi. Takže pokud se vraždy účastnila nějaká ženská, mohla sice Tonymu nastříkat do očí slzák, ale práci pak dokončil ten chlap.“

Bosch ukázal na otisky.

„Položil na oběť nohu, aby se k ní mohl sklonit a zastřelit ji z bezprostřední blízkosti. Velmi chladnokrevné a velmi účinné. Nejspíš to byl profík. Možná někdo, koho Veronika znala už z Vegas.“

„Zřejmě stejný člověk, který Goshenovi ve Vegas podstrčil tu pistoli,“ poznamenala Billetsová.

„Myslím, že jo.“

Bosch neustále pokukoval k východu pro případ, že by se opilec, kterého barman před chvílí vyhodil, rozhodl do restaurace vrátit a splnit své hrozby. Když se tam však zadíval nyní, nespátřil tam opilce, nýbrž Raye Powerse. I přes pozdní hodinu měl Powers na očích zrcadlové sluneční brýle. Vešel na zahrádku, kde k němu přistoupil barman a začal rozčileně mávat rukama - pravděpodobně mu popisoval historku o opilci a jeho výhrůžkách. Powers se rozhlédl po restauraci a všiml si Bosche s ostatními. Když se konečně zbavil barmana, přišoural se k Boschově stolu.

„Takže mozkový trust detektivního oddělení si zrovna dává pauzu,“ utrousil.

„Přesně tak, Powersi,“ řekl Edgar. „Myslím, že chlápek, kterého hledáš, močí támhle v křoví.“

„Jasně, šéfe, hned tam zajdu a předvedu ho.“

Powers se rozhlédl po ostatních u stolu a spokojeně se ušklíbl. Všiml si kopií otisků boty na stole a kývl na ně bradou.

„Tak tohle má být to, čemu říkáte strategická investigativní schůzka? V tom případě vám dám jeden tip. To, na co se teď koukáte, se jmenuje otisk boty.“

Usmál se vlastní poznámce a bylo vidět, jak je na sebe pyšný.

„Jsme mimo službu, Powersi,“ řekla Billetsová. „Co kdybyste se šel věnovat své práci a my se budeme věnovat té své?“

Powers jí zasalutoval.

„Jasně, někdo na vás dělat musí, že jo?“

Obrátil se a vyšel ze dveří, aniž by čekal na odpověď.

„Otravnějšího chlapa jsem už dlouho nezažila,“ poznamenala Riderová.

„Je naštvaný, protože jsem řekla jeho poručíkovi o tom otisku, který nechal na Alisově autě,“ řekla Billetsová. „Myslím, že dostal co proto. Ale zpátky k věci. Co si o tom všem myslíš, Harry? Máme toho dost, abychom na Veroniku vlítli po zlém?“

„Myslím, že skoro jo. Zítra pojedu do Hidden Highlands taky, abych se podíval na ty záznamy. A možná taky Veroniku navštívím. Akorát mě mrzí, že si s ní nemůžeme promluvit o něčem konkrétním.“

Billetsová přikývla.

„Chci, abyste mě zítra informovali. Zavolejte mi kolem

poledne.“

„Jasně.“

„Čím déle se ten případ potáhne, tím těžší bude udržet vyšetřování pouze mezi námi. Myslím, že do pondělka to všechno budeme muset zhodnotit a rozhodnout se, jestli se s těmi informacemi obrátíme na FBI.“

„To nechápu,“ namítl Bosch a zavrtěl hlavou. „Jestli jim cokoliv dáme, oni to prostě stopí. Pokud chceš ten případ vyřešit, musíš nás nechat jednat samotné a vůbec do toho FBI netahat.“

„Pokusím se, Harry, ale určitě nastane chvíle, kdy už to nadále nebude možné. Vždyť vedeme na vlastní pěst plnohodnotné vyšetřování. Určitě se to rozkřikne. Musí. Chci jenom říct, že bude lepší, když ty informace rozšířím já a budu je moci kontrolovat.“

Bosch neochotně kývl. Věděl, že Billetsová má pravdu, ale musel proti jejímu návrhu protestovat. Ten případ patřil jen jemu. Byl to jeho případ a všechno, co Bosche za poslední týden potkalo, ho učinilo ještě osobnějším. Nehodlal se ho jen tak vzdát.

Sebral kopie otisků bot a uložil je zpátky do kufříku. Dopil poslední sklenici piva a zeptal se, komu a kolik je dlužen.

„Dneska platím já,“ řekla Billetsová. „Příště - až tenhle případ vyřešíme - zase zatáhneš účet ty.“

„Platí.“

Když Bosch dorazil domů, zjistil, že dveře jsou zamčené, ale klíč, který dal Eleanor Wishové, leží pod rohožkou. První, na co se podíval, když vešel dovnitř, byla Hopperova reprodukce. Obraz stále visel na stěně, ale Eleanor byla pryč. Bosch se rychle rozhlédl po pokojích, ale nenašel žádný vzkaz. Podíval se do skříně a zjistil, že Eleanoriny šaty zmizely. Stejně jako její kufr.

Posadil se na postel a přemýšlel o jejím odchodu. Ráno nechali tuto otázku otevřenou. Bosch vstal brzy, zatímco Eleanor stále ležela v posteli a dívala se, jak se Bosch chystá do práce. Bosch se jí zeptal, co bude celý den dělat, a ona mu odpověděla, že ještě neví.

A teď byla pryč. Bosch si přejel rukou po tváři. Už teď na něj začal její odchod doléhat. V duchu si přehrával rozhovor z předchozího večera. Usoudil, že se zachoval úplně špatně. Pro Eleanor znamenalo vysvětlení své skutečné role v případu značné

sebeobětování a on její činy hodnotil pouze z hlediska toho, co z nich vyplývá pro něj a pro jeho případ. Nikoliv pro ni. Nikoliv pro ně.

Lehl si na postel, roztáhl ruce a zadíval se ke stropu. Cítil, jak v jeho těle působí pivo a probouzí v něm únavu.

„No dobře,“ řekl nahlas.

Přemýšlel, jestli mu Eleanor zavolá, nebo jestli bude muset uplynout dalších pět let, než se opět čirou náhodou setkají. Přemýšlel, co všechno ho za posledních pět let potkalo a jak dlouhé bylo jeho čekání. Cítil, že ho bolí celé tělo. Zavřel oči.

„Dobře.“

Usnul a zdálo se mu, že je sám na poušti, kde nevedou žádné silnice - kde jsou jen kilometry a kilometry bezútěšné krajiny, kamkoliv se člověk podívá.

6

V sobotu v sedm hodin ráno si Bosch koupil na tržišti dva kelímky s kávou a dva koláčky s polevou a odjel na mýtinu, kde bylo v kufru rollsroyce nalezeno mrtvé tělo Tonyho Alisa. Jedl snídani a tiše pozoroval mořskou hladinu, která obklopovala tiché město pod ním. Mrakodrapy v centru vypadaly v mlžném oparu vycházejícího slunce jako matné monolity. Byl to nádherný pohled, ale Boschovi se zdálo, že je na celém světě jediný, kdo ho vidí.

Když dosnídal, otřel si ulepené prsty do ubrousku, který na tržišti namočil do fontány s vodou. Vložil všechny obaly a první prázdný kelímek od kávy zpátky do pytlíku a nastartoval auto.

V pátek večer usnul Bosch brzy a probudil se oblečený ještě před svítáním. Přitom ucítil potřebu vypadnout z domu a něco podniknout. Vždy zastával názor, že při vyšetřování vraždy může člověk popohnat události tím, že se neustále zaměstnává a tvrdě pracuje. Rozhodl se tedy, že se ráno pokusí najít místo, kde v osudný den pachatelé zastavili Alisův rollsroyce.

Dospěl k závěru, že k únosu Alisova auta muselo dojít někde na Mulholland Drive nedaleko vjezdu do komplexu Hidden Highlands. Existovaly pro to dva důvody. Za prvé se mýтина, kde bylo auto nalezeno, nacházela nedaleko od Mulholland Drive. Pokud by k únosu bylo došlo nedaleko letiště, auto by bylo pravděpodobně odstaveno *také* nedaleko letiště, a nikoliv pětadvacet kilometrů od něj. A za druhé se dal noční únos provést na Mulhollandu snadněji a tišeji. Na letišti a v jeho okolí se totiž neustále pohybovala celá řada lidí a automobilů a únos by zde představoval příliš velké riziko.

Druhou otázkou bylo, zda pachatelé Alisa sledovali již od letiště, nebo zda na něj jednoduše čekali přímo na místě únosu na Mulholland Drive. Boschovi se zdála pravděpodobnější druhá možnost, protože předpokládal, že se jednalo o malou operaci při

účasti maximálně dvou lidí, a sledování a zablokování automobilu by bylo příliš ošemetné, zvláště v Los Angeles, kde si každý majitel rollsroyce palčivě uvědomoval riziko únosu. Bosch tedy usoudil, že pachatelé čekali na některém úseku Mulholland Drive, kde se jim nějakým způsobem podařilo vytvořit past nebo situaci, která Alisa přiměla zastavit auto, přestože vezl v kufríku 480 tisíc dolarů. Kromě toho Bosch předpokládal, že jediným scénářem, který by Alisa přinutil zastavit, byl scénář, v němž by figurovala jeho manželka. Bosch si v duchu představoval, jak reflektory Alisova auta prořezávají zatáčku a osvětlují zběsile mávající Veroniku Alisovou. Na tohle by Tony spolehlivě zastavil.

Bosch věděl, že místo přepadení se muselo nacházet na takovém úseku Mulholland Drive, kterým musel Aliso jistojistě projíždět. Existovaly pouze dvě logické trasy z letiště na Mulholland Drive a odtud k hlavnímu vjezdu do Hidden Highlands. Jedna trasa vedla severně po dálnici 405 a pak dálničním výjezdem přímo na Mulholland. Druhá se táhla z letiště po La Cienega Boulevardu severně na Laurel Canyon a pak do kopce na Mulholland Drive.

Obě trasy měly na Mulholland Drive společný pouze asi dvoukilometrový úsek. A jelikož pachatelé nemohli s jistotou vědět, kterou trasou se Aliso ten večer vydá domů, připadalo Boschovi evidentní, že se místo únosu bude nacházet někde na tomto společném úseku. Právě sem nyní Bosch přijel a téměř hodinu jezdil sem a tam, až se nakonec zaměřil na místo, které by si k únosu vybral on sám. Nacházelo se v ohybu dvojité zatáčky necelý kilometr od vjezdu do Hidden Highlands. Stálo zde jen velmi málo domů a i ty byly postaveny na jižní straně vysoko nad silnicí. Na severní straně se nezastavěný pás půdy ostře svažoval do zalesněného údolí s hustým porostem eukalyptů a akáci. Bylo to dokonalé místo. Osamělé a odříznuté od okolí.

Bosch si znovu představil, jak Tony Aliso projíždí zatáčkou a reflektory rollsu osvětlují jeho manželku stojící na silnici. Zmatený Aliso zastavuje - co tady Veronika dělá? Vystupuje z auta a v tom okamžiku k němu ze severní strany silnice přistupuje Veroničin komplic. Veronika stříká Tonymu do očí sprej, její komplic přechází k rollsu a otevírá kufr. Aliso si protírá rukama oči, ale to už je surově napěchován do kufru a ruce má svázaný za zády. Jediným, čeho se

museli pachatelé obávat, byl náhodný průjezd cizího automobilu zatáčkou. V tak pozdní hodinu to však bylo na Mulholland Drive málo pravděpodobné. Celá akce se dala provést za patnáct vteřin. To proto použili pachatelé slzný sprej. Ne kvůli tomu, že jedním z nich byla žena, nýbrž proto, aby akci urychlili.

Bosch zaparkoval u krajnice, vystoupil z auta a rozhlédl se kolem sebe. Místo bylo prodchnuto správnou atmosférou. Bylo tiché jako smrt. Bosch se rozhodl, že se sem vrátí ještě v noci, aby viděl místo únosu i za tmy a ověřil si, zda byl jeho vnitřní pocit správný.

Přešel na druhou stranu silnice a nakoukl do srázu, kde pravděpodobně čekal ukrytý Veroničin komplic. Přitom se snažil najít nějaké místo blízko u silnice, kde se mohla příkrčit a ukrýt mužská postava. Po chvíli si všiml vyšlapané stezky vedoucí kamsi do lesa, a tak po ní vyrazil a hledal přitom otisky bot. Otisků zde bylo mnoho a Bosch se příkrčil, aby je všechny prozkoumal. Půda zde byla prašná a některé otisky byly naprosto zřetelné. Po chvíli Bosch identifikoval otisky dvou odlišných párů bot - jedny staré boty se sešlapanými patami a pak mnohem novější boty s podrážkami, které zanechávaly v hlíně ostré linie. Žádné z bot však neodpovídaly vzorku, který hledal - pracovním botám s rozseknutou linií v podrážce, které si všiml Art Donovan.

Bosch zvedl hlavu od hlíny a sledoval stezku do lesního porostu. Rozhodl se, že ujde ještě pár kroků. Zvedl větvičku akátu a protáhl se pod ní. Když si jeho oči přivykly na šero pod baldachýnem z listů, upoutal je jakýsi modrý předmět, který Bosch nedokázal na dálku dvaceti metrů identifikovat. Rozhodl se, že ho prozkoumá, přestože to znamenalo sejít ze stezky.

Jakmile opatrně urazil v porostu tři metry, poznal, že modrý předmět je součástí nepromokavé plastické plachty, jaké člověk viděl na střechách domů po celém městě, když zemětřesení zbouralo komíny a rozevřelo ve spojích škvíry. Bosch přistoupil k plachtě blíže a viděl, že je na rozích uvázána ke dvěma stromům a uprostřed přehozena přes větev třetího, takže vytváří na krátkém nesvazujícím se úseku malý přístřešek. Chvilí přístřešek sledoval, ale neviděl u něj žádný pohyb.

Bylo zcela nemožné přiblížit se k přístřešku tiše. Zem byla pokryta silnou vrstvou shnilého a uschlého listů a větviček, které

Boschovi praskaly pod nohama. Když byl asi tři metry od přístřešku, zastavil ho hrubý mužský hlas. „Já mám bouchačku, hajzlové!“

Bosch znehybněl jako socha a vytřeštil oči na přístřešek. Jelikož byla plachta přehozená přes dlouhou akátovou větev, nacházel se ve slepém místě a nemohl vidět, kdo na něj křičel. Usoudil, že člověk, který takto ječí, ho pravděpodobně rovněž neviděl. Rozhodl se, že to riskne.

„Já mám taky jednu,“ zavolal. „A odznak k tomu.“

„Policie? Já nevolal policii!“

V hlase se nyní ozýval hysterický nádech a Bosch předpokládal, že má před sebou jednoho z bezdomovců, kteří byli v osmdesátých letech houfně propuštěni z psychiatrických léčeben, když vláda drasticky snížila veřejné výdaje. Město se jimi jen hemžilo. Postávali na téměř všech významných křižovatkách, v jedné ruce drželi ceduli a ve druhé kelímek s drobnými, přespávali pod mosty nebo se zahrabávali jako termity v lesích na úbočích kopců, kde si vytvářeli provizorní tábořiště pouhých pár metrů od milionářských vil.

„Já tudy jen procházím,“ zavolal Bosch. „Odlož svoji bouchačku a já odložím svoji.“

Bosch tipoval, že muž s takto vyděšeným hlasem ani žádnou zbraň nemá.

„Dobře. Tak platí.“

Bosch si odepnul pouzdro pod paží, ale pistoli ponechal na místě. Urazil posledních několik kroků a pomalu obešel kmen akátu. Pod plachtou seděl se zkříženýma nohama na dece muž s dlouhými šedými vlasy a plnovousem, který mu přesahoval přes modrou hedvábnou košili s havajským vzorem. V očích měl divoký pohled. Bosch si rychle prohlédl mužovy ruce a bezprostřední okolí, ale nikde neviděl žádnou zbraň. Přistoupil k muži blíže a kývl.

„Nazdar,“ řekl.

„Já nic neproved.“

„To chápu.“

Bosch se rozhlédl kolem sebe. V přístřešku ležely složené šaty a ručníky. Kromě toho zde stál malý skládací stůl s pánvičkou na pečení, několika svíčkami a plechovkami Sterna, dvěma vidličkami, lžičkou a žádným nožem. Bosch usoudil, že muž ukrývá nůž pod košilí nebo ho má schovaný v dece. Na stolku ležela také lahvička s

vodou po holení a Bosch poznal, že s ní bezdomovec úmyslně vystříkával přístřešek. V rohu stál starý dehtovaný kbelík plný zmačkaných hliníkových plechovek, hromádka novin a ohmataný brožovaný výtisk Cizince v cizí zemi.

Bosch se přišoural až k okraji mýtiny a podřepl jako baseballový zadák, aby měl oči ve stejné úrovni s bezdomovcem. Rozhlédl se po zadní straně mýtiny a viděl, že tam muž odhazuje nepotřebné věci. Válely se zde pytlíky s odpadky a zbytky ošacení. U kmene dalšího akátu ležel hnědozelený vak na šaty. Byl rozepnutý a vypadal jako vykuchaná ryba. Bosch se podíval zpátky na muže. Všiml si, že má pod modrou košilí s motivem havajských tanečnic na surfovacích prknech ještě další dvě. Jeho kalhoty byly špinavé, ale měly ostřejší puky, než kalhoty bezdomovců obvykle mívají. Také jeho boty byly na lesního muže až příliš naleštěné. Bosch usuzoval, že právě ony zanechaly na lesní stezce jednu sadu otisků - tu s nesešlapanými patami.

„To je hezká košile,“ řekl.

„Je moje.“

„Já vím. Jen říkám, že je hezká. Jak se jmenuješ?“

„Jmenuju se George.“

„A dál?“

„Jak chceš.“

„No dobře, Georgi jak chceš, co kdybys mi teď pověděl něco o támhletem vaku na šaty a o tom oblečení, co máš na sobě? A o těch botách? Odkud to všechno máš?“

„Doručili mi to. A teď je to moje.“

„Jak to myslíš, že ti to doručili?“

„Doručili. Tak to myslím. Doručili. Všechno mi to dali.“

Bosch vytáhl krabičku cigaret, vyklepal jednu ven a nabídl bezdomovci. Muž jen odmítavě mávl.

„To si nemůžu dovolit. Trvalo mi vždycky půl dne, než jsem našel dost plechovek, abych se zmohl na krabičku. Tak jsem toho nechal.“

Bosch přikývl.

„Jak dlouho už tady bydlíš, Georgi?“

„Celý život.“

„Kdy tě vykopli z Camarilla?“

„Kdo ti to řekl?“

Bosch pouze střelil od pasu, protože Camarillo bylo nejbližší psychiatrickou léčebnou v okolí.

„Prostě mi to řekli. Jak je to dávno?“

„Jestli ti to o mně řekli, mohli ti říct i tohle. Já zas tak blbej nejsem, víš?“

„Tak teď jsi mě dostal, Georgi. A co ten vak a šaty - kdy ti to všechno doručili?“

„Já nevím.“

Bosch vstal a přešel k vaku na šaty. K držátku byla připevněna jmenovka. Bosch ji otočil a přečetl si jméno a adresu Anthonyho Alisa. Všiml si, že vak leží na lepenkové krabici, která se poškodila, když se kutálela ze svahu. Bosch se dotkl krabice špičkou boty a přečetl si nápis na boku.

SCOTCH STANDARD HS/T90 VHS 96COUNT

Otočil se od krabice a vaku k muži a znovu k němu podřepil.

„A nedoručili ti to náhodou v pátek v noci?“

„Když říkáš...“

„Nejde o to, co říkám, Georgi. Jestli chceš, abych tě nechal na pokoji, a jestli tady chceš zůstat, musíš mi pomoci. A když tu teď ze sebe děláš blázna, tak mi moc nepomáháš. Takže kdy ti to doručili?“

George přitiskl bradu na prsa jako chlapec, kterého plísnil učitel. Zvedl palec a ukazováček a začal si jimi třít oči. Hlas mu zněl, jako by ho někdo škrtil strunou od basy.

„Já nevím. Prostě sem přijeli a hodili mi to. Víc nevím.“

„Kdo ti to hodil?“

George zvedl hlavu a s jiskřícíma očima ukázal špinavým prstem vzhůru. Bosch vzhlédl a spatřil mezi korunami stromů pás modré oblohy. Podrážděně si odfrkl. Tohle nikam nevedlo.

„Takže ti to z kosmické lodi shodili malí zelení mužičci, je to tak, Georgi? Takhle si to vysvětluješ?“

„To jsem neřekl. Nevím, jestli byli zelení. Neviděl jsem je.“

„Ale tu kosmickou loď jsi viděl...?“

„Ne. Ani to jsem neřekl. Neviděl jsem jejich létající talíř. Jenom přistávací světla.“

Bosch se na George chvíli díval.

„Ty šaty mi dokonale padnou,“ básnil George. „Měli totiž

neviditelný paprsek, který tě na dálku změní od hlavy až k patě, aniž bys o tom vůbec věděl, a pak ti sešlou ty šaty.“

„No to je výborné.“

Bosche začala bolet kolena. Postavil se a v kolenou mu bolestivě zapraskalo.

„Na takové žvásty jsem už moc starý, Georgi.“

„Přesně takhle to říkají všichni policajti. Když jsem měl vlastní dům, díval jsem se na Kojaka.“

„Já vím. Tak hele, jestli ti to nebude vadit, vezmu si zatím ten vak na šaty s sebou. A tu krabici od videokazet taky.“

„Klidně si posluž. Já jsem tady pořád. Navíc tu stejně nemám video.“

Bosch vyrazil ke krabici s vakem a přemýšlel, proč je pachatelé vyhodili, když je mohli jednoduše zanechat v Alisově rollsu. Po chvíli dospěl k závěru, že obě věci pravděpodobně ležely v kufru, a aby v něm udělali místo pro Tonyho, vytáhli je ven a shodili ze svahu. Museli jednat rychle, a tak učinili zbrklé rozhodnutí. Byla to chyba.

Bosch sebral vak na šaty za cíp a dával si přitom pozor, aby se nedotkl držátka, přestože pochyboval, že se na něm najdou jiné otisky než Georgovy. Krabice byla lehká, ale objemná. Bude se pro ni muset vrátit znovu. Otočil se a pohlédl na bezdomovce. Rozhodl se, že mu nebude kazit celý den.

„Ty šaty si zatím můžeš nechat, Georgi.“

„Dobře, díky.“

„Rádo se stalo.“

Když se Bosch škrábal zpátky nahoru na silnici, napadlo ho, že by měl prohlásit celý úsek za místo činu a přivolat laboratorní techniky, aby ho důkladně ohledali. Nemohl to však udělat, protože by tím dal najevo, že pokračuje ve vyšetřování případu, který mu již byl odňat.

Nijak se tím však netrápil, poněvadž než se vyšplhal na silnici, věděl, že jeho vyšetřování nabralo nový směr. V hlavě se mu bleskurychle rýsoval nový plán. Bosch pocítil rozjařenost. Vyškrábal se na asfalt, vítězoslavně vymrštil pěst do vzduchu a rychle zamířil k autu.

Během jízdy do Hidden Highlands se Bosch v duchu zabýval detaily svého plánu. Plánu s velkým P. Připadal si jako korková zátka plující na vlnách širého oceánu, který představoval jeho případ. Až do nynějška byl pouze unášen proudem a neměl věci pod kontrolou. Nyní však nosil v hlavě nápad - plán, který snad dostane Veroniku Alisovou za mříže.

Když dorazil k hlavnímu vjezdu do Hidden Highlands, sloužil u brány Nash. Vyšel z kanceláře a opřel se o dveře Boschova auta.

„Dobré ráno, detektive Boschi.“

„Jak se vede, kapitáne Nashi?“

„Jde to. Musím říct, že vaši lidi už tady od rána dělají pěkný rozruch.“

„No jo, to se stává. Co s tím budete dělat?“

„Myslím, že to nechám plavat. Pojedete za nimi, nebo máte namířeno za paní Alisovou?“

„Myslím, že se kouknu na Alisovou.“

„Dobře. Aspoň už ji nebudu mít na krku. Ale musím tam zavolat, to už víte.“

„Proč ji máte na krku?“

„Zrovna mi volala a vyptávala se, proč vaši lidi celé dopoledne mluví se sousedy.“

„A co jste jí řekl?“

„Řekl jsem jí, že jen dělají svou práci a že vyšetřování vraždy obnáší rozhovory s mnoha různými lidmi.“

„To je správné. Tak zatím.“

Nash na Bosche mávl a zvedl závoru. Bosch zamířil k domu Veroniky Alisové, ale než tam dorazil, zahlédl Edgara, který právě vycházel ze dveří domu vedle jeho auta. Bosch zastavil a kývl na něj.

„Harry.“

„Jerry. Máte něco?“

„Ne, ani ne. Vyšetřovat něco v těchhle zbohatlických čtvrtích, to je horší než řešit přestřelku v jižním Los Angeles. Nikdo nechce mluvit, nikdo nic neviděl. Tihle lidi mě už unavujou.“

„Kde je Kiz?“

„Dělá druhou stranu ulice. Setkali jsme se na stanici a jeli jedním autem. Teď bude někde tam dole. Hej, Harry, co si o ní vlastně myslíš?“

„O Kiz? Myslím, že je dobrá.“

„Ne, já nemyslím jako polda. Chápeš..., co si myslíš o ní?“

Bosch se na něj podíval.

„Ty myslíš jako ty a ona? Co si myslím?“

„Jo. Já a ona.“

Bosch věděl, že Edgar je půl roku rozvedený a pomalu opět začíná vystrkovat růžky. Stejně tak ovšem věděl o Kiz něco, co neměl právo Edgarovi říkat.

„Když já nevím, Jerry. Partáci by spolu neměli chodit.“

„Nejspíš máš pravdu. Takže teď pojedeš za tou vdovou?“

„Jo.“

„Možná bych měl jet radši s tebou. Člověk nikdy neví. Jestli zjistí, že si myslíme, že to byla ona, bude pěkně vyvádět - a možná se tě dokonce pokusí sejmout.“

„O tom pochybuju. Na to je příliš chladnokrevná. Ale jinak máš pravdu. A zajedeme taky za Kiz - myslím, že byste se mnou měli jít oba. Mám takový plán.“

Veronika Alisová už na ně čekala u dveří.

„Už vás vyhlížím, abyste mi vysvětlili, co se tady děje.“

„Omlouváme se, paní Alisová,“ řekl Bosch. „Měli jsme dost napilno.“

Veronika je pozvala dovnitř.

„Dáte si něco?“ zeptala se přes rameno, když je vedla do pokoje.

„Díky, myslím, že nám nic nechybí.“

Součástí Boschova plánu byla podmínka, že celý výslech povede pokud možno pouze on. Riderová s Edgarem měli zatím Veroniku zastrašovat mlčením a chladnými pohledy.

Bosch a Riderová se posadili na stejná místa jako při poslední návštěvě, podobně jako Veronika Alisová. Edgar zůstal stát vedle sedací soupravy. Položil si ruku na římsu krku a pohled v jeho tváři prozrazoval, že by sobotní dopoledne raději trávil kdekoli jinde na této planetě.

Veronika Alisová měla na sobě modré džínsy, světle modrou košili a špinavé pracovní boty. Vlasy měla stažené a vzadu sepnuté. I v ležérním oblečení vypadala velice atraktivně. Pod rozhaleným límcem viděl Bosch na jejím krku řadu pih, které - jak věděl z

videokazety - se Veronice táhly po celém hrudníku.

„Nerušíme vás?“ zeptal se. „Nejste právě na odchodu?“

„Ráda bych během dne odjela do stájí v Burbanku, pokud by to šlo,“ odpověděla Veronika. „Chovám tam koně. Mého muže už zpopelnili, a tak bych chtěla odvézt jeho popel po jezdecké stezce do kopců. Můj muž kopce miloval...“

Bosch zasmušile přikývl.

„No, nezdržíme vás dlouho. Už jste si určitě všimla, že jsme během dopoledne mluvili s vašimi sousedy. Provádíme jen rutinní výsledky. Člověk nikdy neví, třeba někdo z nich něco zahlédl, třeba někdo sledoval váš dům nebo viděl auto, které tady být nemělo. Člověk nikdy neví.“

„No, já myslím, že já jsem jediná, kdo by měl vědět, které auto by tu mělo být a které ne.“

„Ano, ale já myslím, když jste tu nebyla. Kdyby sem někdo přijel, když jste tu nebyla, pak byste o tom nevěděla.“

„Vždyť by se nedostal přes bránu.“

„My víme, že je to trochu přitažené za vlasy, paní Alisová. Ale nic jiného prozatím nemáme.“

Veronika se zamračila.

„Nic jiného nemáte? A co ta stopa, o které jste mi posledně říkal? Co ten člověk v Las Vegas?“

„Totiž, paní Alisová, nerad to říkám, ale ukázalo se, že ta stopa je falešná. Shromáždili jsme celou řadu informací o vašem muži a zpočátku to opravdu vypadalo, že je to věrohodná verze. Jenže nebyla. Jsme ovšem přesvědčeni, že teď už jdeme správným směrem a že ztracený čas co nevidět doženeme.“

Z Veroniky vyzařoval nepředstíraný úžas.

„Tomu nerozumím. Jak to, že to byla falešná stopa?“

„No, pokud to opravdu chcete slyšet, mohu vám to vysvětlit. Ovšem váš muž v tom případě figuruje v dosti nechutných souvislostech.“

„Detektive, za posledních pár dní jsem si už zvykla na všechno. Řekněte mi to.“

„Paní Alisová, jak už jsem vám, tuším, naznačil při své poslední návštěvě, váš manžel v Las Vegas spolupracoval s některými velice nebezpečnými lidmi. Myslím, že jsem se už vám o nich zmínil - jsou

to Joey Marks a Luke Goshen.“

„Nevzpomínám si.“

Veronika se stále tvářila zmateně. Byla dobrá, to se jí muselo nechat. Do filmové branže sice nepronikla, ale v případě potřeby uměla docela slušně hrát.

„Jsou to gangsteři, mám-li to říct úplně otevřeně,“ konstatoval Bosch. „Organizovaný zločin. A zdá se, že váš manžel pro ně dlouhou dobu pracoval. Přebíral ve Vegas od mafie špinavé peníze a investoval je do svých filmů. Tímto způsobem je vždy vypral, strhl si určitý poplatek a vrátil peníze zpátky mafii. Jednalo se o velké množství peněz a právě zde jsme sešli ze správné cesty. Vašeho muže totiž čekala kontrola z daňového úřadu. Věděla jste to?“

„Kontrola? Ne. O žádné kontrole mi nic neříkal.“

„No, zjistili jsme, že ho měl kontrolovat daňový úřad, který by pravděpodobně odhalil jeho nezákonné aktivity, a tak jsme si mysleli, že si to možná uvědomili i lidé, pro které pracoval, a nechali ho zavraždit, aby nemohl vypovídat o jejich obchodech. Jenže už si to nemyslíme.“

„Tomu nerozumím. Víte to jistě? Mně připadá očividné, že do toho tihle lidé byli nějak zapleteni.“

Veronika se dopustila prvního klopýtnutí. Její hlas zněl až příliš naléhavě.

„No, jak už jsem říkal, zpočátku jsme si to také mysleli. Ještě jsme tu verzi zcela neopustili, ale prozatím příliš nezapadá do scénáře. Musím říct, že ten Luke Goshen, kterého jsme - jak už víte zatkli ve Vegas, zpočátku vypadal jako velmi dobrý kandidát na pachatele. Jenže jsme nedokázali vyvrátit jeho neprůstřelné alibi. On to udělat nemohl, paní Alisová. Naopak se zdá, že někdo vynaložil značné úsilí, aby to vypadalo, že to byl Goshen, a dokonce nastrčil v jeho domě pistoli. My ovšem víme, že to Goshen nebyl.“

Veronika Bosche chvíli nechápavě sledovala a vrtěla přitom hlavou. A pak se dopustila první vážné chyby. Měla říct, že pokud to nebyl Goshen, pak to pravděpodobně udělal druhý gangster, o kterém se Bosch zmínil, případně nějaký jiný mafián. Veronika však neřekla nic, čímž mimoděk Boschovi prozradila, že o spiknutí proti Goshenovi ví. Věděla, že její plán nezabral, a hlavou se jí teď pravděpodobně honily zběsilé myšlenky.

„Takže co budete dělat?“ zeptala se nakonec.

„No, už jsme ho propustili.“

„Ne, já myslím s tím vyšetřováním. Co teď máte v plánu?“

„Dá se říct, že začínáme úplně od píky. Zřejmě se zaměříme na verzi, že šlo o předem plánovanou loupež.“

„Říkal jste, že mu nechali hodinky.“

„To ano. Nechali. Ale naše vyšetřování v Las Vegas přece jen přineslo nějaké plody. Zjistili jsme, že když se váš manžel vrátil v pátek večer do Los Angeles, mel u sebe spoustu peněz. Vezl je s sebou, aby je propral přes svou společnost. Jednalo se o obrovskou částku. Téměř o jeden milion dolarů. Vezl si je k...“

„O milion dolarů?“

Toto byla druhá Veroničina chyba. Její důraz na slovo milion i její šokovaná reakce Boschovi prozradily, že Veronika dobře ví, že v kufříku Tonyho Alisa bylo mnohem méně. Bosch sledoval její prázdně zírající oči a bezděčné pohyby. Odhadoval - a doufal -, že Veronika nyní přemýšlí, kam se poděl zbytek Tonyho peněz.

„Ano,“ řekl, „Víte, člověk, který vašemu muži ty peníze předával a jehož jsme zpočátku pokládali za podezřelého, je ve skutečnosti agent FBI infiltrovaný do organizace, pro kterou váš manžel pracoval. Proto je jeho alibi tak neprůstředné. Ten člověk nám sdělil, že si váš manžel z Las Vegas odvážel milion dolarů. Ty peníze byly v hotovosti a bylo jich tolik, že se mu všechny nevešly do kufříku. A tak jich musel zhruba polovinu uložit do vaku na oblečení.“

Bosch se na chvíli odmlčel. Cítil, jak jeho historka na Veroniku působí. V jejích očích se objevil vzdálený pohled. Bosch si na něj vzpomínal z jejího filmu, ovšem tentokrát byl ten pohled skutečný. Rozhovor ještě ani neskončil a Veronika už spřádala plány. Bosch to na ní poznal.

„Označila FBI nějak ty peníze?“ zeptala se. „Daly by se podle toho vystopovat?“

„Ne, jejich agent bohužel neměl dostatek času, aby je označil. A upřímně řečeno jich na to bylo příliš mnoho. Celá transakce se však uskutečnila v kanceláři se skrytou kamerou. Není sebemenších pochyb, že Tony z kanceláře odjížděl s milionem dolarů. Eh...“

Bosch se zarazil, otevřel kufřík a rychle se zadíval do stránky ze spisu.

„Přesně řečeno se jednalo o milion sedmdesát šest tisíc dolarů. Všechno v hotovosti.“

Veronika sklopila oči k podlaze a přikývla. Bosch ji zkoumavě sledoval, ale po chvíli ho ze soustředění vytrhl neznámý zvuk zevnitř domu. Bosche náhle napadlo, že Veronika možná není v domě sama. Po příchodu se jí na to neptali.

„Slyšela jste to?“ zeptal se Bosch.

„Co?“

„Zdálo se mi, že jsem něco slyšel. Jste v domě sama?“

„Ano.“

„Zdálo se mi, že jsem zaslechl nějaký náraz nebo něco podobného.“

„Chcete, abych se na to šel mrknout?“ nabídl se Edgar.

„Ne, ne,“ řekla Veronika rychle, „...eh, to byla nejspíš jen kočka.“

Bosch si nevzpomínal, že by si v domě při předchozích návštěvách všiml nějakých známek přítomnosti kočky. Pohlédl na Kiz a viděl, že detektivka téměř neznatelně zakroutila hlavou, aby mu dala najevo, že ani ona si na žádnou kočku nevzpomíná. Bosch se rozhodl, že to prozatím nechá být.

„Chci říct,“ pokračoval, „že právě toto je důvod, proč vyslyšíme vaše sousedy a proč jsme přijeli i za vámi. Potřebujeme vám položit několik otázek. Možná se budeme trochu opakovat, ale jak už jsem říkal, začínáme prakticky od začátku. Moc dlouho vás nezdržíme. Pak budete moci klidně odjet do stájí.“

„Prima. Takže poslouchám.“

„Nevadilo by vám, kdybych vás nejdříve požádal o sklenici vody?“

„Ne, samozřejmě že ne. Omlouvám se, měla jsem vám ji nabídnout sama. Dáte si ještě někdo něco?“

„Já ne,“ řekl Edgar.

„Já taky ne,“ přidala se Riderová.

Veronika Alisová vstala a zamířila do chodby. Bosch jí dal krátký náskok a pak vstal a vyrazil za ní.

„Nabízela jste nám ji,“ řekl k jejím zádům. „Ale já jsem nechtěl. Nevěděl jsem, že mě přepadne taková žízeň.“

Vešel do kuchyně, kde Veronika otevřela skříňku a položila na

stůl sklenici. Bosch se rozhlédl kolem sebe. Ocítl se ve velké kuchyni s nerezovými spotřebiči a pracovním povrchem z černé žuly. Uprostřed stála sestava s dřezem.

„Stačí mi voda z kohoutku,“ řekl, sebral Veronice sklenici a naplnil ji ve dřezu vodou.

Otočil se, opřel se o kuchyňskou linku a začal pít. Zbytek vody pak vylil a položil sklenici na linku.

„Víc toho nechcete?“

„Ne, díky. Jen jsem si potřeboval svlažit hrdlo,“ řekl Bosch a na rozdíl od Veroniky se usmál.

„Takže se můžeme vrátit do obýváku?“ zeptala se Veronika.

„Myslím, že ano.“

Veronika vyšla z kuchyně a Bosch ji následoval. Těsně předtím, než vešel do chodby, se však otočil zpátky a zabloudil pohledem na šedou kachlíčkovanou podlahu. Nikde však neviděl, co by u chovatele kočky vidět měl.

Příštích patnáct minut kladl Veronice vesměs otázky, které jí již položil před šesti dny a které s případem v této fázi příliš nesouvisely. Potřeboval dohrát a zakončit svou hru. Past byla nastražena a Bosch z ní pomalu vycouvával. Když nakonec dospěl k závěru, že toho již řekl dost, zavřel zápisník, do kterého si psal poznámky, na něž se už nikdy nehodlal podívat, a postavil se. Poděkoval Veronice za čas a ona doprovodila trojici detektivů ke dveřím. Bosch vyšel ven jako poslední, a když přecházel přes práh, Veronika znovu promluvila. Bosch tušil, že to udělá. Také ona musela sehrát svůj part.

„Informujte mě, detektive Boschi. Prosím vás, o všem mě informujte.“

Bosch se otočil a pohlédl na ni.

„Ano, budu. Jestli se cokoliv stane, budete první, kdo se to dozví.“

Bosch odvezl Edgara s Riderovou zpátky k jejich autu. O rozhovoru přitom začal mluvit, až když dorazil na místo.

„Tak co si o tom myslíte?“ zeptal se a vytáhl cigarety.

„Myslím, že jsme jí hodili pěknou udičku,“ řekl Edgar.

„Jo,“ přitakala Riderová. „Bude to zajímavé.“

Bosch si zapálil cigaretu.

„A co ta kočka?“ zeptal se.

„Cože?“ nechápal Edgar.

„Ten hluk v domě. Veronika říkala, že to byla kočka. Jenže v kuchyni na podlaze neležela žádná miska.“

„Možná ji má venku,“ nadhodil Edgar.

Bosch zavrtěl hlavou.

„Myslím, že lidi, kteří chovají v domě kočky, je taky v domě krmí,“ řekl. „A tady v kopcích je člověk musí chovat uvnitř. Kvůli kojotům. Já navíc kočky nemám rád. Mám na ně alergii. Obvykle poznám, když někdo někde chová kočku. A myslím, že ona žádnou nechová. Kiz, nevidělas u ní žádnou kočku, že ne?“

„Strávila jsem tam celé pondělní dopoledne a žádnou jsem neviděla.“

„Takže myslíš, že to byl ten chlap?“ zeptal se Edgar. „Ten, se kterým to naplánovala?“

„Možná. Myslím, že tam někdo byl. Možná její advokát.“

„Ne, advokáti se takhle neskrývají. Ti vylezou ven a vyostřují situaci.“

„To je fakt.“

„Neměli bychom ten dům sledovat, abychom viděli, kdo odtamtud vyjde?“ zeptal se Edgar.

Bosch se na okamžik zamyslel.

„Ne,“ řekl. „Mohli by nás zahlídnout a dovtípit se, že ta nesrovnalost s penězi je jenom léčka. Radši to nechme plavat a vypadněme odsud. Musíme se připravit.“

7

Během služby ve Vietnamu bylo Boschovým hlavním úkolem bojovat v síti tunelů, která se táhla pod vesnicemi v provincii Cu Chi - vrhat se do temnoty, které se říkalo černá ozvěna, a vracet se odtamtud živý. Bojové akce v tunelech však probíhaly velmi rychle a mezi jednotlivými operacemi trávil Bosch celé dny v džungli, kde většinu času pouze vyčkával ukryt pod rouškou pralesa. Jednou jej nepřítel odřízl spolu s hrstkou kolegů od jednotky a Bosch pak musel celou noc sedět ve vysoké trávě, opírat se zády o záda alabamského chlapce jménem Donnel Fredrick a poslouchat, jak kolem nich postupuje skupina bojovníků Vietkongu. Čekali, jestli je někdo z Vietnamců objeví. Nic jiného se dělat nedalo a Vietnamců bylo příliš mnoho, než aby se s nimi dalo bojovat. A tak tam jen tak seděli a každá minuta se jim táhla jako celá hodina. Nakonec z pralesa vyvázli se zdravou kůží, přestože Donovana později zabil v zákopu přímý zásah z minometu vlastních jednotek. Bosch si vždycky myslel, že během oné noci strávené ve vysoké trávě měl za celý svůj život nejbliže k zázraku.

Kdykoliv se později ocitl o samotě na číhané nebo na nějakém stěsnaném místě, znovu si na hrůznou vietnamskou noc vzpomněl. Myšlenka na ni mu bleskla hlavou i tentokrát, když seděl se zkříženýma nohama u kmene eukalyptu - deset metrů od přístřešku, který si zde postavil bezdomovec George. Přes šaty měl přehozenou zelenou plastickou pláštěnku, kterou vozil neustále v kufru služebního auta. Kromě toho měl u sebe čokoládu s mandlemi - stejný druh, jaký si kdysi před lety vzal s sebou do vietnamské džungle. A stejně jako tehdy ve vysoké trávě se Bosch ani tentokrát celé hodiny nepohnul. Byla již úplná tma, pouze tu a tam pronikl přes koruny stromů úzký paprsek měsíčního světla. Bosch měl chuť na cigaretu, ale v černočerné tmě si rozhodně nemohl zapálit, jednou

za čas měl dojem, že slyší, jak se Edgar dvacet metrů napravo od něj pohnul nebo zavrtěl, ale nevěděl jistě, zda je to jeho partner, anebo procházející srna či kojot.

George ho již upozornil, že zde žijí kojoti. Když ho Bosch nakládal na zadní sedadlo Kizina auta a vezl ho ubytovat do hotelu, nezapomněl ho George před kojoty varovat. Bosch se však kojotů nebál.

Georgův převoz neproběhl úplně hladce. George se totiž nemohl zbavit přesvědčení, že ho policisté odvázejí zpátky do léčebny v Camarillu. Faktem přitom bylo, že by George pobyt v psychiatrické léčebně naléhavě potřeboval, ovšem bez oficiální žádosti s razítkem federální vlády by ho léčebna nepřijala. Místo toho měl George strávit pár nocí v hotelu Mark Twain v Hollywoodu. Nebylo to špatné místo. Bosch tam bydlel více než rok, když mu po zemětřesení přestavovali dům. I nejhorší tamější pokoj byl stále lepší než nepromokavá plachta v lese. Bosch ovšem věděl, že George to možná vidí jinak.

Do půl dvanácté večer provoz na Mulholland Drive zeslábl a inkriminovaným místem v tu chvíli projíždělo přibližně jedno auto za pět minut. Bosch auta neviděl, protože svah byl příliš příkrý a porost příliš hustý, ale dobře je slyšel a mohl sledovat, jak jejich reflektory při průjezdu zatáčkou osvětlují korunu z listů nad ním. Nyní byl ve střehu, protože za posledních patnáct minut projelo tímto úsekem dvakrát velmi pomalu auto - nejdříve tam a poté zpátky. Bosch měl pocit, že je to stejný vůz, protože se mu zdálo, že jeho řidič musí mačkat více plynu, aby srovnal vynechávky v chodu motoru.

A nyní se auto vrátilo potřetí. Bosch dychtivě poslouchal nezaměnitelné bublání motoru, ke kterému se tentokrát přidal i chroupavý zvuk pneumatik na šterku. Auto zastavovalo u krajnice. Za pár okamžiků zvuk motoru ustal a nastalé ticho bylo přerušeno pouze otevřením a zabouchnutím dveří. Bosch se pomalu zapřel v rozbolavělých kyčlích a připravil se. Zadíval se do temnoty napravo, kde tušil Edgarovu přítomnost, ale vůbec nic neviděl. Zvedl tedy hlavu k okraji svahu a vyčkával.

Za pár okamžiků si všiml, jak lesní porost protíná kužel světla z baterky. Světlo mířilo k zemi a rytmicky se pohybovalo nahoru a dolů, jak držitel baterky pomalu sestupoval ze svahu k přístřešku.

Bosch uchopil pod pláštěnkou do jedné ruky pistoli a do druhé baterku, přiložil palec na vypínač a připravil se baterku rozsvítit.

Pohyb světla po nějaké době ustal. Bosch odhadoval, že držitel baterky našel místo, kam podle svého přesvědčení odhodil vak na šaty. Po chvíli zdánlivého váhání se kužel světla zvedl, projel celým lesem a na zlomek vteřiny osvětlil i Bosche. Naštěstí se k němu nevrátil. Místo toho se zastavil na modrém přístřešku přesně jak Bosch předpokládal. Nato se člověk s baterkou začal sunout kupředu k Georgeově příbytku, přičemž zakopl o kořen. Za pár chvil Bosch viděl, jak se kužel světla přesouvá za modrou nepromokavou plachtu. Znovu ucítil, jak se mu do těla vlévá adrenalin, a jeho myšlenky se vrátily zpátky k Vietnamu. Tentokrát myslel na tunely. Na přepadávání nepřítele v naprosté tmě. Na strach a vzrušení z akce. Teprve když se Bosch vrátil z Vietnamu do bezpečí, připustil si, že mu válka poskytovala také jistou formu vzrušení. A aby si válečné vzrušení nějak vynahradil, rozhodl se vstoupit do řad policie.

S nadějí, že mu nebudou praskat kolena, se pomalu zvedl a stále přitom sledoval světlo. Po příchodu sem vycpali s Edgarem vak na šaty zmačkanými novinami a pak ho položili pod přístřešek. Bosch se nyní začal co nejtěšěji přesunovat za Georgeovu plachtu a blížít se k člověku s baterkou z levé strany. Podle plánu se k němu měl Edgar přiblížit zprava, ale všude byla příliš velká tma, takže ho Bosch neviděl.

Nacházel se nyní asi tři metry od postavy pod přístěnkem a slyšel její vzrušený dech. Pak se ozval zvuk otevíraného zipu a vzápětí šokované heknutí.

„Do prdele!“

Jakmile Bosch zaslechl kletbu, přisunul se ještě blíže. Uvědomil si, že ten mužský hlas zná. Přiskočil k otevřené straně přístěnku, napráhl pistoli a vytáhl zpoza pláštěnky baterku.

„Ani hnout! Policie!“ zaječel a současně zapnul baterku. „Vylez odtamtud, Powersi.“

Téměř vzápětí se po Boschově pravici rozsvítila Edgarova baterka.

„Co to...?“ začal Edgar šokovaně.

Pod dvěma kuželi světla se krčil policista Ray Powers. Byl v uniformě, v jedné ruce držel baterku a ve druhé pistoli. Ústa měl

povislá a na tváři se mu zračil vyraz neskonaleho překvapení.

„Boschi,“ řekl. „Co tady, kurva, děláte?“

„To se ptáme my tebe, Powersi,“ řekl Edgar vztekle. „Copak nechápeš, cos právě provedl? Vždyť jsi vlezl přímo do - co tady děláš, člověče?“

Powers sklopil pistoli a zastrčil ji zpátky do pouzdra.

„Byl jsem..., přijel jsem sem na hlášení. Někdo vás zřejmě viděl, jak tady čmoucháte. Hlásili mi, že tady čmouchají dva chlapi.“

Bosch ustoupil od přístěnku, ale pistoli držel stále zvednutou.

„Vylez odtamtud, Powersi,“ řekl.

Powers poslechl. Bosch posvítil baterkou Powersovi přímo do tváře.

„Co to bylo za hlášení? Kdo ho podal?“

„Nějaký chlápek, který jel tady po silnici. Nejspíš vás viděl, když jste sem lezli. Můžete mi přestat svítit do obličeje?“

Bosch nepohnul baterkou ani o centimetr.

„Takže jak to bylo?“ zeptal se. „Kdo ti podal to hlášení?“

Bosch věděl, že poté, co je sem Riderová přivezla, měla zaparkovat na nedaleké silnici a nechat puštěné snímací zařízení. Pokud by skutečně bylo přišlo nějaké rádiové hlášení, Riderová by ho zaslechla, sdělila dispečerovi, že jde o sledovací operaci, a nechala ho odvolat hlídku.

„Nikdo mi ho nepodal. Jel jsem zrovna kolem a ten chlápek mě zastavil.“

„Chceš říct, že tvrdil, že právě zahlídl dva lidi, jak jdou do lesa?“

„Eh, ne. Ne, mával na mě už předtím. Jenže já jsem až doted'ka neměl čas to ověřit.“

Bosch s Edgarem odešli do lesa o půl třetí. V tu dobu bylo jasné denní světlo a Powers ještě vůbec nebyl ve službě. Jediným autem, které se v tu dobu pohybovalo v okolí, byl navíc vůz Riderové. Bosch věděl, že Powers lže. Všechno do sebe rázem začalo zapadat. Powersův nález těla, otisky na kufru rollsu, slzný sprej v očích oběti, důvod k sejmutí pout. Řešení bylo očividné a skutečně se skrývalo v detailech vyšetřovacího spisu.

„Kdy předtím na tebe mával?“ zeptal se Bosch.

„Eh, krátce po tom, co jsem nastoupil do služby. Přesný čas už si nepamatuju.“

„Za denního světla?“

„Jo, za denního světla, Můžeš dát pryč tu zasranou baterku?“

Bosch Powerse opět ignoroval.

„Jak se ten občan jmenoval?“

„Neznám jeho jméno. Byl to prostě chlápek v jaguáru - mávl na mě na křižovatce Mulholland Drive a Laurel Canyon. Řekl mi, co viděl, a já mu odpověděl, že až budu mít příležitost, tak se na to mrknu. Tak jsem se na to mrkl a zahlídl jsem tady ten pytel. Říkal jsem si, že mohl patřit tomu chlápkovi v kufru. Viděl jsem policejní bulletin o tom rollsu a zavazadlech, takže jsem věděl, že ten vak hledáte. Omlouvám se, jestli jsem to zvorál, ale vy jste měli dát veliteli služby vědět, co tu budete dělat. Ježíšikriste, Boschi, vždyť z toho světla oslepnu.“

„Jo, zvorals to, to je pravda,“ řekl Bosch a konečné sklopil baterku. Spustil si pistoli k boku, ale neodložil ji a stále ji držel pod pláštěnkou. „Můžeš to rovnou zabalit. Mazej zpátky nahoru k autu. Jerry, vezmi ten vak.“

Bosch šplhal do svahu za Powersem a dával přitom pozor, aby na něj neustále svítil. Věděl, že kdyby Powerse spoutali už u přístěnku, nikdy by s ním svah nepřekonali, protože terén byl příliš strmý a Powers by se mohl vzpouzet. Bosch na něj tudíž musel ušít boudu - nechával ho žít v přesvědčení, že se nic nestalo.

Na vrcholu svahu Bosch počkal, až za nimi dorazí Edgar, a teprve poté začal.

„Víš, co nechápu, Powersi?“ řekl.

„Co, Boschi?“

„Nechápu, proč jsi čekal až do tmy, abys prověřil stížnost, kterou jsi dostal během dne. Dostal jsi hlášení, že dvě podezřelé osoby odešly čmuchat do lesa, ale tys počkal, až se připozdí a setmí, abys to pak šel prověřit úplně sám.“

„Už jsem ti to říkal. Neměl jsem čas.“

„Pěkně kecáš, Powersi,“ utrousil Edgar. Buďto se chytil až teď, anebo dokonale pochopil, co měl Bosch v plánu.

Bosch viděl, jak pohled v Powersových očích náhle zmrtvěl a policista začal horečně uvažovat, co by měl nyní udělat. V tom okamžiku zvedl Bosch opět pistoli a namířil ji přesně mezi Powersovy prázdné oči.

„Nepřemýšlej tolik, Powersi,“ řekl. „Hra skončila. Takže ani hnout. Jerry?“

Edgar se přesunul za Powerse, vytáhl mu z pouzdra pistoli a odhodil ji na zem. Nato mu uchopil jednu ruku, nasadil mu na ni za zády pouta a totéž zopakoval i s druhou rukou. Jakmile byl hotov, zvedl ze země pistoli. Boschovi se zdálo, že Powers je stále myšlenkami jinde, neboť jen tupě zíral do prázdna. A pak se konečně vrátil do reality.

„Říkám vám, že tohle jste parádně posrali,“ utrousil s těžce zvládaným vztekem v hlase.

„O to už se postaráme. Máš ho, Jerry? Chtěl bych zavolat Kiz.“

„Klidně jí zavolej. Držím ho za prdel. Docela doufám, že se o něco pokusí. No tak, Powersi, udělej pro mě nějakou předloženost.“

„Běž do prdele, Edgare! Ty ani netušíš, co sis právě navařil. Za tohle poletíš, brácho. Poletíš!.“

Edgar mlčel. Bosch vytáhl z kapsy vysílačku, zapnul ji a stiskl tlačítko mikrofону.

„Kiz, ses tam?“

„Ano. Jsem tady.“

„Přijed' sem. Rychle.“

„Už jedu.“

Bosch odložil vysílačku a všichni pak mlčky stáli a čekali, až za zatáčkou spatří blikající modrý majáček Kizina auta. Jakmile se Kiz přiblížila ke krajnici, světlo majáčku rytmicky ozářilo vrcholky stromů ve svahu. Bosch si uvědomil, že zespodu z Georgeova přístřešku - mohla světla na stromech působit dojmem, že se snášejí z oblohy. A v tu chvíli to Boschovi došlo. Georgeovou kosmickou lodí bylo ve skutečnosti Powersovo policejní auto. K Tonyho únosu došlo pod záminkou silniční kontroly. Dokonalý způsob, jak přimět muže vezoucího téměř půl milionu dolarů, aby zastavil. Powers jednoduše čekal na Alisův bílý rollsroyce, pravděpodobně mezi Mulholland Drive a Laurel Canyon, pak ho sledoval, a když se obě auta přiblížila k odloučené zatáčce, zapnul majáček a zastavil ho. Tony si s největší pravděpodobností myslel, že překročil rychlost, a poslušně zastavil.

Riderová zaparkovala za Powersovým služebním autem. Bosch přistoupil k jejímu vozu, otevřel zadní dveře a podíval se na Kiz.

„Co se děje, Harry?“ zeptala se.

„Powers. Děje se Powers.“

„Proboha.“

„Jo. Chci, abyste se ho s Jerryem ujali. Já pojedu za vámi v jeho autě.“

Vrátil se k Edgarovi s Powersem.

„Dobrá, takže jedem.“

„Právě jste všichni přišli o práci,“ ulevil si Powers. „Posrali jste si život.“

„Můžeš nám o tom vyprávět na stanici.“

Bosch škulbl za Powersovu paži a ucítil její pevnost a sílu. Spolu s Edgarem pak nastrkali Powerse na zadní sedadlo Kizina auta. Edgar auto obešel a posadil se z druhé strany vedle Powerse.

Bosch nakoukl do otevřených zadních dveří a zrekapituloval si další postup.

„Odvezte to hovno na stanici a zamkněte ho v jedné z vyšetřoven,“ řekl. „Přesvědčte se, jestli máte klíče od jeho pout. Pojedu hned za vámi.“

Zabouchl dveře a dvakrát zaťukal na střechu. Odebral se k Powersovu policejnímu autu, položil vak na šaty na zadní sedadlo a nasedl. Riderová vyrazila a Bosch ji následoval. Obě auta zamířila západně k Laurel Canyon.

Billetsově trvalo necelou hodinu, než dorazila na stanici. Když vstoupila do policejní místnosti, všichni tři seděli na oddělení vražd. Bosch právě procházel vyšetřovací spis, Riderová zapisovala do bloku poznámky a Edgar seděl u psacího stroje. Billetsová vtrhla na oddělení s razancí a výrazem v očích, který jasně prozrazoval, co si velitelka o tom všem myslí. Bosch s ní ještě nemluvil - z domova ji sem odvolala Riderová.

„Co mi to děláš?“ zeptala se Billetsová a pronikavě se dívala na Bosche.

Ve skutečnosti mu tím sdělovala, že vedoucím týmu je on a veškerá zodpovědnost za potenciální nezdar akce dopadne pouze na jeho hlavu. Boschovi to ovšem nevadilo, protože to jednak bylo správné a fér a jednak za posledních třicet minut, během nichž procházel vyšetřovací spis a další důkazy, jeho přesvědčení pouze

zesílilo.

„Co ti dělám? Předkládám ti pachatele.“

„Říkala jsem vám, že máte vést tiché a opatrné vyšetřování,“ odpověděla Billetsová. „Neřekla jsem vám, že máte provést napůl nepřipravenou partyzánskou operaci a pak zatknout policajta! To je přece k nevíře.“

Billetsová nyní procházela Riderové za zády sem a tam, aniž by se na své podřízené dívala. Policejní místnost byla kromě trojice policistů a našťavané velitelky úplně prázdná.

„Udělal to Powers, poručíku,“ řekl Bosch. „Kdyby ses uklidnila, rádi bychom...“

„Jo, jasně, takže to byl on, že jo? Máte na to důkazy? No výborně! V tom případě ihned zavolám státnímu zástupci a sepíšeme obvinění. Už jsem se bála, že jste toho troubu sebrali z ulice na základě důvodného podezření, které by nestačilo ani na obvinění z neopatrné chůze.“

Billetsová již opět spalovala Bosche zlobným očima. Dokonce přestala přecházet sem a tam, aby se na Bosche zaměřila. Bosch odpověděl co nejkldněji.

„Tak za prvé to bylo moje rozhodnutí, abychom ho sebrali z ulice. A máš pravdu v tom, že zatím nemáme dost důkazů, abychom rovnou volali státnímu zástupci. Ale budeme je mít. Ani na vteřinu nepochybuju o tom, že to udělal on. Udělal to on a ta vdova.“

„No, to mě sice těší, že ty o jeho vině nepochybuješ, jenže ty bohužel nejsi státní zástupce ani člen poroty.“

Bosch neodpověděl. Nemělo to smysl. Musel počkat, až z Billetsové vyprchá hněv a budou moci hovořit rozumně.

„Kde je?“ zeptala se velitelka.

„Ve vyšetřovně tři,“ řekl Bosch.

„Co jste řekli veliteli služby?“

„Nic. Stalo se to na konci směny. Powers chtěl sebrat ten vak na šaty a nahlásit si odchod. Přivezli jsme ho sem ve chvíli, kdy se většina pochůzkářů hlásila do další služby. Zaparkoval jsem jeho auto a klíčky nechal ve služebně. Veliteli služby jsem řekl, že jsme si Powerse na chvíli půjčili na jednu prohlídku, protože jsme s sebou potřebovali mít uniformovaného policistu. Říkal, že jo, a pak šel podle mě taky domů. Pokud vím, nikdo netuší, že máme Powerse

tady.“

Billetsová se na chvíli zamyslela. Když promluvila, byla již klidnější a více se podobala osobě, která obvykle sedávala za stolem v prosklené kanceláři velitele.

„No dobře, zajdu si tam pro kávu a uvidíme, jestli se mě na něj bude někdo vyptávat. Až se vrátím, podrobně to všechno probereme a uvidíme, co a jak.“

Pomalu vyšla na chodbu v zadní části policejní místnosti, která vedla do služebny. Bosch ji chvíli sledoval, pak zvedl telefon a vytočil číslo bezpečnostní ostrahy hotelu a kasina Mirage. Představil se agentovi, který se mu ozval ve sluchátku, a řekl, že potřebuje okamžitě mluvit s Hankem Meyerem. Když agent namítl, že už je po půlnoci, odvětil Bosch, že jde o naléhavý případ a on si je jistý, že pokud by Meyer věděl, kdo s ním potřebuje mluvit, rozhodně by se Boschovi ozval. Nato dal agentovi všechna svá telefonní čísla počínaje číslem na oddělení vražd a zavěsil. Sebral vyšetřovací spis a opět se ponořil do práce.

„Říkals, že je na trojce?“

Bosch zvedl hlavu. Billetsová se již vrátila a v ruce držela kelímek s kouřící kávou. Přikývl.

„Chci se na něj podívat,“ řekla velitelka.

Bosch vstal a doprovodil ji chodbou ke čtyřem dveřím vedoucím do jednotlivých vyšetřoven. Dveře číslo jedna a dvě se nacházely nalevo, trojka a čtyřka napravo. Vyšetřovna číslo čtyři však ve skutečnosti neexistovala. Dveře s číslicí čtyři vedly do malého kumbálu s oknem z poloprůhledného skla, které umožňovalo sledovat dění ve vyšetřovně tři. Druhou stranu okna ve vyšetřovně tři představovalo zdánlivé zrcadlo. Billetsová vešla do čtyřky a zadívala se přes sklo na Powerse. Policista seděl vzpřímeně za stolem a byl otočen přímo proti zrcadlu. Ruce měl spoutané za zády. Stále měl na sobě policejní uniformu, ale opasek s vyzbrojí mu Edgar s Riderovou odňali. Seděl a upřeně civěl na vlastní odraz v zrcadle. Ve vyšetřovně čtyři to vytvářelo téměř přízračný efekt, protože to vypadalo, že se Powers dívá přímo na ně, jako by je nedělilo žádné zrcadlo a sklo.

Billetsová mlčky opětovala bezděčný pohled muže sedícího naproti ní.

„Dnešní noc rozhodne o mnoha věcech, Harry,“ řekla tiše.

„Já vím,“ odvětil Bosch.

Ještě několik okamžiků stáli mlčky ve vyšetřovně, až nakonec otevřel dveře Edgar a řekl Boschovi, že volá Hank Meyer. Bosch se vrátil na oddělení, zvedl sluchátko a sdělil Meyerovi, co potřebuje. Meyer odpověděl, že je doma a bude muset jet do hotelu, ale prohlásil, že se co nejdříve ozve. Bosch mu poděkoval a zavěsil. Billetsová se mezitím posadila na jednu z prázdných židlí na oddělení vražd.

„No dobrá,“ řekla, „povězte mi někdo, jak přesně se to dneska večer seběhlo.“

Bosch se ujal slova a během příštích patnácti minut vysvětlil Billetsové, jak našel Alisův vak na šaty, nastražil vějičku na Veroniku Alisovou a poté s Edgarem vyčkával v lese u Mulholland Drive, až se tam objevil Powers. Nastínil také, proč historka, pomocí níž Powers vysvětloval svou přítomnost v lese, nemá žádnou logiku.

„A co ještě říkal?“ zeptala se Billetsová nakonec.

„Nic. Jerry a Kiz ho strčili do vyšetřovačky, kde sedí doteďka.“

„Máte na něj ještě něco dalšího?“

„Tak pro začátek máme jeho otisk na vnitřní straně víka od kufru. Kromě toho máme důkazy, že se stýkal s tou vdovou.“

Billetsová zvedla obočí.

„Když jsi přišla, právě jsme na tom dělali. V neděli večer vložil Jerry jméno oběti do počítače a vypadlo mu z něj hlášení o vloupání z letošního března. Někdo se vloupal do Alisova domu. Jerry tu zprávu vytáhl, ale zdálo se, že s Alisovou vraždou nesouvisí. Prostě rutinní vloupačka. Až na to, že policista, který sepsával s paní Alisovou úvodní protokol, se jmenoval Powers. Domníváme se, že se při vyšetřování té vloupačky seznámili a začali spolu udržovat vztah. A pak tu máme ještě záznamy z hlavní brány. Policejní auta, která vjíždějí do areálu Hidden Highlands, jsou v záznamech uváděna pod čísly na střeše. Záznamy prokazují, že policejní auto, se kterým jezdil Powers - auto jednotky Zebra -, navštěvovalo Hidden Highlands dvakrát až třikrát týdně během nočních hlídek - a vždy právě ve dny, kdy byl Tony podle výpisů z kreditní karty mimo město. Myslím, že se tam Powers zastavoval za Veronikou.“

„A dál?“ zeptala se Billetsová. „Zatím jsem slyšela jen hromadu umně spletených shod okolností.“

„To nejsou shody okolností,“ namítl Bosch. „Tohle už ne.“

„Tak co ještě máte?“

„Jak už jsem říkal, ta jeho historka o tom, proč sešel z Mulhollandu do lesa, jednoduše nesedí. Ve skutečnosti tam šel pro ten vak na šaty a neexistuje jiný způsob, jak se mohl dozvědět, že stojí za to se tam pro ten vak vracet, než že se to dozvěděl od Veroniky. Byl to on, poručíku. Byl to on.“

Billetsová se zamyslela. Bosch věřil, že fakta, která jí právě přdestřel, budou mít kumulativní efekt a nakonec ji přesvědčí. Kromě toho měl v rukávu ještě poslední argument, kterým chtěl velitelku definitivně dostat na svou stranu.

„A pak je tu ještě jedna věc. Vzpomínáte si na náš problém s Veronikou? Nevěděli jsme, jak se mohla dostat z Hidden Highlands, aniž by se informace o jejím odjezdu objevila v záznamech hlavní brány.“

„Ano.“

„No, podle těch záznamů projelo v noc vraždy přes bránu policejní auto jednotky Zebra. Dokonce dvakrát. Pokaždé přijelo a po chvíli zase odjelo pryč. Poprvé dorazil Powers v deset a odjel v deset. Podruhé přijel v jedenáct čtyřicet osm a odjel o čtyři minuty později. Jeho příjezdy byly zaznamenány jako rutinní obhlídka.“

„Dobře, a dál?“

„Takže poprvé přijel Powers do Hidden Highlands a naložil do auta Veroniku. Ta si vlezla dozadu a přikrčila se k podlaze. Byla tma a člověk u brány viděl odjíždět jenom Powerse. Odjeli na vytipované místo, počkali na Tonyho, zavraždili ho a Powers pak odvezl Veroniku zpátky domů - tomu odpovídá druhá dvojice záznamů u brány.“

„To by šlo,“ řekla Billetsová a souhlasně kývla. „A jak podle vás došlo k samotnému Tonyho únosu?“

„Celou dobu předpokládáme, že vraždu provedli dva lidé. Za prvé musela Veronika od Tonyho vědět, kterou linkou přiletí. To jim poskytlo časový rámec únosu. Powers ji tu noc vyzvedl, odjeli spolu na křižovatku Laurel Canyon a Mulholland Drive a čekali, až kolem nich projede bílý rolls. Předpokládáme, že se to stalo kolem jedenácté. Powers pak Tonyho sledoval tak dlouho, až se Tony přiblížil k zatáčce uprostřed lesa. V tom okamžiku zapnul majáček a

zastavil Tonyho. Vypadalo to jako běžná silniční kontrola. Jenže Powers pak poručil Tonymu, aby vysedl z auta a přešel ke kufru. Možná ho přinutil kufr otevřít, možná ho nejprve spoutal a pak kufr otevřel sám. Tak či onak byl v tu chvíli kufr otevřený a Powers musel vyřešit problém. V kufru ležel Tonyho vak na šaty a krabice s videokazetami, takže v něm nezbývalo dost místa pro něj samotného. Powers neměl dost času. V kterémkoliv okamžiku mohlo zatáčkou projet auto a osvětlit celý výjev. A tak Powers popadl vak i krabici a shodil je ze svahu do lesa. Pak poručil Tonymu, aby si vlezl do kufru. Tony to odmítal a možná se i nějak bránil. Powers tedy vytáhl slzný sprej a nastříkal mu ho do očí. Pak už se dal Tony snadno zvládnout a Powers ho bez problémů nacpal do kufru. Možná mu právě v tu chvíli sundal boty, aby nekopal kolem sebe a nedělal moc velký rámus.“

„A v tu chvíli se objevila Veronika,“ navázala Riderová na Boschovo vysvětlování. „Nasedla za volant rollse, zatímco Powers je následoval v policejním autě. Věděli, kam mají namířeno. Potřebovali nějaké místo, kde se Tonyho auto pár dní nenajde, takže Powers bude mít čas odjet v sobotu do Vegas, podstrčit Goshenovi pistoli a nastražit několik dalších falešných stop - například ten anonymní telefonát lasvegaské policii. Právě on měl policii navést na Lukea Goshena. Ne ty otisky. Ty jim jen hrály do not. Ale to předbíhám. Takže Veronika jela s rollsem a Powers se držel za ní. Měli namířeno na tu mýtinu nad Bowlem. Veronika otevřela kufr, Powers se nad něj sklonil a provedl svou práci. Případně napálil do Tonyho jednu kulku sám a druhou nechal Veronice. Partneři na život a na smrt to takhle dělají.“

Billetsová přikývla. Na tváři měla vážný výraz.

„Zdá se mi to trochu riskantní. Co kdyby zrovna Powerse někdo volal rádiem? Celý plán by pak šel k čertu.“

„To nás taky napadlo, a tak to Jerry ověřil na dispečinku. Velitelem služby byl v pátek večer Gomez. Ten si prý vzpomíná, že Powers měl v pátek takovou honičku, že pauzu na večeri nahlásil až v deset. A pak se prý ozval až těsně před koncem služby.“

Billetsová znovu přikývla.

„A co ty otisky bot? Patří jemu?“

„V tomhle má Powers štěstí,“ řekl Edgar. „Momentálně má na

sobě úplně nové boty. Zdá se, že si je koupil zrovna dneska.“

„Sakra!“

„Jo,“ řekl Bosch. „Napadlo nás, že zahlédl ty otisky bot včera večer na našem stole v Cat and Fiddle. A tak si šel dneska koupit nové.“

„No potěš...“

„Ale pořád ještě existuje šance, že se těch starých nezbavil. Právě vyřizujeme povolení k prohlídce jeho domu. A navíc máme i my trochu štěstíčka. Jerry, řekni veliteli o tom spreji.“

Edgar se u stolu předklonil.

„Zašel jsem do výdejny materiálu a prohlédl si evidenci. V neděli si Powers zažádal o novou náplň do slzného spreje. Jenže když jsem se pak odešel podívat do služebny na seznam zákroků, zjistil jsem, že Powers nehlásil v posledním období žádné použití donucovacích prostředků.“

„Takže sice někde použil slzný sprej, protože si musel požádat o novou náplň,“ konstatovala Billetsová, „ale přitom jeho použití nikdy nehlásil veliteli služby.“

„Přesně tak.“

Billetsová se na chvíli nad něčím zamyslela a pak znovu promluvila.

„No dobrá,“ začala, „za tak krátkou dobu jste objevili docela dobré věci. Jenže to nestačí. Všechno jsou to jen nepřímé důkazy a většina z nich se dá nějak vysvětlit nebo bagatelizovat. I kdybyste prokázali, že se Powers s tou vdovou scházel, ještě to nedokazuje, že Alisa zavraždili. A ten otisk na kufru se dá vysvětlit nedbalostí na místě činu. Kdo ví, třeba to tak opravdu bylo.“

„To pochybuju,“ řekl Bosch.

„Jistě, ale tvoje pochybnosti samy o sobě nestačí. Jak budeme postupovat dál?“

„Pořád máme v rukávu pár dalších trumfů. Na základě toho, co máme, zkusí Jerry sehnat povolení k prohlídce. Pokud se dostaneme do Powersova domu, možná tam najdeme ty boty a třeba i něco jiného. Uvidíme. Kromě toho zpracováváme i lasvegaskou stopu. Předpokládáme totiž, že aby mohl Powers celou akci zorganizovat, musel Tonyho jednou nebo i vícekrát v Las Vegas sledovat - chápeš, aby se dozvěděl něco o Goshenovi a rozhodl se, že celý případ hodí

právě na něj. Při troše štěstí zjistíme, že Powers chtěl být v co nejtěsnějším kontaktu s Tonym. Což by znamenalo, že bydlel v hotelu Mirage. A v hotelu Mirage člověk nemůže bydlet, aniž by po sobě nechal nějaké stopy. Můžeš sice platit v hotovosti, ale i tak se musíš prokázat platnou kreditní kartou, abys mohla platit za hotelovou službu, telefonáty a podobné věci. Jinými slovy se tam nemůžeš přihlásit na jméno, které nemáš na kreditní kartě. Jeden můj člověk už to tam ověřuje.“

„Prima, to je dobrý začátek,“ řekla Billetsová.

Pokývala hlavou, přiložila si k ústům kelímek s kávou a nadlouho se pohroužila do zamyšleného mlčení.

„V podstatě jde o to, že ho musíme nějak zlomit, je to tak?“ zeptala se nakonec.

Bosch přikývl.

„Nejspíš jo. Teda jestli nebudeme mít štěstí s tím povolením k prohlídce.“

„Jenže ho nezlomíte. On je polda, zná všechny figly a zná i pravidla vyšetřování.“

„Uvidíme.“

Billetsová se podívala na hodinky. Bosch ji napodobil a zjistil, že je jedna hodina ráno.

„Jsme docela v bryndě,“ řekla Billetsová vážně. „Takovou věc dlouho pod políčkou neudržíme. Brzy ráno budu muset řádně zaprotokolovat, co jsme podnikli a jaké věci jsme uvedli do pohybu. A jestli na to dojde, tak se můžeš spolehnout, že odvolání od případu bude to nejmenší, co nás pak potká.“

Bosch se předklonil.

„Jed' domů, poručíku,“ řekl. „Nikdys tady nebyla. Dopřej nám ještě tuhle noc a přijed' zítra v devět. Jestli chceš, můžeš s sebou vzít i státního zástupce. Ujisti se, že je to někdo, kdo bude ochoten s tebou zajít až úplně na hranu. Pokud nikoho takového neznáš, můžu někomu zavolat sám. Ale dej nám těch osm hodin. Do devíti ráno. Pak sem přijed' a my pro tebe buďto budeme mít celý případ svázaný v deskách, anebo se ujmeš téhle záležitosti sama a uděláš, co bude třeba.“

Billetsová si všechny tři policisty pozorně prohlédla, pak se zhluboka nadechla a povzdechla si.

„Tak hodně štěstí,“ řekla.

Přikývla, vstala a nechala je o samotě.

Přede dveřmi vyšetřovny tři se Bosch zastavil a uspořádal si myšlenky. Věděl, že všechno závisí na tom, co se teď stane uvnitř této místnosti. Musí Powerse zlomit, což nebude snadný úkol. Powers byl policista. Znal všechny triky. Bosch však na něm musel najít nějakou slabou stránku, na kterou se bude zaměřovat tak dlouho, až Powers padne na kolena. Věděl, že to bude brutální souboj. Zhluboka vydechl a otevřel dveře.

Vešel do vyšetřovny, odsunul si židli přímo naproti Powersovi a položil před něj na stůl dva listy papíru.

„Takže, Powersi, přišel jsem ti říct, co a jak.“

„Můžeš si to ušetřit, hajzle. Jedinej, s kým teď chci mluvit, je můj právník.“

„No, kvůli tomu jsem taky přišel. Co kdybys to nebral tak vážně a trochu si o tom popovídal?“

„Nebral vážně? Takže vy si mě zatknete, spoutáte mě jako nějakého posraného zločince, pak mě tu necháte hodinu a půl trčet, zatímco si za dveřma lámete hlavu, jak moc jste to posrali, a já to nemám brát vážně? Na jaké planetě to žiješ, Boschi? Já budu brát všechno vážně. A teď už mě laskavě propust', anebo mi sem přines telefon!“

„No, a to je právě ten problém, že jo? Nemůžu se rozhodnout, jestli tě mám zatknout, nebo radši propustit. Proto jsem přišel, Powersi. Říkal jsem si, že bys nám to rozhodování mohl trochu usnadnit.“

Zdálo se, že Powers na to neskočil. Zabodl oči doprostřed stolu a pak jimi rychlými drobnými pohyby uhýbal do stran.

„Věci se mají asi takhle,“ řekl Bosch. „Jestli tě teď oficiálně zatknou, tak ti zavoláme právníka a oba víme, že v tu chvíli bude po všem. Žádný právník nedovolí svému klientovi mluvit s policií. Budem to muset hnát před soud a ty víš dobře, co to znamená. Budeš suspendován bez nároku na mzdu. Na kauci nepřistoupíme, ty strávíš devět, deset měsíců ve vazbě a pak se to všechno možná vyjasní ve tvůj prospěch. A možná ne. Mezitím se ovšem objevíš na prvních stránkách všech novin. Tvoje matka, otec, sousedi..., však víš, jak to

chodí.“

Bosch si vytáhl cigaretu a strčil ji do úst. Nezapálil si však a nenabídl kouření ani Powersovi. Ještě si pamatoval, jak mu minulý týden nabízel na místě činu cigaretu a Powers ho odmítl.

„Druhou možností je,“ pokračoval, „že si tu sedneme a pokusíme se to všechno nějak vyjasnit. Před tebou leží dva formuláře. Příjemnou stránkou na jednání s policajtem je, že ti tyhle věci nemusím zdlouhavě vysvětlovat. Na prvním formuláři je soupis tvých práv. Ty víš, co to je. Pokud ho podepíšeš, bereš na vědomí, že znáš svoje práva, a pak máš na vybranou: buďto budeš vypovídat, anebo zavoláš svému právníkovi. Na druhém formuláři je prohlášení, že se zříkáš právního zástupce.“

Powers mlčky civěl na obě listiny. Bosch položil na stůl pero.

„Až se rozhodneš, jestli to podepíšeš, sundám ti pouta,“ řekl. „Nepříjemnou stránkou na jednání s policajtem je, že nemůžu blafovat. Ty víš, jak to chodí. Je ti jasné, že pokud se zřekneš právního zastoupení, tak se z té šlamastyky buďto vykecáš, anebo kecneš rovnou do ní... Jestli chceš, můžu ti dát nějaký čas na rozmyšlenou.“

„Já žádnej čas nepotřebuju,“ řekl Powers. „Sundej mi pouta.“

Bosch vstal a přistoupil za Powerse.

„Seš pravák, nebo levák?“

„Pravák.“

Mezi urostlým Powersem a zadní stěnou bylo právě tolik místa, aby mu mohl Bosch sundat pouta. U většiny podezřelých byl tento úkon jedním z nejnebezpečnějších. Powers však byl policista a pravděpodobně věděl, že v okamžiku, kdy by se uchýlil k násilí, by ztratil jakoukoliv naději, že se z této místnosti dostane zpátky do normálního života. Kromě toho musel předpokládat, že ho někdo sleduje přes poloprůhledné zrcadlo z vyšetřovny čtyři. Bosch mu uvolnil pravou ruku a zacvakl pouto kolem jedné z kovových příček židle.

Powers naškrábal podpis na oba formuláře. Bosch se snažil nedat najevo známky vzrušení. Powers dělal velkou chybu. Když byl hotov, sebral mu Bosch pero a strčil si ho do kapsy.

„Dej si ruku za záda.“

„No tak, Boschi. Chovej se ke mně jako k člověku. Jestli spolu

máme mluvit, tak spolu mluvme jako lidi.“

„Dej si ruku za záda.“

Powers si zklamaně odfrkl a poslechl. Bosch mu znovu spoutal ruce přes kovovou příčku na opěradle židle a opět se posadil. Odkášlal si a v duchu si prošel nejnovější detaily. Věděl, co je jeho úkolem. Musel Powersovi vsugerovat pocit, že má nad Boschem převahu, že má možnost se z celého případu vyvléknout. Pokud by tomu Powers uvěřil, mohl by začít mluvit. Bosch byl přitom přesvědčen, že pak už by v tomto souboji obstál.

„No dobrá,“ řekl. „Vyložím ti karty na stůl. A jestli mě dokážeš přesvědčit, že jsme na špatné stopě, tak jsi do východu slunce venku.“

„O nic víc mi nejde.“

„Powersi, víme, žeš před smrtí Tonyho Alisa udržoval vztah s jeho ženou Veronikou. A víme, žeš ho před vraždou přinejmenším dvakrát sledoval až do Vegas.“

Powers měl oči stále zabodnuté do stolu před sebou. Bosch v nich však přesto dokázal číst jako v záznamu z detektoru lži. Při zmínce o Las Vegas se Powersovi lehce zachvěly panenky.

„Tak tak,“ pokračoval Bosch v útoku. „Máme záznamy z hotelu Mirage. Bylo od tebe dost neuvážené, Powersi, žeš po sobě zanechal takovou stopu. Můžeme dokázat, žeš byl ve Vegas ve stejnou dobu jako Aliso.“

„Prostě rád jezdím do Vegas, to je toho. Tony Aliso tam byl taky? No to je mi náhoda Pokud je mi známo, tak tam jezdil pořád. Co tam máš dál?“

„Dál tam mám ten tvůj otisk, Powersi. Ten otisk prstu uvnitř auta. Kromě toho sis v neděli zažádal o novou náplň do slzného spreje, ale přitom jsi nikdy nepodal hlášení o použití donucovacích prostředků, které by vysvětlovalo, jak jsi starou náplň vyprázdnil.“

„Náhodný vytečení. A hlášení o použití donucovacích prostředků jsem nepodal, protože jsem žádné donucovati prostředky nepoužil. Nemáte ani hovno. A ten můj otisk? Máš pravdu, nejspíš vážně máte moje otisky. Jenže já se u toho auta poflakoval, blbečku. To já jsem našel to tělo, vzpomeň si. Tohle je snad vtip, člověče. Myslím, že si radši přece jen zavolám právníka a klidně to risknu. Žádný státní zástupce se takové snůšky nesmyslů nedotkne ani třímetrovou holí.“

Bosch si návnady nevšímal a pokračoval.

„A v neposlední řadě je tu ten tvůj malý horolezecký sestup. Ta tvoje historka je úplně na hovno, Powersi. Tys lezl dolů pro Alisův vak na šaty, protože jsi věděl, že tam leží, a myslel sis, že je v něm něco, co jste s paní vdovou napoprvé přehlídli. Zhruba půl milionu dolarů. Jedinou skutečnou otázkou zůstává, jestli ti volala a řekla ti to, nebo jestli jsi dneska ráno byl v jejím domě, když jsme se tam zastavili.“

Bosch viděl, jak Powersovi znovu lehce poskočily panenky, ale vzápětí se opět uklidnily.

„Jak říkám, vezmu si právníka.“

„Takže ty jsi jen takový poslíček, vid'? Ona ti řekla, že se máš pro ty peníze vrátit, a sama přitom čekala ve své vilce.“

Powers se rozesmál falešným smíchem.

„To se mi líbí, Boschi. Poslíček. Blbý na tom je, že tu ženskou skoro neznám. Ale jinak to byl hezkej pokus. Opravdu hezkej. Moc se mi líbíš, Boschi, ale musím ti něco říct.“

Naklonil se přes stůl a ztlumil hlas.

„Jestli na tebe někdy venku narazím - chápeš, jestli se někdy setkáme o samotě, nadělám z tebe fašírku.“

Powers se opět napřímil a kývl. Bosch se usmál.

„Víš, až do této chvíle jsem si nebyl tak úplně jistý. Ale teď už si jistý jsem. Udělals to ty, Powersi. Jsi pachatel. A žádné ‚venku‘ už pro tebe nebude. Nikdy. A teď mi pověz: čím to byl nápad? Náhodila to jako první ona, nebo jsi to byl ty?“

Powers se znovu mrzutě zadíval do stolu a zavrtěl hlavou.

„Schválně, jestli na to kápnu,“ řekl Bosch. „Řek bych, žeš přijel do toho jejich velkého domu, viděl, co všechno mají, možná ses doslechl, kolik mají peněz a že Tony jezdí v rollsu, a pak už to šlo ráz na ráz. Vsadím se, že to byl tvůj nápad, Powersi. Ale myslím, že Veronika dobře věděla, že s ním dřív nebo později přijdeš. Je to chytrá ženská. Věděla, že tě to napadne. A tak prostě čekala... A chceš něco slyšet? Vůbec nic na ni nemáme. Nic. Sehrála to dokonale, člověče. Přesně podle scénáře. Ona slízne smetanu a ty,“ - Bosch zapíchl prst Powersovi do hrudníku - „ty slízneš doživotí. Takhle sis to přál?“

Powers se opřel a na tváři měl ohromený úsměv.

„Ty to pořád nechápeš, že ne?“ řekl. „To ty seš tady poslíček. Jen se na sebe podívej. Nemáš co nabídnout. Vždyť vůbec nic nemáš. Styky s Alisovou mi na krk hodit nemůžeš. Navíc jsem našel to tělo. To já jsem otvíral auto. Jestli jste našli můj otisk, tak jsem ho tam nechal při otvírání. A zbytek je jen snůška nesmyslů, které dohromady vůbec nic nedokazují. Jestli s nimi chceš navštívit státního zástupce, vysměje se ti až na Temple Street. Takže mi přines telefon, poslíčku, ať se někam dostaneme. Přines mi ten telefon.“

„Ještě ne, Powersi,“ řekl Bosch. „Ještě ne.“

Bosch seděl na svém místě u stolu a hlavu měl svěšenou na složených rukou. Na stole kousek od jeho loktu stál prázdný kelímek od kávy. Cigaretu, kterou si položil na okraj stolu, již shořela až po filtr a zanechala na starém dřevě další spálenou jizvu.

Bosch byl na oddělení sám. Bylo již téměř šest hodin a přes okna, která se táhla vysoko podél východní zdi budovy, proudily do místnosti první paprsky úsvitu. Bosch se s Powersem trápil již déle než čtyři hodiny a stále nezískal žádnou půdu pod nohama. Dokonce se mu ani nepodařilo nahlodat Powersovo chladnokrevné chování. První kola jednoznačně vyzněla pro ramenatého pochůzkáře.

Bosch ovšem nespal. Pouze odpočíval a vyčkával, zatímco jeho myšlenky zůstávaly soustředěné na Powerse. O jeho vině ani trochu nepochyboval. Byl si jist, že ve vyšetřovně sedí se spoutanýma rukama správný člověk. To minimum důkazů, které zatím měli, jednoznačně ukazovalo na Powerse. Bosche však přesvědčovaly nejen důkazy, ale i zkušenosti a policejní instinkt. Domníval se, že nevinný člověk by se na Powersově místě vyplašil a nechoval by se samolibě jako on. Nevinný člověk by se Boschovi nevysmíval. Nyní jen zbývalo proniknout přes Powersovu samolibost a zlomit ho. Bosch byl unavený, ale stále se na svůj úkol cítil. Jediné, co ho znepokojovalo, byl čas. Čas hrál proti němu.

Zvedl hlavu a podíval se na hodinky. Za tři hodiny se měla vrátit Billetsová. Sebral prázdný kelímek od kávy, shrnul do něj dlaní zbytek cigarety a popel a odhodil kelímek do odpadkového koše pod stolem. Postavil se, zapálil si další cigaretu a prošel se v uličce mezi dvěma stoly. Pokoušel se vyčistit si hlavu a připravit se na další kolo.

Napadlo ho, že zavolá na pager Edgarovi, aby viděl, jestli s

Riderovou na něco přišli - na cokoliv, co by mu teď mohlo pomoci. Nakonec se však rozhodl, že to neudělá. Oba dobře věděli, že čas je ze všeho nejdůležitější. Kdyby něco odhalili, určitě by hned zavolali nebo se sem vrátili.

Když tak Bosch postával v zadní části policejní místnosti a hlavou se mu honily chmurné myšlenky, upoutalo jeho pozornost oddělení sexuálních zločinů a po chvíli si uvědomil, že se dívá na fotografii dívky, která přišla v pátek ráno s matkou na stanici, aby ohlásila, že byla znásilněna. Fotografie ležela na hromádce dalších snímků z polaroidu, které byly uchyceny kancelářskou sponkou k obálce na spis. Detektivka Mary Cantuová nechala spis jako první na hromádce případů na pondělí. Bosch bezmyšlenkovitě vytáhl ze spisu svorku, sebral hromádku fotografií a začal si je prohlížet. Dívka byla nepěkně dořízená a barevné modřiny, které Cantuová vyfotografovala po celém jejím těle, představovaly skličující výpověď o tom, jak je toto město nemocné. Boschovi vždy připadalo snazší zabývat se oběťmi, které již nebyly naživu. Živé oběti ho děsily, protože se nikdy nedaly utěšit. Alespoň ne zcela. Navždy s sebou vláčely nezodpovězenou otázku proč.

Někdy si Bosch představoval Los Angeles jako obrovskou výlevku, která přitahuje všechny špatné věci k místu, kde se koncentrují a v prudkém víru vytékají ven. Bylo to místo, kde špatní lidé jako by byli často v přesile nad dobrými. Zlodějíčci a pleticháři, násilníci a zabijáci. Bylo to místo, které snadno dokázalo stvořit člověka, jako byl Powers. Až příliš snadno.

Bosch připnul fotografie zpátky ke spisu a pocítil rozpaky ze svého bezmyšlenkovitého okukování dívčiny bolesti. Vrátil se na oddělení vražd, zvedl telefon a zavolal k sobě domů. Od doby, kdy z domu odcházel, uplynulo již téměř čtyřicet hodin a Bosch doufal, že se mu Eleanor ozve - klíč jí nechal pod rohožkou - nebo že mu alespoň nechala vzkaz. Po třech zazvoněních se sepnul záznamník a Bosch uslyšel svůj vlastní hlas, který mu sděloval, že má nechat vzkaz. Vyťukal tedy kód, aby si přehrál vzkazy, a záznamník mu sdělil, že žádné nemá.

Dlouho pak stál s telefonem u ucha a přemýšlel o Eleanor, když vtom náhle uslyšel její hlas.

„Harry, to jsi ty?“

„Eleanor?“

„Já jsem tady, Harry.“

„Proč jsi mi to nebrala?“

„Myslela jsem, že to není pro mě.“

„Kdy jsi dorazila?“

„Včera v noci. Čekala jsem na tebe. Dík, žeš mi tu nechal klíč.“

„Rádo se stalo... Kdes byla, Eleanor?“

Eleanor se před odpovědí na chvíli odmlčela.

„Jela jsem zpátky do Vegas. Potřebovala jsem si vzít auto..., vybrat peníze z účtu a tak. Kdes byl celou noc?“

„Pracoval jsem. Máme nového podezřelého. Držíme ho tady. Zastavovala ses ve svém bytě?“

„Ne. Nebyl důvod. Jen jsem vyřídila to nejnutnější a vrátila se zpátky.“

„Nezlob se, že jsem tě vzbudil.“

„To je dobrý. Bála jsem se, kde jsi, ale nechtěla jsem ti volat pro případ, že bys byl zabraný do práce,“

Bosch se chtěl zeptat, jak to s nimi bude dál, ale cítil takový nával radosti, že je Eleanor u něj doma, že se neodvažoval tento okamžik pokazit.

„Nevím, jak dlouho se tu ještě budu muset zdržet,“ řekl.

Vtom zaslechl, jak se dveře v zadní chodbě stanice otevírají a pak s bouchnutím zavírají. Vzápětí se k němu začaly blížit kroky.

„Musíš končit?“ zeptala se Eleanor.

„Ehm...“

Do místnosti detektivů vešli Edgar s Riderovou. Riderová nesla hnědý sáček na důkazy, ve kterém měla něco těžkého. Edgar pak držel v náručí zavřenou lepenkovou krabici, na kterou někdo napsal fixem slovo *Vánoce*. Kromě toho byl vysmátý od ucha k uchu.

„Jo,“ řekl Bosch. „Myslím, že musím končit.“

„Dobře, Harry. Tak zatím.“

„Budeš tam?“

„Budu tady.“

„Dobře, Eleanor, přijedu hned, jak to půjde.“

Bosch zavěsil a podíval se na své dva kolegy. Edgar se stále usmíval.

„Přinesli jsme ti vánoční dárek, Harry,“ řekl Edgar. „V téhle

krabici máme Powerse.“

„Našli jste jeho boty?“

„Ne. Nenašli jsme jeho boty. Máme něco lepšího.“

„Tak ukažte.“

Edgar zvedl z krabice víko, vytáhl shora hnědou obálku a naklonil krabici, aby se Bosch mohl podívat dovnitř. Bosch hvízdнул.

„Veselé Vánoce,“ řekl Edgar.

„Počítali jste je?“ zeptal se Bosch a stále zíral na svazky bankovek stažené gumovými páskami.

„Každý svazek má svoje číslo,“ řekla Riderová. „Dohromady dávají čtyři sta osmdesát tisíc. Zdá se, že je tu všechno.“

„To není špatný dárek, že ne, Harry?“ zeptal se Edgar vzrušeně.

„Ne. Kde jste je našli?“

„Zastrčené v podkroví,“ odpověděl Edgar. „Bylo to jedno z posledních míst, které jsme prohlíželi. Strčil jsem hlavu dovnitř a ta krabice tam na mě jukala.“

Bosch přikývl.

„Dobrý, co máte dál?“

„Tohle jsme našli pod jeho postelí.“

Edgar vytáhl z obálky hromádku fotografií. Každá z nich měla v dolním levém rohu digitální datum. Bosch položil fotky před sebe na stůl a prohlédl si je, přičemž je opatrně přidržoval za rohy. Doufal, že Edgar s nimi zacházel stejně.

Na první fotografii nastupoval Tony Aliso do auta před hotelem Mirage. Na další kráčel ke vchodu do klubu Dolly's. Následovala série snímků pořízených před klubem, kde Aliso hovořil s mužem, jehož znal jako Lukea Goshena. Fotografie byly pořízeny ve tmě a navíc z velké dálky, ovšem neonem překypující vchod do klubu byl osvětlen téměř jako za denního světla a Aliso i Goshen byli na snímcích snadno identifikovatelní.

Další fotografie byly pořízeny na stejném místě, ale datum v dolním rohu se změnilo. Zachycovaly mladou ženu, která odcházela z klubu a mířila k Alisovu autu. Bosch ji ihned poznal. Byla to Layla. Kromě toho zde byly snímky, na nichž ležel Tony s Laylou u hotelového bazénu v Mirage. Na poslední fotografii skláněl Tony své silně opálené tělo nad Laylino lehátko a líbal Laylu na ústa.

Bosch zvedl hlavu a zadíval se na Edgara s Riderovou. Edgar se

opět usmíval. Riderová nikoliv.

„Je to přesně tak, jak jsme si mysleli,“ konstatoval Edgar. „Pověsil se Alisovi ve Vegas na paty. Tyhle fotky dokazují, že toho věděl dost, aby mohl tu vraždu zorganizovat. On a ta vdova. Máme je v hrsti, Harry. Tohle je důkaz, že všechno pečlivě promýšleli, plánovali, připravovali. Máme je oba v hrsti, jako že se Edgar jmenuje.“

„Možná.“ Bosch pohlédl na Riderovou. „Co je s tebou, Kiz?“

Riderová zavrtěla hlavou.

„Když já nevím. Případá mi to až příliš okaté. Ten jeho byt byl strašně čistý. Žádné staré boty, žádná známka, že by tam Veronika vůbec někdy vkročila. A pak jsme tam našli tohle. Úplně snadno, jako bychom to všechno měli najít. Jenže proč by si Powers dával tu práci a zbavoval se bot, když zároveň nechal pod postelí tyhle fotky? Dokážu pochopit, že se nechtěl těch peněz zbavovat, ale strčit je do podkroví, to mi připadá pěkně slabomyslné.“

Riderová odmítavě mávla směrem k fotografiím a penězům. Bosch souhlasně přikývl a zaklonil se na židli.

„Myslím, že máš pravdu,“ řekl. „Tak hloupý Powers není.“

Napadla ho podobnost mezi tímto případem a pistolí nastrčenou u Goshena. Také tehdy bylo všechno až příliš okaté.

„Myslím, že je to léčka,“ řekl Bosch. „Udělala to Veronika. Ty fotky pro ni pořídil Powers. Pravděpodobně jí řekl, aby je zničila, ale ona ho neposlechla. Nechala si je pro všechny případy. A teď mu je nejspíš podstrčila pod postel a peníze odnesla do podkroví. Bylo snadné se tam dostat?“

„Dost snadné,“ řekla Riderová. „Je tam skládací žebřík.“

„Ale počkejte,“ namítl Edgar. „Proč by ho měla chtít podtrhnout?“

„Od začátku ne,“ vysvětlil mu Bosch. „Byla to taková zadní vrátka. Kdyby se věci nevyvíjely správným směrem, kdybychom se dostali příliš blízko, měla Veronika Powerse v záloze, aby ho mohla obětovat. Možná že když ho poslala pro ten vak na šaty, odjela k němu domů s fotkami a hotovostí. Kdo ví, kdy to vlastně začalo? Ale vsadím se, že až řeknu Powersovi, že jsme u něj doma našli tyhle věci, protočí se mu z toho panenky. Co máš v tom pytlíku, Kiz, foťák?“

Riderová přikývla a položila sáček na stůl, aniž by ho otevřela. „Je to nikon s teleobjektivem. Je tam taky stvrzenka za jeho nákup na kreditní kartu.“

Bosch přikývl a na chvíli se zamyslel. Snažil se přijít na to, jakým způsobem použije nález fotografií a peněz při Powersově výslechu. Záleželo jen na nich, jestli ho zlomí. Tuto hru museli sehrát správně.

„Počkejte, počkejte,“ řekl Edgar a zatvářil se zmateně. „Já to pořád nechápu. Proč si myslíte, že to byla léčka? Možná měl Powers prostě ty fotky i peníze doma a chtěli se o ně rozdělit, jakmile pomine všechen ten rozruch. Proč to musí být zrovna tak, že ho Veronika podfoukla?“

Bosch se podíval na Riderovou a pak zpátky na Edgara.

„Protože Kiz má pravdu. Je to příliš očividné.“

„Není, pokud si myslel, že na něj nic nemáme, a pokud byl přesvědčen, že je za vodou, až do okamžiku, kdy jsme na něj vybaflili v tom lese.“

Bosch zavrtěl hlavou.

„Já nevím. Myslím, že kdyby věděl, že má u sebe doma tyhle věci, nechoval by se u výslechu tak, jak se choval. Přikláním se k názoru, že je to léčka. Veronika to chce hodit všechno na něj. Kdybychom ji teď sebrali, začala by nás krmit historkou, že je jí Powers posedlý. Jestli je aspoň trochu dobrá herečka, začala by nám vykládat, že s ním sice měla poměr, ale pak se s ním rozešla a on jí od té doby nedá pokoj. A tak zabil jejího manžela, aby ji měl jen pro sebe.“

Bosch se opřel o židli, pohlédl na oba kolegy a čekal na odpověď.

„Myslím, že je to dobrá historka,“ řekla Riderová. „Mohla by zabrat.“

„Jenže my už jí nevěříme,“ konstatoval Bosch.

„Ale co by pak z toho všeho měla?“ zeptal se Edgar, který se stále odmítal vzdát svého nesouhlasu. „Jestli mu odnesla do domu ty peníze, tak se s nima rovnou mohla rozloučit. Co by jí potom zbylo?“

„Dům, auta, pojistka,“ řekl Bosch. „Plus všechno, co zbylo z Tonyho společnosti - ale hlavně naděje, že jí to celé projde.“

Bosch ovšem věděl, že je to chabá odpověď. Půl milionu dolarů

je příliš mnoho peněz, než aby je člověk používal k nastražení léčky. Byla to závažná vada na hypotéze, kterou právě upředl.

„Zbavila se svého muže,“ řekla Riderová. „Možná právě tohle pro ni bylo ze všeho nejdůležitější.“

„Vždyť jí zahýbal už celá léta,“ namítl Edgar. „Proč by ho vraždila zrovna teď? Co se teď tak strašně změnilo?“

„Já nevím,“ odpověděla Riderová. „Ale určitě existuje něco, co ji k tomu přimělo a o čem ještě nevíme. Musíme na to přijít.“

„No jo, tak hodně štěstí,“ utrousil Edgar.

„Měl bych jeden nápad,“ řekl Bosch. „Pokud někdo o něčem takovém ví, tak je to Powers. Pokusím se ho oblafnout a myslím, že vím, jak na to. Kiz, máš ještě tu videokazetu s Veroničiným filmem?“

„Myslíš *Oběť touhy*? Jo. Leží mi v šuplíku.“

„Tak ji najdi a odnes do velitelského kanceláře. Já si půjdu udělat další kafe a přijdu tam za váma.“

Bosch vešel do vyšetřovny tři s krabicí s penězi natočenou tak, že měl stranu s nápisem *Vánoce* přitisknutou na prsou. Doufal, že krabice vypadá jako úplně obyčejná lepenková krabice. Sledoval, zda u Powerse odhalí nějaké známky poznání, ale žádné nezpozoroval. Powers seděl ve vyšetřovně přesně tak, jak ho v ní Bosch zanechal: zpřímá a s rukama volně za zády, jako by je tam měl dobrovolně. Sledoval Bosche bezvýraznými očima, které byly připraveny a čekaly na další kolo. Bosch položil krabici na podlahu, kde na ni Powers neviděl, a znovu se posadil na židli naproti němu. Po chvíli se sehnul, otevřel krabici a vytáhl z ní kazetový magnetofon a složku. Obojí položil na stůl tak, aby to Powers viděl.

„Už jsem ti říkal, Boschi, že si nepřeju žádné nahrávání. A jestli máte na druhé straně toho zrcadla kameru, tak tím taky porušujete moje práva.“

„Žádná kamera a žádné nahrávání, Powersi. Chci ti jenom něco přehrát, nic víc. Tak kde jsem to skončil?“

„Ve slepé uličce. Buďto mě propustíš, nebo mi přivedeš právníka.“

„No, chtěl jsem ti jen říct, že se objevilo pár nových věcí. Říkal jsem si, že se s nima budeš chtít nejdřív seznámit. Chápeš, než učiníš

tak závažné rozhodnutí.“

„S tímhle jdi do prdele. Na tyhle kecy ti nenaletím. Přines mi telefon.“

„Máš fotoaparát, Powersi?“

„Říkal jsem přines..., foťák? Co to má znamenat?“

„Ptám se, jestli vlastníš fotoaparát. To je úplně jednoduchá otázka.“

„Ano. Každý vlastní fotoaparát. A co má být?“

Bosch si Powerse chvíli zkoumavě prohlížel. Měl dojem, že se rovnováha sil možná pomalu začíná vychylovat na jeho stranu. Z Powerse jako by síla postupně vyprchávala. Bosch to cítil v kostech. Slabě se usmál. Chtěl, aby Powers věděl, že od této chvíle se mu celá záležitost začíná vymykat z rukou.

„Bral sis ten fotoaparát s sebou, když jsi jel v březnu do Vegas?“

„Nevím. Možná. Beru ho s sebou na všechny dovolené. Nevěděl jsem, že je to zločin. Zatracení kongresmani, co si vymyslí příště?“

Bosch počkal, až si Powers svůj vtip vychutná, ale sám se ani neusmál.

„Jakžes tomu řekl?“ zeptal se tiše. „Dovolená?“

„Jo, přesně tak jsem tomu řekl.“

„No to je zvláštní, protože Veronika tomu říká trochu jinak.“

„O tom ani o ní vůbec nic nevím.“

Powers na okamžik uhnul před Boschem očima. Bylo to vůbec poprvé a Bosch znovu pocítil, jak se rovnováha sil přesouvá v jeho prospěch. Byl přesvědčen, že postupuje správně. Ledy se začaly prolamovat.

„To si piš, že o tom víš, Powersi. A Veroniku taky velmi dobře znáš. Před chvílí nám o tom všechno řekla. Právě teď sedí ve vedlejší místnosti. Je slabší, než jsem si myslel. Sázel jsem spíš na tebe. Víš, jak se to říká: čím větší člověk, tím hlubší pád. Myslel jsem si, že rupneš ty, ale nakonec rupnula ona. Edgar s Riderovou ji před chvíličkou zlomili. Je úžasné, co fotky z místa činu dokážou udělat s něčím špatným svědomím. Všechno nám řekla, Powersi. Všechno.“

„Plácáš nesmysly, Boschi, a navíc je to dost obehnaná písnička. Kde je ten telefon?“

„Povím ti, jak to řekla. Ty seš...“

„Nechci to slyšet.“

„Seznámil ses s ní, když jsi jel k nim domů vyšetřovat vloupačku. Slovo dalo slovo a zanedlouho už jste spolu měli poměr. Nezapomenutelný románec. Jenže ona pak přišla k rozumu a dala ti kopačky. Pořád ještě milovala starouška Tonyho. Věděla, že hodně cestuje a tu a tam se někde zapomene, ale tak nějak si už na to zvykla. Potřebovala ho. A tak tě pustila k vodě. Jenže tys za ní pořád dolézal, volal jí a sledoval ji, kdykoliv odešla z domu. Postupně ji to začalo děsit. Co si měla počít? Zajít za Tonym a říct mu, že ji pronásleduje chlápek, se kterým měla milostný poměr? A tak...“

„Tohle jsou strašný kecy, Boschi. To ani nemůžeš myslet vážně!“

„A pak jsi začal sledovat i Tonyho. Chápeš, to on byl tvůj hlavní problém. Stál ti v cestě. A tak jsi splnil domácí úkol. Sledovals ho do Vegas a přistihl ho při činu. Věděl jsi, co má za lubem a jak ho oddělat, abychom se při vyšetřování vydali špatným směrem. Říkají tomu kufrová uspávanka. Jenže nás jsi tím neukolébál. Máš nás na krku. A s její pomocí tě dostaneme.“

Powers se díval do stolu. Kůži kolem očí a na čelisti měl napnutou k prasknutí.

„To jsou blábohy,“ řekl, aniž by zvedl hlavu. „Už mě unavuje poslouchat je i tebe. Ona v žádné vyšetřovně nesedí. Trčí v tom svém velkém domě na kopci. Tohle je ten nejstarší trik, který znám.“

Konečně Powers vzhlédl a na tváři se mu objevil pokroucený úsměv.

„A takovéhle figle zkoušíš na protřelého policajta? To je k nevíře. Tohle je vážně slaboduché, člověče. Stejně jako ty. Přestaň se tady ztrapňovat.“

Bosch se natáhl k magnetofonu a stiskl tlačítko přehrávání. V malé místnosti se začal rozléhat hlas Veroniky Alisové.

„Byl to on. Je to blázen. Nedokázala jsem ho zastavit a pak už bylo pozdě. Nemohla jsem nikomu nic říct, protože..., protože by to vypadalo, že jsem to já, kdo...“

Bosch vypnul magnetofon.

„To stačí,“ řekl. „Už tak je proti předpisům, abych ti přehrával byt' jen tohle. Ale říkal jsem si, že když jsme oba poldové, měl bys vědět, jak na tom seš.“

Bosch mlčky sledoval, jak Powers pomalu chytá plamenem. Za

očima mu začal kypět vztek. Zdálo se, že nepohnul ani jediným svalem, ale zároveň jako by celý ztuhl a proměnil se v dřevěný špalek. Nakonec se však přece jen dokázal ovládnout a trochu se vzpamatovat.

„To tvrdí ona,“ řekl tichým hlasem. „Neexistuje pro to jediný důkaz. Je to celé výmysl, Boschi. Tvrzení proti tvrzení.“

„Možná ano. Jenže my máme tohle.“

Bosch otevřel složku a hodil před Powerse hromádku fotografií. Nato se předklonil a pečlivě rozložil snímky na stole, aby je Powers viděl a mohl snadno poznat.

„Ty fotky její verzi z velké části potvrzují, nemyslíš?“

Bosch sledoval, jak si Powers zkoumavě prohlíží fotografie. Znovu se mu zdálo, že policista každou chvíli vybuchne vztekem, ale Powers se i tentokrát ovládl.

„Ty fotky nepotvrzují ani hovno,“ utrousil. „Mohla je pořídit sama. Vlastně je moh nafotit kdokoliv. Jen proto, že vám ukázala hromádku foto... Pěkně jí skáчете na špek, že jo? Bašíte každý nesmysl, kterým vás nakrmí.“

„Možná ano, jenže ty fotky nám neposkytla ona.“

Bosch znovu sáhl do složky a vytáhl kopii příkazu k domovní prohlídce. Natáhl se a položil kopii na fotografii.

„Před pěti hodinami jsme to odfaxovali soudci Warrenu Lambertovi do jeho domu v Palisades. A on nám to odfaxoval zpátky podepsané. Edgar a Riderová strávili většinu noci v tvém malém hollywoodském bungalovu. A mezi zabavenými položkami figuroval i fotoaparát značky Nikon s teleobjektivem. A tyhle fotky. Ležely ti pod postelí, Powersi.“

Bosch se odmlčel, aby nechal svá slova působit za Powersovými temnými očima.

„Jo, a pak jsme našli ještě něco.“ Bosch se sehnul a zvedl krabici. „Tohle leželo v podkroví mezi vánočními věcmi.“

Odklopil víko a vysypal obsah krabice na stůl. Svazky bankovek se rozsypaly na všechny strany a některé spadly na podlahu. Bosch zatřásl krabicí, aby se ujistil, že se vysypalo všechno, odhodil ji na podlahu a zahleděl se na Powerse. Policista probodával divokými očima jednotlivé svazky bankovek. Bosch věděl, že ho má v hrsti. A instinkt mu napovídal, že by za to měl poděkovat Veronice Alisové.

„Mezi náma, nemyslím si, že bys byl až tak pitomý,“ řekl Bosch tiše. „Chápeš, jako že bys schovával ty fotky a ty peníze přímo u sebe doma. I když musím říct, že jsem ve svém životě viděl už i pitomější věci. Ale kdybych se měl vsadit, vsadil bych se, žeš netušil, že tohle všechno u sebe doma máš, protožeš to tam nedal ty. Jenže ať je to, jak chce, mně to úplně vyhovuje. Dopadli jsme tě a ten případ vyřešíme - nic jiného mě nezajímá. Bylo by prima sebrat taky ji, ale takhle nám to stačí. Budeme ji na tebe potřebovat. Díky těm fotkám, její výpovědi a všem ostatním věcem, o kterých jsme se tu bavili, ti docela snadno přišijeme vraždu. Dokonce s přívlastkem úkladná. A státní zástupce zařadí tvůj případ do kategorie ‚zvláštních okolností‘, Powersi. Takže se ti nabízejí celkem dvě možnosti. Jehla nebo débépěčko.“

Powers stejně jako všichni policisté dobře věděl, že zkratka DBP znamená „doživotí bez možnosti podmíněčného propuštění“.

„Ale myslím,“ pokračoval Bosch, „že ti ten telefon přece jen přinesu, abys mohl zavolat právníkovi. A radši si vyber nějakého dobrého. Hlavně žádné okázalé řečníky, jaké měl O. J. Ty potřebuješ právníka, který se bude umět pohybovat v zákulisí. Vyjednávače.“

Bosch se postavil, odešel ke dveřím a s rukou na klíče se ještě jednou ohlédl na Powerse.

„Víš, mám z toho blbý pocit, Powersi, když jsi můj kolega a vůbec. Tak nějak jsem doufal, že ty se z toho vyvlíkneš a ona nám zůstane na krku. Trochu si připadám, že chytáme za límec nesprávného člověka. Ale takový už je život ve velkoměstě. Někoho zkrátka chytit za límec musíme.“

Obrátil se ke dveřím a otevřel je.

„Štětka!“ procedil Powers s tichou naléhavostí.

A pak zašeptal něco, co Bosch neslyšel. Harry se k němu obrátil. Věděl, že teď nesmí říct ani slovo.

„Byl to její nápad,“ řekl Powers. „Všecko. Nejdřív podfoukla mě a teď chce podfouknout i vás.“

Bosch chvíli čekal, ale Powers už nic nedodal.

„Chceš říct, že se mnou chceš mluvit?“

„Jo, Boschi, posad' se. Možná se přece jen nějak dohodneme.“

V devět hodin už Bosch seděl ve velitelčině kanceláři a

informoval Billetsovou o nejnovějším vývoji událostí. V ruce držel prázdný plastový kelímek, ale nevyhodil ho do koše, protože si musel nějak připomenout, že potřebuje další kávu. Byl k smrti unavený a vrásky pod očima měl tak výrazné, že ho téměř bolely. V ústech měl trpkou chuť kávy a cigaret. V posledních dvaceti hodinách nejedl nic jiného než čokoládové tyčinky a jeho žaludek se proti tomu konečně vzbouřil. I přesto byl šťastný. Poslední kolo s Powersem jednoznačně vyhrál a při tomto druhu souboje bylo poslední kolo jediné rozhodující.

„Takže ti všechno řekl?“ zeptala se Billetsová.

„Řekl mi svou verzi,“ odpověděl Bosch. „Všechno hodil na ni, což se ostatně dalo předpokládat. Nezapomeň, že si myslel, že Veronika sedí ve vedlejší vyšetřovně a háže všechno svinstvo na něj. A tak z ní udělal velkou zlou černou vdovu, jako by jemu samotnému až do setkání s ní neproběhla hlavou jediná nečistá myšlenka.“

Bosch si přiložil kelímek k ústům, ale pak si uvědomil, že je prázdný.

„Jakmile sem ovšem přivedeme Veroniku a ona se dozví, že Powers mluvil, pravděpodobně získáme zase její verzi,“ řekl.

„Kdy odjeli Jerry a Kiz?“

Bosch se podíval na hodinky.

„Zhruba před čtyřiceti minutami. Každou chvíli by tu měli být.“

„Proč jsi pro ni nejel s nimi?“

„Já nevím. Říkal jsem si, že když jsem si vzal na starost Powerse, oni by si měli vzít na starost ji. Abychom si to rozdělili, chápeš?“

„Dávej si na to pozor. Jestli se budeš takhle chovat, přijdeš o pověst tvrdáka.“

Bosch se usmál a zadíval se do kelímku.

„Tak co ti v kostce vypověděl?“ zeptala se Billetsová.

„V kostce mi to vložil zhruba tak, jak jsme předpokládali. Všechno začalo tím, že tam jednou přijel na hlášení o vloupačce. Veronika prý na něj zkoušela různé figle, a než se nadál, měl s ní poměr. Během služeb pak začal stále častěji zajíždět do Hidden Highlands a také ona ho navštěvovala v jeho bungalovu - dopoledne, když byl Tony v práci, nebo když odjel do Vegas. Podle toho, jak to Powers popisuje, si ho přitom omotávala kolem prstu. Sex s ní byl

dobry a exotický. Parádně si ho podmanila.“

„A pak ho požádala, aby sledoval Tonyho.“

„Přesně tak. První Powersův výlet do Vegas měl formu normální zakázky. Veronika ho požádala, aby sledoval Tonyho. Powers poslechl a vrátil se s hromadou fotek Tonyho s tou holkou a se spoustou otázek, s kým a proč se tam Tony schází. Nebyl hloupý. Poznal, že Tony v něčem jede. Tvrdí, že mu pak Veronika všechno řekla, že věděla veškeré podrobnosti a všechny gangstery znala jménem. Kromě toho mu prozradila, kolik peněz je ve hře. Právě v tu chvíli se zrodil jejich plán. Veronika řekla Powersovi, že Tony musí zmizet ze scény - že pak zbudou jen sami dva a budou mít spoustu peněz. Řekla mu, že Tony obral Markse během let o pěknou sumičku. V sázce byly nejméně dva miliony plus všechno, co Tonymu seberou přímo během vraždy.“

Bosch se postavil a pokračoval ve vyprávění vestoje, přičemž se procházel sem a tam před velitelským stolem. Byl příliš utahaný, než aby vydržel dlouho sedět a nepodlehł přitom únavě.

„Proto Powers absolvoval ještě jednu cestu. Jel do Vegas a znovu Tonyho sledoval. Byl to průzkum terénu. A taky sledoval Lukea Goshena, od kterého Tony vždycky odjížděl. Očividně neměl ani tušení, že je Goshen agent. Nakonec dospěl s Veronikou k názoru, že právě Goshen jim poslouží jako hejl, a vymysleli plán, který se tvářil jako mafiánská vražda. Kufrová uspávanka.“

„Je to pěkně komplikované.“

„Jo, to je. Powers tvrdí, že všechno naplánovala ona, a já mám dojem, že v tom má možná pravdu. Podle mě je Powers chytrý, ale ne takhle *chytrý*. Celý plán vymyslela Veronika a on v něm figuroval jen jako ochotný hráč. Až na to, že si Veronika nechala zadní vrátka, o kterých Powers nevěděl.“

„Protože jimi byl on sám.“

„Jo. Narafičila to tak, aby všechno spadlo na něj, ale jen v případě, že bychom se dostali příliš blízko, Powers prohlásil, že jí dal klíč od svého domu. Bydlí v bungalovu na Sierra Bonita. Veronika tam musela někdy tento týden zajet, strčit mu pod postel ty fotky a schovat v podkroví krabici s penězi. Chytrá ženská. A hezká léčka. Už vidím, co bude říkat, až ji sem Jerry s Kiz přivezou. Řekne, že za všechno může on, že se do ní zbláznil, že spolu měli poměr a ona mu

pak dala košem. A tak že Powers šel a odpráskl jejího muže. A když si uvědomila, co se stalo, nemohla už nic říct. Donutil ji, aby to nechala plavat. Neměla na vybranou. On je přece polda a řekl jí, že když nebude držet basu, hodí všechno na ni.“

„To je dobrá historka. Na porotu by mohla zapůsobit. A ona by z toho klidně mohla vyváznout.“

„Možná. Čeká nás ještě dost práce.“

„A co to praní peněz?“

„Dobrá otázka. Na Alisových bankovních účtech se částky, o kterých Powers mluví, nikdy neobjevily. Podle Powerse Veronika tvrdila, že jsou ty peníze v bezpečnostní schránce, ale nikdy mu neřekla kde. Musí někde být. A my je najdeme.“

„Pokud vůbec existují.“

„Já myslím, že ano. Veronika nastrčila do Powersova domu půl milionu dolarů, aby ho poslala ke dnu. Pro takový účel je to strašná spousta peněz, pokud ovšem někde nemáš ulito pár dalších milionů. Právě tohle teď...“

Bosch se podíval přes sklo do místnosti. Edgar s Riderovou kráčeli do kanceláře velitelky. Veroniku Alisovou s sebou neměli. Vešli do kanceláře s naléhavými výrazy ve tvářích a Bosch okamžitě věděl, co bude následovat.

„Je pryč,“ řekl Edgar.

Bosch i Billetsová na něj jen mlčky civěli.

„Zdá se, že vzala roha včera v noci,“ pokračoval Edgar. „Její auta stojí pořád tam, ale v domě nikdo není. Proklouzli jsme tam zadními dveřmi, ale celý dům je prázdný.“

„Odvezla s sebou i šaty nebo cennosti?“ zeptal se Bosch.

„Nevypadá to tak. Zmizela jen ona.“

„Ptali jste se u brány?“

„Jo, ptali jsme se u brány. Včera měla dvě návštěvy. Ve čtvrt na pět za ní přijela advokátní kurýrní služba Legal Eagle. Ten chlápek se tam zdržel asi pět minut a pak zase odjel. A pak měla návštěvu včera v noci. Pozdě v noci. Návštěvník se představil jako John Galvin. Veronika už předtím volala na bránu, sdělila jim jeho jméno a řekla, že až se ten člověk objeví, mají ho rovnou pustit. Zapsali si jeho poznávací značku a my jsme ji hodili do databáze. Je to auto z půjčovny Hertz ve Vegas. Už jsme tam volali. Ten Galvin se u

Veroniky zdržel až do jedné ráno. Odjel zhruba ve chvíli, kdy jsme v tom lese zatýkali Powerse. Veronika zřejmě odjela s ním.“

„Volali jsme člověku, který měl v té době službu u brány,“ řekla Riderová. „Nemohl si vzpomenout, jestli odtamtud Galvin odjížděl sám. Nepamatuje si, jestli včera večer vůbec viděl paní Alisovou, ale je možné, že opravdu seděla na zadním sedadle.“

„Známe jméno jejího advokáta?“ zeptala se Billetsová.

„Ano,“ řekla Riderová. „Neil Denton z Cenrury City.“

„Dobrá, Jerry, ty zkusíš vystopovat to auto z půjčovny a Kiz zatím zajede za Dentonem a zjistí, co měl tak důležitého, že to musel v sobotu posílat Veronice advokátní kurýrní službou.“

„Jasně,“ řekl Edgar. „Ale mám z toho blbý pocit. Myslím, že je v trapu.“

„No, tak to budeme muset jít do toho trapu za ní,“ poznamenala Billetsová. „Takže do toho.“

Edgar s Riderovou se vrátili na oddělení vražd, zatímco Bosch ještě chvíli mlčky stál ve velitelčině kanceláři a přemýšlel o nejnovějším vývoji události.

„Neměli jsme na ni nasadit naše lidi?“ zeptala se Billetsová.

„No, při zpětném pohledu to tak vypadá. Jenže jsme to vyšetřovali na vlastní pěst. Žádné *naše lidi* jsme neměli. Kromě toho jsme ji ještě před pár hodinami neměli z čeho obvinít.“

Billetsová přikývla a na tváři měla bolestný výraz.

„Jestli o ní do patnácti minut nezískají nějakou zprávu, vyhleš po ní pátrání.“

„Jasně.“

„Ještě zpátky k Powersovi... Myslíš, že nám něco tají?“

„Těžko říct. Pravděpodobně ano. Pořád visí ve vzduchu otázka, proč zrovna teď.“

„Jak to myslíš?“

„Aliso přece jezdil do Vegas celá léta a vždycky s sebou přivázel kufry plné peněz. Podle Powerse pral špinavé peníze několik let a taky se tam už hezkých pár let válel s holkama. Veronika tohle všechno věděla. Musela to vědět. Co ji tedy přimělo spáchat tu vraždu právě teď, a ne třeba loni nebo až příští rok?“

„Třeba toho právě teď začala mít po krk. Snad na to zrovna teď byla ta správná doba. Objevil se Powers a všechno jí hrálo do not.“

„Možná. Ptal jsem se na to Powerse a on mi řekl, že neví. Ale myslím, že mi něco tají. Zkusím to na něj znovu.“

Billetsová neodpověděla.

„Pořád mezi nimi existuje tajemství, o kterém zatím nevíme,“ pokračoval Bosch. „Něco spolu mají. Doufám, že mi to poví ona. Jestli ji najdeme.“

Billetsová nasupeně mávla rukou.

„Máš Powerse nahraného?“

„Na kazetě i na videu. Kiz ho sledovala z vyšetřovny čtyři. Sotva vyslovil, že chce mluvit, začala všechno nahrávat.“

„Přečetl jsi mu znovu práva? Je to na pásku?“

„Jo, všechno je tam. Pořádně jsme si ho pojistili. Jestli se na to chceš podívat, přinesu ti kazetu.“

„Ne. Nechci se dívat ani na něj, pokud to jen trochu půjde. Neslíbils mu nic, že ne?“

Bosch se chystal odpovědět, ale pak se zarazil. Na chodbě se ozývalo tlumené ječení a on poznal, že přichází od Powerse, který byl stále uzavřen na vyšetřovně tři. Bosch se podíval přes sklo kanceláře a viděl, jak Edgar vstává od stolu a míří na chodbu, aby zjistil, co se děje.

„Zřejmě chce svého právníka,“ řekl. „No, na to už je trochu pozdě... Ne, nic jsem mu neslíbil. Řekl jsem mu, že promluvím se státním zástupcem, aby případ nezařazoval do kategorie ‚zvláštních okolností‘, ale že to bude těžké. Z toho, co mi navykládal, si už teď můžeme vybrat. Vražedné spiknutí, úkladná vražda, vražda na zakázku...“

„Myslím, že bych měla zavolat státního zástupce.“

„Jo. Jestli tě nenapadá nikdo konkrétní nebo nikdo, komu dlužíš žhavý případ, vyžádej si Rogera Goffa. Tohle je přesně ten případ, jaký mu už nějakou dobu dlužím. Rozhodně ho nezvorá.“

„Já Rogera znám. Vyžádám si ho... A taky musím zavolat na vedení. Nestává se každý den, aby člověk volal zástupci náčelníka a sděloval mu, že jeho lidé nejenže vedli vyšetřování, které jim bylo výslovně zakázáno, ale navíc na jeho konci zatkli policistu. A ke všemu za vraždu.“

Bosch se usmál. I on by takový telefonát vyřizoval jen velmi nerad.

„Tentokrát už se to parádně rozmázne,“ řekl. „Další černý puntík pro oddělení. Mimochodem, Jerry a Kiz našli u Powerse dost nechutné věci. Nejrůznější nacistické symboly a materiály šířící rasovou nesnášenlivost. Nezabavili je, protože nesouvisely s případem, ale měla bys o tom uvědomit vedení, aby si s tím poradilo, jak uzná za vhodné.“

„Díky, žes mi to řekl. Promluví si s Irvingem. Určitě nebude chtít, aby se to dostalo na veřejnost.“

Do otevřených dveří nakoukl Edgar.

„Powers říká, že se musí jít vymocit. Prý už to nevydrží.“

Edgar se přitom díval na Billetsovou.

„No tak ho odveď na záchod,“ řekla velitelka.

„A nesundávej mu pouta,“ dodal Bosch.

„Jak se může vychcat s rukama za zády? Nechtějte po mně, abych mu ho vytahoval z poklopce. To ani nápad.“

Billetsová se rozesmála.

„Tak mu přehod' pouta dopředu,“ řekl Bosch. „Počkej chvílku, já tam přijdu.“

„Dobře, budu na trojce.“

Edgar odešel a Bosch se chvíli díval, jak kráčí chodbou směrem k vyšetřovně. Pak se obrátil zpátky k Billetsové, která se stále usmívala Edgarovu komickému protestování. Bosch ovšem nasadil ustaraný výraz.

„Hele, při tom telefonátu mě můžeš použít.“

„Jak to myslíš?“

„Tak, že pokud budeš chtít prohlásit, žes o ničem nevěděla až do dnešního rána, kdy jsem ti tu špatnou novinu zavolal, tak mi to vůbec nebude vadit.“

„Nebud' směšný. Vyřešili jsme vraždu a odstranili z ulice zabijáckého policistu. Jestli nebudou schopni rozlišit, že kladné stránky tady převažují nad zápornými, tak..., tak ať jdou do prdele i s botama.“

Bosch se usmál a přikývl.

„Jsi prima, poručíku.“

„Dík.“

„Není zač.“

„A říkej mi Grace.“

„Jasně. Grace.“

Bosch zamířil po krátké chodbě k vyšetřovně, prošel otevřenými dveřmi do vyšetřovny tři a přemýšlel přitom, jak moc se mu Billetsová zamlouvá. Edgar právě zamykal Powersovi pouta. Powers měl nyní ruce před tělem.

„Bud' tak hodný, Boschi,“ řekl, „pusť mě na záchod na přední chodbě.“

„Proč?“

„Aby mě vzadu nikdo nepotkal. Nechci, aby mě někdo viděl takhle. Kromě toho byste mohli mít problémy i vy, kdyby se některým lidem nelíbilo, co vidí.“

Bosch přikývl. Powers měl pravdu. Pokud by s ním šli na toaletu u převlékárny, pravděpodobně by je přitom viděli všichni policisté ve služebné a kladli by jim všetečné otázky. Někteří z policistů, kteří netušili, co se děje, by se navíc mohli rozčítit. Toaleta na přední chodbě byla určena pro veřejnost, ale dalo se předpokládat, že bude v neděli ráno prázdná, takže tam Edgar s Boschem mohli Powerse odvést, aniž by je kdokoliv zahlédl.

„Dobrá, tak jdeme,“ řekl Bosch. „Dopředu.“

Oba policisté odvedli Powerse kolem přední přepážky za kanceláře, které dnes byly prázdné a zamčené. Bosch pak zůstal s Powersem na chodbě a Edgar rychle zkontroloval toaletu.

„Je prázdná,“ řekl a přidržel oběma dveře.

Bosch následoval Powerse na toaletu a statný policista zamířil k nejzazšímu ze tří pisoárů. Bosch zůstal u dveří a Edgar zaujal polohu u řady pisoáru naproti Powersovi. Když byl Powers hotov, otočil se a přistoupil k jednomu z umyvadel. Bosch si při tom všiml, že má ramenatý policista rozvázanou pravou tkaničku. Edgar si toho všiml také.

„Zavaž si botu, Powersi,“ řekl. „Mohl bys zakopnout a rozbít si ten svůj krásný ciferník a já pak nechci poslouchat nějaké nářky na policejní brutalitu.“

Powers se zastavil, podíval se na tkaničku na podlaze a pak zpátky na Edgara.

„Jasně,“ řekl.

Nejprve si však umyl ruce a otřel si je do papírového ručníku a

teprve pak zvedl nohu na okraj umyvadla, aby si zavázal tkaničku.

„Nové boty,“ poznamenal Edgar. „Tkaničky se na nich pořád rozvazují, že jo?“

Bosch neviděl Powersovi do tváře, protože policista byl otočen zády ke dveřím. Pozorně se však díval na Edgara.

„Jdi do prdele, negře.“

Edgar se zatvářil, jako by dostal políček. Jeho obličej se okamžitě naplnil odporem a vztekem. Rychle se podíval na Bosche, aby posoudil, zda Harry bude něco namítat proti jeho záměru Powerse udeřit. Přesně to však Powers potřeboval. Odrazil se nohou od umyvadla a vši silou vrazil do Edgara, čímž ho připlácl na bílou kachlíčkovanou zeď. Zároveň vymrštil spoutané ruce vzhůru. Levou rukou popadl užaslého Edgara za košili, zatímco pravou mu přitiskl na krk hlaveň malé pistole.

Bosch byl právě v polovině cesty od dveří k Powersovi, když v jeho ruce zahlédl zbraň a Powers současně začal křičet.

„Zpátky, Boschi. Ustup zpátky, jinak budeš mít mrtvého parťáka. Přeješ si to snad?“

Powers otočil hlavu a díval se na Bosche. Ten se zarazil a odtáhl ruce od těla.

„To je ono,“ řekl Powers. „A teď ti povím, co máš udělat. Pomalu vytáhni pistoli a polož ji támhle na první umyvadlo.“

Bosch se ani nepohnul.

„Dělej. No tak.“

Powers hovořil odměřeným tónem a dával si pozor, aby nezvyšoval hlas.

Bosch se zadíval na drobnou pistoli v jeho ruce. Rozpoznal v ní model Raven 0.25, oblíbenou záložní pistoli pochůzkářů, kteří ji nosili již v dobách, kdy uniformu oblékal i on. Pistole byla malá - v Powersově ruce vypadala jako hračka, ale měla smrtící účinek a dala se snadno ukrýt do ponožky nebo do boty, aniž by byla vidět pod kalhotami. Bosch si teprve nyní uvědomil, že Edgar ani Riderová Powerse důkladně neprohledali. Zároveň mu bylo jasné, že kulka vypálená z bezprostřední blízkosti z pistole Raven by Edgara dozajista usmrtila. Odkládat zbraň bylo zcela proti jeho instinktům, ale Bosch neviděl žádnou jinou možnost. Powers byl v zoufalé situaci a Bosch věděl, že zoufalí lidé o věcech nepřemýšlejí a jednají

proti veškeré logice. Koneckonců jsou to vrazi. Dvěma prsty tedy uchopil pistoli a položil ji na umyvadlo.

„Moc dobře, Boschi. A teď si lehni na podlahu pod umyvadla.“

Bosch poslechl, aniž by přitom na zlomek vteřiny spustil z Powerse oči.

„Edgare,“ řekl Powers. „Teď je řada na tobě. Odhod' tu svou bouchačku.“

Edgarova pistole s rachotem dopadla na kachličky.

„A teď si vlez pod umyvadla za kámošem. Dělej.“

„Powersi, tohle je šílené,“ řekl Bosch. „Kam chceš jako jít? Vždyť nemůžeš utíkat.“

„Kdo tu mluví o utíkání, Boschi? Vytáhni si klepeta a zamkni si jedno na levé zápěstí.“

Když Bosch poslechl, Powers mu poručil, aby provlékl pouta přes trubku vedoucí od jednoho z umyvadel. Edgar si pak měl nasadit volné pouto na pravé zápěstí. Jerry poslechl a Powers se usmál.

„Ták, to je ono. Todle by vás mělo na pár minut zdržet. A teď mi dejte klíčky. Oba dva. Hod'te je sem na zem.“

Powers sebral z podlahy Edgarovy klíčky, odemkl si pouta a rychle si protřel zápěstí, aby si je prokrvil. Celou dobu se usmíval, ale Bosch přemýšlel, jestli si to vůbec uvědomuje.

„Tak pojď.“

Powers se natáhl k umyvadlu a sebral z něj Boschovu pistoli

„Tadle je pěkná, Boschi. Skvěle sedí v ruce, je dobře vyvážená. Rozhodně předčí tu moji. Nevadí, když si ji na pár minutek půjčím?“

V tu chvíli Boáchovi došlo, co má Powers v plánu. Měl v úmyslu zlikvidovat Veroniku. Bosch si představil Kiz, jak sedí u svého stolu zády k hlavní přepážce. A Billetsovou ve své kanceláři. Když si ho všimnou, bude už pozdě.

„Ona tu není, Powersi,“ řekl.

„Cože? Kdo?“

„Veronika. Byla to jen habad'ůra. Vůbec jsme ji nesebrali.“

Powers mlčel. Úsměv z tváře se mu vytratil a nahradil ho vážný soustředěný pohled. Bosch věděl, že Powers přemýšlí.

„Ten hlas z magnetofonu pocházel z jednoho jejího filmu. Nahrál jsem si ho z videokazety. Jestli se vrátíš do vyšetřoven, ocitneš se ve

slepé uličce. Nikdo tam není a nevede odtamtud cesta ven.“

Bosch viděl, jak se Powersovi napíná kůže na obličej - stejně jako už jednou ve vyšetřovně. Tvář mu zrudla vztekem a návalem krve, ale pak mu po ní zcela nepochopitelně přeběhl úsměv.

„Ty ses chytřej hajzlík, Boschi, že jo? Čekáš, že ti uvěřím, že tam opravdu není? Možná je habaďůra tohle, a ne ta finta s kazetou. Chápeš, jak to myslím?“

„Tohle není bouda. Ona tam není. Chtěli jsme ji sbalit na základě toho, cos nám řekl ty. Před hodinou jsme odjeli do Hidden Highlands, ale nenašli jsme ji tam. Včera v noci odjela.“

„Jestli už tady není, tak jak...“

„Tohle habaďůra nebyla. Ty peníze a fotky se u tebe doma opravdu našly. Jestli jsi je tam nedal ty, tak je tam podstrčila ona. Podfoukla tě. Takže co kdybys odložil tu bouchačku a zkusil se chovat rozumně? Omluvíš se tady Edgarovi za to, jak jsi ho nazval, a my zkusíme na ten drobný incident zapomenout.“

„Jo, jasně. Na pokus o útěk sice zapomenete, ale pořád mi zůstane na krku vražda.“

„Už jsem ti říkal, že promluvíme se státním zástupcem. Jeden už sem právě jede. Je to náš člověk. Zachová se k tobě férově. Jestli po někom skutečné jdeme, tak je to ona.“

„Ty zasranej hajzle!“ ulevil si Powers hlasitě, ale pak znovu ztlumil hlas. „Copak nevidíš, že ji chci já? Myslíš, žeš mě porazil? Myslíš, žeš mě v tom kamrlíku zlomil? Tys nevyhrál, Boschi. Mluvil jsem, protože jsem mluvit chtěl. To já zlomil tebe, člověče, aniž bys o tom věděl. Začal jsi mi důvěřovat, protožeš mě potřeboval. Nikdys mi neměl sundávat pouta, brácho.“

Na chvíli se odmlčel a nechal svá slova působit.

„A teď mám s tou štetkou schůzku, kterou za každou cenu dodržím. Jestli není tady, najdu si ji sám.“

„Může být kdekoliv.“

„To já taky, Boschi, a ona neuvidí, jak se k ní blížím. Musím jít.“

Powers vytáhl z odpadkového koše igelitový pytlík a vysypal obsah na podlahu. Strčil do něj Boschovu pistoli, přistoupil k trojici umyvadel a pustil všechny kohoutky na maximum. Šum vytékající vody se odrážel od stěn toalety a vytvářel neproniknutelnou zvukovou clonu. Následně Powers zvedl Edgarovu pistoli a rovněž ji

strčil do pytlíku. Pečlivě ho uzavřel a omotal kolem sebe, takže v něm zbraně nebyly vidět. Pistoli Raven si pak strčil do přední kapsy, aby k ní měl snadný přístup, odhodil klíče od pout do jednoho pisoáru a pečlivě spláchl. Nakonec vyrazil ke dveřím, aniž by věnoval oběma spoutaným mužům pod umyvadly jediný pohled.

„Adios, vy sráči,“ utrousil přes rameno a zmizel.

Bosch se podíval na Edgara. Věděl, že i kdyby křičeli z plných plic, s největší pravděpodobností by je nikdo neslyšel. Byla neděle a administrativní křídlo budovy zelo prázdnotou. Na oddělení pak byly pouze Billetsová a Riderová. Přes hučení tekoucí vody by navíc byl jejich křik zřejmě jen těžko rozeznatelný. Billetsová s Riderovou by si nejspíš myslely, že je to obvyklý vířskot z policejní záchytky.

Bosch se kroutil sem a tam a zapíral se nohama o stěnu za řadou umyvadel. Chytil se odtokové trubky, aby mohl použít nohy jako páku ve snaze trubku odtáhnout. Trubka však pálila jako oheň.

„Zatracený zkurvysyn!“ vykřikl Bosch a odtrhl ruce od trubky. „Pustil nám vařící vodu.“

„Co budeme dělat? Vždyť uteče.“

„Ty máš delší ruce. Zkus se natáhnout nad umyvadlo a zavřít tu vodu. Je strašné horká. Nemůžu popadnout trubku.“

Bosch protáhl ruku téměř až po loket za trubku, ale Edgar se stále dokázal sotva dotknout kohoutku. Trvalo mu několik vteřin, než se mu podařilo ztlumit vodu alespoň tak, že pouze rychle odkapávala.

„A teď pusť studenou,“ radil mu Bosch. „Tím se trubka ochladí.“

Po několika dalších dlouhých vteřinách se mohl Bosch znovu pokusit vytrhnout trubku od umyvadla. Pevně ji sevřel a zapřel se nohama o stěnu. Edgar uchopil trubku rukama a učinil totéž. Společnými silami se jim ji nakonec podařilo uvolnit ze sifonu pod umyvadlem. Vzápětí na ně vychrstla voda, ale to už protahovali řetěz společných pout přes mezeru mezi trubkou a umyvadlem. Vstali a došourali se po kachličkách k pisoáru, do něhož Powers odhodil klíčky od pout. Bosch je viděl ležet na mřížce u dna. Rychle je sebral a hrál si s nimi tak dlouho, až se mu podařilo odemknout pouto. Podal klíčky Edgarovi a vyrazil ke dveřím, přičemž se musel přebrodit souvislou vrstvou vody, která stále vytékala z porušeného umyvadla.

„Zavři tu vodu!“ křikl a vyběhl ze dveří.

Prořítíl se chodbou a přeskočil přes hlavní přepážku detektivního oddělení. Policejní místnost byla prázdná a Bosch přes sklo viděl, že nikdo nesedí ani v kanceláři velitelky. Vtom zaslechl hlasité rány a tlumené výkřiky Riderové s Billetsovou. Proběhl chodbou k vyšetřovně a zjistil, že všechny dveře kromě jediných jsou otevřené dokořán. Došlo mu, že Powers nejprve zamkl Billetsovou a Riderovou ve vyšetřovně tři a pak začal hledat Veroniku Alisovou. Přiskočil tedy k vyšetřovně tři, otevřel dveře a rychle se vrátil přes policejní místnost do zadní chodby stanice. Tam proběhl přes těžké kovové dveře na zadní parkoviště. Instinktivně hmátl do prázdného pouzdra pod ramenem a rychle přešel pohledem přes parkoviště a otevřené vjezdy do garáží. Po Powersovi nebylo nikde ani stopy, ale nedaleko čerpací stanice postávali dva pochůzkáři. Bosch k nim zamířil.

„Neviděli jste Powerse?“

„Jo,“ řekl starší z pochůzkám. „Zrovna odjel. V našem autě, sakra. Co se tady děje, do prdele práce?“

Bosch neodpověděl. Zavřel oči, sraštíl čelo a začal se v duchu proklínat.

O šest hodin později již Bosch, Edgar a Riderová seděli na oddělení vražd a mlčky sledovali schůzku, která se právě konala v kanceláři velitelky. Ve stěsnané kukani se jako v autobuse mačkali Billetsová, kapitánka LeValleyová, zástupce náčelníka Irving, tři vyšetřovatelé z oddělení vnitřního vyšetřování včetně Chastaina a policejní náčelník se svým administrativním poradcem. Okresní státní zástupce Roger Goff se schůzky účastnil po telefonu - Bosch slyšel přes otevřené dveře jeho hlas z telefonního reproduktoru. Pak se ovšem dveře zavřely a Bosch si byl jist, že skupina přítomných právě rozhoduje o osudu tří detektivů, kteří posedávali za dveřmi.

Policejní náčelník stál uprostřed nevelké kanceláře s rukama zkříženýma na prsou a se sklopenou hlavou. Na místo dorazil jako poslední a vypadalo to, že ho ostatní teprve o celém případu informují. Příležitostně pokýval hlavou, ale Boschovi se zdálo, že toho zatím moc neřekl. Harry dobře věděl, že hlavním projednávaným tématem bude otázka, jaký postoj zaujmout k

problému s Powersem. Na svobodě pobíhal policista-zabiják. Poskytnout tuto informaci sdělovacím prostředkům by bylo učebnicovým příkladem sebestačství, ale Bosch neviděl žádný způsob, jak by se tomu dalo vyhnout. Hledali Powerse na všech pravděpodobných místech, ale bez úspěchu. Policejní auto, kterého se před pár hodinami zmocnil na zadním parkovišti, bylo nalezeno opuštěné v kopcích na Fareholm Drive. Kam Powers zamířil odtamtud, se mohl každý jen dohadovat. Sledování jeho bungalovu, domu Veroniky Alisové a také domu i kanceláře advokáta Neila Dentona několika policejními týmy nepřineslo žádný výsledek. Byl čas oznámit zprávu médiím a poskytnout jim do večerního vysílání zpráv Powersovu fotografii, Bosch odhadoval, že náčelník se zde dnes objeví především proto, že hodlal během dne svolat tiskovou konferenci. Jinak by nechal celou záležitost na Irvingovi.

Bosch si uvědomil, že Riderová něco říkala.

„Prosím?“

„Ptám se, co budeš ve volném čase dělat.“

„Nevím. To záleží na tom, kolik dostaneme, Jestli to bude jen jedno káóčko, dodělám během něj práce na domě. A jestli nám napadá více než dvě, budu se muset poohlídnout po nějaké obživě.“

Jedno KO neboli kázeňské období trvalo patnáct dní. V případě závažných prohřešků se nucená volna obvykle přidělovala po těchto časových jednotkách. Bosch si byl takřka jistý, že jim náčelník neudělí žádný z menších trestů.

„Nevyhodí nás, že ne, Harry?“ zeptal se Edgar.

„Pochybuj. Ale všechno závisí na tom, jak mu to podají.“

Bosch pohlédl do velitelského kanceláře právě ve chvíli, kdy se na něj náčelník upřeně díval. Jakmile se však setkal s Boschovým pohledem, uhnul očima, což nebylo dobré znamení. Bosch se s náčelníkem nikdy osobně nesetkal a nepředpokládal, že se s ním někdy setká. Byl to člověk zvenčí, který sem byl dosazen, aby uklidnil veřejnost. Do funkce přitom nebyl jmenován díky svým policejním a řídicím kvalitám, nýbrž proto, že zde někdo potřeboval mít člověka zvenčí. Byl to rozložitý černoch, u nějž se většina váhy soustředila v okolí pasu. Policisté, kteří ho neměli v lásce a takových bylo mnoho -, mu často říkali „náčelník Blátokluz“. Jak mu říkali policisté, kteří ho v lásce měli, to Bosch netušil.

„Chtěla jsem ti jen říct, že mě to moc mrzí, Harry,“ řekla Riderová.

„Co tě mrzí?“ zeptal se Bosch.

„Že mi unikla ta pistole. Šacovala jsem ho já. Přejela jsem mu rukama po nohách, ale ta pistole mi nějak unikla. Sama tomu nerozumím.“

„Byla tak malá, že se mu vešla do boty,“ řekl Bosch. „Není to jen tvoje vina, Kiz. Všichni jsme měli možnost tomu zabránit. Já s Jerryem jsme to na tom záchodě pěkně projeli. Měli jsme ho líp hlídat.“

Riderová přikývla, ale Bosch poznal, že se stále cítí prachmizerně. Zvedl hlavu a viděl, že schůzka ve velitelčině kanceláři se pomalu začíná rozpouštět. Z místnosti nejprve vyšel náčelník s poradcem, pak LeValleyová a nakonec blbečkové z vnitřního vyšetřování. Všichni přitom odešli přes hlavní přepážku. Pokud jejich auta parkovala na parkovišti za stanicí, mohli touto trasou nepozorovaně odejít z budovy, ale stejně tak bylo možné, že pouze nechtěli procházet kolem oddělení vražd a setkat se s Boschem a ostatními. Další špatné znamení, pomyslel si Bosch.

Po skončení schůzky zůstali v kanceláři pouze Irving a Billetsová. Billetsová pak vykoukla ven, pohlédla na Bosche a pokynula všem třem, aby šli dovnitř. Trojice policistů pomalu vstala a zamířila do kanceláře. Edgar s Riderovou se posadili, ale Bosch zůstal stát.

„Náčelníku,“ řekla Billetsová, a předala tak slovo Irvingovi.

„Dobrá, řeknu vám to tak, jak to bylo právě řečeno mně,“ začal Irving.

Zadíval se do papíru, na který si před chvílí udělal pár poznámek.

„Za neoprávněné vedení vyšetřování a za nedodržení předepsané procedury při prohledávání a doprovodu zajatce jste všichni suspendováni bez nároku na mzdu na dvě kázeňská období a s nárokem na mzdu na další dvě kázeňská období. Jednotlivá období budou následovat ihned po sobě. To znamená celkem dva měsíce. Pochopitelně vám zároveň bude udělena oficiální důtka. Podle předpisů se můžete proti tomuto rozhodnutí odvolat k policejní komisi.“

Irving se na chvíli odmlčel. Bylo to horší, než Bosch čekal, ale Harry na sobě nedal nic znát. Edgar si vedle něj slyšitelně oddechl. Odvolání bylo prakticky zbytečné - disciplinární rozhodnutí policejního náčelníka bylo u odvolací komise jen málokdy změněno. Dva ze tří kapitánů v komisi by totiž museli hlasovat proti rozhodnutí svého přímého nadřízeného. Přehlasovat rozhodnutí vnitřního vyšetřovatele bylo ještě myslitelné, ale hlasovat proti náčelníkovi by znamenalo politickou sebevraždu.

„Ovšem,“ pokračoval významně Irving, „na základě příkazu náčelníka pozbývá výkon tohoto rozhodnutí působnost v závislosti na dalším vývoji a hodnocení situace.“

Nastala chvíle ticha, během níž si všichni v duchu překládali Irvingovu větu.

„Co to znamená, že pozbývá působnost?“ zeptal se Edgar.

„To znamená, že vám náčelník dává šanci,“ řekl Irving. „Chce vidět, jak se během příštího dne nebo dvou vyvinou události. Každý z vás má zítra normálně přijít do práce a pokračovat ve vyšetřování. Mluvili jsme se státním zastupitelstvím, jsou ochotni vznést proti Powersovi obvinění. Hned zítra ráno jim odnesete podklady. Už jsme o tom informovali média a náčelník vystoupí za dvě hodiny na tiskové konferenci. Při troše štěstí toho chlapa dopadneme dříve, než najde tu ženu nebo napáchá nějaké další škody. A při troše štěstí z toho vy tři vyváznete.“

„A co Veronika Alisová - tu státní zastupitelství neobviní?“

„Zatím ne. Alespoň do doby, než budeme mít Powerse zpátky. Goff prohlásil, že bez Powerse je jeho nahrané doznání bezcenné. Nebude ho moci proti ní použít, aniž by ho před soudem uvedl sám Powers nebo aniž by Alisová mohla být konfrontována s Powersovou svědeckou výpovědí.“

Bosch sklopil oči k podlaze.

„Takže bez něj jí všechno projde.“

„Vypadá to tak.“

Bosch pokýval hlavou.

„A co řekne?“ zeptal se. „Myslím náčelník.“

„Řekne to tak, jak to ve skutečnosti je. Že jste si v některých ohledech počínali dobře a v jiných ne tak dobře. Celkem vzato to nebude pro tohle oddělení dobrý den.“

„A proto jsme dostali dva měsíce? Protože máme být obětními beránky?“

Irving zatáhl čelist a dlouze se na Bosche zadíval.

„Nebudu legitimizovat tuto otázku odpovědí.“

Pohlédl na Riderovou s Edgarem a řekl: „Vy dva můžete jít. Tady jsme hotovi. Potřebuji si ještě něco prodiskutovat s detektivem Boschem.“

Bosch sledoval, jak kolegové odcházejí, a připravoval se na výlev Irvingova hněvu kvůli své poslední poznámce. Vlastně sám netušil, proč ji pronesl. Věděl jen, že svým kousavým komentářem zástupce náčelníka našte.

Když ovšem Riderová zavřela dveře kanceláře, promluvil Irving o jiné záležitosti.

„Detektive, chtěl jsem, abyste věděl, že jsme už hovořili s lidmi z federální policie a všichni jsme v této otázce zajedno.“

„V jaké otázce?“

„Řekl jsem jim, že vzhledem k dnešním událostem vyšlo jasné najevo - naprosto jasné najevo -, že vy s těmi nastrčenými důkazy v domě jejich agenta nemáte vůbec nic společného. Řekl jsem jim, že to udělal Powers a že v důsledku toho uzavíráme tento konkrétní aspekt vnitřního vyšetřování vašeho jednání.“

„Prima, šéfe. Dík.“

V domnění, že je to všechno, vyrazil Bosch ke dveřím.

„Detektive, ještě jedna věc.“

Bosch se otočil zpátky k Irvingovi.

„Policejního náčelníka ovšem trápí jiný aspekt této záležitosti.“

„A jaký?“

„Při vyšetřování zahájeném detektivem Chastainem vyšly najevo vedlejší informace o vašich stycích s odsouzeným zločincem. Tato otázka trápí i mne. Rád bych od vás dostal ujištění, že tento vztah nebude pokračovat. Chtěl bych toto ujištění tlumočit náčelníkovi.“

Bosch chvíli mlčel.

„Ale já vám ho nemůžu dát.“

Irving sklopil oči k podlaze. Na čelisti mu opět pohrávaly pevné svaly.

„To jste mě zklamal, detektive Boschi,“ řekl nakonec. „Toto oddělení pro vás mnoho udělalo. Stejně jako já. Stáli jsme při vás ve

velmi obtížných chvílích. Nikdy to s vámi nebylo jednoduché, ale máte talent, který podle mého názoru toto oddělení i toto město bezesporu potřebují. A který převažuje i vaše slabé stránky. Chcete si snad odcizit nejen mě, ale i další lidi na tomto oddělení?“

„Ani ne.“

„V tom případě dejte na mou radu a udělejte správnou věc, chlapče. Vy víte, co tím myslím. Nic dalšího už k tomu neřeknu.“

„Ano, pane.“

„To je všechno.“

Když Bosch dorazil domů, spatřil u obručníku zaprášený ford Escort s nevadskou poznávací značkou. Vešel dovnitř a viděl, že Eleanor sedí v malé jídelně za stolem s inzertní přílohou nedělních *Timesů*. V popelníku vedle novin ležela zapálená cigareta a Eleanor právě černým fixem zakroužkovala inzeráty s nabídkou zaměstnání. Když to Bosch viděl, srdce mu poskočilo radostí. Pokud si Eleanor hledala práci, znamenalo to, že by se mohla usadit v Los Angeles a zůstat u něj. Jako třetíčka na dortu se pak v celém domě linula vůně italské restaurace, prosycená česnekem.

Bosch obešel stůl, položil Eleanor ruku na rameno a zlehka ji políbil na tvář. Eleanor ho pohladila po dlani. Když se však Bosch napřímil, zjistil, že se Eleanor ne dívá na inzeráty s nabídkou zaměstnání, nýbrž na nabídky zařízených bytů v Santa Monice.

„Co to tu voní?“ zeptal se.

„Moje špagetová omáčka. Vzpomínáš si ještě na ni?“

Bosch přikývl, přestože si ve skutečnosti nevzpomínal. Všechny jeho vzpomínky na společně strávenou dobu před pěti lety se plně soustředily na Eleanor samotnou - na důvěrné okamžiky a na to, co se stalo později.

„Jak bylo v Las Vegas?“ zeptal se, aby přerušil mlčení.

„Jako v Las Vegas. Po tomhle městě se ti nikdy nemůže stýskat. Kdybych se už tam nikdy neměla vrátit, vůbec by mi to nevadilo.“

„Hledáš si tady nějaké bydlení?“

„Říkala jsem si, že už bych s tím mohla začít.“

Eleanor již v Santa Monice bydlela. Bosch si dodnes vzpomínal na její byt s balkonem z ložnice. Člověk na něm vdechoval vůni moře, a když se naklonil přes zábradlí, mohl se dívat na Oceán Park

Boulevard. Bosch věděl, že podobný byt si dnes Eleanor nemůže dovolit. Pravděpodobně se poohlíží po něčem východně od Lincoln Street.

„Víš, že s tím nemusíš nikam pospíchat,“ řekl. „Můžeš zůstat tady. Je tu hezký výhled, soukromí. Co kdybys... Já nevím, nespěchej s tím.“

Eleanor k němu vzhledla, ale rozhodla se, že neřekne, co mu chtěla říct. Bosch to na ní poznal.

„Chceš pivo?“ zeptala se místo toho. „Nějaká jsem ti koupila. Jsou v ledničce.“

Bosch přikývl - rozhodl se, že jí prozatím tento úhybný manévr dovolí. Odešel do kuchyně. Na lince stál velký hrnec. Bosch přemýšlel, jestli ho Eleanor koupila, nebo jestli si ho přivezla z Las Vegas. Otevřel ledničku a usmál se. Eleanor ho znala. Koupila několik lahví Henry Weinhard's. Bosch vytáhl dvě lahve, odnesl je do jídelny a otevřel. Oba pak začali mluvit ve stejném okamžiku.

„Promiň, mluv ty,“ řekla Eleanor.

„Ne, ty.“

„Určitě?“

„Jo. Co jsi chtěla?“

„Chtěla jsem se tě jen zeptat, jak to dneska šlo.“

„No jo. Šlo to dobře i špatně. Zlomili jsme jednoho z pachatelů, takže začal mluvit. A prásknul přitom tu vdovu.“

„Vdovu po Tonym Alisovi?“

„Jo. Celý plán vymyslela ona. Tedy podle něj. Ta vegaská stopa nás měla jen svést ze správné cesty.“

„To je přece skvělé. A co ta špatná zpráva?“

„Tak především je ten člověk policajt a...“

„A sakra!“

„Jo, ale to není všechno. Dneska nám totiž utekl.“

„Utekl? Jak to myslíš, že utekl?“

„Normálně uprchl ze stanice. Měl v botě pistoli, malého ravena. Při zatýkání jsme si ho nevšimli. Doprovázel jsem ho s Edgarem na záchod a on si přitom zřejmě přišlápl tkaničku. Úmyslně. Když si toho pak Edgar všiml a řekl mu, že si má zavázat botu, vytasil ten polda pistoli. Utekl nám, vyběhl na zadní parkoviště a normálně si sebral policejní auto. Pořád byl totiž v uniformě.“

„Prokrista, a to ho ještě nenašli?“

„Stalo se to asi před osmi hodinami. Je v trapu.“

„No jo, ale kam mohl jet v uniformě a v policejním autě?“

„Toho auta se rychle zbavil - už se našlo -, a ať už zmizel kamkoliv, pochybuju, že je ještě v uniformě. Vypadá to, že se hlásil k ultrapravičákům a zhlédl se v teoriích o nadřazenosti bílé rasy. Pravděpodobně zná dost lidí, kteří mu poskytnou oblečení, aniž by mu kladli všetečné otázky.“

„To je mi teda polda.“

„Jo. Je to zvláštní. To on našel minuly týden to tělo. Leželo v jeho rajónu. A protože to byl polda, vůbec jsem mu nevěnoval pozornost. Ještě ten den jsem poznal, že je to parádní pitomec, ale nedíval jsem se na něj jinak než jako na poldu, který prostě jen našel mrtvolu. A on to musel vědět. Navíc ten nález načasoval tak, že jsme s ohledáním museli pospíchat. Bylo to od něj pěkně mazané.“

„Anebo od ní.“

„Jo. Vlastně spíš od ní. Ale i tak se cítím víc - co já vím - rozrušený nebo zklamaný z toho, že jsem se na něj líp nezaměřil hned první den, než že jsme si ho dneska nechali utéct. Měl jsem mu věnovat lepší pozornost. Hodně často bývá pachatelem člověk, který ohlásí nález mrtvolky. Jenže jsem se nechal zaslepit tou jeho uniformou.“

Eleanor vstala od stolu a přistoupila k Boschovi. Objala ho kolem krku a usmála se na něj.

„Však vy ho dostanete. Jen se neboj.“

Bosch přikývl a oba se políbili.

„Co jsi mi to chtěl předtím říct?“ zeptala se Eleanor. „Když jsme oba promluvili současně?“

„Eh..., už si nevzpomínám.“

„Tak to asi nebylo nic tak důležitého.“

„Chtěl jsem ti říct, abys zůstala u mě.“

Eleanor položila hlavu Boschovi na prsa, aby jí neviděl do očí.

„Harry...“

„Jenom vyzkoušíme, jak to bude klapat. Připadá mi, jako by..., skoro jako by se to všechno stalo včera. Chci..., prostě chci být s tebou. Dokážu se o tebe postarat. Můžeš se tu cítit v bezpečí a můžeš si dopřát veškerý čas, abys začala znovu. Našla si nějakou práci, ať

už chceš dělat cokoliiv.“

Eleanor od něj odstoupila a pohlédla mu do očí. Irvingovo varování bylo poslední věcí, která teď Boschovi přišla na mysl. Momentálně mu nezáleželo na ničem jiném, než jak si udržet Eleanor po svém boku, a byl ochoten udělat cokoliiv, aby tohoto cíle dosáhl.

„Jenže mezitím uplynula spousta času, Harry. Nemůžeme do toho jen tak znovu naskočit.“

Bosch přikývl a sklopil oči. Věděl, že Eleanor má pravdu, ale stále mu to bylo jedno.

„Já tě chci, Harry,“ pokračovala Eleanor. „Nikoho jiného. Ale chci postupovat pomalu. Abychom si tím byli jistí. Oba.“

„Já si tím jsem jistý už teď.“

„To si jenom myslíš.“

„Santa Monika je odtud tak daleko.“

Eleanor se nejprve usmála, pak rozesmála a nakonec zavrtěla hlavou.

„V tom případě u mě budeš muset přespávat, když přijedeš na návštěvu.“

Bosch znovu přikývl a oba se nadlouho objali.

„Díky tobě dokážu zapomenout na spoustu věcí, víš?“ zašeptal jí Bosch do ucha.

„Já díky tobě taky,“ opáčila Eleanor.

Zatímco se milovali, zazvonil telefon, ale ať už to byl kdokoliiv, po sepnutí záznamníku nenechal Boschovi vzkaz. Když Bosch později vyšel ze sprchy, ohlásila mu Eleanor další telefonát, ale ani tentokrát nenechal volající žádný vzkaz.

Nakonec - zatímco Eleanor vařila vodu na těstoviny - zazvonil telefon potřetí a Bosch ho zvedl dříve, než se stačil sepnout záznamník.

„Hej, Boschi?“

„Jo, kdo volá?“

„Tady Rov Lindell. Vzpomínáš si na mě - já jsem Luke Goshen.“

„Vzpomínám. To ty jsi dneska už dvakrát volal?“

„Jo, proč jsi to nezvedl?“

„Měl jsem nějakou práci. Co potřebuješ?“

„Takže to byla ta štetka, co?“

„Cože?“

„Tonyho žena.“

„Jo.“

„Znal jsi toho Powerse?“

„Ani ne. Jenom docela zběžně.“

Bosch nechtěl Lindellovi vykládat nic, co by už sám nevěděl.

Lindell si do telefonu znuděně povzddechl.

„No jo, Tony se mi jednou svěřil, že se vlastní ženy bojí víc než Joeyho Markse.“

„Vážně?“ řekl Bosch a náhle pocítil zájem. „To že říkal? A kdy?“

„Já nevím. Jednou v noci jsme se spolu bavili v klubu a on to prostě jen tak řekl. Vzpomínám si, že už bylo zavřeno, ale on ještě čekal na Laylu, a tak jsme se dali do řeči.“

„Díky, Lindelle, žes mi to řekl. A co ti ještě vykládal?“

„Vždyť ti to říkám, Boschi. Předtím jsem ti to říct nemohl. Hrál jsem předepsanou roli, ve které člověk nesděluje policajtům informace. A pak..., pak jsem si zase myslel, že ses mě snažil podfouknout. Takže jsem ti to nemohl říct ani potom.“

„Ale teď už víš, jak je to doopravdy.“

„Jo, jasně. Hele, Boschi, většina lidí by se ti už nikdy neozvala. Ale já ti volám. Jestli si myslíš, že od někoho tady od nás uslyšíš, že se v tobě třeba spletl, tak to pusť rovnou z hlavy. Žádné omluvy se nedočkáš. Ale líbí se mi tvůj styl. Odstaví tě od případu a ty jdeš a za jejich zády se na něj znovu vrhneš. A ke všemu toho hajzla dopadneš. Něco takového chce kuráž a styl, Boschi. To беру.“

„Jasně, to bereš. To je fajn, Royi. A co ti ještě Tony Aliso říkal o své ženě?“

„Moc už toho nenapovídal. Akorát říkal, že je chladná. A že ho drží v hrsti. Prý ho oblbnula, pověsila se na něj a hotovo. Rozvést se s ní prý nemohl, protože by přišel o půlku peněz a majetku a ona by pak na potkání roztrušovala všechno, co se dozvěděla o jeho obchodních aktivitách a společnostech.“

„Tak proč jednoduše nezašel za Joeym Marksem a neobjednal si u něj její vraždu?“

„Myslím, že proto, že ji Joey z dřívějšíka znal a líbila se mu. Právě Joey ji totiž kdysi dávno seznámil s Tonym. Řekl bych, že

Tony dobře věděl, že kdyby s takovou žádostí zašel za Joeym, poslal by ho Joey někam a navíc by se to mohlo donést k Veronice. A kdyby se s tím obrátil na někoho jiného, musel by se z toho pak zodpovídat před Joeym. Joey měl v těchhle věcech poslední slovo a rozhodně by si nepřál, aby se Tony na vlastní pěst angažoval v podobné zakázce, která by mohla ohrozit jejich pračku peněz.“

„Jak dobře podle tebe znala Veronika Joeyho Markse? Myslíš, že teď mohla odjet k němu?“

„To v žádném případě. Vždyť zavraždila jeho zlaté tele. Tony vyráběl Joeymu legitimní peníze. A penězům je Joey vždycky nejvěrnější.“

Bosch chvíli mlčel a ani Lindell nic neříkal.

„Tak co s tebou teď bude?“ řekl konečně Bosch.

„Myslíš s mou maličkostí? Dneska večer se vracím do Vegas. Ráno mám vystoupit před velkou porotou Počítám, že před ní budu vypovídat přinejmenším dva týdny. Mám pro ni jednu dost pěknou historku. A do Vánoc bychom měli mít zašitého Joeyho i s tou jeho tlupou.“

„Doufám, že s sebou budeš mít bodyguardy.“

„To víš, že jo. Nepojedu sám.“

„Tak hodně štěstí, Lindelle. Když vynechám ty nesmysly okolo, tak se mi tvůj styl taky dost líbí. Ale chtěl bych se tě na něco zeptat. Proč jsi mi řekl o tom Joeyho úkrytu v domě Samoánců? Tohle přece nebylo v souladu s tvou předepsanou rolí.“

„Musel jsem, Boschi. Vyděsils mě.“

„Myslel sis, že bych tě pro ně doopravdy odpráskl?“

„Nebyl jsem si jistý, ale to mě zas tolik netrápilo. Dávali na mě pozor lidi, o kterých jsi neměl ani tušení. Ale věděl jsem jistě, že by oni odpráskli Eleanor Wishovou. A já jsem agent. Bylo mou povinností, abych se pokusil tomu zabránit. A tak jsem ti to řekl. Byl jsem překvapen, že tě už v tu chvíli nenapadlo, že jsem tajný agent.“

„Vůbec mi to nepřišlo na mysl. Byl jsi dobrý.“

„Jo, mátl jsem lidi, které jsem mást měl. Takže zatím, Boschi.“

„Jasně. Poslyš, Lindelle?“

„Jo.“

„Napadlo někdy Joeyho Markse, že ho Tony bere na hůl?“

Lindell se rozesmál.

„Ty se toho případu nevzdáš, že ne, Boschi?“

„Myslím, že ne.“

„No, tato informace je součástí vyšetřování a já o ní nemůžu mluvit. Oficiálně.“

„A neoficiálně?“

„Neoficiálně jsi ji neslyšel ode mě a já jsem s tebou nikdy nemluvil. Takže abych odpověděl na tvou otázku: Joey Marks byl přesvědčen, že ho berou na hůl všichni. Nikomu nevěřil. Pokaždé, když jsem měl na schůzce s ním mikrofon, tekly ze mě litry potu. Protože člověk nikdy nevěděl, kdy ho Joey poplácá rukou po hrudníku. Byl jsem u něj více než rok, a on to přesto tu a tam udělal. Musel jsem nosit tu štěnici v podpaží, člověče. A zkus si někdy strhávat náplast z podpaží. Bolí to jako čert.“

„A co Tony?“

„Hned se k tomu dostanu. Jasně že si Joey myslel, že ho Tony bere na hůl. Koneckonců si to myslel i o mně. A musíš pochopit, že to bylo do jisté míry přípustné. Joey věděl, že aby byli všichni spokojení, musí se taky trochu nažrat. Ale je možné, že měl pocit, že si Tony ukrajuje z koláče víc, než na kolik měl nárok. Nikdy mi neřekl, že si to myslí, ale vím, že párkrát nechal Tonyho sledovat do L. A. A taky měl svého člověka v Tonyho bance v Beverly Hills. Nechal si od něj kopírovat Tonyho měsíční výpisy z účtu.“

„Jo?“

„Jo. Kdyby se na Tonyho účtě objevily nějaké nepatřičné částky, Joey by se to dozvěděl.“

Bosch se na chvíli zamyslel, ale nenapadla ho žádná další otázka.

„Proč se mě na to ptáš, Boschi?“

„No já nevím, jen si chci něco vyjasnit. Powers vypověděl, že mu Veronika řekla, že si Tony nahrabal dva miliony. Musí být někde schované.“

Lindell do telefonu hvízdal.

„To mi připadá dost hodně. Kdyby se o tom Joey dozvěděl, okamžitě by si to s Tonym vyřídil. Tohle už není přípustná částka.“

„Navíc si myslím, že za ty roky docela slušně narostla. Mohl ji nějak rozkouskovat. Jenže kromě Joeyho pral peníze i pro některé jeho kámoše v Chicagu a Arizoně, vzpomínáš? Mohl brát na hůl i je.“

„Všechno je možné. Poslyš, Boschi, dej mi vědět, jak to všechno dopadlo. Teď už musím na letiště.“

„Ještě jedna věc.“

„Boschi, já musím do Burbanku.“

„Slyšel jsi někdy ve Vegas o člověku jménem John Galvin?“

Galvin byl muž, který jako poslední navštívil Veroniku Alisovou v Hidden Highlands - krátce před jejím zmizením. Nastala chvíle ticha a pak Lindell prohlásil, že mu to jméno nic neříká. Bosch však slyšel hlavně to ticho.

„Víš to určitě?“

„Hele, o tom chlápku jsem nikdy nic neslyšel, jasný? A teď už musím končit.“

Bosch zavěsil, otevřel kufřík na jídelním stole a vytáhl zápisník, aby si mohl poznamenat několik informací, které mu právě poskytl Lindell. V tu chvíli vyšla z kuchyně Eleanor. V ruce držela nádobí a ubrousky.

„Kdo to byl?“

„Lindell.“

„Kdo?“

„Agent, který hrál Lukea Goshena.“

„A co chtěl?“

„Myslím, že se chtěl omluvit.“

„To je zvláštní. FBI se obvykle za nic neomlouvá.“

„Tohle nebyl oficiální rozhovor.“

„Ach tak. Jen takové chlapské poplácávání po zádech.“

Bosch se usmál, protože to Eleanor přesně vystihla.

„Co to je?“ zeptala se Eleanor, když položila na stůl stříbrné nádobí a vytáhla z Boschova kufříku kazetu s filmem *Oběť touhy*.

„Ale, není to jeden z těch Alisových filmů?“

„Jo. Část jeho hollywoodského odkazu. Zahrála si v něm i Veronika. Měl jsem tu kazetu půjčit Kiz.“

„Ty už jsi ten film viděl?“

Bosch přikývl.

„Ráda bych se na něj podívala. Líbil se ti?“

„Byl dost mizerný, ale jestli chceš, můžu se na něj večer mrknout.“

„Určitě ti to nevadí?“

„Určitě.“

U večeře vyložil Bosch Eleanor všechny podrobnosti případu. Eleanor mu položila několik otázek a nakonec se oba pohroužili do příjemného ticha. Těstoviny s boloňskou omáčkou byly výtečné a Bosch nakonec porušil mlčení, aby to Eleanor řekl. Eleanor otevřela láhev červeného vína, které rovněž chutnalo velmi dobře. I toto jí Bosch řekl.

Po večeři nechali nádobí ve dřezu a odešli se do obývacího pokoje podívat na Alisův film. Bosch seděl s rukou nataženou na gauči a prsty se přitom jemně dotýkal Eleanoriny šije. Dívat se na stejný film znovu mu připadalo nudné, a tak se jeho myšlenky rychle vrátily k událostem dnešního dne. Nejdéle se přitom zabýval Alisovými nakradenými penězi. Přemýšlel, jestli je už má Veronika v držení, nebo jestli si pro ně nejprve bude muset někam zajet. Do místní banky asi ne, usoudil Bosch. Bankovní účty v místních bankách už Riderová dávno prověřila.

Takže zbývalo Las Vegas. Ze záznamů o cestách Tonyho Alisa vyplývalo, že Tony za posledních deset měsíců nepobýval nikde jinde než v Los Angeles a Las Vegas. Pokud opravdu spravoval účet s penězi, o které obral Joeyho Markse, musel k nim mít přístup. To znamenalo, že pokud ty peníze neměl v Los Angeles, musel je mít ve Vegas. A jelikož Veronika odešla z domu až dnes, dospěl Bosch k závěru, že se prozatím Tonyho tajných peněz nezmocnila.

Vtom zazvonil telefon a přerušil Boschovy myšlenky. Bosch vstal z gauče a zvedl telefon v kuchyni, aby nerušil Eleanor při sledování filmu. Byl to Hank Meyer z hotelu Mirage, ale jeho hlas nezněl jako hlas Hanka Meyera. Zněl jako hlas vyděšeného chlapce.

„Detektive Boschi, můžu vám důvěřovat?“

„Jistěže můžete, Hanku. Co se děje?“

„Něco se stalo. Totiž, něco se objevilo. Eh, kvůli vám jsem se dozvěděl něco, co bych asi vědět neměl. Byl bych nejradši, kdyby se to všechno... Vůbec nevím, co si mám...“

„Počkejte, počkejte, Hanku. Uklidněte se a řekněte mi, co se vlastně stalo. Úplně v klidu. Svěřte se mi a pak to společně vyřešíme. Ať je to cokoliv, nějak to vyřešíme.“

„Jsem v kanceláři. Volali mi domů, protože jsem zadal do sázecího počítače upozornění ohledně té sázeky, kterou si podala

vaše obět’.“

„Jasně.“

„Dneska si tu výhru přišel někdo vyzvednout.“

„Dobře, dneska si někdo vyzvedl výhru. Ale kdo to byl?“

„Označil jsem tu sázku v počítači vlaječkou daňového úřadu. To znamená, že pokladník měl v takovém případě požadovat od zákazníka řidičský průkaz a opsat si číslo sociálního pojištění chápete, pro daňové účely. I když měla ta výhra hodnotu pouhých čtyř tisíc, opatřil jsem ji vlaječkou.“

„No dobře, ale kdo si tu výhru vybral?“

„Člověk jménem John Galvin. Měl lasvegaskou adresu.“

Bosch se naklonil nad kuchyňskou linku a přitiskl si telefon těsněji k uchu.

„Kdy k tomu došlo?“ zeptal se.

„Dneska o půl deváté. Před necelými dvěma hodinami.“

„Já tomu pořád nerozumím, Hanku. Proč vás to tak rozrušilo?“

„No, zadal jsem do počítače pokyn, aby mě kontaktovali doma, jakmile si tu výhru někdo vybere. A tak mě kontaktovali. Přijel jsem do kasina, poslechl si, kdo si tu výhru vybral, abych vám tu informaci mohl co nejrychleji předat, a odtamtud jsem šel přímo do videomítnosti. Chtěl jsem si toho Johna Galvina prohlédnout, pokud ho máme na nějakém kvalitním záznamu.“

Meyer se odmlčel. Tahat z něj informace bylo horší než trhání zubů.

„A dál?“ řekl Bosch. „Kdo to byl, Hanku?“

„Na kvalitním záznamu jsme ho opravdu měli. Ukázalo se, že Johna Galvina znám, ovšem ne jako Johna Galvina. Eh, jak asi víte, jednou z mých povinností je zajišťování kontaktu s policejními jednotkami, udržování vzájemných vztahů a pomoc v případě, že je to jen trochu...“

„Ano, Hanku, já vím. Tak kdo to byl?“

„Díval jsem se na ten záznam. Byl velice ostrý. Toho Johna Galvina určitě znám. Pracuje na lasvegaské policii. Je to kapitán a jmenuje se...“

„John Felton.“

„Jak to...“

„Protože ho znám taky. A teď mě poslouchejte, Hanku. Tohle

jste mi jako neřekl, jasné? Nikdy jsme spolu nemluvili. Takhle je to nejlepší. A pro vás nejbezpečnější. Rozumíte?“

„Ano, ale..., ale co teď bude?“

„Nemusíte se bát. Postarám se o to a nikdo na lasvegaské policii o tom nebude mít ani tušení. Dobře?“

„Dobře, tak jo. Já...“

„Hanku, musím končit. A díky, jsem vám moc zavázán.“

Bosch zavěsil a zavolal na informace, aby zjistil číslo kanceláře Southwest Airlines na letišti v Burbanku. Věděl, že společnosti Southwest a America West vypravují do Las Vegas nejvíce letů a že obě odlétají ze stejného terminálu. Zavolal tedy na Southwest a řekl, aby poslali Royi Lindellovi zprávu na pager. Pak už jen čekal, až se mu agent Lindell ozve, a neustále se přitom díval na hodinky. Od jeho rozhovoru s Lindellem už uplynula více než hodina, ale Bosch nepředpokládal, že měl zvláštní agent skutečně tak naspěch, jak naznačoval do telefonu. Boschovi se spíše zdálo, že to řekl jen proto, aby už mohl zavěsit.

Po chvíli se na lince ozval hlas, který se Bosche zeptal, na koho čeká. Když Bosch zopakoval Lindellovo jméno, bylo mu sděleno, aby zůstal na lince, a po dvou cvaknutích Bosch konečně zaslechl ve sluchátku Lindellův hlas.

„Jo, tady Roy, kdo volá?“

„Ty zasranej hajzle.“

„Kdo volá?“

„John Galvin je John Felton a tys to celou dobu věděl.“

„Boschi? Boschi, co to děláš?“

„Felton je Joeyho člověk v lasvegaské policii. Věděl jsi to, protože ses pohyboval v Joeyho blízkosti. A když Felton dělá práci pro Markse, vystupuje pod jménem John Galvin. To jsi taky věděl.“

„Boschi, o tom nemůžu mluvit. Je to součást našeho vy...“

„Na vaše vyšetřování já seru. Musíš se rozhodnout, na čí straně vlastně stojíš, človče. Felton má Veroniku Alisovou. A to znamená, že ji má Joey Marks.“

„O čem to mluvíš? Tohle je šílené.“

„Vědí, že je bral Tony na hůl, copak to nechápeš? Joey chce svoje peníze zpátky a hodlá je vytráskat z ní.“

„Jak to všechno víš?“

„Protože to vím.“

Bosche něco napadlo a vykoul z kuchyňských dveří do obývacího pokoje. Eleanor se stále dívala na film. Když si ho všimla, zadívala se na něj a tázvě zvedla obočí. Bosch zavrtěl hlavou, aby dal najevo nespokojenost s člověkem na druhém konci linky.

„Pojedu do Vegas, Lindelle. Myslím, že vím, kde je najdu. Chceš do toho zatáhnout svoje lidi? Lasvegaskou policii k tomu rozhodně povolávat nemůžu.“

„Jak si můžeš být tak jistý, že je vůbec tam?“

„Protože vyslala nouzový signál. Tak jdete do toho, nebo ne?“

„Jdeme, Boschi. Dám ti jedno číslo. Až dorazíš do Vegas, zavolej na něj.“

Bosch si zapsal číslo, zavěsil a odešel do obývacího pokoje. Eleanor už měla kazetu vytaženou z videa.

„Už jsem se na to nevydržela dívat. Je to příšerné. Co se děje?“

„Když jsi tehdy ve Vegas sledovala Tonyho Alisa, říkalas, že šel se svou přítelkyní do banky, že?“

„Ano.“

„Do které banky? Kde?“

„Já, eh... Bylo to na Flamingo, východně od Stripu a od Paradise Road. Na jméno už si nevzpomínám. Ale myslím, že to byla banka Silver State National. Ano, to je ono. Silver State.“

„Takže Silver State National na Flamingo Road. Už si jsi jistá?“

„Jo, jasně.“

„A nepůsobilo to na tebe tak, že si tam ta holka otevírá účet?“

„Ano, ale nemůžu to vědět jistě. Tohle je problém všech jednočlenných sledovacích operací. Je to malá pobočka malé banky a já se nemůžu uvnitř zdržovat příliš dlouho. Připadalo mi, že ta holka podepisuje nějaké papíry o zřízení účtu a Tony se jenom dívá. Jenže pak jsem musela jít ven a čekat, až budou hotovi. Nezapomeň, že mě Tony znal. Stačilo, aby mě zahlédl, a celé sledování by bylo v pytlí.“

„Dobře. Takže já jedu.“

„Dneska večer?“

„Dneska večer. Ale nejdřív si musím někam zavolat.“

Bosch odešel zpátky do kuchyně a zatelefonoval Grace Billetsové. V kostce jí sdělil, co se dozvěděl a co to podle něj všechno znamená, a přitom zapnul konvici na kávu. Když obdržel

velitelčin souhlas s cestou do Las Vegas, zavolal Edgarovi a poté Riderové a dohodl se s nimi, že je za hodinu vyzvedne na stanici.

Nalil si šálek kávy a v hlubokém zamyšlení se opřel o kuchyňskou linku. Felton. Boschovi se zdálo, že je v tom rozpor. Pokud byl kapitán lasvegaské policie skrytým členem Marksovy organizace, proč tak rychle uspořádal zátah proti Goshenovi, když zjistil, že otisky prstů, které mu poskytl Bosch, patří právě jemu? Bosch si s touto otázkou chvíli pohrával a nakonec dospěl k závěru, že Felton musel v zátahu spatřovat příležitost, jak odklidit Goshena z cesty. Pravděpodobně věřil, že pokud Goshen zmizí ze scény, jeho vlastní pozice v lasvegaském podsvětí se tím ještě více posílí. Možná dokonce plánoval Goshenovu vraždu, čímž by si zajistil vděčnost Joeyho Markse. Bosch si uvědomil, že aby měl tento scénář logiku, pak Felton buďto netušil, že o něm Goshen ví, že je tajným členem Marksovy organizace, anebo měl v plánu se Goshena zbavit dříve, než bude mít příležitost to někomu říct.

Bosch usrl vroucí kávu, odsunul tyto myšlenky stranou a vrátil se do obývacího pokoje. Eleanor stále seděla na gauči.

„Takže jedeš?“

„Jo. Musím vyzvednout Jerryho a Kiz.“

„Proč dneska večer?“

„Musím tam dorazit dříve, než se zítra otevrou banky.“

„Myslíš, že Veronika bude tam?“

„Je to taková předtucha. Myslím, že si Joey Marks konečně spočítal stejně jako my, že pokud Tonyho nezavraždil on, musel to udělat někdo jiný, kdo k němu měl velice blízko. A že tento člověk teď má jeho peníze. Marks znal Veroniku už dlouho a mohl předpokládat, že je něčeho takového schopna. Řekl bych, že vyslal Feltona, aby to prověřil, přivezl mu ty peníze zpátky a postaral se o Veroniku, pokud v tom bude mít prsty. Jenže Veronika mu to musela nějak vymluvit. Pravděpodobně tím, že se mu zmínila, že má v jedné bezpečnostní schránce ve Vegas ulité dva miliony. Myslím, že právě díky tomu ji Felton nakonec nezabil a místo toho ji vzal s sebou do Vegas. Veronika bude nejspíš naživu jen do chvíle, než se dostanou k té schránce. Řekl bych, že dala Feltonovi poslední sázenku svého muže, protože věděla, že si Felton bude chtít nechat vyplatit výhru a my ho díky tomu odhalíme.“

„A proč si myslíš, že jsou ty peníze v bance, do které jsem tehdy viděla Tonyho vcházet?“

„Protože o všem, co měl Tony tady, jsme dobře věděli - o všech jeho účtech. Takže tady ta schránka být nemůže. Powers mi řekl, že se mu Veronika svěřila, že Tony strkal nakradené peníze do bezpečnostní schránky, ke které ona získá přístup až po jeho smrti. Neměla k němu podpisové právo. Takže odhaduju, že je ta schránka ve Vegas. Je to jediné místo mimo L. A., na kterém Tony v posledním roce pobýval. A taky si myslím, že pokud šel někdy se svou holkou otevírat bankovní účet, vybral jí stejnou banku, do které chodíval sám.“

Eleanor přikývla.

„Je to legrační,“ řekl Bosch.

„Co?“

„Že se celý případ nakonec smrskl na obyčejný bankovní podvod. Ve skutečnosti vůbec nešlo o vraždu Tonyho Alisa, ale o peníze, které zpronevěřoval a ukrýval. O bankovní podvod, u kterého byla vražda jen jakýmsi vedlejším produktem. A přesně takhle jsme se my dva kdysi seznámili. U bankovního případu.“

Eleanor přikývla, zadívala se kamsi do dálky a nad něčím se zamyslela. Bosch okamžitě zalitoval, že v ní vyvolal vzpomínky na dávnou minulost.

„Promiň,“ řekl. „Myslím, že tak legrační to zase není.“

Eleanor na něj pohlédla z gauče.

„Pojeď do Las Vegas s tebou, Harry.“

8

Pobočka banky Silver State National, kam kdysi Tony Aliso zavedl svou přítelkyni, když je právě Eleanor Wishová sledovala, se nacházela na rohu malého nákupního střediska mezi prodejnou elektrospotřebičů a mexickou restaurací s názvem Las Fuentes. Parkoviště bylo v pondělí za úsvitu, kdy sem agenti FBI a losangelesští policisté přijeli připravit scénu, téměř úplně prázdné. V bance se otevíralo až v devět a ostatní podniky v okolí měly otevírací dobu od deseti.

Jelikož byly všechny obchody a firmy zavřené, měli agenti problém s umístěním pozorovacích stanovišť. Rozmístit na parkovišti čtyři vládní automobily by bylo příliš nápadné. Každý by si jich okamžitě všiml, protože by kromě nich bylo na rozlehlém parkovišti pouze pět dalších aut - čtyři přitom stála na vnějších okrajích parkoviště a pouze jeden starý cadillac parkoval v první řadě nejbližší k bance. Cadillac navíc neměl poznávací značky, na čelním skle se mu rýsovala popraskaná pavučina, okénka měl otevřená a rozšklebenou kapotu kufru držel v dolní poloze pouze zámek na řetězu provlečeném jednou z mnoha prorezivělých děr. Celkem vzato měl cadillac smutné vzezření opuštěného auta a jeho majitel se stal pravděpodobně dalším z dlouhé řady lasvegaských obětí. Jako člověk, který se ztratil v poušti a zemřel žízní pouhých pár metrů od oázy, se i cadillac naposledy zastavil pouhých pár metrů od banky napěchované penězi.

Když agenti několikrát prošli celý areál, aby získali přehled o situaci, rozhodli se využít starý cadillac jako zástěrku, a tak zvedli kapotu a strčili pod ni agenta v umaštěném tričku, který měl předstírat, že opravuje porouchaný motor. Agentu měla krýt dodávka se čtyřmi dalšími muži z FBI, která parkovala hned vedle cadillaku. V sedm hodin ráno nechali policisté odvézt dodávku na federální

technické služby, kde ji kreslíř opatřil podle šablony nápisem *Mexická restaurace Las Fuentes - založeno 1983*. Když pak v osm hodin ráno dodávka dorazila na parkoviště, nápis na ní ještě stále osychal.

Nyní, v devět hodin, se parkoviště pomalu začínalo zaplňovat, vesměs zaměstnanci prodejen a několika klienty Silver State National, kteří se museli starat o byznys již od okamžiku, kdy banka otevřela hlavní vchod. Bosch to vše sledoval ze zadního sedadla federálního auta. Na předním sedadle seděl Lindell a agent jménem Baker. Auto parkovalo ve služebním vjezdu čerpací stanice na Flamingo Road - naproti nákupnímu středisku, v němž stála i banka. Edgar s Riderovou čekali v dalším federálním autě, které parkovalo dále na Flamingo Road. V okolí se vyskytovala ještě dvě další vládní vozidla - jedno stálo na místě, zatímco druhé se pohybovalo po Flamingu a přilehlých ulicích. Podle plánu měl Lindell počkat, až se parkoviště u banky zaplní auty, a pak měl na ně vjet. Kromě toho měl nad nákupním střediskem ve velkých obloucích létat vrtulník FBI.

„Už otevírají,“ ozval se ve vysílačce hlas.

„Rozumím, Las Fuentes,“ odpověděl Lindell.

Všechny federální automobily byly vybaveny rádiovým pedálem a mikrofonem na vnitřním zpětném zrcátku, díky čemuž mohl řidič auta jednoduše sešlápnout nohou pedál a hovořit, aniž si musel přikládat před ústa mikrofon a být přitom zahlédnut a identifikován jako policista. Bosch někde zaslechl, že losangeleská policie má konečně dostat toto zařízení také, ovšem že ho jako první obdrží jednotka pro boj s narkotiky a specializované sledovací týmy.

„Lindelle,“ řekl, „už se ti někdy stalo, žes chtěl promluvit do mikrofonu a omylem přitom šlápl na brzdu?“

„Ještě ne, Boschi. Proč?“

„Jen mě zajímá, jak tahle zvláštní věčička funguje.“

„Podle toho, jak dobří lidi ji obsluhují.“

Bosch zívá. Už si ani nevzpomínal, kdy se naposledy vyspal. Část noci strávili cestováním do Las Vegas a zbytek pak plánováním operace před bankou.

„Tak co myslíš, Boschi?“ zeptal se ho Lindell. „Dříve, nebo později?“

„Dneska ráno. Budou ty peníze chtít. Nebudou čekat.“

„Jo, možná.“

„Ty myslíš, že přijdou až později?“

„Já bych to na jejich místě provedl později. Aspoň bych měl jistotu, že jestli mě někdo sleduje nebo na mě čeká - ať už je to FBI, LAPD, Powers nebo bůhví kdo -, upeče se tu na slunci. Chápeš?“

„Jo. Jestli tu budeme vysedávat celý den, nebudeme v maximálním střehu, jakmile dojde na věc.“

Bosch se na chvíli odmlčel a ze zadního sedadla si Lindella prohlížel. Všiml si, že se agent nechal ostříhat nakrátko. Po místě, kde mu Bosch před pár dny ustříhl cop, již nebylo ani stopy.

„Myslíš, že ti to bude chybět?“ zeptal se Bosch.

„Co mi bude chybět?“

„Život v podsvětí.“

„Ne, už mě to unavovalo. S radostí budu zase žít normálně.“

„Ani ty holky?“

Bosch viděl, jak Lindell rychle pohlédl na Bakera a pak se zadíval ve zpětném zrcátku na něj. Pochopil, že má toto téma nechat být.

„Tak co si myslíš o tom parkovišti teď, Done?“ řekl Lindell, aby odvedl hovor jinam.

Baker si prohlédl parkoviště, které se pomalu zaplňovalo. Naproti bance stálo pekařství a většina aut na parkovišti momentálně patřila jeho zaměstnancům.

„Myslím, že tam už můžeme zajet a zaparkovat u toho pekařství,“ řekl Baker. „Máme už tam slušné krytí.“

„Rozumím,“ řekl Lindell a lehce naklonil hlavu, aby jeho hlas směřoval ke zpětnému zrcátku. „Las Fuentes, tady Roy Rogers. Zajíždíme na pozici. Ohlásíme se vám od pekařství. Budete nás mít za zády.“

„Rozumím,“ ozvala se odpověď. „Ty jsi mi vždycky chtěl stát za zadkem, vid', Royi?“

„Vtipný kluk,“ utrousil Lindell.

Uplynula další hodina, během níž sledovali detektivové z Lindellova auta banku z nového místa, ale vůbec nic se nestalo. Lindell nyní mohl přijet blíž a zaparkovat před krupiéřskou školou asi v polovině délky parkoviště od banky. Ve škole dnes probíhala

výuka a na parkovišti již stálo několik aut budoucích krupíerů. Bylo to dobré krytí.

„Já nevím, Boschi,“ přerušil Lindell dlouhé mlčení. „Myslíš, že se objeví, nebo ne?“

„Nikdy jsem netvrdil, že je to něco víc než jen předtucha. Ale pořád si myslím, že to všechno do sebe zapadá. Dokonce líp, než když jsme sem přijeli. Minulý týden jsem totiž našel v Alisově pokoji v hotelu Mirage krabičku sirek. Byla z restaurace Las Fuentes. Takže ať už se objeví, nebo ne, pořád tvrdím, že Tony má v téhle bance bezpečnostní schránku.“

„No, uvažuju, že tam pošlu Dona, aby se na to zeptal. A jestli zjistíme, že tam žádnou schránku nemá, budeme moci celou akci odvolat a přestat tady ztrácet čas.“

„Záleží na tobě.“

„To máš pravdu.“

Uplynuly další dvě minuty napjatého ticha.

„A co Powers?“ zeptal se Lindell.

„Co je s ním?“

„Toho tady taky nevidím, Boschi. Když jsi sem dneska ráno dorazil, byl jsi celý hrr, že prý sem určitě přijede, aby ji našel a prostřílel ji skrz na skrz. Takže kde je?“

„Já nevím, Lindelle. Ale jestli jsme my byli dost chytří na to, abychom si to spočítali, tak on si to mohl spočítat taky. Vůbec bych se nedivil, kdyby díky sledování Tonyho celou dobu věděl, kde ta schránka je, a pouze se o tom při našem malém rozhovoru nezmínil.“

„To by mě taky nepřekvapilo. Ale pořád tvrdím, že by od něj bylo hloupé, kdyby se tu teď objevil. Musí přece vědět, že si to ohlídáme.“

„Hloupé‘ není ten správný výraz. Spíš sebevražedné. Ale myslím, že mu na tom teď vůbec nezáleží. Chce se jí jenom pomstít. A jestli přitom taky koupí kulku..., tak už to zkrátka chodí. Jak jsem ti říkal, už na stanici se chtěl zachovat jako kamikadze, když si myslel, že tam Veronika je.“

„No, tak to nám nezbyvá než doufat, že od té doby trochu vychladl...“

„Támhle!“ vyštěkl Baker

Bosch sledoval jeho ukazováček k protějším rohu parkoviště,

kam právě vjela bílá limuzína a pomalu se sunula směrem k bance.

„Ježší,“ ulevil si Lindell. „Neříkejte mi, že je až takhle hloupý.“

Boschovi připadaly všechny limuzíny víceméně stejné, ale Lindell s Bakerem auto zřejmě podle něčeho poznali.

„Je to Joey Marks?“

„Je to jeho limuzína. Má rád velké bílé záclonky. Talián se prostě nezapře. Ale on přece uvnitř být nemůže, to snad ne. Jestli se nechá takhle pitomě sebrat, tak jsem si ty dva roky podělaného života mohl klidně ušetřit.“

Limuzína zastavila v pruhu před bankou. Žádný další pohyb ovšem nenastal.

„Máte ji, Las Fuentes?“ zeptal se Lindell.

„Jo, máme ji,“ přišla šeptaná odpověď, přestože bylo jasné, že nikdo v limuzíně nemohl agenty v dodávce zaslechnout.

„Jedničko, dvojko a trojko, buďte ve střehu.“ pokračoval Lindell. „Zdá se, že máme lišku v kurníku. Air Jordan, ty si můžeš dát až do odvolání šlofíka. Nechci, abys nám lítal nad hlavama a ještě někoho vyplašil.“

Ozvala se série přitakání od tří dalších jednotek a helikoptéry.

„Když nad tím ještě tak přemýšlím, co kdybyste zajeli k jihozápadnímu vchodu a zůstali tam v pohotovosti?“ navrhl Lindell.

„Rozumím.“

Nakonec se otevřely dveře limuzíny, ale bohužel na straně, kde měl Bosch zakrytý výhled. Bosch ani nedutal a čekal. Po chvíli se z limuzíny vynořil kapitán John Felton.

„Bác ho,“ zašeptal někdo do vysílačky.

Felton se sklonil do otevřených dveří a natáhl dovnitř ruku. Vzápětí se objevila Veronika Alisová a Felton ji pevně sevřel za paži. Za Veronikou vystoupil další muž a současně se automaticky otevřel kufr. Druhý muž - v šedých kalhotách a v košili s oválnou jmenovkou nad náprsní kapsou - přešel ke kufru a Felton se znovu sklonil a řekl cosi člověku, který stále seděl v limuzíně. Ani na okamžik přitom nepustil Veroničinu paži.

V tu chvíli zahlédl Bosch na krátký okamžik Veroničin obličej. A přestože byl od ní vzdálen dobrých třicet metrů, zřetelně na ní viděl strach a vyčerpání. Zřejmě právě prožila nejdelší noc v životě.

Druhý muž vytáhl z kufru těžký červený box na náradí a vyrazil

za Feltonem s Veronikou, kteří již mířili k bance. Felton přitom stále mačkal Veroničinu paži a nervózně se rozhlížel na všechny strany. Bosch viděl, jak kapitán upřel pohled na dodávku a trvalo celou věčnost, než se konečně zadíval jinam. Rozhodující roli přitom pravděpodobně sehrál zbrusu nový nápis na dodávce. Byl to dobrý tah.

Když Felton s Veronikou kráčeli ke starému cadillaku, Felton se sklonil, aby se podíval na muže, který pracoval pod zvednutou kapotou. Jakmile usoudil, že pro něj nepředstavuje hrozbu, spokojeně se napřímil a pokračoval v chůzi k proskleným dveřím banky. Než však dvojice zmizela uvnitř, všiml si Bosch, že Veronika svírá jakousi plátěnou tašku. Její rozměry se přitom nedaly rozpoznat, protože taška byla prázdná a několikrát složená přes sebe.

Bosch opět napětím ani nedutal, dokud mu dvojice nezmizela z dohledu.

„Dobře,“ řekl Lindell do zpětného zrcátka. „Takže tu máme tři lidi. Feltona, tu ženskou a toho montéra. Poznáváte ho někdo?“

Vysílačka se na několik vteřin odmlčela a pak se ozval osamocený hlas.

„Jsem strašně daleko, ale zdálo se mi, že vypadá jako Maury Pollack. To je jeden specialista na sejfy a zámky, který kdysi pracoval pro Joeyho bandu.“

„Dobře,“ řekl Lindell. „Toho si proklepnem později. Teď pošlu do banky Bakera, aby si tam otevřel účet. Počkáte pět minut a pak tam půjde Conlon. Zkontrolujte si sady.“

Agenti rychle vyzkoušeli vysílačky, které měli Baker a Conlon pod šaty, bezdrátová sluchátka a mikrofony na zápěstí. Baker pak vystoupil z auta, rychle vešel na chodník před jednou z prodejen a zamířil k bance.

„Morrisi,“ řekl Lindell. „Běž se projít. Třeba do té elektroprodejny.“

„Rozumím.“

Bosch sledoval, jak agent, s nímž se seznámil na noční schůzce, přechází přes parkoviště od auta stojícího nedaleko jihozápadního východu. Morris s Bakerem přitom prošli tři metry kolem sebe, ale nedali najevo, že se znají, ani se nepodívali na limuzínu, která dosud stála s naprázdno běžícím motorem v parkovacím pruhu před

bankou.

Dalších pět minut trvalo asi hodinu. Venku bylo horko, ale Bosch se potil hlavně úzkostným čekáním a odhadováním, co se asi děje uvnitř. Od vstupu do banky se jim Baker ozval jen jednou: zašeptal, že sledované subjekty se nacházejí v oddělení bezpečnostních schránek.

„Dobře. Conlone, běž,“ poručil Lindell přesně po pěti minutách.

Téměř vzápětí zahlédl Bosch Conlona, jak kráčí podél výkladů směrem od pekařství a po chvíli mizí v bance.

A pak se nic nedělo plných patnáct mučivě dlouhých minut. Nakonec to Lindell nevydržel a promluvil, aby přerušil mlčení.

„Jak jsme na tom? Všichni v pohodě?“

Ozvalo se cvakání mikrofonů signalizující kladnou odpověď. Právě když vysílačka opět utichla, zapraskal v ní naléhavý Bakerův šepot.

„Jdou ven, jdou ven. Něco se děje.“

Bosch sledoval dveře banky, z nichž se za okamžik vynořil Felton s Veronikou. Kapitán stále držel Veroniku pevně za paži. Montér se opět zařadil za ně a vláčel s sebou červenou krabici na nářadí.

Felton se tentokrát nerozhlížel a rovnou odhodlaně zamířil k limuzíně. Nyní již nesl plátěnou tašku on a Bosch měl dojem, že taška v bance narostla na objemu. A pokud předtím vypadal Veroničin obličej bázlivě a vyčerpaně, nyní již byl doslova zkroucený hrůzou. Bosch to nemohl na dálku přesně posoudit, ale zdálo se mu, že Veronika pláče.

A zatímco se všichni tři vraceli kolem starého cadillaku k limuzíně, otevřely se její dveře zevnitř.

„No dobrá,“ řekl Lindell naslouchajícím agentům. „Na můj povel vyrazíme. Já si vezmu předek limuzíny, trojka se bude držet za mnou. Jednička a dvojka budou krýt zadek. Klasická blokáda automobilu. Las Fuentes, vy pak přiskočíte a budete krýt vnitřek limuzíny. A hodte sebou. Jestli dojde k přestřelce, dávejte všichni pozor na křížovou palbu. Slyšíte? Pozor na křížovou palbu.“

Zatímco z ostatních vysílaček přicházely souhlasné odpovědi, sledoval Bosch Veroniku. Poznal, že Veronika dobře ví, že jde na jistou smrt. Výraz jejího obličeje mu vzdáleně připomínal grimasu,

kteou před pár dny viděl ve tváři jejího muže. Grimasu plynoucí z poznání, že hra je u konce.

Náhle Bosch viděl, jak se přímo za Veronikou otevírá kufr cadillaku a z něj - jakoby poháněn stejným pružinovým mechanismem - vyskočil Powers. Okamžitě sebou mrštil k zemi a zároveň zaječel jediné slovo divokým zvířeckým hlasem, který Bosch zřetelně slyšel a věděl, že na něj nikdy nezapomene.

„Veroniko!“

Když se Veronika, Felton a montér otočili k místu výkřiku, zvedl Powers obě ruce a v obou držel pistole. V tom okamžiku Bosch rozeznal v policistově levé ruce záblesk své vlastní zbraně vykládané pistole Smith & Wesson.

„Zbraň!“ vykřikl Lindell. „Všichni na místo! Všichni na místo!“

Prudce zařadil rychlost a dupnul na plynový pedál. Auto sebou šskublo a s kvílením vyrazilo k limuzíně. Boschovi však bylo jasné, že už se nedá vůbec nic dělat. Byli příliš daleko. S chmurnou fascinací sledoval výjev před sebou, jako by se díval na zpomalenou scénu z nějakého Peckinpahova filmu.

Powers začal střílet z obou pistolí. Nábojnice mu létaly v obloucích vzduchem přes obě ramena a Powers se rychle blížil k limuzíně. Felton se pokusil vytáhnout ze saka vlastní pistoli, ale v tom okamžiku ho zasáhla sprška střel, takže se skácel jako první. A pak dostala zásah i Veronika, která stála v naprostém klidu čelem ke svému vrahovi a vůbec se nepokoušela utéct nebo se ukrýt. Padla na chodník na místo, kam Bosch neviděl, protože mu ve výhledu bránila limuzína.

Powers postupoval dál a stále přitom střílel z pistolí. Montér odhodil box s náradím, zvedl ruce a začal ustupovat z palebné linie. Powers si ho očividně nevšímal. Bosch nedokázal posoudit, zda policista střílí do Veroničina padlého těla, nebo do otevřených dveří limuzíny. V tu chvíli zavyl motor, protočila se kola a limuzína s dosud otevřenými zadními dveřmi vyrazila vpřed. Téměř vzápětí však řidič limuzíny nezvládl zatáčku doleva z parkovacího pruhu a velký automobil narazil do řady zaparkovaných vozů. Řidič vyskočil ven a vyrazil směrem k pekařství.

Powers nevěnoval prchajícímu řidiči vůbec žádnou pozornost. Dorazil na místo, kde ležel na zemi Felton, upustil mu na prsa

Boschovu pistoli a sehnul se pro tašku, která ležela na zemi vedle kapitánovy ruky.

Zdálo se, že si Powers neuvědomil, že je taška prázdná, až do chvíle, kdy ji sebral ze země a prohmatal v prstech. A právě když učinil tento svůj objev, otevřely se za ním dveře dodávky a z vozu se vyrojili čtyři agenti s brokovnicemi. Současně se zpoza cadillaku vynořil agent v umaštěném tričku a mířil na Powerse pistolí, kterou měl celou dobu ukrytou v motorovém bloku.

Kvílejší pneumatiky jednoho z příjíždějících federálních aut náhle odpoutaly Powersovu pozornost od tašky. Powers ji odhodil na zem, otočil se k pětici agentů za sebou a znovu zvedl obě ruce, třebaže již měl pouze jedinou zbraň.

Agenti zahájili palbu a Bosch sledoval, jak nárazy kulek doslova zvedly Powerse ze země a odmrštily ho na přední kapotu velkého pickupu, který pravděpodobně patřil nějakému klientovi banky. Powers ztěžka dopadl na záda. Zbývající pistole mu vypadla z ruky a s rachotem se svezla po kapotě na zem. V hrobovém tichu, které se rozhostilo po pouhých osmi vteřinách střelby, zněl její pád na chodník hlasitěji než obvykle.

Powers byl mrtev. Felton byl mrtev. Giuseppe Marconi alias Joseph Marconi alias Joey Marks byl mrtev - jeho tělo leželo rozplácnuté a utopené v krvi na jemné kožené sedačce v zadní části limuzíny.

Když policisté dorazili k Veronice Alisové, byla ještě naživu, ale umírala. Dvě kulky ji zasáhly do horní části hrudníku a bubliny v krvavé pění u úst naznačovaly, že jí zásahy roztrhaly plíce. A tak zatímco agenti FBI pobíhali sem a tam, aby zajistili a zabezpečili místo činu, Bosch s Riderovou vyrazili k Veronice.

Její oči byly stále otevřené, ale rychle ztrácely vlhkost, neustále přitom tékaly sem a tam, jako by hledaly někoho či něco, co tam nebylo. Po chvíli Veronika rozpohybovala čelist a řekla cosi, čemu Bosch nerozuměl. Sklonil se tedy nad ni a natočil ucho k jejím ústům.

„Můžete mi... přinést led?“ zašeptala.

Bosch se otočil a pohlédl na ni. Nerozuměl. Veronika promluvila znovu a on opět přiložil ucho k jejím ústům.

„.... ten chodník... strašně horký. Já... chci led.“

Bosch se na ni podíval a přikývl.

„Už se nese. Už se nese. Veroniko, kde jsou ty peníze?“

Bosch se nad ni ještě více sklonil a uvědomil si, že Veronika má pravdu - asfaltový chodník ho skutečně pátil do dlaní. Znovu se zaposlouchal a stěží rozeznal její další slova.

„Aspoň že..., že je nemají oni.“

V tom okamžiku začala Veronika kašlat hlubokým vlhkým kašlem a Bosch věděl, že její hrudník je již plný krve a nepotrvá dlouho a Veronika se v něm doslova utopí. Nenapadlo ho nic, co by měl udělat nebo říci. Uvědomil si, že Veronika má pravděpodobně v těle jeho vlastní kulky a že musí zemřít jen proto, že Bosch s Edgarem nezvládli situaci a nechali si Powerse utéct. Téměř ji chtěl požádat o odpuštění - přál si, aby mu řekla, že chápe, že se věci někdy nevyvinou správným směrem.

Nakonec Bosch odtrhl od Veroniky oči a rozhlédl se po parkovišti. V dálce zaslechl zvuk blížících se sirén. Viděl už však v životě mnoho střelných zranění, takže dobře věděl, že Veronika sanitku nebude potřebovat. Pohlédl na ni. Její obličej byl velice bledý a svaly na něm postupně začínaly ochabovat. Veroničiny rty se ještě jednou pohnuly a Bosch se k nim opět sklonil, aby si je poslechl. Tentokrát mu však její hlas zněl v uchu jako pouhé zoufalé sípání. Bosch nerozuměl, co mu Veronika říká, a zašeptal jí do ucha, aby mu to zopakovala.

„.... uste mocer ...“

Bosch se jí zadíval na rty, zatvářil se zmateně a zavrtěl hlavou. Na Veroničině tváři se objevil ustaraný výraz.

„Pus,“ řekla z posledních sil. „Puste... mou dceru.“

Bosch Veroniku stále upřeně sledoval a přemýšlel, co mu právě řekla. A pak bez rozmyšlení přikývl. V tu chvíli Veronika zemřela. Její oči se rozostřily a Bosch poznal, že Veronika Alisová již není mezi živými.

Vstal a Riderová na něj upřeně pohlédla.

„Co říkala, Harry?“

„Říkala..., nejsem si jistý, co říkala.“

Bosch s Edgarem a Riderovou se opírali o kufr Lindellova auta a

sledovali, jak se na místo činu sjíždějí šiky agentů FBI a lasvegaských policistů, Lindell nařídil uzavření celého nákupního střediska a nechal ho obehnat žlutou policejní páskou. Edgar toto rozhodnutí komentoval slovy: „Když tihle lidi očumují místo činu, tak to opravdu očumují *místo* činu.“

Všichni tři policisté již podali výpověď a nebyli nadále součástí vyšetřování. V celém případě od této chvíle figurovali jako pouzí svědkové a nyní i pozorovatelé.

Vyšetřování řídil zvláštní agent lasvegaské pobočky FBI. Federální policie přivezla na místo činu kamion se čtyřmi oddělenými vyšetřovacími místnostmi a agenti právě prováděli výslech svědků přestřelky. Mrtvá těla na chodníku i v limuzíně ležela stále na místě, pouze byla zakrytá žlutou umělohmotnou plachtou. Zářivě žlutá barva se bezpochyby dobře vyjímal na záběrech ze zpravodajských vrtulníků, které již nějakou dobu kroužily policistům nad hlavami.

Boschovi se podařilo vymámit od Lindella několik útržků informací o přesném průběhu celého incidentu. Podle poznávací značky patřil cadillac, ve kterém se Powers ukrýval přinejmenším čtyři hodiny, během nichž vozidlo sledovala FBI, jednomu muži z kalifornského Palmdale - pouštního města severovýchodně od Los Angeles. Majitel auta již měl záznam v databázi FBI. Byl to rasistický ultrapravičák, který při dvou po sobě jdoucích svátcích Dne nezávislosti pořádal na svém pozemku protivládní shromáždění. Kromě toho o něm bylo známo, že se snažil přispět na obhajobu mužů obviněných z atentátu na federální budovu v Oklahoma City. Lindell Boschovi sdělil, že FBI obvinila majitele cadillaku za jeho pomoc Powersovi a hodlá ho stíhat za účast při pokusu o vraždu. Byl to chytrý plán. Kufr cadillaku byl vystlán měkkým kobercem a několika pokrývkami. Řetěz se zámkem, který držel kufr v dolní poloze, se dal zvenčí odháknout a prorezivělá místa na náraznících a kufru umožňovala Powersovi sledovat dění kolem sebe a čekat na správný okamžik, kdy bude moci vyskočit ven s pistolemi v ruce.

Montér, z něhož se nakonec skutečně vyklubal Maury Pollack, více než ochotně spolupracoval s federálními agenty - ke štěstí mu úplně stačilo, že neleží mezi lidmi pod žlutými plastickými plachtami. Sdělil Lindellovi a ostatním, že si pro něj Joey Marks toho

rána přijel a řekl mu, že si má obléct pracovní oděv a vzít s sebou vrtačku. Pollack vůbec netušil, co se děje, protože cestou do banky se v limuzíně skoro nemluvilo. Věděl jen, že žena v autě je k smrti vyděšená.

Uvnitř pobočky předložila Veronika Alisová bankovnímu úředníkovi kopii manželova úmrtního listu, závěť a soudní rozhodnutí vydané v pátek lasvegaským městským soudem, které ji jakožto jedinou dědičku Anthonyho Alisa opravňovalo k přístupu do jeho bezpečnostní schránky. Úředník přístup schválil a nechal Alisovu schránku odvrtat, protože paní Alisová prohlásila, že nedokázala najít manželův klíč.

Problém spočíval v tom, že když Pollack skříňku odvrtal, zjistil, že je prázdná.

„Umíš si to představit?“ řekl Lindell, když tuto informaci tlumočil Boschovi. „Všechno to bylo úplně k ničemu. Už jsem doufal, že budu mít někdy v životě dva miliony. Samozřejmě bychom se o ně rozdělili s L. A. Pěkně napůl, Boschi.“

„Jasně,“ odpověděl Bosch. „Díval ses na záznamy? Kdy naposledy Tony tu schránku otevíral?“

„To je další věc. Byl v ní ještě v pátek. Zhruba dvanáct hodin před vraždou šel do banky a vyprázdnil celou schránku. Musel mít nějakou předtuchu nebo co. On to věděl, člověče. Věděl to.“

„Možná.“

Bosch si vzpomněl na krabičku od sirek z restaurace Las Fuentes, kterou našel v Tonyho pokoji v hotelu Mirage. Tony nekouřil, ale Bosch si vzpomněl na popelníky v domě, kde vyrůstala Layla. Usoudil tedy, že pokud Tony vyprázdnil schránku v pátek a během svého pobytu jedl v Las Fuentes, pak jediným důvodem, proč se sirky z této restaurace objevily v jeho hotelovém pokoji, byla skutečnost, že v Las Fuentes seděl s někým, kdo sirky potřeboval.

„Otázka zní, kde teď ty peníze jsou,“ řekl Lindell. „Jestli je najdeme, můžeme je zabavit. Starej Joey už je potřebovat nebude.“

Lindell se podíval na limuzínu. Dveře byly stále otevřené dokořán a zpod plastické plachty vyčuhovala ven jedna Marconiho noha ve světle modré nohavici, s bílou ponožkou a v černém mokasínu. Nic jiného teď Bosch z Joeyho Markse neviděl.

„Bankovní úředníci spolupracují, anebo potřebujete na každé

uprdnutí soudní příkaz?“

„Ne, jedou v tom s námi. Vedoucí pobočky se třese jako osika. Masakr přede dveřmi se ti nestává každý den.“

„Tak je požádej, aby se podívali do záznamů a zjistili, jestli tam nevedou schránku na jméno Gretchen Alexanderová.“

„Gretchen Alexanderová? Kdo to je?“

„Vždyť ji znáš, Royi. Je to Layla.“

„Layla? Děláš si srandu? To si vážně myslíš, že by dal té couře dva miliony dukátů a pak šel a nechal se zastřelit?“

„Jenom to ověř, Royi. Za zkoušku to stojí.“

Lindell zamířil ke vchodu do banky. Bosch se podíval na své dva kolegy.

„Jerry, budeš chtít svou pistoli zpátky? Měli bychom si o ně říct, aby je nezničili nebo navždycky neodepsali.“

„Mou pistoli?“

Edgar se díval na jednu ze žlutých plachet a ve tváři měl utrápený výraz.

„Ne, Harry, myslím, že ne. Ta bouchačka je teď poskvrněná. Už ji nikdy nebudu chtít zpátky.“

„Jo,“ přitakal Bosch. „Uvažoval jsem podobně.“

Na okamžik se zamyslel a pak zaslechl, jak někdo volá jeho jméno. Otočil se a viděl, jak na něj Lindell mává od dveří banky. Vyrázil k němu.

„Trefa,“ utrousil Lindell. „Má tady schránku.“

Odešli spolu do banky, kde právě několik federálních agentů vyslýchalo užaslé zaměstnance pobočky. Lindell odvedl Bosche ke stolu, za nímž seděla vedoucí pobočky. Byla to asi třicetiletá žena s hnědými vlnitými vlasy. Podle cedulky na stole se jmenovala Jeanne Connorsová. Lindell zvedl spis, který ležel na jejím stole, a ukázal ho Boschovi.

„Má tady schránku a Tony Aliso k ní měl podpisové právo. I ona navštívila schránku v pátek, zhruba ve stejné době, kdy Tony před vraždou navštívil tu svou. Víš, co si myslím? Myslím, že Tony vyprázdnil svou schránku a vložil všechno do její.“

„Nejspíš ano.“

Bosch si prohlédl záznamy o operacích s bezpečnostní schránkou. Všechny byly psány rukou na malé kartičce ve spisu.

„Takže teď,“ konstatoval Lindell, „si opatříme soudní příkaz k otevření schránky a necháme ji odvrát - možná k tomu dokonce využijeme tady Mauryho, když s náma tak dobře spolupracuje. Peníze ze schránky zabavíme, a trochu tak přilepšíme federální vládě. Vy z L. A. dostanete taky svůj podíl.“

Bosch na agenta pohlédl.

„Jestli máš pádný důvod, můžeš tu schránku klidně nechat odvrát, ale rozhodně v ní nic nebude.“

Ukázal na poslední položku na záznamové kartě. Gretchen Alexanderová vybrala schránku sama již před pěti dny - ve středu po Alisově vraždě. Lindell na položku dlouze civěl, než se zmohl na reakci.

„Proboha. Ty myslíš, že tu schránku vyluxovala?“

„Jo, Royi, to si myslím.“

„Ona zmizela, že jo? Sháněl ses po ní přece, nebo ne?“

„Je v trapu, hochu. A já se asi vypařím taky.“

„Ty chceš odjet?“

„Svěddeckou výpověď jsem podal, takže jsem volný. Tak zatím, Royi.“

„Jo, dobře, Boschi.“

Bosch zamířil ke dveřím banky. Když je otevřel, Lindell ho opět dohonil.

„Ale proč všechny ty peníze strkal do její schránky?“

Stále držel v ruce záznamovou kartu a civěl na ni, jako by mu mohla náhle na všechno odpovědět.

„To nevím, ale mám určité rušení.“

„Jaké tušení, Boschi?“

„Že byl do ní zamilovaný.“

„On? Do takové holky?“

„Člověk nikdy neví. Lidi se dokážou zabíjet z celé řady důvodů. Možná se taky z celé řady důvodů dokážou milovat. A když to přijde, musíš to brát, jak to je, bez ohledu na to, jestli je to taková holka nebo... někdo jiný.“

Lindell jednoduše přikývl a Bosch vyšel ven.

Bosch, Edgar a Riderová odjeli taxíkem k federální budově a přesedli do svého auta. Bosch poté prohlásil, že by se chtěl ještě

zastavit v severním Las Vegas - v domě, kde vyrůstala Gretchen Alexanderová.

„Ona tam nebude, Harry,“ namítl Edgar. „Děláš si legraci?“

„Já vím, že tam nebude. Ale chtěl bych si na chvíli promluvit s tou starou dámou.“

Našel dům bez bloudění a zajel s autem na příjezdovou cestu. Mazda RX7 tam stále parkovala a nezdálo se, že by od Boschovy poslední návštěvy někam vyjela.

„Potrvá to jen minutku, takže můžete zůstat v autě.“

„Já půjdu taky,“ řekla Riderová.

„Já tu zůstanu a nechám puštěnou klimatizaci,“ řekl Edgar. „Z Las Vegas budu řídit jako první já, Harry.“

Bosch s Riderovou vystoupili a Edgar se posadil za volant.

Když Bosch zaklepal na dveře, otevřely se velmi rychle. Žena jejich auto zahlédla nebo zaslechla a byla připravena.

„To jste zas vy,“ řekla, když se podívala přes pěticentimetrovou štěrbinu ve dveřích. „Gretchen tu pořád není.“

„Já vím, paní Alexanderová. Chtěl bych hovořit s vámi.“

„Se mnou? Proboha, proč?“

„Mohli bychom jít dál, prosím? Je tady strašné horko.“

Žena odevzdaně otevřela dveře.

„Tady taky. Nemůžu si dovolit pustit klimatizaci na míň než na pětadvacet.“

Oba policisté vešli dovnitř a přesunuli se do obývacího pokoje. Bosch představil ženě Riderovou a všichni tři se posadili. Tentokrát si Bosch sedl na úplný kraj pohovky, protože si ještě pamatoval, jak se minule probořil.

„Takže o co jde? Proč se mnou chcete mluvit?“

„Chci se něco dozvědět o matce vaší vnučky,“ řekl Bosch.

Ženě ochabla čelist a Bosch viděl, že Riderová není zmatena o nic méně.

„O její matce?“ zeptala se Dorothy Alexanderová. „Její matka je dávno pryč. Neměla dost slušnosti, aby se přijela podívat na vlastní dceru. Natož na její matku.“

„Kdy od vás odešla?“

„Už je to dávno. Gretchen byla ještě v plenkách. Nechala mi tu jen vzkaz na rozloučenou s přáním všeho dobrého. A zmizela.“

„Kam šla?“

„O tom nemám nejmenší potuchy a ani to vědět nechci. Vlastně jí nebyla žádná škoda. Otočila se k té nádherné malé holčičce zády. Neměla ani tolik cti v těle, aby jí aspoň někdy zavolala nebo si od ní nechala poslat fotku.“

„Jak jste věděla, že je vůbec naživu?“

„Já to nevěděla. Úplně klidně může být už celé roky mrtvá.“

Dorothy byla mizerný lhář - patřila mezi ty, kteří při lži zvyšují hlas a předstírají rozhořčení.

„Ale vy to víte,“ řekl Bosch, „Posílala vám přece peníze, nebo ne?“

Dorothy se nadlouho mrzutě zadívala na své ruce - byl to její způsob, jak se přiznat ke lži.

„Jak často?“ zeptal se Bosch.

„Jednou nebo dvakrát ročně. Ale ani zdaleka to nevynahradilo všechno, co mi provedla.“

Bosch se jí chtěl zeptat, jaká částka by to tedy vynahradila, ale nakonec to neudělal.

„Jak vám ty peníze přicházely?“

„Poštou. Posílala je hotově. Víím, že mi chodily ze Sherman Oaks v Kalifornii. Aspoň to tak vždycky stálo na razítku. Ale jak to s tím vším souvisí?“

„Povězte mi, jak se vaše dcera jmenovala, Dorothy.“

„Měla jsem ji se svým prvním mužem. Tehdy jsem se jmenovala Gilroyová a ona se tak jmenuje taky.“

„Jennifer Gilroyová,“ zopakovala Kiz pravé dívčí jméno Veroniky Alisové.

Dorothy na Riderovou překvapeně pohlédla, ale nezeptala se, odkud to policistka ví.

„Říkali jsme jí Jenny,“ zasněla se. „Víte, když jsem se ujala Gretchen, znovu jsem se vdala a získala nové jméno. A tak jsem ho dala i Gretchen, aby ji děcka ve škole kvůli tomu neotravovaly. Všichni si vždycky mysleli, že jsem její máma, a nám oběma to docela vyhovovalo. Nikdo nemusel vědět, že je to ve skutečnosti jinak.“

Bosch přikývl. Nyní vše zapadalo hezky do sebe. Veronika Alisová byla Laylina matka. Tony Aliso tak jednoduše přisedlal z

matky na dceru. Nebylo již nic, nač by se měl Bosch zeptat nebo co by měl říci. Poděkoval staré ženě a jemně položil ruku Ricierové na záda, aby vyšla ze dveří jako první. Na horním schodu se zastavil a ohlédl se na Dorothy. Počkal, až Riderová poodejde o několik kroků k autu, a teprve pak promluvil.

„Až se vám Layla - totiž Gretchen - ozve, řekněte jí, aby nejezdila domů. Aby se držela co nejdále odtud, pokud to jen trochu půjde.“

Bosch zavrtěl hlavou.

„Neměla by se už nikdy vracet domů.“

Dorothy neřekla nic. Bosch chvíli počkal a pak se zadíval na ošoupanou rohožku. Přikývl a zamířil k autu.

Bosch se posadil na zadní sedadlo za Edgara a Riderová se uvelebila na sedadle spolujezdce. Sotva vycouvali z příjezdové cesty, Riderová se otočila a pohlédla na Bosche.

„Harry, jak sis to všechno poskládal dohromady?“

„Díky Veroničiným posledním slovům. Řekla: ‚Pusťte mou dceru.‘ V tu chvíli mi to tak nějak došlo. Obě dvě si byly trochu podobné. Akorát mě to předtím nenapadlo.“

„Vždyť jsi Laylu nikdy neviděl.“

„Viděl jsem její fotku.“

„Co je?“ vyzvídal Edgar. „Co se děje?“

„Myslíš, že Tony Aliso věděl, kdo to je?“ zeptala se Riderová a Edgar si nevšímala.

„Těžko říct,“ odpověděl Bosch. „Jestli ano, tak se dá to, co ho nakonec postihlo, snadněji pochopit, snadněji přijmout. Možná se s tím před Veronikou chlubil. Možná ji právě tohle přivedlo na scestí.“

„A co Gretchen alias Layla?“

Edgar neustále otáčel hlavu mezi oběma policisty a silnicí a tvářil se zmateně.

„Něco mi říká, že to nevěděla. Myslím, že kdyby to věděla, řekla by to své babičce. A ta to rozhodně netušila.“

„Ale jestli ji Tony jenom využíval, aby pokořil Veroniku, proč pak uložil všechny peníze do její schránky?“

„Možná ji jen využíval, ale taky do ní mohl být zamilovaný. To už se nikdy nedozvíme. Mohla to být jen shoda okolností, že se to

stalo právě v den, kdy byl Tony zavražděn. Možná si k ní ty peníze uložil jen proto, že měl na krku bernák. Možná se bál, že se kontroloři o té schránce nějak doslechnou a zmrazí mu do ní přístup. Dá se to vysvětlit mnoha způsoby. Ale pravdu se už nikdy nedozvíme. Všichni jsou totiž mrtví.“

„Všichni kromě té holky.“

Edgar prudce zabrzdil a strhl řízení na okraj silnice. Shodou okolností to učinil právě před klubem Dolly's na Madison Street.

„Tak řekne mi už někdo, co se tady děje, sakra?“ naléhal. „Já se pro vás obětuju a udržuju v autě chládek, zatímco vy si jdete dovnitř poklábosit, a pak z vás nemůžu dostat ani slovo. Takže o čem se to tu bavíte, doprdele práce?“

„Jenom jeď, Jerry. Až dorazíme do Flaminga, Kiz ti to poví.“

Zajeli na parkoviště před hotelem Flamingo a Bosch vystoupil z auta. Rychle prošel kasinem o rozloze fotbalového hřiště, vyhnul se řadám hracích automatů a vstoupil do pokerové herny. Eleanor mu řekla, že jakmile bude ve Vegas hotov, má si ji vyzvednout právě zde. Po příjezdu do Las Vegas ukázala Eleanor policistům banku, do které jednou viděla vcházet Tonyho Alisa s Gretchen Alexanderovou, a pak ji Bosch odvezl do zdejšího kasina.

V pokerové herně se nacházelo pět stolů. Bosch rychle přejel pohledem po obličejích hráčů, ale nikde Eleanor neviděl. Když se pak ohlédl zpátky do kasina, stála vedle něj - přesně jako se vedle něj objevila první večer ve Vegas, když se ji vydal hledat.

„Harry.“

„Eleanor. Myslel jsem, že budeš hrát.“

„Nemohla jsem hrát a myslet přitom na tebe. Je všechno v pořádku?“

„Všechno je v pořádku. Odjíždíme.“

„Fajn. Las Vegas už se mi nelíbí.“

Bosch na chvíli zaváhal. Téměř se zajíkl, ale pak sebral odvahu a přece jen se vymáčkl.

„Ale než odjedeme, chtěl bych se přece jen ještě někde zastavit. Na místě, o kterém jsme už mluvili. Tedy pokud ses rozhodla.“

Eleanor se na něj dlouze zadívala a pak se jí na tváři objevil úsměv.

9

Bosch krácel po naleštěném linoleu v pátém patře Parker Center a úmyslně tahal paty za sebou. Chtěl nechat na pečlivě udržovaném povrchu šmouhy. Po chvíli odbočil na oddělení vnitřního vyšetřování a požádal sekretářku za přepážkou o Chastaina. Sekretářka se ho zeptala, zda s ním má smlouvenou schůzku, a Bosch jí sdělil, že s lidmi jako Chastain si žádné schůzky nesmlouvá. Sekretářka na něj chvíli civěla a on její civění opětoval tak dlouho, až zvedla telefon a vytukala Chastainovo číslo. Zašeptala cosi do sluchátka, přidržela si ho na prsou a podívala se nejprve na Bosche a pak na krabici od bot a složku v jeho ruce.

„Chce vědět, o co jde.“

„O to, že se mu rozpadlo obvinění, které proti mě spřádal.“

Sekretářka znovu cosi zašeptala do sluchátka a Bosch byl konečně bzučákem vpuštěn do dveří v přepážce. Zamířil do služební místnosti, kde sedělo za stoly několik vnitřních vyšetřovatelů. Za jedním ze stolů se postavil Chastain.

„Co tady děláte, Boschi? Jste přece suspendován za útěk zadrženého.“

Chastain to úmyslně řekl nahlas, aby všichni ostatní v místnosti věděli, že Bosch je člověk stížený vinou.

„Náčelník mi zkrátil trest na týden,“ prohlásil Bosch. „Já tomu říkám dovolená.“

„No jo, ale to je jen první kolo. Ještě jsem váš případ neuzavřel.“

„Kvůli tomu jsem tady.“

Chastain ukázal na vyšetřovnu, v níž Bosch seděl minulý týden se Zanem.

„Promluvme si támhle.“

„Ne,“ řekl Bosch. „My spolu mluvit nebudeme, Chastaine. Jenom vám to ukážu.“

Hodil na stůl složku, kterou si přinesl s sebou. Chastain zůstal stát a díval se na složku, aniž by ji otevřel.

„Co to je?“

„To je konec případu. Otevřete to.“

Chastain se posadil, otevřel složku a hlasitě si odfrkl, jako by se právě pouštěl do nějaké nechutné a nesmyslné práce. Horní list složky tvořila kopie jedné stránky z procedurální příručky o chování policisty. Pro šilhavce z vnitřního vyšetřování představovala příručka totéž, co pro zbytek policistů a vyšetřovatelů trestní zákon.

Okopírovaná stránka se týkala spolčování policistů se známými zločinci, odsouzenými osobami a příslušníky organizovaného zločinu. Takové spolčování bylo podle příručky přísně zakázáno a dalo se trestat i propuštěním z policejního sboru.

„Tohle jste mi nosit nemusel, Boschi. Mám celou příručku,“ řekl Chastain.

Pokoušel se o nezávaznou konverzaci, protože nevěděl, co má Bosch za lubem, a přitom si velmi dobře uvědomoval, že ho kolegové u ostatních stolů bedlivě sledují, přestože předstírají pravý opak.

„Jo? V tom případě si tu příručku vytáhněte a přečtěte si poslední rádek. O té výjimce.“

Chastain se podíval na spodní část stránky.

„Píše se tu: ‚Výjimku z tohoto ustanovení lze uplatnit v případě, že policista prokáže k uspokojení nadřízených důstojníků, že je s takovou osobou v rodinném svazku pokrevním nebo manželském. V takovém případě musí policista...‘“

„To stačí,“ přerušil Chastaina Bosch.

Sklonil se a vytáhl stránku ze složky, aby Chastain viděl, co leží pod ní.

„To, co právě vidíte, Chastaine, je potvrzení o sňatku vydané v okrese Clark ve státě Nevada. Stvrzuje se jím moje manželství s Eleanor Wishovou. A pokud vám to nestačí, leží pod ním dvě místopřísežná prohlášení mých kolegů. Byli nám na svatbě za svědky.“

Chastain zabodával oči do papíru.

„Skončil jsi, kamaráde,“ dodal Bosch. „Prohráls. A teď mi zmiz ze života.“

Chastain se opřel o židli. Obličej měl brunátný a pokoušel se o nemotorný úsměv. Teď už si mohl být jist, že ho ostatní pozorují.

„Chcete mi říct, že jste se oženil jen proto, abyste se vyhnul vnitřnímu vyšetřování?“

„Ne, pitomče. Oženil jsem se proto, že někoho miluju. Proto se člověk žení.“

Chastain se nezmohl na odpověď. Zavrtěl hlavou, podíval se na hodinky a zašustil několika papíry, přičemž se snažil předstírat, že celá epizoda byla jen drobným vyrušením z jeho velmi perného dne. Ve skutečnosti si však jen tupě zíral na nehty.

„Jo, říkal jsem si, že ti dojde řeč,“ pokračoval Bosch. „Takže zatím, Chastaine.“

Obrátil se k odchodu, ale pak se znovu otočil čelem k Chastainovi.

„Jo, málem bych zapomněl. Můžeš vyřídit svému zdroji, že naše dohoda už taky neplatí.“

„Jakému zdroji, Boschi? Dohoda? O čem to mluvíte?“

„Mluvíím o Fitzgeraldovi nebo o člověku z organizovaného, který ti tyhle informace předával.“

„Já nechá...“

„Ale chápeš. Já tě znám, Chastaine. Na Eleanor Wishovou bys nepřišel sám od sebe. Máš informační kanál na Fitzgeralda. To on ti o ní řekl. Buď to on, anebo některý z jeho lidí. Mně je úplně jedno, kdo to byl. Každopádně ruším dohodu, kterou jsem s ním uzavřel. Můžeš mu to vyřídit.“

Bosch zvedl krabici od bot a zatřásl jí. Uvnitř zachrastila videokazeta a audiokazety, ale Bosch poznal, že Chastain nemá nejmenší tušení, co je v krabici nebo co to znamená.

„Vyříd' mu to, Chastaine,“ zopakoval. „Tak zatím.“

Bosch konečně odešel a zastavil se pouze na chvíli u přepážky, aby ukázal sekretářce vztyčený palec. Na chodbě ovšem neodbočil doleva k výtahům, ale zamířil napravo ke dvojitém dveřím kanceláře a zasedací místnosti náčelníka. Za recepcním pultem seděl náčelníkův asistent - poručík v uniformě. Bosch muže neznal, což bylo jen dobře. Přistoupil k němu a položil na pult krabici od bot.

„Přejete si? Co to je?“

„Krabice, poručíku. Je v ní pár pásků, které by si chtěl náčelník

určitě prohlédnout a poslechnout. Ihned.“

Bosch se obrátil k odchodu.

„Počkejte,“ řekl asistent. „Bude vědět, čeho se to týká?“

„Řekněte mu, ať zavolá náměstkovi Fitzgeraldovi. Ten už mu vysvětlí, čeho se to týká.“

Bosch odešel a neotočil se ani ve chvíli, kdy na něj asistent zavolal a zeptal se, jak se jmenuje. Proklouzl dvojími dveřmi a zamířil k výtahu. Cítil se dobře. Nevěděl, jestli z nezákonně pořízených nahrávek, které právě předal náčelníkovi, něco kloudného vzejde, ale měl pocit, že si konečně vyčistil stůl. Jeho předchozí představení u Chastaina bylo tou nejlepší zárukou, že se Fitzgerald dozví, že aféru s nahrávkami má na svědomí výlučně Bosch, a neměl by se tedy mstít Billetsově s Riderovou. Pokud bude chtít, může si vylít zlost na něm, ovšem Bosch si i tak připadal v bezpečí. Fitzgerald už na něj nic neměl. Nikdo na něj nic neměl.

10

Byl to jejich první den na pláži po dvou dnech strávených téměř výhradně v hotelovém pokoji. Bosch si však na lehátko nějak nemohl zvyknout. Nedokázal pochopit, jak si lidé mohou jen tak lehnout na slunce a opalovat se. Od hlavy až k patě byl namazaný krémem a mezi prsty u nohou mu ulpěl písek. Eleanor mu koupila červené plavky, ve kterých si připadal jednak hloupě a jednak jako pohyblivý terč. Alespoň ho těšilo, že to nejsou ty miniaturní tkaničky, které někteří muži na pláži také měli na sobě.

Opřel se o lokty a rozhlédl se kolem sebe. Havaj byla neskutečná země. Byla tak krásná, že připomínala sen. A také ženy zde byly opravdu nádherné. Obzvláště Eleanor, která teď ležela na lehátku vedle něj. Oči měla zavřené a zlehka se usmívala. Měla na sobě černé jednoduché plavky, které byly na kyčlích vysoko vykrojené, takže odhalovaly její opálené a hezky svalnaté nohy.

„Na co se díváš?“ zeptala se, aniž otevřela oči.

„Na nic. Já jen..., nějak si tady nemůžu zvyknout, Myslím, že se půjdu projít nebo tak.“

„Proč si nekoupíš třeba nějakou knížku, Harry? Musíš si odpočinout. Od toho přece svatební cesty jsou. Sex, relaxace, dobré jídlo a příjemná společnost.“

„No, dvě věci ze čtyř, to není zas tak špatné.“

„Co ti vadí na jídle?“

„Jídlo je skvělé.“

„Vtipné.“

Eleanor natáhla ruku a plácla Bosche přes paži. A pak se i ona podepřela na loktech a zadívala se na lesknoucí se modrou hladinu. V dálce se tyčil hřeben Molokini.

„Ale je tady krásně, Harry.“

„Jo, to je.“

Chvíli jen tak mlčky seděli a sledovali lidi procházející se podél pobřeží. Bosch zvedl nohy, předklonil se a položil si lokty na kolena. Cítil, jak se mu slunce opírá do ramenou. Začínalo to být příjemné.

Po chvíli si všiml ženy, která loudavě kráčela podél břehu a poutala pozornost všech mužů na pláži. Byla vysoká, měla pružné snědé tělo a dlouhé špinavě plavé vlasy, které byly vlhké od moře. Na sobě měla nejmenší myslitelné plavky - pouhých pár šňůrek a trojúhelníček z černé látky.

Když prošla přímo před Boschem, zastínila odraz slunce od jeho slunečních brýlí, takže si ji Bosch mohl dobře prohlédnout. Měla povědomé rysy a charakteristický sklon čelisti. Bosch tu ženu znal.

„Harry,“ zašeptala náhle Eleanor. „Je to..., to vypadá jako ta tanečnice. Jako ta holka na fotce - ta, se kterou jsem viděla Tonyho.“

„Layla,“ řekl Bosch. Neodpověděl Eleanor, ale pouze vyslovil Laylino jméno.

„Je to ona, že jo?“

„Nikdy jsem na takové náhody nevěřil,“ řekl Bosch.

„Budeš volat na FBI? Ty peníze jsou s ní pravděpodobně tady na ostrově.“

Bosch sledoval, jak žena pomalu odchází. Byla teď k němu obrácená zády, takže to téměř vypadalo, jako by byla úplně nahá. Z jejích plavek bylo vidět jen několik šňůrek. Boschovi začalo znovu svítit do očí slunce a její postava se mu rozmazala. Po chvíli se mu Layla ztratila v mlze snášející se od Pacifiku.

„Ne, nikam volat nebudu,“ řekl nakonec.

„Proč ne?“

„Nic neudělala,“ odpověděl Bosch. „Nechala si jen od jednoho chlapa vyplatit peníze. Na tom není nic špatného. Třeba do něj dokonce byla zamilovaná.“

Bosch se ještě chvíli díval za Laylou a myslel přitom na Veroničina poslední slova.

„Komu budou ostatně ty peníze scházet?“ dodal. „FBI? Losangeleské policii? Nebo nějakému tlustému starému gangsterovi na předměstí Chicaga s tlupou goril kolem sebe? Zapomeň na to. Nikam volat nebudu.“

Naposledy se zadíval za Laylou. Nyní již byla ve velké dálce, a kdykoliv při chůzi pohlédla do moře, opřelo se jí do tváře slunce.

Bosch na ni kývl, ale Layla to pochopitelné nemohla vidět. Znovu se tedy uvelebil na lehátku a zavřel oči. Téměř vzápětí pocítil, jak mu slunce začíná pronikat kůží a naplňovat jeho tělo hojivým pocitem. A pak na své ruce ucítil Eleanořinu dlaň. Usmál se. Připadal si naprosto bezpečně. Měl pocit, že už mu nikdo nikdy nemůže znovu ublížit.